

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a young man with dark hair and a serious expression. He has a white bandage wrapped around his right eye and cheek. The background is dark and moody, with some smoke or mist visible on the left side.

the
CRUELEST
chaos

UNSAINTED
BOOK 3

K . V . R O S E

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bir Mektup

Sonsöz

Sonsöz Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: K

V Rose

THE CRUELEST CHAOS
KV Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Daha fazla bilgi için lütfen authorkvrose@outlook.com ile iletişime

geçin Kapak tasarımı © Arijana Karčić, Cover It! Tasarımlar

K.V. Rose tarafından iç formatlama

ISBN: 978-1-9992752-6-6 (ciltsiz)

ISBN: 978-1-9992752-5-9 (e-kitap)

Kardeşime.

*Ōdī et amō. Quārē id faciam fortasse requīris.
Nesciō, sed fierī sentiō et excrucior.*

Nefret ediyorum ve seviyorum. Bunu neden yaptığımı sorabilirsiniz. Bilmiyorum, ama bunun olduğunu hissediyorum ve işkence görüyorum.

Catullus 85

OYUN LİSTESİ

Spotify'da da mevcut

Lock It Up - Eminem, Anderson .Paak
HIGHEST IN THE ROOM - Travis
Scott Tapping Out - Issues
Silinmiş - Essenger, Kazukii
Hop Off a Jet - Young Thug, Travis Scott
Don't You Dare - Zeal & Ardor
Money in the Grave - Drake, Rick Ross
Love the Way You Lie - Eminem,
Rihanna
I Think I'm OKAY - Machine Gun Kelly, YUNGBLUD, Travis
Barker Snow White - Highly Suspect
Airplanes - B.o.B, Hayley Williams
Bounce Back - Big Sean
casual sabotage - YUNGBLUD
You should be sad - Halsey
Life is Good - Future, Drake
Devil - Fight The Fade
Power Over Me (MEDUZA Remix) - Dermot Kennedy, MEDUZA
Only You - From Inside
Where Did It Go?/Hyro Mash Up - Asking Alexandria, Hyro The
Hero Exorcist - Mav Ov God
Hate Me - RVNT
down - Nevertel
Slow - SHY
Martin
MoodSwings - Kamaara
Flesh - Simon Curtis
Farewell - Eminem
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
929 - Halsey

11 Dakika - İimdeki Hayvan Mor
Lamborghini - Skrillex, Rick Ross

Come Thru - Zero 9:36, No Love For The Middle
Child Linger/Stripped Back - Stuck Out

DIKKATLE İLERLEYİN

Bu **karanlık** bir romantizm.

Bazı okuyucular için üzücü içerikler olacaktır. Hafiflemiyor. Okumaktan çekiniyorsanız bu kitaptan uzak durmanızı tavsiye ederim.

Çocukluğumdan beri başkaları gibi
olmadım; Başkalarının gördüğü
gibi görmedim.
Tutkularım ortak bir kaynaktan geliyor.

YALNIZ, EDGAR ALLAN POE

BİRİNCİ BÖLÜM

Maverick

Bir elim direksiyonda, diğer elim 720S'in yanık turuncu orta konsolunda, Liber'deki kapılardan geçiyorum.

Taş malikânenin arka tarafına arabalar park edilmiş durumda, bir bekçi binanın çevresinde volta atıyor ve etrafı kolaçan ederken bir yandan da sigarasını yakıyor. Lucifer'in siyah M5'ini görüyorum ve bizi bulmak için henüz ayrılmamış olmasına şaşırıyorum. Ezra onu burada tutmak için üzerine düşeni yapıyor olmalı, tıpkı ondan istediğim gibi.

Bu gece ilk defa keşke kafam güzel olsaydı diyorum. Ama Sid yolcu koltuğumdan yüksek sesle nefes veriyor ve ben de neden olmadığımı hatırlıyorum.

Arabayı park ediyorum, ön farların ışığında ona doğru dönüyorum. Neredeyse gece yarısı. Yeni bir yıl neredeyse geldi. İçimde geçen yıldan daha kanlı olacağına dair bir his var.

Sid'in gümüş gözleri benimkilere kilitleniyor. "Biraz kan var," diyor o alçak sesiyle, "orada." Elmacık kemiğine dokunuyor.

Silmek için boynumdaki iskelet bandanayı almak üzere uzanıyorum ama Sid başını sallıyor, konsolun karşısına eğiliyor. Başparmağını ağzına sokuyor, sonra çıkarıyor ve ıslak başparmağını yanağımın üzerinde, gözümün hemen altında gezdiriyor. Avucuna oyduğu X işaretini kaçırmıyorum, şimdi soluk beyaz bir yara izi.

Onun dokunuşunda hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. Gözlerinin gümüş renginin benim mavi gözlerimin etrafındaki çemberle aynı renkte olduğunu görmemeye çalışıyorum. Bilirdim; son zamanlarda aynada kendime yirmi dört yıl boyunca baktığımdan daha fazla baktım, benzerlikleri bulmaya çalıştım. Sid'in gerçekten kız kardeşim olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama şu anda hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Hiçbir şey bilmemek. Özellikle de yüzümdeki kanı temizlediğinden emin olmama rağmen Sid'in dokunuşu devam ederken. Bana bakıyor, hâlâ tenime dokunuyor, gözleri benimkileri arıyor.

Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Keşke bunu birlikte yaptığımız için mutlu olduğumu bilebilseydi.

Umarım Lucifer'ın bunu öğrendiğinde çılgına döneceğini biliyordur. Umarım umurunda değildir, çünkü benim umurumda değil.

Acaba kendisindeki değişimi görüyor mu? Bu gecedен önce gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Zeytin rengi teni soluk, yanakları çukurdu. Onunla ilk tanıştığımda olduğundan daha zayıftı

ve bu bir şey söylüyor, çünkü her zaman küçük taraftaydı. Bu değişmedi ve hala

gözlerinin altında halkalar var, ama *canlı* görünüyor.

O bu hayat için yaratılmış.

Umarım o da bunu biliyordur. Umarım hepsini yüzümden okuyabilir.

Elini bırakarak geri çekiliyor. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum. Ellerini siyah kot pantolonunun üzerinden kalçalarına doğru ovuşturuyor ve bir nefes üflüyor. Ön camdan dışarı, üzerimizde yükselen Liber'e bakıyor.

"Ona ne diyeceğiz?" diye soruyor arabamın sessizliğinde.

Ellerimle bir şeyler yapmak için direksiyonu kavriyorum. Kendimi huzursuz hissediyorum, bu da bende ciddi bir sorun olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Tüm bu kaotik enerji, gece için dışarıda olmalı.

Ne de olsa ellerimde ve görünüşe göre yüzümde kan var. Ama hala tedirginim.

"Ona ne istediğini söyle, Angel." Göz ucuyla ona bakıyorum ama o hâlâ önüne bakıyor. "Ve eğer bu konuda sana herhangi bir bok verirse, aletini ağzına sok ve çenesini kapatmasını sağla."

Başını geriye atıp gülüyor ve kendime rağmen ben de gülüyorum.

Elinin tersiyle omzuma oldukça sert bir şekilde vurdu. Sadece birkaç santim geride olsaydı, gerçekten acıtabilirdi. Ama sırtımın durumunu düşünmemek için kendimi zorluyorum.

Onun yerine parmaklarını avucumun içinde tutuyorum.

Kıpırdamıyor, bana bakarken gülümsemesi bozuluyor, dudakları aralanıyor. Şu anda ne hissettiğini merak ediyorum.

Keşke olduğu kişi olmasaydı, sadece birkaç dakikalığına. Keşke Lucifer'in karısı olmasaydı. Benim kız kardeşim. Hâlâ kendini toparlamaya çalışan bir kız.

Bir süreliğine benim olmasını diledim. Çünkü o, onunla ne istersem yapmama izin verecek türden bir kızdı ve bundan hoşlanıyordu.

Sonra Lucifer'in muhtemelen her gün onunla tam olarak ne istiyorsa yaptığı aklıma geliyor ve elini bırakıyorum.

O benim değil. *Benim değil.*

"Gidelim, Angel."

Ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Kargaşa mı?" diye fısıldıyor karanlıkta adım, dikkatimi çekmeye ihtiyacı olmasa da. Zaten onda.

Ona bakıyorum ve gerçekten söylemek istediği şeyi bekliyorum.

"Teşekkür ederim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerimi kaçırmak için garip bir dürtü duysam da bakışlarımı ondan ayırmıyorum. "Ben de teşekkür ederim, Angel."

Sonra McLaren'ın kapılarını açmak için düğmeye basıyor, aşırılıkla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve İskenderiye'nin Aralık sonundaki soğuk havası tüylerimi diken diken ediyor.

Ya da belki de bu ürpertiler, Liber'in arka girişine doğru yürürken küçük kalçalarının hareket edişinden kaynaklanıyordur, bir koruma ona kapıyı açmak için acele ediyordur. Sert rüzgârın omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlarını boynundan uzaklaştırması ve kendi siyah bandanasına bir an için gözümün takılması. Onu Pammie'nin boğazına nasıl doladığını, ben çekici kullanırken onu nasıl boğduğunu düşünüyorum.

Bu anı yüzünden sırtım ağrıyor. Neredeyse yüz kez çekiç sallamak sırtı sağlam biri için iyi değildir. Peki ya omurgasında açık yaralar olan biri? Oldukça sefil bir durum.

Başımı eğdim, eve gitmeyi düşündüm. Ama Sid'den ayrılmak istemiyorum, Lucifer'in

çok fazla olur. Keşke onun hakkında daha çok konuşsaydık. *Onlardan*. Keşke ona Cinayet 101 için moral konuşması yapmak yerine hayatı hakkında sorular sorsaydım.

Artık bunun için çok geç.

Artık pek çok şey için çok geç.

Bir nefes çekiyorum ve Tanrı aşkına otumu neden evde bıraktığımı merak ediyorum. Sanırım kendimi biraz rahat bırakmalıyım. Benden sonra başkasının temizlemesi için kaynaklarım olsa bile, cinayet biraz hazırlık gerektirir.

Her şeyi siktir edip içeri girmeye karar verdim. Dikkatimi dağıtacak bir şey gerçekten işime yarayabilirdi. Derimin altında gezinen öfke bende birini öldürme isteği uyandırıyor... *yine*.

Her zaman böyle değildi. Bir süreliğine körelmişti. Sonra Sacrificium, Sid, Lazar ve lanet babamla birlikte.

Bazı şeyler asla gerçekten yok olmaz. Uyuyan bir virüs gibi içimizde yaşarlar ve doğru zaman geldiğinde tekrar saldırmak için beklerler.

Sanırım babanızın öz kız kardeşinizi bir pedofil çetesine sattığını öğrenmek virüse hayat vermek için birebir.

Arka kapıdan içeri girerken gardiyan başıyla beni selamlıyor ve boş koridorda bir saniye durup gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Çok gürültülü ve daha azını beklemiyordum. Yılbaşı her yerde önemlidir ve Unsaints için kaybolma zamanıdır: Noel'i kutlamayız ve bu, Sacrificium (bu yıl cehenneme gitti) ve Noctem (sekiz hafta uzakta ve zaten çok yakın) arasında sahip olduğumuz tek tatil molasıdır.

Noctem'i düşünmek istemiyorum.

Kafayı bulup hiç tanımadığım ve umurumda olmayan bir kızın sikimi yalamasını istiyorum.

Ama önce üzerimde Pammie'nin kanının kalmadığından emin olmalıyım.

Üçüncü kat sessiz, müzik donuk bir gümbürtüden başka bir şey değil. Karanlık koridorun sonundaki odama doğru ilerliyorum ama yarı yolda tanıdık bir sesin "Karımı aldatmamı sağlayabileceğini mi sanıyorsun, ha?" diye sorduğunu duyunca kanım donuyor.

Bu koridorda hafif aralık duran tek kapının önünde dururken ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor. Bir kız gülüyor. "Bana dokunmazsan hile yapmış sayılmazsın."

Ama sana dokunacağım. İkinizi de becereceğim. O lanet çekici sallamaktan omuzlarım ağrıyor ve sırtım yanıyor ama umurumda değil. Eğer cesaret ederse.

Ama ona bir şans verdim. Çünkü o yapmazdı.

Ve sonra bir inilti duyuyorum. Ve sanırım uğruna öldürdüğüm adamı öldüreceğim.

Ağrıyan omzumla kapıyı çarparak açıyorum ve *başka bir* tanıdık sesin "Ne oluyor lan?" dediğini duyuyorum.

Lucifer'ın yatak odasına girdiğimde onu bir sandalyede oturmuş, gömleğini çıkarmış, ayakları yerde, elinde sigarasıyla, Ezra'yı da yatakta çırılçıplak, kucağında daha önce hiç görmediğim bir kızla, ona sarılmış halde gördüğümde aklımı kaçırmak üzereyim.

Ezra'nın koyu ela gözleri üzerimde, elleri kızın kışında ve Lucifer bana sırtarak bakıyor, tesadüfe bakın ki arka cebimdeki bıçakla boğazını keseceğim.

Bir duman bulutu çıkarıyor ve sanki bu durumda hiçbir sorun yokmuş gibi "Nerelerdeydin?" diye sorarken onunla göz göze geliyorum.

Sigara dumanı ve seks kokuyor ama Lucifer'in gülümsemesi ve kızın ani kahkaha kriziyle ilgili bir şey bana bu üç pisliğin de tamamen başka bir uyuşturucu kullandığını düşündürüyor.

Ezra'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum, parmakları kızın dantelli iç çamaşırının altına takılıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ezra kaşlarını kaldırır. "Onun dikkatini dağıtmamı söylemiştin."

Vay canına.

Kızın bana baktığını fark ediyorum. "Merhaba," diyor alaycı bir şekilde, " oynamak ister misin?"

Oynamak istiyor muyum? Sürtük, oynamak istiyor gibi mi görünüyorum?

"Çık dışarı." Kaynayan öfkemi kontrol etmeye çalışarak kapıyı işaret ediyorum.

Bir Lucifer gibi davranmayı, sehpanın üzerindeki lambayı, odayı aydınlatan lambayı kapmayı ve gölgesini sökmeyi düşünüyorum. Tabanını boğazına dayamayı.

Kahretsin, bir esrara ihtiyacım var.

Ezra ve kız beni ve patlamamı görmezden geliyorlar. Kızın boynunu öpüyor. Kız boynunu geriye atıyor ve ben bile bir an için kızın açıkta kalan boğazına dalıp gidiyorum, gözleri hâlâ benimkilerde. Açık sarı saçları var, belini sıyıran bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. İnce kalçaları Ezra'nın beline doğru yayılıyor ve ona bakarken aletimin sertleştiğini hissediyorum.

Hay sikeyim. Belki de oynamak istiyordumdur.

Lucifer'a bakıyorum. "Hayır, biliyor musun? *Sen* siktir git."

Gülümsemeye devam ediyor, sigarasından nefes alıyor, yanakları çukurlaşıyor. Sonra burnundan nefes veriyor ve kız inliyor. Ezra'nın kızın kıcını tokatlarken çıkardığı o kusursuz sesi duyuyorum.

Kendimi düzeltmek için uzanıyorum ama Lucifer'dan başımı çevirmiyorum. "Karın aşağıda," diyorum ona, hissetmediğim bir sakinlik taklidi yaparak. "London Hamilton da öyle."

Muhtemelen doğru, ama öyle olmasa bile, Sid çok güzel. Sarhoş bir çocuğun onu becermeye karar vermesi uzun sürmez.

Lucifer kaşlarını çattı. Kıcını lanet sandalyeden kaldırır. "Eve gittiğini sanıyordum," diye mırıldanıyor. Sikinın siyah kot pantolonuna doğru gerildiğini görüyorum ve eğer ben araya girmeseydim bu iş ne kadar ileri giderdi merak ediyorum. İzlemekten memnun olur muydu? Bu hatunun onu emmesine izin verir miydi? *Neyin peşinde bu herif?*

"Defol git," diyorum tekrar, öfke her yerimi yakıyor. Bu kızı mahvedeceğim. Umarım bunu sorun etmez. Eğer değilse, ona bundan hoşlanmayı öğretebilirim.

Lucifer bana sahte bir selam veriyor -hayatımda onu daha önce böyle bir şey yaparken gördüğümü sanmıyorum- ve kapıya doğru tökezleyip arkasından çarparak kapatıyor.

Kıza bakıyorum. Ezra başparmaklarını kızın iç çamaşırına sokuyor, kıcından aşağıya, kalçalarının yanından geçirerek onu bana gösteriyor.

Neredeyse *kokusunu* alabiliyorum.

"Var mısın?" Ezra bana soruyor.

Kız gülümseyerek bana bakıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, aletim acı içinde zonkluyor... ama şu anda hiçbir kız konusunda kendime güvenmiyorum. Ya da belki Ezra'nın ona yapmak istediğim şeyleri yapmama izin vereceğini düşünmüyorum.

Sikeyim.

Bir şey söylemeye zahmet etmedim. Kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

SIRTIMDAKI YIRTIK ETE ÇARPMASINA IZIN VEREREK KAYNAR SICAK BIR DUŞ ALIYORUM. SICAKLIK ve acı gözlerimi yaşartmaya yetiyor, ama hiçbir şekilde ağlamama izin vermeyeceğim. Ağlamak bunu hak eden insanlar içindir; bu serbest bırakma.

Ben bir boku hak etmiyorum.

Su soğumaya başlayana kadar orada kalıyorum ve acıyı dindirmeye çalışırken parmaklarımla duş duvarının fayansında neredeyse bir delik açıyorum. Ama başarıyorum. Sırtımdaki açık yaralara yapışmasına aldırmadan beyaz bir tişört giyiyorum. Siyah bir kapüşonlu giyiyorum, bandanamı düzeltiyorum. Muhtemelen üzerinde Pammie'nin kanından parçalar vardır ama umurumda değil. Her zaman üzerimde bir yerlerde kan vardır.

Tamamen giyindiğimde aynaya bakıyorum ve bir elimi sarı saçlarımda gezdiriyorum. Arkada kafa derime yakın, üstte daha uzun kesilmiş ve beni olduğum gibi uğursuz bir piç gibi gösteriyor, işte bu kadar. Umarım aşağı indiğimde benimle sadece ölmek isteyen bir kız konuşur.

Elimin yan tarafına bakıp kan var mı diye inceliyorum.

Malachi.

Bu dövmeyi nadiren görüyorum. Nadiren bu ismi düşünürüm. Ama işte orada, bileğimden elimin kenarına, serçe parmağımın yarısına kadar uzanan, zorlukla okunabilen bir yazıyla.

Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Bırak gitsin.

Bir kızı becer.

Umarım kardeşlerim bu gece birlikte dirler, burada demiyorum. Yani bir yerde, fiziksel olarak birlikte. Bana unutturabilecek insanların etrafında olmaya ihtiyacım var.

BİR KEZ OLSUN, TANRI BENİM YANIMDAYDI. ORMANDA KARDEŞLERİMİ BULMAM UZUN SÜRMEDİ.

Liber'in bitişiğinde. Buraya gelirken park alanının en arkasında *gerçek* havai fişekler hazırlayan adamların yanından geçtim ve orman gösteriyi izlemek için iyi bir yer.

Sid ve Lucifer dışında herkes burada. Kısa bir süre onları buraya getirmeyi, onunla kızın önünde yüzleşmeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki?

Bırak gitsin.

"Kim o?" Gözlerimi Natalie'den ayırmıyorum ama o kimden bahsettiğimi biliyor. Ormandaki grubumuzdaki diğer tek kız. Tanımadığım tek kişi.

"Ah," diyor Natalie, kızıl saçlıya bir bakış fırlatarak. "Bu Ella."

Atlas ateşi yakmak için Ezra'ya yardım ederken ve Cain telefonunda gezinirken (meğer kendi otumu getirmeme gerek yokmuş) ben de esrarımdan bir nefes çekiyorum. Bir bilse, muhtemelen Ezra'nın onu bıraktığı Lucifer'ın odasında hâlâ bir tane bekliyordur.

Burnumdan nefes veriyorum. Natalie'nin arkamızda yanan ateşin parıltısında yutkunduğunu görüyorum, piroteknikçilerin kullandığı ışıklar ormanın bu kısmını iyi aydınlatıyor. Atlas'ın kurduğu bir kutu hoparlörden müzik çalıyor. Bilmediğim bir şey.

Natalie'nin gözbebekleri iğne deliği gibi ve Atlas'ın onun hap kullandığını bilip bilmediğini merak ediyorum.

Bugünlerde herkes sır saklıyor gibi görünüyor, o yüzden saklamaması beni şaşırtmazdı. Gerçi bilmemesi için aptal olması gerekirdi.

"Ella da kim lan?" İstedüğimden daha sert çıktı ama biraz gerginim. Azgın, aç ve az önce bir kadını çekiçle öldüresiye dövmüş olmak insana bunu yapıyor.

Natalie elini boğazına götürüyor ve üzerindeki turuncu atkıyla oynuyor. Dışarısı *o kadar* da soğuk değil ama neyse. Sanırım konuşamıyorum. Lanet olası bir bandana takıyorum.

"O..." Natalie yutkunuyor, sanki fark etmeyecekmişim gibi benden küçük bir adım geri atıyor. Sanki kuduz bir köpekmişim gibi. Yeterince yakın, sanırım. "Gönüllü çalıştığım okula gidiyor."

Kaşlarını çattım. Kızıl saçlıya bakıyorum. Hâlâ hepimizden uzakta oturuyor, sırtını bir ağaca dayamış, başı yana dönük, benden uzakta. Onunla ilgili içimde kötü bir his var. Kötü hisleri severim.

Esrarı ayaklarımın dibine atıyorum ve botumla ezerek ormanı ateşe vermemek için elimden geleni yapıyorum. "Natalie. Neden bahsettiğini açıklayabilir misin?" Natalie hakkında AÜ'ye gidip Atlas'ı sikmesi dışında hiçbir şey bilmiyorum. Hangi okulda gönüllü olduğunu da kesinlikle bilmiyorum. Uyuşturucu bağımlılarının gönüllü olabileceğini bile bilmiyordum. Şimdi biliyorum, sanki benim için yepyeni bir dünya açıldı.

Ah, olasılıklar.

"The Ark adında bir yerde yardım ediyorum. Özel ihtiyaçları olan insanlar için. Akıl sağlığı sorunları." Bu sefer sadece kıza bakmıyorum. Ellerimi ceplerime sokarken ona bakıyorum.

"Peki, nesi var?"

Natalie gergin bir kahkaha atıyor. "O şey..."

Başımı çevirip Natalie'ye bakıyorum. Lanet boynunu sıkmak istiyorum. *Tükür gitsin.*

"Sadece çok konuşmuyor. Ve şey var... şey, Mayhem, gerçekten söylememeliyim-"

Bir bakışla sözünü kestim. "Atlas bu kadar çok uyuşturucu kullandığını biliyor mu?"

Bayılacak gibi görünüyor. Arkamızdaki ateşin patladığını duyuyorum. Atlas'ın kahkahasını ve Ezra'nın gürleyen sesini duyuyorum. Atlas kız arkadaşını tehdit ettiğimi bilseydi gülmeyebilirdi ama umurunda değil. Şu anda biriyle kavga etmek işime yarayabilir. Herhangi biriyle.

Kardeşlerimden hiçbiri bana Pammie'yi sormadı. Sadece Ezra gerçekten biliyor ve onlarla bu konuda konuşma olasılığı en düşük olan o, bu yüzden haberleri olmayabilir. Her halükarda Natalie buradayken bunu tartışamazdık.

İstemiyorum da. Beni geren bu değil. Diğer her şey.

"Sınırdaki kişilik bozukluğu var." Natalie ellerini havaya kaldırarak geriye doğru sendeledi. "Birkaç ev sorunu var. Ona bulaşma, Mayhem." Kaşlarını çattı. "Durumu iyi." Sonra arkasını dönüp, gözleri benim üzerimde, çocuksu yüzüne belirsiz bir gülümseme yerleşmiş olan Atlas'a doğru koşturuyor.

İyi gidiyor.

Bunu onun için mahvedecek kişi benim, değil mi?

Atlas arkamdan adımı söylerken bile ona doğru yürüyorum. Hiç şüphe yok ki çemberin etrafında dönmeye ve herkese beş yaşındaymışız gibi Yeni Yıl kararlarımızı paylaştırmaya hazır.

Yeni yıl kararlarım basit: Kız kardeşimi Jeremiah'dan geri almak. Bana akraba olan kimseyi becerme. Ve eğer hırslı hissedersen belki babamı öldürmek.

Noctem'de hayatta kalmak da iyi olurdu.

Ella, eğer adı buysa, dizlerine kadar uzanan uzun, siyah bir elbise giyiyor, altında diz boyu siyah botlar ve gri çoraplar var. Ellerini kucağına koymuş, parmaklarının arasında bir şey çeviriyor.

Ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve solgun yüzündeki çillerin çokluğu beni bir an için ürkütüyor. Her yerdeler. Başka bir şey daha var. Yanağında, gözünün hemen altında kırmızı bir iz.

Ne olduğunu gerçekten anlayamıyorum.

Başını eğerken koyu kızıl saçları bir omzunun üzerinden dökülüyor. Kalın bir kaşını kaldırıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Henüz dövmeme bile bakmadı ve insanlar beni gördüklerinde ilk gördükleri şey o oluyor. Bu açık bir uyarı: *Berbat durumdayım.* Belki de bu tür bir uyarıyı görmezden gelecek bir tiptir, bu da bu gece için tam benim tipim olduğu anlamına gelir.

Gözlerimin içine bakıyor. Ateşten ve ateşçilerin çalışma ışıklarından gelen ışıkta, onunkilerin yeşil olduğunu, uzun, koyu kirpiklerle çerçeveslendiğini görüyorum, ama kabarık. Sanki ağlıyormuş gibi kırmızıyla kaplı.

Sikeyim.

Aramızdaki sessizliği ilk ben bozdum. "Sadece neden bir yılbaşı partisine gelip burada tek başına oturduğunu merak ediyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, sinirli görünüyor. Vay canına.

Kollarımı kavuşturup başımı eğiyorum. "Ella, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor, parmaklarının arasında her neyse onu döndürmeyi bırakıyor ve kaşlarını çatıyor. Ama yine de tek kelime etmiyor.

Zaten hiç sabrım yok ve şu anda azgın, aç ve kafam o kadar da iyi değil, patlamak üzereyim. En iyi arkadaşımı öldürüp öldürmeyeceğime hâlâ karar veremediğimden bahsetmiyorum bile.

Uzun bir gece oldu ve henüz bitmedi. Kavga çıkarmaya hazırım.

"Bak, eğer bu kadar kaltak olacaksan, neden sadece-"

Ayağa kalktı. Benden çok daha kısa ama boyumdan hiç de korkmuşa benzemiyor.

"Hey, pislik!" Atlas bana sesleniyor.

Omzumun üzerinden bakıyor ve bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor. Atlas'ı görmezden gelirken çenesini tutup bakışlarını tekrar bana çevirmesini sağlıyorum.

Şaşkın görünüyor ama gözleri hızla sertleşiyor, şaşkınlık öfkeye dönüşüyor. "Seninle konuşuyorum," diye bağıryorum.

Sırtımda küçük bir patlama sesi duyuyorum ve bunun havai fişeklerin testi olduğunu anlıyorum. İrkildi ama gözlerini benden ayırmadı.

Akıllı kız.

"Neden burada tek başınasın?" Başparmağımı kırmızı dudaklarında gezdirerek soruyorum. Uygunsuz olduğunu biliyorum ama aletim yeniden sertleşiyor ve bu hiç umurumda değil. "Yalnız mı ağlıyordun?"

Henüz kaçmadı. Bu da var.

"Sik kafalı!" Cain bu kez bağıryor ve bir *patlama* sesi daha duyuyorum. Bir havai fişek daha patlıyor, bu da gece yarısına yaklaştığımız anlamına geliyor olmalı.

Ella sonunda konuşur. "Arkadaşların seni istiyor, tatlı çocuk." Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. Biraz Güneyli, ama ince bir aksanı var ve standart Kuzey Carolinalılarınki gibi değil. Nereli olduğunu merak ediyorum.

"Evet, ama ne istiyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Neden ağlıyorsun?"

Dudağını ısıryor ve ben de ısırmak istiyorum ama nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. İnsanlar genelde sevişmeden önce konuşurlar, değil mi? Standart kaç dakika? İki mi? Üç mü? Bundan kurtulabilir miyim? Genelde, evet. Ama ormanın ortasındayız ve burası biraz soğuk. Benim umurumda değil ama onun olabilir.

Kahretsin, bu da umurumda olmayabilir.

Yaklaşıyor. Natalie'nin uyarısını hatırlıyorum: İyi gidiyor.

Peki daha önce nasıldı?

"Çek elini üzerimden" diyor sakince. Kendi elini yanağıma götürüyor, sert bir şeyi yüzüme sürüyor.

Geri çekildim, yüzünü bıraktım ve elini aşağı çektim. Neyle oynadığını gördüm. Bir çeşit kemik, neredeyse V şeklinde. Bana bir kuşu hatırlatıyor ve yeterince ölü gördüm,

insan kemiği olmadığını anlamak için çürüyen cesetler.

Nedense bu beni pek iyi hissettirmiyor ama neyse ki konuyu kapatıyor.

"Bu da ne-"

"Lanet olsun, çocuğu rahat bırak!" Ezra bana homurdanıyor ve daha fazla patlama sesi duyulup müziğin sesi yükselirken ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Don't You Dare, Zeal & Ardor'dan. En sevdiğim death metal blues parçası, belki de var olan tek tür olduğu içindir. İncil'le karıştırılmış biraz Satanizm mi?

Beni de say.

Ama şu anda ne kardeşlerime ne de onların müziğine ayıracak vaktim var, tabii şarkı eşliğinde bana sakso çekmeyeceklerse. Buraya onlarla gelmenin *arkadaşça* olacağını düşündüm.

Ama sonra Ella'yı gördüm. Güzel bir ağzı var. Arkadaşlık budur.

Cain bu kez bana seslendiğinde omzumun üzerinden onlara bağırarak için dönüyorum, müziğin sesi daha da yükseliyor. Ellerimi ağzıma götürüyorum. "Beni rahat bırakın!" Onlara bağırıyorum ve Atlas'ın başını geriye atıp güldüğünü, kolunu Natalie'ye doladığını görüyorum.

Bana gülümseyen Ella'ya dönüyorum. Eros'un yayının çok belirgin olduğunu fark ediyorum, gülümserken bile sürekli somurtuyormuş izlenimi veriyor.

Çok seksi.

Ona doğru bir adım daha atıyorum.

Kırmızı çerçeveli gözleri kısıyor ama dudaklarında hâlâ bir gülümseme var. "Ne istiyorsun?" "Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Beni becermek mi istiyorsun?"

Bu kadar cesur olması beni şaşırtıyor ve o da bunu yüzümde görüyor olmalı.

Gülümsemesi daha da genişliyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. *Gerçekten bu kadar kolay mı olacak?*

Ama ona cevap veremeden Ezra arkamdan bağırıyor ve ben de inleyerek ona bağırarak için dönüyorum.

Çenesini kapatmazsa ona ne yapacağımı söylemeyi bitirdikten sonra arkamı döndüğümde Ella gitmişti.

Ya da gitmedi.

Koşuyorum. Benden uzağa. Daha hızlı koşabilmek için elbisesini yukarı kaldırırken uzun kızıl saçlarının peşinden gittiğini görüyorum. Güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

İnleyerek gözlerimi deviriyorum. Lucifer'ın odasındaki o kızı becermeliydim. Ama bu... bu daha eğlenceli olabilirdi.

Ben de ben oluyorum, *onun peşinden gidiyorum*.

İKİNCİ BÖLÜM

Maverick

Ona yetişmek, onu kaybetmeden önce izini sürmek için koşarken gözden kayboluyor. Birden Lucifer'ın sabah koşularında ona ve Sid'e katılma teklifini kabul etmediğim için pişmanlık duymaya başladım. Spor yapıyorum ama zaten zayıf biriyim ve kardiyo bana göre değil. Ancak bir ton esrar içmek bana göre ve göğsüm kabarmaya başladığında bu alışkanlığın yıllarca sürdüğünü hissedebiliyorum.

Yine de, bu küçük kaltağın kaçmasına izin vermeyeceğim.

Sanki bir kâbusun kolayca ulaşılabilecek bir yerde gerçekleşmesi gibi. Nabzımın her yerde attığını hissedebiliyorum; kafamda, bileklerimde. Sikim.

Ona ulaştığımda beni bıçaklayabileceği falan aklıma geliyor. Ama sonra aklıma geliyor ki, buna aldırmaabilirim.

Kızıl saçlarını tekrar görüyorum, ateşten ve ışıklardan uzaklaşırken onu takip ediyorum. Hâlâ aramızdaki mesafeyi koruyor ama benim bacaklarım onunkilerden daha uzun ve ayrıca bu ormanı biliyorum. Muhtemelen buraya ilk kez geliyor. Burada benim kadar çok zaman geçirdiğinden şüpheliyim.

Omzunun üzerinden bana bakmak gibi bir hata yapıyor ve solgun yüzünü bir anlığına görebiliyorum. Neredeyse bir ağaca çarpacaktı. Kötü kondisyonuma rağmen, bu kış için kilometrelerce koşacağımı biliyorum, sadece onu sıkıştırmak ve ona neyin yanlış olduğunu sormak için. Ama onun bu tökezlemesi kovalamacayı daha başlamadan bitirdi. Ne kadar uzun sürerse, o kadar azgınlaşacağım. Umarım kışını yere yapıştırdığımda hazırdır, çünkü durmayacağım.

Kendini düzeltiyor, ağaçtan kaçıyor ve itiraf etmeliyim ki biraz etkilendim. Yine de benden kaçarsa lanetleneneceğim. İçimde tuttuğum tüm bu öfkeyi *dışarı çıkarmam* gerek.

Ani, keskin bir dönüş yapıyor, beni atlatmaya çalışıyor, ama çığlık attığını duyuyorum ve muhtemelen bileğini burktuğunu anlıyorum. Durduğunu, eğildiğini, ellerinin dizlerinde olduğunu, birinin botunun dışından ayak bileğine doğru indiğini gördüğümde şüphelerim doğrulanıyor.

Son birkaç metreyi ona doğru koştum. Tam bana doğru dönmek için doğrulurken, onu soğuk zemine yapııştırıyorum.

Bağırıyor ve sonra altımda sertçe nefes alıyor, sırtı göğsüme doğru yükselip alçalıyor. Saçının arkasından tutup başını yukarı kaldırıyorum. Karanlıkta, ışıklardan bu kadar uzakta, pek bir şey göremiyorum, ama o da göremiyor.

Arka cebime uzandım ve bıçağı boğazına dayadım.

Altımda titremesine bakılırsa, çok korkmuş.

Ne şanslıyım.

Saçlarından tutup onu altımda çeviriyorum, böylece ona binmiş oluyorum, bilekleri başının üzerinde sabitlenmiş, bıçak hâlâ boğazında, ona doğru eğilmiş durumdayım.

Karanlıkta, sikimin yeniden sertleştiğini ve karnına battığını hissederken gülümsediğini görüyorum.

"Bileğim," diyor usulca, ama hâlâ gülümsüyor. "Acıyor-"

"Böyle kıştırılmak hoşuna mı gidiyor?" Sözünü kesiyorum, sesim boğuk çıkıyor. Bileği umurumda bile değil. Koşmamalıydı.

Dudağını ısıırıyor, başını sallıyor. Hay sikeyim. Tek olamayacağımı biliyorum; acıdan zevk almak için inşa edilen tek kişi ben olamam. Ama hiç bu kadar çabuk deliren bir kızla tanışmamıştım.

Ben boğazına bıçak dayamışken o gülümsüyor.

Ria'yı bu yüzden mi sevemediğimi hep merak etmişimdir. *Öyle* değil. O çok pratik.

Çok...*iyi*. Akıllı, güzel ve akli başında...*istikrarlı*.

Şu anda pek dengeli hissetmiyorum. Çok uzun zamandır bu kadar ayık olmamıştım ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Beni, atlamamak için elimden geleni yaptığım uçuruma doğru itiyor.

Bıçağı yanağına tutup derisinde gezdiriyorum. Hâlâ bana gülümsüyor ve parmaklarımı bileklerinde sıkıyorum.

"Senin adın ne?" Ağzına doğru fısıldıyorum, bunu ondan duymak istiyorum. Belki de bilinçaltımda onun tuhaf bir akrabam olmadığını umuyorum.

Siktiğimin Sid'i.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, nefesi dudaklarıma değişiyor. Tekrar konuşmasını sağlamak için kanını akıtmam gerekecek mi merak ediyorum. O kadar da umurumda olmazdı. Ama sonunda bana cevap veriyor. "*Ella*," diye fısıldıyor. "Ella Christian."

"Neden kaçtın, Ella Christian?" Ona usulca soruyorum, bıçağın düz tarafını boğazına doğru kaydırıyorum, etrafımızdaki karanlıkta bile solgun.

Bunun üzerine bir kahkaha atar. "Şaka mı yapıyorsun?" Sözlerinde eğlence ve biraz da korku var. "Kendini *gördün* mü?" Tekrar gülüyor ve sesi çocukça geliyor. Rahatsız edici. "Bir şeytanı gördüğümde tanırım."

"Peki kaç tane şeytanla tanıştın?" Ona yaklaşıp soruyorum, bıçak hâlâ boynunda.

Yutkunduğunu duyuyorum. "Çok değil," diye itiraf ediyor, "ama aynaya her baktığımda bana bakan bir tane var."

Sözleri beni daha da azdırıyor. Ağzımı bıçağın yanında, boğazının çukuruna bastırıyorum. "Şiirsel," diye fısıldıyorum. "Ama ne kadar kötüsün?"

"Şeytanları peşimden koşturmayı seviyorum," diyor yumuşak bir sesle ve vücudunu bana doğru bastırırken sırtı yerden yükseliyor.

Boynunu ısıırıyorum, *sertçe*, inliyor ama kaçmaya çalışmıyor, ellerini oynatmaya çalışmıyor, hala başının üstündeki toprağa yapışmış durumda.

"Şimdi seni yakaladım," diyorum tenine karşı. Bileklerini bırakıyorum ama o kıpırdamıyor.

Vanilya benzeri kokusu duyularımı bastırıyor. Bir de sikim karnına değişiyor. Bacaklarını benim için açışını ve bir elbise giydiğini hatırlıyorum.

Altımda nefesinin düzensiz ve hızlı olduğunu, göğsünün kabardığını hissediyorum. "Acıt," diye fısıldıyor.

Bir kabus gerçek oldu.

"Her zaman canını yakarım Ella," diye söz veriyorum ona, ağzımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, bıçak hâlâ boğazındayken hareket etmesin diye. Ceketini iterek daha iyi erişebilmemi sağlıyorum.

Dilim sütyeninin içine girip sert meme ucunun üzerinde kayarken iç çekiyor. "O zaman bunu tehlikeli hale getir."

Dudaklarım göğsünün yumuşak kıvrımında, donup kalıyorum. Öfkem başka bir şeye kayıyor. "Ne kadar tehlikeli?" diye soruyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Boğazına bir bıçak dayamıştım bile. Ne kadar ileri gitmeme izin verecek?

"Nekrofil hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor, sözlerinde mizah yok. Elindeki kemiği düşünüyorum. Yanağıma dayadığı kemiği.

Pantolonuma boşalmak üzereyim ve daha sikimi bile çıkarmadım. *Kim bu kız?* "Çok fazla katı sınıırım yok, evlat," diye boğulmayı başarıyorum tenine karşı. *Onu öldürmemi mi istiyor?* Beynimin küçük bir kısmı bunun bir tuzak olabileceğini söylüyor. Olmayı bekleyen bir tecavüz iddiası. Ama beynimin daha büyük bir kısmı -ya da belki sadece sikim- bana turnayı gözünden vurduğunu söylüyor.

Gülüyor ve ben onu tekrar ısıriyorum, kahkahası bir iniltiye dönüşüyor. Kendimi karnına doğru itiyorum, dilimi göğsünün arasında gezdiriyorum, diğer meme ucuna dikkatimi veriyorum, ağzımda sertleşirken nazıkçe ısıriyorum.

Bir havai fişek daha patlıyor ve bu sefer gökyüzünde patladığını duyuyorum. Bu bir tatbikat değil. Bu gerçek bir şey. Başımızın üstünde yeşil parıldıyor ve onu mavi takip ediyor.

Mükemmel zamanlama. Çılgılık atmaya başlarsa kimse onu duymaz.

"Kaç yaşındasın sen?" Meme ucu hâlâ ağzımdayken ona bakarak sormaya zorluyorum kendimi. Bu açıdan beni göremiyor, bıçağı hala tutuyorum ama ben onu görebiliyorum.

"Lanet olası cesetler umurunda değil," diyor biraz nefes nefese, "ama reşit olmadığımın mı endişeleniyorsun?"

Başımızın üstünde kırmızı kıvılcımlar.

Onu dişlerimin arasına alıyorum ve tıslıyor, gözleri kapanıyor. "Sadece şu lanet soruya cevap ver."

"On dokuz," diye fısıldıyor ve bıçağı fırlatıp atıyorum, dört ayağımın üzerine kalkıyorum, vücudu altımda sıkışıyor.

Bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme var ama o da savunmasız görünüyor. Bu hoşuma gitti. "On dokuz, ha?" *Uzun zamandır sahip olduğum en genç amcık olacak.*

Başını sallıyor. Ben yukarı bakarken başımızın üzerinde yine kırmızı bir ışık patlıyor. Işık kıvılcımları kaybolurken ayı görüyorum.

Ona dönüp baktığımda, yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. *Bu lanet bir tuzak mı?* Duracak kadar umursuyor muyum? Peşinden koştum. Onu yere yatırdım. Boğazına bir bıçak dayadım.

Umurunda değil.

"Buraya sadece Natalie ile mi geldin?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak ona soruyorum. "Arkada seni özleyecek zavallı bir çocuk mu var?"

Bana sırtlıyor.

"Muhtemelen umurunda olmazdı, değil mi? Muhtemelen beni daha çok istiyorsun, değil mi? Seni daha iyi becereceğimi biliyorsun."

Dudağını ısıriyor, tek kelime etmiyor. Onu yok etmek istiyorum.

Aşağı dalıyorum, dudaklarımı yanağına gezdiriyorum, ağzına doğru. Islak, özensiz bir öpücük.

"Neyin var senin, Ella Christian? Neden bu kadar berbat durumdasın?"

Gülüyor, vücudu bana doğru geriliyor, elleri hala başının üzerinde, onları oraya zorlamadığım halde. Hala cevap yok.

Havai fişekler birbiri ardına patlarken dünya biraz dönüyor gibi görünüyor. Acaba durmalı mıyım? Acaba gerçekten deli mi? Ama siktir et. Az önce birini öldürdüm. Bu, bu geceki suçlarımın en küçüğü olurdu.

Kalçalarını bana doğru savuruyor ve dudağını ısıyorum, derisinin dişlerime değdiğini hissediyorum, ağzımda kanının tadını alıyorum. Nefes nefese kalıyor ama bana daha çok bastırıyor.

Dilimi dudaklarında gezdiriyorum, parmaklarım elbisesinin altındaki çıplak kalçasında, çoraplarının üzerinde kenetleniyor. "Bunu istediğine emin misin?" Durup durmayacağımı merak ederek onu dürtüyorum. "Beni tanımıyorsun bile."

Bacaklarını daha geniş açıyor ve parmaklarım nemli külotuna değiyor. Titriyor, başka bir havai fişek patlamadan hemen önce bir saniyeliğine nefesi kesiliyor.

Sonra da "Seni tanımak istemiyorum." dedi.

Mükemmel.

Külotunu kenara itiyorum, parmağımı ıslak yarığından yukarı kaydırıyorum, klitorisinin etrafında dönüyorum, ellerimde ölü bir kadının kanı olduğunu bilseydi nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Ama gözleri sımsıkı kapalı, inlerken boğazı yukarı doğru kıvrılıyor, dudaklarından soğuk bulutlar geliyor. Elimi boğazına koydum.

Kaybolmak istiyor. Bazı nedenlerden dolayı, kaybolmak istiyor.

Ben de öyle.

Üzerimizde bir havai fişek daha kıvılcımlanırken, aniden elimi tutuyor, gözleri kocaman. Hala, bana durmamı söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Yapabilecek miyim diye merak ediyorum.

"Vur bana," diye fısıldıyor. Sesi boğuk geliyor. Yutkunduğunu hissediyorum ve tepesinde patlayan yeşil havai fişekler yüzünden mi gözlerinde yaş varmış gibi görünüyor, yoksa gerçek mi bilmiyorum.

Damarlarımdaki kanımın ısındığını, göğsümün daraldığını hissediyorum. "Ne?"

Beynimin mantıklı kısmı bana uzaklaşmamı söylüyor. On dokuz yaşında. Sorunları olan insanlar için bir okula gidiyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim için bacaklarını açtı bile, henüz çığlık atmadı.

Ya kafayı yemiş ya da bana tuzak kuruyor.

Ama bütün kan sikime hücum etti ve patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bunun yanında, *ben onu* kovaladım. Eğer o deliyse, ben de deliyim.

"Beni duydun," diye alay ediyor benimle, gözleri kısılmış, kırmızı boyalı tırnakları boğazına dayadığım elime batıyor. Parmağımı yarığından aşağı kaydırıp ıslak deliğini okşuyorum. Titreyerek nefes alıyor ama geriye yaslanmıyor. "Lütfen."

Başımı sallıyorum. "Nu uh." İki parmağımı daracık amına sokuyorum ve kotumun düğmelerini açabilmek için elimi geri istiyorum. "Ella, ne yaptığını bilmiyorsun."

Elimi bırakıyor ve parmaklarım hala içindeyken, üzerimizde başka bir havai fişek patlarken, bana tokat atıyor.

Başım yana kayıyor, yüzüm yanıyor. Kendini tutmadı ve bunu tam olarak böyle hissetmem için yaptığını biliyorum: *Lanet olsun.*

Kızgın olmak iyi hissettiriyor. Hıncımı çıkaracak birinin olması daha da iyi.

Düşünmeye fırsat bulamadan bir parmağımı daha içine sokup hem bacaklarını hem de onu geriyorum. Bacakları altımda titriyor, boğazından boğuk bir inilti geliyor, ama bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, dirseklerinin üzerinde dikilmiş, hâlâ bana bakıyor.

"Bu da neydi böyle?" Parmaklarımla onu okuması gerekenden daha sert sikerek soruyorum. Her

itişte vücudu sarsılıyor, dudakları aralanarak bana bakıyor, bakışlarında korku gibi bir şey var.
Güzel. Benden korkuyor olmalı.

Bana cevap vermeyince gömleğini tutup burun buruna gelecek şekilde yukarı çekiyorum. "Sana bir soru sorduğumda, *bana cevap ver.*"

Zor nefes alıyor ve nefesi alkol kokuyor. İçki içmek için çok genç olduğunu fark ettim ve sonra umurumda olmadığını anladım. Reşit olmayanlara alkol vermek son birkaç saat içinde yaptığım en hayırsever şey gibi görünüyor, o yüzden siktir et.

"Lütfen" diye tekrar yalvarıyor, kelimenin sonunda bir inilti çıkıyor. Bana tokat attığı için bütün yumruğumu içine sokmak istiyorum, ama onu parçalamadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden üç parmağımı içinde tutuyorum, gözleri neredeyse kafasının içinde dönerken onları döndürüyorum. "Lütfen, *vur bana.*"

"Neden?" Yani, bir sert seks var, bir de... her ne istiyorsa. "Hissetmek istiyorum."

Yumruğum gömleğinin etrafında gevşiyor. Dudağımı ısırıyorum, gözlerimi kapatıyorum, bir saniye içinde hareketsiz kalıyorum.

Bırak gitsin.

Pammie'nin kafatasını düşünüyorum. Sid'in öfkesini düşünüyorum. Ezra ve kızın olduğu odadaki Lucifer'i. Kardeşimin kendi babasını öldürmesini izlediğimi düşünüyorum. Yapmam gerektiği halde aynısını nasıl yapamadığımı. İki kız kardeşimin de hayatını mahvetmesine rağmen.

Bir havai fişek daha patlıyor. Ve bir tane daha.

Bırak gitsin.

Her zaman nasıl kızgın olduğumu düşünüyorum. Hep birilerine zarar vermek istiyorum. Her zaman kendimi patlamaya 0.2 saniye uzaktaymışım gibi hissediyorum. Arabamı bir ağaca sarmaktan. Ama kardeşlerimi bırakamam. Ailemi bırakamıyorum.

Bırak gitsin.

Parmaklarımı çekiyorum, Ella'nın gömleğini bırakıyorum ve kot pantolonumun düğmesini açmaya çalışıyorum, parmaklarım *onunla* kayganlaşıyor. Bana yardım etmeye çalışıyor, parmakları titriyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Ama kot pantolonumu kalçalarımın altına doğru çekmeye başladığında, ona yardım etmesine izin veriyorum. Boxer külotumu da aşağı itmesine izin veriyorum ve ağrıyan sikimi içine alırken gözlerini izliyorum.

İnce parmakları tabanın etrafını sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Onu belinden tutup aşağı çekiyorum, elbisesini yukarı itiyorum. Parmaklarımı onunkilere doladım ve beni içine almasına yardım ettim.

Bacaklarını daha geniş açıyor ve ben ona doğru itiyorum. Dudağını ısırıyor, tekrar uzanıyor ve o kadar sıkı hissediyor ki neredeyse acıyor. Külotu da aletimin kenarına baskı yapıyor, ama onu çekip çıkarmak istemiyorum.

İçine doğru itmeye devam ediyorum ve o kadar ıslak olmasına rağmen daha çok acıyor.

Bırak gitsin.

Kendimi tutmaya çalışırken kalbim hızla atıyor, adrenalın sel gibi akıyor. Yavaşça girmeye çalışıyorum. Ama bir elim boğazında, diğeri kalçasında ve teni o kadar yumuşak ki. Bir eliyle kolumu tutuyor, inliyor ve yavaşlamam gerektiğini biliyorum. Hatta belki de içinden çıkıp ondan uzaklaşmalıyım.

Belli ki o da benim kadar berbat durumda. Ama çok iyi hissettiriyor.

Ve tutamadığım bir iniltiyle onu sonuna kadar ittiğinde, durmayacağımı *biliyorum.*

Ve gözlerini zorla açıp, "Ödleklik yapma. *Vur bana.*" dediğinde, bunu da yapacağımı biliyorum.
Bırak. Bırak.

Üzerine eğilip yavaşça içine giriyorum, bir elim ağırlığımı ondan uzak tutmak için soğuk zeminde. Diğer elim yumuşak tenini okşuyor ve ona bu kadar yakinken, ağaçların üzerinde beyaz ışıklar patlarken, güzel yüzündeki çilleri seçebiliyorum.

Ağzım onunkiyle buluşuyor ama onu öpmüyorum. "Bunu yapmamı istediğine emin misin, evlat?" "Ben çocuk değilim," diye hırlıyor bana.

Sonra tırnaklarını sırtıma, gömleğimin ve kapüşonumun *altına* batırıyor ve dudakları hissettiği şey karşısında şaşkınlıkla aralanıyor.

Açık yaralarım.

Ama çabuk toparlanıyor ve bu küçük kaltak parçalanmış etimi dikey olarak çizerek deriyi tekrar açıyor. Gözleri meydan okurcasına kısılmıştı.

Beni tekrar tırmalıyor.

Söylediklerinde ciddiydi, ne istediği konusunda.

Elimi kaldırıp suratına bir tokat attığımda *da ciddiydim*. Bu bir oyun değil. Bu bir BDSM saçmalığı değil. Hiçbir kurala göre oynamıyorum. Burada güvenli kelimeler yok. Canının yanmasını istiyorsa, *canını yakarım*.

Başının yana dönmesini engellemek için çenesini elimle yakalıyorum. Tırnakları daha derine batıyor ve ben onu becerirken bana dik dik bakıyor, sert nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. O kadar öfkeli görünüyor ki, sanırım tam o anda içine boşalacağım.

Ama nefes alıyorum, kendimi tutuyorum.

"Bu kadar mı?" diye alay ediyor benimle, acı çektiği her halinden belli olmasına rağmen. Tırnaklarını yavaşça başka bir yara setine geçiriyor.

Dudağımın bir hırıltıyla kıvrıldığını hissediyorum ve onu tekrar görüyorum; elimden dolayı zaten kızarmış olan o güzel küçük yüzündeki korku parıltısını. Ve başka bir şey daha, gözünün altında gördüğüm kızarıklık.

Bunu ona kimin yaptığını düşünmek istemiyorum. Umurumda bile değil.

Onu becerirken avucumu ağzına kapatıyorum, ama başını sallıyor, beni ısırmaya çalışıyor. Eğer ona tekrar vurursam, daha çok canı yanacak.

Elim boğazına doğru kayarken ona aynı şeyi söylemeye çalışıyorum. "Bunu istemezsin."

Bacaklarını etrafıma sarıyor, leğen kemiğini yukarı kaldırıyor ve beni daha derine çekiyor.

"Ne istediğime ben karar veririm." "Seni ağlatacağım," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

Beni öpüyor, dili dudaklarımı aralayıp içeri dalıyor. Bana karşı inliyor, sonra fısıldıyor, "Yap şunu."

Geri çekiliyorum, dişleri alt dudağımı sıyrıyor. Ama beni bırakıyor ve yanağını tekrar okşuyorum.

Ona öyle sert vuruyorum ki kalça kemiklerimizin birbirine çarptığını hissediyorum. Nefesi kesiliyor ama tekrar tokat atmadan önce kendine gelmesi için zaman tanımıyorum ve bu sefer yüzünü tutmuyorum.

Başının yana kaymasına izin verdim, saçlarının uzun kızıl telleri toprağa yayılmıştı.

Çenesini esnetiyor ve ağzında kan görüyorum. *Eğer ısırdığı için değil de ona vurduğum için olduysa kendimden nefret edeceğim.*

Ve yine de... tam bana bakmak için geri dönmeye çalışırken, boşalacağımı biliyorum.

Avuç içimi yüzünün yan tarafına bastırıyorum, *sertçe*, başım omzuna gidiyor, onun içinde bitirirken, ağzımdan gırtlaktan bir inilti geliyor, başka bir havai fişegin patlamasıyla gecede kayboluyor.

Üzerine yığılıyorum, elim hâlâ yüzünün yan tarafında. Hareket etmesini istemiyorum. Konuşmasını istemiyorum. Şu anda değil.

Onun kalbi de benimki gibi göğsünde atıyor, nabzımız neredeyse aynı.
Altımda nefes nefese kalıyor ve ben de nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Sonunda kendimi yukarı itiyorum, hâlâ onun içindeyim. Bana bakmıyor.

"Ella?" Fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Ağzından kan damlıyor, yüzü kıpkırmızı. Bu gece iki kadının kanını akıttım. Sadece biri için biraz kötü hissediyorum.

Yavaşça dönüp bana bakıyor. Gözlerindeki yeşili görebiliyorum, mavi çizgileri de. Ama ne kadar güzel olduklarının ötesinde, neredeyse... ölü gibi görünüyorlar.

"Sıra sende," diyorum ona usulca, çünkü tam bir centilmenim ve az önce boşaldığım için kendimi daha az gergin hissediyorum. Biraz daha nazik.

Ama başını sallıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor. Yüzünün yan tarafına kan bulaştırıyor ve ben aniden onu yalamak için dürtü duyuyorum. Ya da *daha fazla* kanamasını sağlamak.

"Hayır," diyor yumuşak ama kararlı bir sesle.

"Hayır mı?"

Başını sallıyor.

Hâlâ onun içindeyim ve etrafımızda havai fişekler art arda patlarken ve tezahüratlar duyarken, gösterinin sonu yaklaşırken bile bu şekilde uyuyabilirim.

Ama artık her şey *bitti*. Bıraktım ve bunu doğru şekilde yaptığımdan hiç emin değilim ama Peder Tomas'ın elinden bir seanstan daha iyidir. Ella'yı kum torbam olarak kullanabilseydim, sırtımda daha fazla yaraya ihtiyacım olmazdı.

"Ne istiyorsun?" Havai fişekler durduğunda karanlıkta fısıldıyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum, bir elimi başının altına götürüyorum, parmaklarım saçlarında.

"Uyu," diye mırıldanıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Bunu yapabilirim. Bu arada," ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, çektiğim kanın tadına bakıyorum. "Benim adım Maverick."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Ay çok güzel, değil mi Maverick?"

Kesinlikle öyle, Ella.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maverick

Kızı Liber'e geri götürdüğümde gördüğüm ilk kişi LUCIFER. Kollarını kavuşturmuş, ağzında yanmayan bir sigarayla arka kapının girişinde duruyordu. Koyu mavi gözlerini bana dikeyor ve sonra kıza bakıyor.

Ella.

"Çekil yolumdan," diye hırlıyorum ona.

Lucifer ışıhta kadının ağzındaki kanı ve yüzündeki el izini görür. Sigarasını ağzından çekip doğrulurken gözleri açılıyor ama geri adım atmıyor. "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor o hırıltılı sesiyle.

Görünüşe göre daha önce ne sikim aldıysa az çok etkisi geçmiş. Ne şanslıyım.

Ella'nın gözleri kapalı, nefes alış verışı yavaş ve düzgün, ama sorusu üzerine kollarımdaki ince gerginliği hissettim. Uyumuyor ama muhtemelen uyumak üzere. Buraya gelirken Natalie'den bir *avuç* Xanax aldığını söyledi.

İyi ki etkisini göstermeden önce ona ulaşmışım, yoksa ona yaptığım hiçbir şeyi hissetmezdi. Acaba bu yüzden mi sordu? Acaba bu konuda kendimi suçlu hissetmeli miyim?

Natalie'ye eczacı olmadığını söylemem gerekiyor mu acaba?

"Yolumdan çekil dedim."

Lucifer'ın gözleri kızıdan bana kayıyor. "Ona vurdun." Bu bir soru değil.

Kaşlarımı çattım. "Lanet polisi aramak ister misin? Bana karşı suç duyurusunda bulunmak? İstemiyorsan, *siktir git yolumdan.*"

"Bilmiyorum Mav, polisin rızaya dayalı bir rol yapma oyununu pek umursayacağını sanmıyorum, ama *lanet olası bir cinayet?*" Gözleri kısılır ve parmaklarındaki sigara ikiye ayrılır. "Bu umurlarında olabilir."

Ella'yı kollarımın arasında kaydırarak homurdanıyorum. Rüzgâr esiyor ve onu göğsümde daha sıkı kavıyorum. Lucifer bu hareketi görüyor ve dudaklarında bir sırıtma beliriyor. Onu boğmak istiyorum.

"Karını hapse mi göndermek istiyorsun?" Sid ona Pammie'den açıkça bahsettiği için onunla alay ediyorum. "Bu arada, ona aletinin başka bir kızın içine girmesine iki saniye kaldığını söyledin mi?"

Cevap beklemiyorum. Onu dirsekleyerek yolumdan çekiyorum. Geri çekildi, kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

İssız arka koridora giriyorum, duvardaki apliklerden gelen loş ışıklar. Lucifer'in ayak seslerini duyuyorum.

Arkamda, bu lanet kızı yere bıraktığımda onun kıcıyla ilgileneceğim. Koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıkıyorum, bir kat yukarı çıkarken müzik kesiliyor, sonra bir başkası ve nihayet üçüncü katta müzik sadece donuk bir gümbürtü.

Ella'yı kollarımın arasına alıyorum ve Lucifer kapıyı açıp kötü bir rüya gibi peşimden geliyor.

Koridorun sonundaki odama gidiyorum ve bir kez daha yaşlı Lucy Boy bana kapıyı açıyor. Ne kadar da centilmen.

Homurdanarak teşekkür ediyorum ve soğuk odaya giriyorum, kapının arkamdan kapandığını duyuyorum. Işıklar otomatik olarak yanıyor ve Ella'yı doğruca kral yatağına götürüp gri çarşafların üzerine yatırıyorum.

Lucifer'e ona bakmadan, "Işıkları aç," diyorum.

Söndürüyor ve kalan ışıktaki ona bakıyorum, onu ilk kez tamamen içime çekiyorum.

Muhteşem bir kız.

Soluk bir ten, canlı çiller ve yüzünde benim el izim, dudaklarında kurumuş kan. Bir de başka biri vurmuş gibi görünen başka bir iz var.

Bu kez onu gördüğümde göğsümün sıkıştığını hissediyorum ve bu duygu hoşuma gitmiyor.

Gözleri hâlâ kapalı. Uzun, koyu kirpiklerini, kalın, kumral kaşlarını çekiyorum. Ve göğüslerini... Onları da tokatlamadığım için pişmanlık duyuyorum ama en azından tadına bakabildim. Büyükler, deri ceketinin altındaki elbiseyi zorluyorlar. Uyluklarına kadar uzanan botlarını çıkarıyorum, ki bu çok çaba gerektiriyor, ve yere bırakıyorum. Yan dönüp top gibi kıvrılıyor. Yatağın üzerinde katlanmış duran yorganı alıp altından çekiyorum ve üzerine örtüyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor Lucifer kulağıma, sanki ben bilmiyormuşum gibi.

Çenemi esnetiyorum, soğuk ellerimi kot pantolonumda gezdiriyorum ve sonra yatak odasından çıkıp bitişikteki oturma odasına giriyorum, bunu yaparken ağır perdeleri iterek açıyorum. Buradan çok uzakta daha fazla havai fişek patladığını görüyorum. Balkona çıkıyorum, demir sandalyelerden birine oturuyorum.

Kenara çok yaklaşmak istemiyorum.

Bana bir daha asla düşünmek istemediğim şeyleri hatırlatıyor. Malachi'yi hatırlatıyor.

Bırak gitsin.

Lucifer kapıyı arkasından kaydırarak kapatır, ellerini kavuşturmuş, dirseklerini demir parmaklıklara dayamış halde balkonun korkuluğunda durur.

"Kim o?" diye soruyor, bana bakmadan.

Kafasının arkasına bakıyorum, onu Ezra ve o kızla birlikte düşünüyorum. Onu balkonun kenarından aşağı itmeyi düşünüyorum. Kafasının aşağıdaki betona çarpışını duymayı.

Ama kulağa nasıl geldiğini

biliyorum. Gerçekten tekrar

duymak istiyor muyum?

Sandalyenin ferforje kenarlarını kavriyorum, kendimi bunun yerine aya bakmaya zorluyorum. Gerçekten çok güzel. "Bilmiyorum." Bu bir yalan değil. "Onu Natalie getirdi."

"Tanımadığın bir kıza mı

vurdun?" "O istedi."

Etrafında dönüyor, elleri parmaklığın kenarını öyle sert kavriyor ki parmak eklemleri beyazlıyor.

"O

istedi mi?"

Ayağa kalkıyorum, başımı eğiyorum. "Evet," diyorum, "tıpkı Sid'in benden onu lanet olası üvey anneni öldürmeye götürmemi istediği gibi."

Çenesi sıkılıyor, koyu mavi gözleri yarıklara dönüşüyor. "Sid sikini yalamak istese, bunu yapmasına da izin verir miydin?"

Bunu bana gerçekten sormamalıydı. Ona gülümsedim, ellerimi cebime soktum ve

kapüşonlu. "Aslında, evet. Artık onsuz oynamanın senin için sorun olmadığını bildiğime göre, neden olmasın?"

Elleri korkuluklara öyle sıkı tutunmuş ki titriyor. "O senin *kız kardeşin* ve benim *karım*."

"Sanırım Jeremiah Rain ve benim ortak bir noktamız var. Enstest mi?"

Bunu söylememem gerektiğini biliyorum. Biliyorum ama geri almak için çok geç ve zaten istemiyorum da. Ama yine de bu şerefsiz hakkında bir daha konuşmak istemiyorum ve buna davetiye çıkardığımı da biliyorum.

Jeremiah Rain ismini hayatım boyunca hiç duymamış olsaydım, sanırım ömrüme tam bir on yıl daha eklerdi. Şu anki haliyle, o narsist sosyopat yüzünden muhtemelen önümüzdeki on yıl içinde öleceğim.

Çünkü kız kardeşimi beceriyor.

Yeni kız kardeşimi becerdi.

Ve Lucifer onu öldürmek konusunda çenesini kapatmıyor.

"Evet, yeterince konuşmadığımız başka bir şey daha." Lucifer boynunu uzatıyor, sonra bana dönüyor. "Bana tekrar söyle," diyor sessizce, "tam olarak neden yanan bir binaya girdin ve o bok parçasının hayatını kurtardın?"

Lanet olsun, gerçekten bir esrara ihtiyacım var. Saat neredeyse sabahın biri ve şu anda elimde çok daha büyük bir sorun var, az önce içine girdiğim dengesiz bir genç kız şeklinde.

Ama Lucifer'le Sacrificium'dan bu yana geçen bir ay içinde birbirimizi gördüğümüz birkaç seferde de bu konuda beni rahat bırakmadı.

Tekrar oturdum. Ellerimi birbirine kenetledim, dirseklerimi dizlerime koydum. Gözlerimi kapatıyorum; çok yorgunum. "Onun hayatını kurtarmamış olsaydım, şu anda Sid'e karın demiyor olacaktın. Şu anda burada bile olmazdı. Seni öldürmüş bile olabilirdi, ki bu noktada bundan mutlu olabilirim çünkü

Sabahın biri Lucifer ve ben lanet olası uykuya dalmak istiyorum."

Homurdanıyor ama bana bakmıyor. "Pammie'yi sen öldürdün." Konuyu değiştirmesi beni kamçılıyor.

Şakaklarımı ovuyorum.

"Evet." "Sid'i yanına

almışsın." İçimi çektim.

"Evet."

"Ve belki de bana söylemen gerektiğini düşünmedin mi?"

Bu çok kolay. "Hayır. Ama belki de 'teşekkür ederim' demelisin? Ölmeyi hak etmişti. Bunu ikimiz de biliyoruz-"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken elleri birden omuzlarımda beliriyor ve beni sandalyeme geri itiyor. "Sid'in canı yanabilirdi!" diye bağırıyor bana, gözleri çıldırması. "Öldürülebilirdi!"

Ellerini üzerimden çekip kendi ellerimi kollarının altına getiriyorum. Ayağa kalkıyorum, bir adım atana kadar ona doğru adım atıyorum, sonra bir adım daha atıyorum, sırtı korkuluklara dayanıyor.

"O öldürülmedi. Ona zarar gelmesine asla izin vermezdim. Bunu planlamıştım, desteğimiz vardı. Asla tehlikede değildi ve bunu *senin zavallı kışın için* yapmak istedi." Parmağımı göğsüne bastırıyorum ve gözleri öfkeyle parlıyor, boynundaki damar zonkluyor. "Onu Jeremiah Rain gibi kontrol etmeye çalışıyorsun ve tahmin et ne oldu, *kardeşim*?" Yakınına eğildim, ağzım onunkinin üzerinde. "Seni *onun* için terk edecek. Özellikle *de o olmayan* çıplak kızların *odana* girmesine izin vererek sikini sertleştiriryorsan."

"Bu bir hataydı. Ezra bana bir şey verdi, onu yukarı çıkardı. Ona dokunmadım."

Bir kahkaha attım. "Vay canına, ona dokunmamışsın. Ne kadar *rahatladım*." Göğsüm kabararak ondan uzaklaşıyorum. O bana ölmüş olmamı dilermiş gibi bakarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Evet,

Şu anda hislerimiz karşılıklı.

"Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok." Ellerimi başımın üzerine koydum ve balkonda volta atarak ondan uzaklaştım. "Yarın Konsey toplantımız var. Buna odaklanmalıyız."

Bana karşı duyduğu öfkenin bir kısmı Luce'un yüzünden dağılıyor gibi görünüyor. Ellerini ceplerine soktu. "Evet. Var."

Ellerimi bıraktım ve başımı salladım. "Elijah sana babamın orada olacağını söyledi mi?" Sesi hırıltılı. "Evet."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Bu neden bir soru?"

"Elijah bunu tartışmak istiyor." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Görünüşe göre bizi üzen herkesi öldüremeyeceğimizi söyledi."

Lucifer parmağını gözüme sokmak ister gibi bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Bir nefes üfledim. "Belki de onu dinlemeliyiz. Sid hakkında ne bildiğini bilmiyoruz." "*Ne bildiği* umurumda değil. Onun *var olduğunu* biliyordu ve *hiçbir şey yapmadı*."

Başımı kaldırıp gökyüzünde salınan ay parçasına bakıyorum. "Noctem yakında geliyor.

Sekiz hafta sonra tüm günahlarımızla yüzleşmek zorunda

kalacağız." "Ve babanın yaşamasına izin vermek senin günahlarından biri olmamalı." Hiçbir şey söylemedim.

Lucifer kaşlarını çatıyor. "Eğer onu öldürmezsen, ben-"

"Sid'e bunu sordun mu?" Bakışlarımı onunkilere çevirerek bastırıyorum. "Ona bu konuda ne düşündüğünü sordun mu? Onunla uğraşmak isteyip istemediğini sordun mu? Annesi hakkında bilgi edinmek isteyip istemediğini?"

Gözleri kararıyor.

"Evet. Ben öyle düşünmemiştim." Başımı salladım. "Ona takıntılısın, ama aşk hakkında bir şey anladığından emin değilim."

Onu öldürmeye çalıştığım ve başaramadığım Sacrificium'dan beri babamla konuşmadım. Ama şimdi, onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Ne *yapmak istediğim* konusunda. Hiçbir Konsey toplantısına davet edilmedi, bu da 6'yla aramızda nadir görülen bir dayanışma göstergesiydi. Ancak Elijah Lazar olmasa da bazı şeyler asla değişmeyecek. Elijah binayı yerle bir edeceğine söz vermiş olsa da hâlâ Sanctum'da buluşuyoruz. Babamı -Sid'i ve Brooklin'i de- öldürmeli miyim? Oysa hepsi ölmeyi hak ediyor.

Ama yarın onu öldürmezsem Lucifer öldürebilir. Maddox Astor için durum pek iyi görünmüyor.

Parmak eklemlerimi ağzıma götürüp deriyi ısıırıyorum. İstedğim kadar acıtmıyor. Tüm o şiddetli sikişmenin etkisi geçtiğine göre, kendimi yine çok kötü hissediyorum.

Lucifer kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sid'in yanına dönmem gerek ama daha işimiz bitmedi.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

Olmadığımızı biliyorum. "Bu gece için öyleyiz."

Bana başıyla sıkı bir selam veriyor, sonra cam kapıyı kaydırarak açıyor. Ella'yla yalnız kalmasını istemediğim için onu takip ediyorum. Sid'e kafayı takmış durumda ama Lucifer'ın gözleri her zaman gezgin olmuştur.

Ve Sid'den önce, gezgin eller de.

Arkamdaki kapıyı kapatıyorum, yatak odasına giden dar koridorda yürümesini izliyorum. Kıza bir bakış atıyor ve ben geriliyorum, ama o yürümeye devam ediyor, sonra yatak odasının kapısını

arkasından olabildiğince sert çarpıyor.

Dick.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIDEM GURULDUYOR.

Sessiz bir ses, sadece birkaç saniye, ama tüm vücudum kaskatı kesiliyor, gözlerim hala kapalı. Bekliyorum. Nefesimi tutarak bekliyorum.

Çığlık. Ama sessiz. Hayır. Sessiz değil. Yanımda biri nefes alıyor. Ağzımda kan tadı alıyorum. Ve sonra her şey bir anda geri geliyor. Gözlerimi açıyorum ve tepemde dönen bir tavan vantilatörüne bakıyorum. Karanlık, bakışlarımı kaydırıyorum ve bir koridor görüyorum. Koridorun sonunda perdeler kapalı. Yatak yumuşak, vücudum ağrıyor, karnım çukurda ama yine de... Kimse çığlık atmıyor. Dönebildiğim kadar yavaş dönüyorum, sırtım ağrıyor, kalçalarım acıyor. Onu yanımda görüyorum. Nefesim kesilecek gibi oluyor ama avucumu ağzıma bastırarak nefesimi tutuyorum.

Yüzünde dövme olan çocuk. Gözlerinin yanında ters bir haç var. Kaşları çatık, sanki uyurken bile kızgınmış gibi. Ellerini başının altına sıkıştırmış, dudaklarını hafifçe aralamış, yumuşak ve sabit bir şekilde nefes alıyor. Örtüler çenesine kadar çekilmiş ama boynundaki dövmeleri görebiliyorum. Parmaklarında. Ellerinde.

Avucunun kenarında karanlıkta okuyamadığım bir yazı var. Ormanda bana ilk yaklaştığında fark ettim.

Ne yazdığını merak ediyorum.

Gitmem gerekiyor. Annem beni evde beklemeyecek -son patlamamızdan sonra muhtemelen kendisi bile gelmeyecek- ama buradan gitmeliyim. Bu çocuğu tanımıyorum. Bu evdeki hiç kimseyi. Natalie beni davet etti çünkü bana acıyordu. Ben geldim çünkü annem ve şimdiki erkek arkadaşı duvarları tekrar kana bulayabilirler diye evde olmak istemedim.

Yeni yıl arifesi bazen bunu yapabiliyor. Annemle zaten yarı yarıya şansımız var. Ayrılırken bana bunu hatırlatmayı ihmal etmedi ve son ekmek parçasını yediğimi fark etti. Son

parça. Son kırk sekiz saat içinde yediğim tek şey buydu. Bu partide çok alkol vardı. Hayır.

Bulabildiğim yiyecekler.

Ne zaman kaybı.

Ama Xanax uyumama yardımcı oldu. Ona söylediğim kadar almadım ama onunla konuşmak istemiyordum ve burada uyuduğum süre boyunca beni bayıltmaya yetti.

Yavaşça yatağın kenarına doğru kayıyorum. Çok büyük olduğunu fark ediyorum ve neden bana bu kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden benimle yattığını bile bilmiyorum. Beni ormanda bırakabilirdi.

Yapmaması garip.

Yan tarafa doğru kıpırdanmaya devam ediyorum, sonra bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum. Oturuyorum, salyangoz hızında hareket etmeye dikkat ediyorum ki yatak ağırlığımın altında kaymasın.

Birkaç saniye bekliyorum. Hâlâ yumuşak ve yavaş nefes alıyordu, geniş dudakları hâlâ ayıktı. Tenime karşı yumuşaktılar. Dişlerini kullandığında bile. Bunu düşündüğümde, tekrar yorganın altına dalmak istiyorum.

Yanına kıvrılırim. Kollarımı ona dolayacağım.

Bu yüzden buradan gitmeliyim. Kendimden utandığım için yüzümün kızardığını hissediyorum. Bu düşünceleri bir kenara itip yataktan kayıyorum, çıplak ayaklarım soğuk zemine çarpıyor. Bileğim acımıyor, demek ki gerçekten burkmamışım. Küçük merhametler. Acı aklımı başımdan alabilirdi. Açlık.

Botlarımı bırakmak zorunda kalabilirim. Karanlıkta onları aramak için tökezlemeyeceğim.

Aşağı bakıyorum, hâlâ elbisemin içinde olduğuma şükrediyorum. Ceketimi gece çıkarmış olmalıyım çünkü şu anda giymiyorum. Bırakmam gerekecek ama burası Kuzey Carolina. Burada kış o kadar soğuk olmaz. Doğduğum yer olan Berkeley, Batı Virginia'da bütün mevsim kar olurdu.

Eve kadar otostop çekmem gerekecek ama bunu ilk kez yapmıyorum.

Parkede bir adım atıyorum, nefesimi tutuyorum, zeminin gıcırdamasını bekliyorum. Ya da karnımın guruldamasını.

Anneme ve kendime yiyecek alabilmem için lanet olası bir işe ihtiyacım var ama son taşınmamızdan beri başvurularına rağmen bir iş bulamadım.

Evdeki dolapta bir yerlerde ramen olabilir.

Belki bu adamın evinden biraz yiyecek çalarım. Natalie, Atlas ve arkadaşlarına ait olduğunu söyledi. Sanırım Maverick de onun arkadaşı.

Burası bir yerleşke gibi. Muhtemelen fazlasıyla yiyeceği vardır, sadece parti için sergilenmiyordur.

Bir adım daha
atıyorum. Ve bir
tane daha.

Kapıyı açtığımda ne kadar gürültülü olabileceğini ölçmek için etrafı kolaçan etmeye başlıyorum. Ama sonra arkamda uyku sersemi bir ses duyuyorum. "Bir yere mi gidiyorsun?" Donup kaldım.

Gidebileceğimi biliyorum. Beni burada tutamayacağını biliyorum. Dün gece annemin çılgınlıklarını kafamdan atmama yardım ederek beni şımartmasına rağmen, beni yatağa bağlamayacağını ve burada kalmamı sağlamayacağını biliyorum.

Ama belki de ben istiyordumdur.

Gözlerimi kapatıyorum. Salı günü The Ark'ta atları fırçaladığım zamanı düşünüyorum. Bırakmayı. Marnie, terapistim, o zaman bana bu konuda yardım etmeye çalışmıştı. Bırakmak.

Düşüncenin peşini bıraktım. "Evet," diyorum karanlıkta sessizce,

"Ben gidiyorum." "Saat sabahın üçü."

Bu beni şaşırttı ama bir şey söylemedim. Sadece birkaç saat oldu. Sanırım bunu anlamak daha zor olabilir.

gecenin bu saatinde bir yolculuk. Parasını ödemedem olmaz. Ama bu şekilde de biraz para kazanabilirim.

Seksten değil.

Hırsızlıktan. Ya da dilenmekten.

"Uyumaya devam et." Artık sessiz olmaya zahmet etmiyorum. Kapı kolunu tutuyorum.

Ama o hızlı. Ben kilidi kurcalarken arkamdan yaklaşıp elini kapıya vuruyor. "Sabahın üçünde gitmiyorsun."

Ona ters ters bakmak için dönüyorum, kolu hâlâ kapıda, başımın yanında. Tek kelime etmiyorum. Ben gidiyorum. Kelimeleri boşa harcamanın anlamı yok. Buraya yatıya kalmaya gelmedim. Beni gerçekten tanısaydı zaten kalmamı istemezdi.

Karanlıkta onu net olarak göremiyorum ama sırtıttığını duyabiliyorum. "Benimle yatağa gel, Ella."

Karanlıkta kaşlarımı çatıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. Ses tonunda bir şey *var...* Hoşuma gitmiyor, çünkü... Hoşuma gidiyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

İç çekiyor ve eli kapıdan boğazımın yan tarafına doğru ilerliyor. "Yüzün acıyor mu?"

Buna da bir şey demiyorum. Bu konuda kötü hissetmesini istemiyorum. Hoşuma gidiyor. Bunu ilk yapan o değil. Annem ilkti. Yatakta, eski sevgilim yaptı. Sevişirken başka biri hakkında onunla alay ettiğimde bana öyle sert vurdu ki yıldızları gördüm.

Birkaç dakika konuşmadım. Sonra ona tekrar yapmasını söyledim.

Beni ilgi odağı yaptı.

Tıpkı Shane'in yaptığı gibi, ama o bana vurmadı. Bazı açılardan daha kötüydü.

Tıpkı annemin darbeleri gibi. Ama onlar farklı hissettiriyor. Bana sahip olmak istediği için vurmuyor.

Bunu benden nefret ettiği için yapıyor. Biri aşk gibi hissettiriyor. Diğeri... şey, tiksinti gibi hissediyor.

Maverick'in başparmağı dudağıma değiyor ve irkiliyorum. Acıyor.

Hareketi hissetmiş olmalı ki elini başımın arkasına götürdü ve beni çıplak göğsüne doğru çekti. "Özür dilerim, Ella, ben-"

Sarsılıyorum ve ona tokat atıyorum. Tıpkı birkaç saat önce yaptığım gibi. Ses sessiz odada hızlı ve yüksek çıkıyor ve irkiliyor, sonra beni kapıya doğru itiyor ve aynı anda benden uzaklaşıyor.

"Seni lanet olası kaltak," diye hırlıyor, eli yüzüne gidiyor, bir eli hâlâ göğsümde, beni kapıya sabitliyor. "Senin derdin ne lan?"

"Ben gidiyorum." Tutuşundan kurtulmaya, kapıya doğru dönmeye çalışıyorum ama elini yüzünden indiriyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve sertçe çekiyor.

"Hayır, vurmayacaksın. Bana tekrar vurmak mı istiyorsun? Ben de sana vuracağım, Ella. Bunu daha önce hiçbir kıza yapmamıştım. Öldürmek istemediğim biriyle bile." Beni kendine doğru çekerken ağzını kulağıma dayadı. "Ama hoşuma gitti."

Karnımın alt kısmında sıcaklık birikiyor, kolumdaki küçük tüyler diken diken oluyor. Ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Çığlık atmalıyım. Bağırmalıyım. Olay çıkarmalıyım. Ama bu tür şeylerde hiç iyi olmadım. Böyle anlarda değil.

Beni kapıya doğru bastırıyor ve ereksiyonunu karnımda hissediyorum. Dudaklarım aralanıyor ve eli saçlarımdan omzuma, oradan da koluma indiğinde gözlerimi kapatıyorum.

Bırakmayı
dene. Bırak.

*Bir düşünceyi bırakıp diğerine geçmek, öfkeyi kontrol etmenin bir yoludur. Geçmişe git.
Bu duygudan uzaklaşın. Farklı bir duyguya ulaşın.*

Ama bu pek çok anlama gelebilir, Marnie. Özellikle benim gibi bir kız için. Öfke, uyarılma, ilgi. Benim için hepsi aynı.

Hayır. Gitmem gerek. Onun yanındayken hissettiklerimden zaten hoşlanmıyorum ve tüm sorunlarım böyle başlıyor. Onu üç saattir tanıyorum. Üç lanet saat ve ikisinde uyuyordum.

Gözlerim açıldı ve ona tekrar vurdum. Ama buna hazır olmalıydı çünkü elim çenesine değdiği anda parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek darbeyi hafifletti.

Alnı benimkiyle birleşiyor, parmaklarımız tenine dolanıyor. Göğsü bana sürtünürken meme uçlarım sertleşiyor.

"Söyle," diye emrediyor, nefesi tenime değişiyor. İnanılmaz derecede güzel kokuyor, hiç de yeni uyanmış gibi değil. Ağzımda hâlâ kan tadı var ve nefesimin aynı tanrısal niteliklere sahip olmadığından eminim. "Seni incitmemi istediğini söyle."

İstediğim bu mu?

Karanlıkta gülümsüyorum ama tek kelime etmiyorum. Yanlış şeyler söyleyerek kararlılığımı zayıflatıyor. Sanki beni tanıyormuş gibi.

Parmakları benimkilere karşı sıkılaşıyor. Yüzüne karşı. Sırtındaki kesikleri hatırlıyorum.

Boştaki elimi onun etrafında gezdiriyorum, parmaklarım yaraların üzerinde geziniyor.

Nefesini içine çekiyor, vücudu benimkine karşı gergin. "Ella," diyor uyarırcasına.

Parmak uçlarımı omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum. Pürüzlü bir his, el değmemiş deri yerleriyle sarmalanmış. Araba kazası mı? Sırt üstü mü kaymış? Belki bir ATV?

Bunu kendine mi yaptı?

"Ella," diye fısıldıyor, alnımız hâlâ birbirine değişiyor. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Hayır, yok.

"Ama bu çok uzak, tamam mı?"

Benim çok katı sınırlarım yok, evlat.

Ayrıca, dün gece yaptım. İstediğimi aldım. Yarılan dudağım bunun kanıtı. Beni burada tutmak istiyorsa, bunu benim yöntemimle yapacak.

Yaraların izini sürmeye devam ediyorum, nefes alışının düzensizliğini, vücudunun hâlâ gergin olmasını seviyorum. Gücün kendisinde olduğunu sanıyor.

Ama onu sınıra itersem, kontrol bende olur.

"Ella." Sesi şimdi daha öfkeli. Bana daha fazla bastırıyor ve bacağına bacağımın arasında hissederek duruşumu genişletiyorum. "Yapma bunu."

Ama ya yaparsam?

İşaret parmağımı açıyorum, böylece tırnağım teninin yumuşak, dokunulmamış bir kısmına değişiyor. Beklentiyle geriliyor.

"Dün gece bir kadını öldürdüğümü biliyor muydun?" diyor sessizce, ses tonunu eşit tutarak.

Daha önce öldürmek istemediğim bir kızla böyle bir şey yapmamıştım.

Nefes alma sırası bende, işaret parmağım teninde kıpırdamadan duruyor.

Parmakları hâlâ benimkileri çenesinde tutuyor ve o konuşurken çenesinin hareket ettiğini hissediyorum. "Muhtemelen vücudumda hâlâ onun kanı var."

Şanslı kız.

"Onu çekiçle öldüresiye dövdüm, Ella."

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor, ama uzaklaşmıyorum. Bu doğru değil. Öyle olsaydı bana söylemezdi. Elbette, bu yerin çok paraya mal olduğu açık, korumalar ve bir kapı var ve Natalie'nin erkek arkadaşı yüklü görünüyor, ama... kim yeni tanıştığı birine bir cinayeti itiraf eder?

Kim yeni tanıştığı birinin ona vurmasına izin verir ki?

Parmaklarımı yüzünden çekip elimi arkamdaki kapıya dayıyor. "Canını yakmamı istiyorsan söyle. Ama tırnaklarını bir daha sırtıma geçirme-"

O cümlesini bitiremeden ben yapıyorum. Bir tırnağımı sırtında gezdiriyorum, bir yara aramıyorum ama bulmam uzun sürmüyor. Bir uçurumun kenarından çıkan bir kayaya çarpana kadar boş havada serbest düşüş gibi.

Parmağında sıcak bir şey hissediyorum, tırnağımın altında onun kanı var.

Vücudu sımsıkı sarılmış, tek kelime etmemeye çalışırken her kası gergin. Kapıya bastırduğım eli bileğimin etrafında dönüyor, sanki beni tutuyormuş gibi.

Nefes almıyor.

Parmağım şortunun kemerine geldiğinde, benim de öyle olmadığımı fark ediyorum.

Ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum, beklenti dalgalar halinde üzerime çöküyor. Ama tam nefes verirken, tam elini boğazıma götürüp öyle sert sıkıyor ki gözlerim sulanıyor,

bir şey patlar.

İkimizin de sıçramasına neden olan tiz ve yüksek sesli bir şey, hem boğazımdaki hem de bileğimdeki tutuşu gevşiyor.

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp vücudundan uzaklaştırıyorum.

Ne oluyor lan?

O kelimeleri söylediği anda aklıma geldi: "Yangın alarmı."

"Kahretsin," diye tıslıyor ve ben tepki veremedi ben kaldırıp omzunun üzerinden fırlatıyor. Işığı yaktı ve ben ona vuramadan sırtına baktığımı fark ettim.

Korkunç görünüyor. Ağzım açık kalıyor, sanki bu yaraları temizlememiş gibi, derisi yüzülmüş ve kurumuş kanla çiçek açan parçalanmış ete bakıyorum. Taze kan da var, tırnağımdan. Kesik okyanusunda küçük bir damla ama midemi bulandırıyor.

Benimle birlikte yatağa doğru yürüyor, ayaklarını botlarının içine sokuyor. Sonra beni yatağa bırakıyor ve kendi botlarımı bana fırlatıyor. Ben botlarımı hızla giyerken, o da arkası kanlı beyaz tişörtünü çekiştirerek giyiyor, muhtemelen dün gece onu tırmaladığım için, sonra beni tekrar kucağına alıyor. Şaşkınlık içinde baş aşağı ona bakıyorum, delici tiz sesi midemi düğüm düğüm yapıyor, sırtını görmek daha da kötüleştiriyor.

"Yürürebiliyorum!" Nefes nefese kalmayı başardım.

Beni görmezden geliyor, eli belimde sıkılaşıyor. Kapıyı çekip açtı ve bir çığlık duydum. Kahkahalar. Koşan insanların ayak sesleri.

"Çıkarın onu buradan," diye bağıyor birine, acaba benden mi bahsediyor diye merak ediyorum, ama o sadece koridorda ilerliyor, beni kimseye pazarlamıyor.

Kiminle konuştuğunu göremiyorum ama hissettiren bir sesin yüksek sesle "Tanrım, teşekkürler. Eğer bana bunu söylemeseydin, ne yapacağımı bilemezdim!"

Maverick hiçbir şey söylemiyor, sadece koridorun sonuna doğru ilerlemeye devam ediyor.

Bir merdiven boşluğuna giriyoruz, acele ayak sesleri daha yüksek, çığlıklar daha tiz. Kalabalık bir koridora girdiğimizde omzunun üzerinden itilip kakılıyorum, ama o insanları kolayca yolundan çekiyor ve kimse bana dokunmuyor.

Kimse bana çarpıyor.

Sonra dışarıdayız, gece zifiri karanlık ve soğuk, o otoparka doğru ilerliyor.

Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve ben de kendimi sabitlemek için gömleğine tutunuyorum. Kolu hala etrafımda, beni yakın tutuyor ve devasa taş binayı inceliyor, almak için başını yukarı

eğiyor. Etrafımızda insanlar arabalarına doğru dağılıyor, yerleşkeden dışarı dökölüyorlar.

Duman yok. Görebildiğim kadarıyla yangın yok, ama burası çok büyük.

Alarmın sesi burada da yüksek ama o kadar delici değil. Nefes alıyorum, nefes veriyorum, bekliyorum.

Çenesini aşağı eğmiş, çıkışa bakıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o bana doğru bakmadan beni daha sıkı tutuyor.

Neye baktığını görmek için dönüyorum ve sonra Natalie'nin sersemlemiş bir halde, erkek arkadaşı Atlas'ın elini tutarak dışarı çıktığını görüyorum. Sonra Atlas'ın gerçekten tanımadığım diğer arkadaşlarını.

"Gidelim," diye mırıldanıyor Maverick, benden çok kendi kendine. Bizi park yerine doğru yönlendirdi.

çok.

Öylece gidecek miyiz? Gerçekten yangın olup olmadığını bilmek istemiyor mu? Gidiyor mu? beni eve götürmek için?

Artık eve gitmek istiyor muyum?

Şortundan bir şey çıkarıyor. Bir anahtarlık. Bir düğmeye basıyor, ışıkların yanıp söndüğünü görüyorum ve muhtemelen annemin hayatında kazandığı paradan daha pahalı olan gri bir araba açılmaya başlıyor.

Kapılar yukarı doğru açılır, yukarıya doğru eğilmiş kanatlar gibi. Bir kuş aşağıya dalıyor.

Ağzım açık kaldı. Şık arabaya doğru yürümeye devam ederken bana doğru dönüyor. Alarmın uğultusu, arabaların dışarı çıkma sesleri, yangın belirtisi olmamasına rağmen hala bağırان insanlar arasında bana sırtıyor ve diğer her şey... kayboluyor.

"Daha önce hiç McLaren'a bindin mi?"

Spor bir araba olduğunun hayal meyal farkındayım. Ona cevap vermiyorum, ama eminim ki cevabı saçma arabaya bakışından anlıyor.

Bana sırtıyor. Çocuksu, köşeli yüzüne daha az uğursuz bir görünüm veriyor.

Omuzlarımdan tutarak beni yolcu tarafına yönlendiriyor, sonra da turuncu süslemeli deri koltuklara doğru itiyor.

Sırtındaki tırnaklarımı unutmuş gibi görünüyor.

Arabaya binmemeyi düşünüyorum. Evet, seviştik ama onu tanımıyorum. O da beni tanımıyor. Şeytani görünüşüne rağmen, parlak, güzel şeylerle çevrili garip bir hayat yaşıyor... ve ben o şeylerden biri değilim. Sadece bu gece için bir kaçış yolu aradım. Bunlardan birini aramak için ilk kez bir partiye gitmiyorum.

Ve bağlanamam. Bir daha olmaz.

Ama beni sertçe itti ve koltuğa geri düştüm. Etrafımdan dolanıp emniyet kemerimi çıkardı.

Sinsi bir sırıtışla kuşa benzeyen kapıları kapatır ve onun yanına gelir.

Arabaya bindiğimizde dönüp bana baktı. "Bunu sana geri ödeyeceğim, Ella."

Umarım yaparsın.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Maverick

Ona karşılığını ödedim, hem de fazlasıyla. Evime girdiğinde üç tek attı. Beni tekrar becermesi için gereken buysa, umurumda değildi. Yüzünde benim yapmadığım izi gördüm ve ona bunu sormayı düşündüm. Unutmak istediği şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Ben sormadım.

İçimden bir ses uyandığında daha fazla yara bere içinde olacağını söylüyor. Sanırım bu konuda kötü hissetmeliyim, ama bunun için yalvardı. *Yalvarmaya ihtiyacım olduğundan değil.*

Fazla konuşmadık ve her şey bittiğinde, gitmesi gerektiğine dair zayıf protestosuna rağmen uyuyakaldı. Acaba sabah beşe yakın olmasaydı, dışarısı hala karanlık olsaydı, bu kadar kolay olur muydu? Onu yukarı taşımama, başımı bacaklarının arasına daldırmama ve sonra onu ağlatacak kadar sert bir şekilde becermeme izin verir miydi?

Canavarlar karanlıkta her zaman daha fazlasını yaparlar. O lanet yangın alarımını çalan kişi gibi.

Gardiyanlardan aslında yangın olmadığına dair bir rapor aldım, bu da insanları sevmememin bir başka nedeni. Ve bu gece, onlardan daha fazlasıyla uğraşmak zorundayım. Konsey'de.

Ama şimdilik Ella yatağında uyuyor ve ben cinsel *olarak* tatmin olsam da Memnun oldum.

İyi ki Ella'yı boğmayı bitirip *tekrar* içine girdiğim sırada telefonumdaki kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj almışım çünkü aptalın tekiyim ve doğum kontrol hapı kullandığını söylediğinde ona inandım.

Poe'nun *Erken Gömülme*'si hakkında benimle alay eden aynı sayı: "Hayatı ölümden ayıran sınırlar en iyi ihtimalle gölgeli ve belirsizdir. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını kim söyleyebilir?"

Ama bu sefer mesajda sadece "**Günah çıkarmaya hazır mısınız?**" yazıyordu.

Uyuyan Ella'yı odama kilitliyorum (bu ev karanlık sürprizlerle dolu).

Peder Tomas'ın garaja girmesine izin verdim, güneş daha doğmamıştı.

Bu nedenle McLaren'ı bilerek park ettim ve Audi'yi garaj yolunun dışına çektim. Rahip papaz kıyafetlerini giymiş; siyah gömlek ve pantolon. Yine de, Leviathan'ı

Boynundaki ha siyah bir kordonla asılı, sonsuzluk işareti ve çift ha garaj ışığında gümüş renginde parlıyor ve bana onun nasıl bir rahip olduğunu hatırlatıyor.

Garaj arabalarım olmadan temiz ve düzenli, burada hiçbir şey yok, ki ben her şeyi böyle severim: boş.

Kollarımı sıvadım, beton zeminde dizlerimin üzerine çöktüm.

Peder Tomas kollarını arkasında kavuşturmuş, önümde dururken iç geçiriyor. Otuzlu yaşlarının ortalarında, kalın kahverengi saçları tepede daha uzun, onu son gördüğümünden beri, birkaç hafta önce Sacrificium'daki felaketten sonra uzamasına izin verdiği kirli sakalları var. Kahverengi gözleri var, ben ona bakarken kalın kaşlarını bana dikmiş, topuklarımın üzerinde geriye doğru oturuyor.

Elleri arkada ama kırbacı görebiliyorum, neredeyse beton zemini sıyrıyor.

"Her zaman ellerinde kanla," diye mırıldanıyor kendi kendine. Ve sonra, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Ama sözleri nazik olsa da, onu ateş ve kükürt vaazı verirken, herkese cehenneme gideceklerini ve bunun için şükretmeleri gerektiğini söylerken hayal edebiliyorum.

Satanik çalışmalar dışında hiçbir dini geçmişi olmayan 6'nın resmi rahibi. Ateist ve hümanistlerin kendi küçük karışımı olan bir çeşit kilisesi var. Lisanslı bir terapist.

Ona güveniyorum.

Çocukken işler kötüye gittiğinde beni ailemin evinden alırdı. Malachi'den sonra.

Takma adım olan Kargaşa'yı kazandıktan sonra, beni arzularım konusunda şımartan kişi oydu.

Hâlâ da öyle.

Altılardan biri onun burada olduğunu bilseydi ve benim küçük bodrum fiyaskom hakkında bildiklerini bilselerdi, sırlarımı sakladığı için muhtemelen onu öldürürlerdi. Ria'nın çıkmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalışsa da bunu yapmaya devam edeceğini biliyorum. Sırlarımı o kadar uzun süre sakladı ki, şimdi bunu birine anlatmak intihar olur.

Gömleğimi başımın üzerine çekip yere bırakıyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyup başımı eğiyorum.

Sid'le ortak şiir sevgimiz üzerinden bağ kurmamı öneren oydu. Hayır, teşekkürler.

Ria Cuevas'ın bodrumumda yaşadığını ilk öğrenen de oydu. "Kaybolduğunda" bunu tahmin etmişti.

Onun numarasını telefonumda tutmuyorum çünkü kimsenin numarasını telefonumda tutmuyorum. Zihnimi zinde tutmanın bir yolu, ya da belki de gerçekten mazoşistim. Ama ilk öğrenenin o olmasına şaşırmadım.

Gözlemcidir. Bunca yıldır benimki kadar değişken bir tarikatla uğraşırken onu hayatta tutan şey buydu.

"Bir daha sorma," diye hırlıyorum sorusuna cevap olarak. Gözlerimi kapatıyorum ama sıkıp kapatmıyorum. Bunun içinden nefes almak istiyorum. Her parçasını hissetmek.

Sid'den önce, bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Ve hiç iz bırakacak kadar yapmamıştım. Asla kan akıtacak kadar.

Ama ondan sonra, şimdi de Ria ve Brooklin'e doyamıyorum.

"Bunu yapmaya devam edersen, markanı mahvedeceğini biliyorsun değil mi?"

Homurdanıyorum, başımı sallıyorum ama onu görmezden geliyorum. Unsaint'imın dövmesi -bir gözünde U, diğerinde duman olan bir kafatası- zaten biraz berbat durumda. Sevgilinin Ölümü'nden kalan yara izleri ve şimdi de... bu.

"Kaç tane?" diye soruyor, duruşunu ayarlayarak. Gözlerimi kapalı tutuyorum ama hareket ettiğini duyabiliyorum. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Bir nefes üflüyor. "Bana söylemeliydin. Akşam yemeği planlarımı iptal ederdim," diye şaka

yapıyor.

Kendime rağmen gülümsüyorum.

"Olmalıydı." Ve sonra konuşması bitti.

Kırbacın ilk fiskesi sistemime bir şok gibi geliyor. Çok sıcak bir duşa girmek gibi; benim de yaptığım bir şey. Beni ürkütüyor ve bağırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Ama ses çıkarmıyorum ve ağzımda demir tadı alıyorum.

Peder Tomas kırbacını az önce vurduğu noktaya tekrar vurmadan önce bana beş saniye veriyor.

O iyi, hakkını vermemliyorum.

Ellerimi dizlerimde kenetleyip pantolonumun içine sokuyorum ama yine de sesimi çıkarmıyorum. Etimin ikiye ayrıldığını, iyileşmeyen yaralarımın açıldığını hissettiğimde bile, boğazımdan kendi nefesim dışında hiçbir şeyin çıkmasına izin vermiyorum.

Kısa süre sonra hiç beklemeden kırbacı tekrar tekrar şaklatmaya başladı. Etime çarpmadan hemen önce ısıklık çaldığını duyuyorum ve etrafımda dolaşıyor, böylece arkamda duruyor, bana vururken yok olmasını izliyor. Zıplamayı bıraktım, irkilmeyi bıraktım.

Nefes almayı

bıraktım.

Hissetmeyi

bıraktım.

Sırtım, alttan gelen bir ateşle uyuşmuş durumda. Gözlerim hala kapalı, ellerim hala pantolonumun üzerinde, ama hala tek kelime etmiyorum. Tek bir ses bile çıkarmıyorum. Devam ediyor, başladığı yere geri dönüyor ve vücudum beni taze yaraların üzerindeki darbeye karşı desteklemeye çalışırken karnım sıkışıyor.

Duraklıyor ve biraz kan akmış olduğunu anlıyorum. Sırtımdan aşağı damlayan kanın sıcaklığını uyuşukluktan hissedebiliyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, o beklerken çığlık atmaya hazırım ama bunu neden yaptığını biliyorum.

İçim kan ağlarken lanet olası ağzımı kapalı tutmak zorunda kalmak zihinsel bir işkence, onun devam etmesi için ölüyorum ki bu gerçekten durabilsin. Ama tek kelime edersem, her şey çok çabuk bitecek. Ve hâlâ onları düşünebiliyorum: Sid, Brooklin, Ria. Hâlâ kafamda ve ellerimde onların hayatlarını, her şeyi düzeltmezsem başlarına neler gelebileceğini hayal edebiliyorum. Kaderleri benim omuzlarımda. Sid'inkini çoktan mahvettim. Babamın Brooklin'inkini mahvetmesine izin verdim. Peki ya Ria? Diğerleri tamamen benim hatam değildi; bunu kabul edebilirim. Ama Ria... O tamamen benim sorumluluğumda.

Peder Tomas kırbacı tekrar omurgama vurup vücudumun sarsılmasına ve geriye doğru eğilmesine neden olmadan hemen önce onu düşünüyorum.

Ella.

Yeni oyuncağım.

Ellerimi tekrar onun üzerinde gezdirmek ve onu parçalara ayırmak istiyorum, böylece hiçbir sonuç olmadan bir şeyleri yok edebilirim. Suçluluk duymadan. Hayatı çoktan mahvolmuş gibi görünüyor ve benim bununla hiçbir ilgim yok.

Onu kurtaramam, kurtarmak da istemiyorum.

Ama onu kullanmak? Evet. Bunu yapmak istiyorum.

Peder Tomas arka arkaya on kez omurgama vuruyor ve on birincisinde yumruğumu ağzıma bastırıyorum ama fark etmiyor. Faydası yok. Boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıkıyor, gözlerim sulanıyor.

Hemen duruyor ve bundan nefret ediyorum.

Başımı eğiyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum, iki avucumu da soğuk beton zemine bırakıyorum. Üzerine uzanmak istiyorum, sırt üstü. Ağrıyan yaralarımı soğutmak. Ama mantıken bunun daha çok acıtacağını biliyorum. Hareket etmiyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum, acıdan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

"Maverick?" Peder Tomas sessizce söylüyor ve tekrar önümde durduğunu duyuyorum.

Gözlerimi açtığımda, deri kırbacın ucundan küçük bir su birikintisine kan damladığını gördüm.

beton zeminde.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Başımı kaldırıp rahibin bakışlarıyla buluşuyorum. "Her şey tamam, Peder."

Kaşlarını çatıyor, iç çekiyor. Boynunda benim kanım olduğunu düşündüğüm bir şey görüyorum, sadece birkaç nokta kıpkırmızı. Göğsüm sıkışıyor. Aletim sertleşiyor.

Ella'yı o kana bulamak istiyorum. Ve onunkiyle.

"O yaralarla ilgilenmem gerekecek, Maverick," diyor Peder Tomas teslimiyetle.

Bazen onu merak ediyorum. Bunu yaptığı için her zaman çok üzgün görünüyor, ama ilk incinmek istediğimde, incinmeye ihtiyaç duyduğumda... bana kendini kırbaçlama görüntülerini gösteren oydu. Çocukken, kendime Mayhem demeye başladıktan sonra hiç duymadığım bir kavramdı bu. Kırbaçlar mı? Evet, görmüştüm. Ama bunu kendime yapmak?

Bu yeniydi.

İnanılmaz görünüyordu.

Ama ona bunu tek başıma asla yeterince zor yapamayacağımı söyledim. Hiçbir şey söylemedi. Bir hafta sonra kırbacı getirdi. Beni zorlamadı ama benim on yaşıma karşılık o yirmi iki yaşındaydı. Belki de onu da hepimiz gibi sapık ve yozlaşmış görmeliydim, ama sanırım canavarlarla büyüdüğünüzde, en kör dişlere sahip olanlar en melek gibi görünüyor. Filmlerde olduğu gibi, daha büyük bir kötü adam koyarsınız, böylece onu diğer kötü adamla karşılaştırdığınızda, tecavüzcü ya da katil ya da her neyse, o dürüst bir adam gibi görünür.

Şimdi Peder Tomas'ın o zamanki yaşından iki yaş daha büyüğüm ve insanlara yapabileceğim şeyleri düşünüyorum. Yaptığım şeyleri.

Evet, Peder Tomas kötü bir adam değil. Sadece iblislerle yolları kesişti. Bundan kurtulmak için kan akıtmalı ve diğer insanların da kanını akıtmalısın. Aksi takdirde, leş olarak sona erecek.

"Hayır," diyorum ona, teklifini reddederek. "Kendim temizlerim." Yalan tabii ki. Haşlayıcı sıcak bir duş alacağım ve enfeksiyon kapmamayı umacağım. Ama ya kaparsam? Cezama devam etmek için ölüme yakın bir deneyim ve hastane ziyaretinden daha iyi bir yol olabilir mi?

"NATALIE'Yİ NEREDEN TANIYORSUN?" ONA NE HALT OLDUĞUNU SORMAK İÇİN YAPABİLECEĞİM EN INCE ŞEY BU. onun sorunu. Ve şimdi yemek masamda karşılıklı otururken, kaselerimizde mac-n-peynir varken, ormanda sevişmek üzereyken yaptığım gibi bunu sormak uygunsuz görünüyor.

Bana bakmadan turuncu erişteyi ağzına atıyor. O kadar aç değilim, çünkü kafam iyi değil. Sırtım yanıyor ve acı iştahımı bastırıyor. Tişörtümden kanayan yaralarımı görmesin diye üzerimde kapüşon var ve fazladan kumaş daha çok acıtıyor.

Beni tırmalamasına rağmen bunu sormadı. Ona bir şey söyleyecek değildim.

Sonunda yutkunana kadar ona bakıyorum ve sonra bana bakıyor.

"Ark'tan." Yemeğe geri dönüyor, gözleri yemek odasında dolaşıyor. Ben de etrafıma bakıyorum, onun gözünden görmeye çalışıyorum. Nerede ya da nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrim yok, ama herhangi birinin standartlarına göre bu oda... zengin. Siyah duvarlar. Şöminenin üzerinde annemin hediyesi olan siyah ve kırmızı soyut bir tablo. Açık altın rengi tavan. Koyu renk parkeler ve mutfığa açılan çift kapı.

Perdeler kapalı, çünkü ben öyle seviyorum. "Bütün bunları nasıl karşılıyorsun?" diye soruyor çatalını sallayarak.

Kaşlarımı çatıyorum ama o fark etmiyor. Hâlâ ağzına yemek tıkıştırıyor. Çatalımı bırakıp parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Parayla. Çoğu insan gibi."

Ağzı dolu bir şekilde bana bakıyor ve güzel yüzüne bir sırıtma yayılıyor. Gözünün altındaki kırmızı lekeyi görüyorum. Çoktan solmaya başladı. Belki de sadece bir sivilceydi. Ormanda onda bıraktığım izler çoktan gitmiş.

Bunu gerçekten sevmedim.

Sertçe yutkunuyor, boğulacak diye endişeleniyorum ama elinin tersiyle ağzını siliyor ve çocuksu bir kahkaha patlatıyor. "Evet ama paran nereden geliyor?"

Soruyu ifade etmenin garip bir yolu. Her iki şekilde de cevap vermeyeceğim. "Ark nedir?" Onun yerine ben soruyorum.

Boş kâsesine bakıyor, ağzına atacak başka erişttesi kalmadığını fark ettiğinde kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kasemi masanın öbür ucundan ona doğru itiyorum.

Bana sırtlıyor ve yemeğe devam etmek için çatalımı kullanıyor. Çok mutlu ve çok genç görünüyor.

Bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum ve onu boğazlamak istiyorum ama sonunda çığnerken "Bu bir... okul." diyor. Ağzına bir çatal dolusu daha erişte atıyor, günlerdir yemediği kadar yediği gerçeğinden hiç utanmıyor.

"On dokuz yaşındasın." Ve Alexandria'da "Ark" adında bir üniversite yok.

Solgun yüzü pembenin açık bir tonuna dönüşür. Çatalını bırakıp ellerini kucağına koyuyor. "Burası akademik bir okul değil."

Hiçbir şey söylemiyorum, bitirmesini bekliyorum.

Masaya bakıyor. Sonra iç geçiriyor, başını sallıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Daha ağzını açmadan bana başka bir şey söylemeyeceğini biliyorum. "Fark etmez. Ben buradan ayrıldığımda her şey bitmiş olacak, değil mi?"

Ona hafif bir gülümseme veriyorum. Yani, muhtemelen. Tek gecelik ilişkiler bana pek yabancı sayılmaz, gerçi genelde onlar için iki öğün yemek pişirmem, yani bu yeni bir şey. Ama yine de onun sevdiği türden sekse bayılıyorum. Pek çok insan bundan hoşlanmaz. Eğer o hoşlanıyorsa ve ben de hoşlanıyorsam, bunu düzenli bir şey haline getirebiliriz.

"Bitmesini istiyor musun?" Soruyu sorarken, kaç tane tek gecelik ilişki yaşadığını merak ediyorum ama gerçekten bilmek istemiyorum, o yüzden sormuyorum.

Omuz silkiyor, kâsesine bakıyor. "Kız arkadaşın falan yok mu senin?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Eğer bir kız arkadaşım olsaydı, neden seninle sevişeyim ki?"

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yüzümdeki dövmeyle gördüğünü biliyorum ama ona hiç bakmıyor. Bu hoşuma gidiyor. "Belki ikiniz kavga etmişsinizdir. Olur böyle şeyler."

"Tanrım, Ella, ne tür ilişkiler yaşadın sen?"

Gözlerini bana dikti. "Yani bir kız arkadaşın yok mu?"

"Hayır." *Sadece bodrumumda kilitli bir kız.*

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını sallıyor.

"Peki ya sen?" Bastırıyorum. Eğer bir erkek arkadaşı varsa, onu bir uçurumdan aşağı atacağım ve böylece onu becermeye devam edebileceğim. "Erkek arkadaşını sık sık ormanda tanıştığın yabancı

erkeklerle aldatıyor musun?"

"Erkek arkadaşım yok. Buraya birkaç hafta önce taşındım. Ve sen de garip değildin. Natalie'nin arkadaşydın." Muhtemelen bana tek seferde söylediği en fazla kelime buydu.

"Bu biraz zorlama oldu." Kollarımı kavuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım. "Natalie ve ben tam olarak arkadaş sayılmayız. Kardeşimle çıkıyor."

Gözleri açılıyor. "Atlas senin kardeşin mi?"

Aman Tanrım. "Hayır, hayır. Gerçek anlamda değil. Sadece onu tüm hayatım boyunca tanıdım." Dudağını ısırtıyor, sanki düşünüyormuş gibi masaya bakıyor.

"Nereden taşındın?" Onu kafasından çıkarmak için soruyorum. Görünüşe göre orada kaybolduğunda pek konuşmuyor ve ben de ona sorular sormayı bitirmedim.

Biraz kıvranıyor. "Aslen mi? Batı Virginia. Çok sık taşınırım."

"Taşındığın her yerde erkeklerle mi yatıyorsun?"

"Her gece ormanda kız kovalamak mı?"

"Belki."

Gülüyor, kasesini itiyor. "Bazen," diye itiraf ediyor sorumu yanıtlarken.

Cevap hoşuma gitmedi ama nedenini bilmiyorum. Kendime onun sadece bir çocuk olduğunu söylüyorum. Vurduğum, becerdiğim ve yaraladığım bir çocuk, ama yine de.

"Hadi yukarı çıkalım." Ayağa kalkıyorum, sandalyenin ayakları arkamda yere sürtünüyor. Koltuğunda kayıyor. "Eve gitmem gerek."

"İş mi?"

Başını sallıyor.

"Ebeveynler mi?"

Sözsüz bir 'hayır' daha.

"Kahretsin, tamam, tükür o zaman."

"Sadece yalnız kalmak istiyorum. Konuşmayı sevmiyorum."

Bir an sessizliğe gömüldüm. Pek çok insan yeni tanıştığı birine bunu söyleyecek cesareti kendinde bulamaz, hele hele işlenmiş erişte bile olsa kendisine yemek yapan birine.

Bana doğruyu söylediğinden bile tam olarak emin değilim. Daha çok benden uzaklaşmak istiyor gibi görünüyor ama benden hoşlanıyor.

Belki de bu yüzden kaçmak istiyordur. Anlıyorum.

Ona bir gülümseme gösterdim. "Güzel. Kemerim boğazındayken konuşamazsın."

GECE ÇOK ERKEN GELİR.

Ella merdivenlerden süzülerek iniyor gibi görünüyor, sanki yukarıda ona her ne yaptıysam, derisinde çürükler yerine adımlarında bir sıçrama bırakmış gibi.

"Acele et," diye çıkışıyorum ona, kapüşonumu iterek. "Seni bırakmam gerekiyor ve zaten geç kaldım." Ona 'kardeşlerimle' buluşacağımı söyledim. Ki bu doğru.

Son iki basamağı atlayarak iniyor, ben elimi saçlarımın arasında gezdirirken yeşil gözleri benimkileri tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor -hiçbir zaman fazla bir şey söylemiyor gibi görünüyor- ve sadece uyluk yüksekliğindeki botlarını giyip merdivenlerimin en alt basamağına oturmak için tatlı kıcını kullanıyor.

İçimi çekiyorum, başımı kapıya yaslıyorum. "Nerede yaşıyorsun sen?"

Homurdanıyor.

Çenemi eğip ona bakıyorum. Botlarının fermuarını kapatıyor, ayağa kalkıyor ve elbisesini düzeltiyor.

Kırıışmış. Dudağı şişmiş. Saçı başının üstünde dağınık.

Harika görünüyor.

"Buradan çok uzakta." Elini, saç tokam olmadığı için bana buldurduğu lastik bir bantla bağladığı dağınık topuzun üzerinde gezdiriyor. "Ben bir araç bulurum."

Sütyeninden olduğunu bile bilmediğim bir telefon çıkardı.

Listede gezinirken ağzım açık kalıyor, sanki onu gerçekten bırakacağımı sanıyor. Zaten mahallenin kapıları silahlı adamlarla korunuyor. Ve evet, tabii ki, sadece iyi bir kadın olsaydı, muhtemelen onları arar ve taksinin geçmesine izin vermelerini söyledim.

Ama o iyiden de öte.

Telefonu elinden aldım ve bana *dördüncü* kez tokat atmak ister gibi baktı.

Zaman.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Seni eve götürüyorum." Telefonunu cebime atıyorum, diğer elim hâlâ ağzında ve parmağımı ısırmağa çalışıyor. O ısırmağa parmağımı çekiyorum. "Sen deli bir kaltaksın, bunu biliyor muydun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yanımdan geçiyor ve kapıyı açarken orta parmağını kaldırıyor. Bu çocuk sürprizlerle dolu.

Uzakta yaşıyor ve bir karavan parkında yaşıyor. Hayatımda hiç karavan parkına gittiğimi sanmıyorum ama büyüleyici bir yer. Dikkatli bir şekilde etrafından dolaşmam gereken çukurlarla dolu toprak bir yol var - buna gülüyor - ve lanet olası karavanların kendisinden daha değerli arabalar var ki bu hiç mantıklı değil.

Arabam biraz fazla. Ama evim... McLaren'in dört katı değerinde. Her neyse.

"Hangisi senin?" Ona sordum.

Başka bir çukurun etrafında manevra yaparken birkaç saniye cevap vermiyor ve ben onu boğmak istiyorum. Eğer geçersen ve geri dönmek zorunda kalırsam, çok sinirleneceğim. Zaten geç kaldım, sırtım yanıyor ve bu kızı bir daha asla göremeyebilirim ki bu muhtemelen en iyisi olur ama aynı zamanda beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyor.

"Sonuncusu," diye cevap verdi sonunda.

İçeri dönüyorum, dışarıda hiç ışık yanmadığını ve çamurlu garaj yolunda araba olmadığını fark ediyorum. Paravan kapı neredeyse menteşelerinden sarkıyor ve sundurma her an çökecekmiş gibi görünüyor.

Emniyet kemerine uzanıyor.

"Bekle," diyorum ışıklarımı kapatarak. Alexandria'nın bu bölgesini iyi bilmiyorum ama gelip benden para koparmaya çalışan birini bıçaklamak zorunda kalmak istemiyorum. Bunun biraz abartılı olduğunun ve züppelik ettiğimin farkındayım ama yine de... daha tuhaf şeyler de oldu.

Bana bakıyor ama yine de emniyet kemerini çözüyor. Yüzündeki bir tutam saçı fırçalayıp kulağının arkasına sıkıştırıyor. Dudağı hala kırmızı ve şiş ve bu beni sertleştiriyor ve ona ne söylemek istediğimi düşünmemi zorlaştırıyor.

"Bu gece yine benimle kal."

Homurdanarak pencereden dışarı bakıyor. Ama dışarı çıkmıyor, o yüzden... "Bugün eğlenmediğini söyleme bana."

"Çalışıyor musun?"

"Affedersiniz?" Bugün pazar. Normal bir işim olsaydı bile bugün izinli olurdum.

Bana ters ters baktı. "Çalışıyor musun?"

Evet. Yaşamak için insan öldürüyorum. Bazen de eğlence için.

"Evet." "Ne iş yapıyorsun?"

Acaba Natalie ona *Unsaints* isminden bahsetti mi diye merak ediyorum ama bu konuyu açmayacağım. "Bu seni ilgilendirmez."

Gösterge ışıklarında, ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

"Burada kimse var mı?" Evini işaret ederek soruyorum, on dokuz yaşında olduğunu hatırlıyorum.

Lanet olsun.

Genç.

"Bu seni ilgilendirmez," diye papağan gibi tekrarlıyor beni.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, bırakmayı düşünüyorum. Çıkmasına izin vermeyi.

Bırak gitsin.

Bunun yerine, konsolun diğer tarafına uzanıp onu boğazından yakaladım. Nefesi bir anda kesiliyor ama gözlerinin parladığını gören ben değilim.

"Sana bir soru sorduğumda Ella, cevap vermeni istiyorum." Bunun bir oyun olup olmadığından emin değilim. Kızlara kibar davranmam ama *bunu* her zaman yapmam.

Bu bir oyun mu? Yaşadığımız onca seks ve gerçeklik arasındaki çizgiler bulanıklaşmaya başladı. Bu hoşuma gidiyor. O bir kaçış ve tanrım, kendimi onun içinde unutmama izin vermede çok iyi.

Nefesi yumuşak nefesler halinde çıkıyor ve sikim kotumun içinde kabarıyor. Geç kaldım amına koyayım. Babam orada olacak. Lucifer ben fırsat bulamadan onu öldürebilir ve Eljah kellemi alır.

Konseyi kaçırmayız.

Asla.

"Hayır," diyor sessizce. "Evde kimse yok."

Demek ki ailesinden birinin arabası var, ki bu iyi bir şey sanırım. Ama mac-n-cheese'i benden daha çok yediğini düşünüyorum. Ona yumurta yaptıktan sonra tekrar yemek yememizi öneren kişinin nasıl o olduğunu, çünkü kafam iyi olmadığına bazen yemekle ilgili her şeyi unutuyorum.

Yemek yapmayı nasıl teklif ettiğini.

Bunu yaptım, çünkü o bir misafir ve benim de becerdiğim biri, ama yine de... O küçük bir kız değil. Kalın kalçaları, dolgun bir götü ve büyük göğüsleri var ama belisi dar ve bunun sadece iyi genlerden kaynaklandığını sanmıyorum.

"En azından yemeğiniz var mı?"

Gözleri hızla açılıp kapanıyor ve elimden kurtulup kapının koluna tutunuyor. Kapı açılıyor, soğuk hava içeri doluyor ve onu ısırmışım gibi arabamdan atlıyor.

Bunu daha önce de yapmıştım ve böyle kaçmamıştı. "Git kendini becer, *Maverick*."

Gözlerimi deviriyorum, başımı çeviriyorum ve inliyorum. Onu kırmak istememiştim ama Tanrı aşkına, evinin hali, midesinin guruldaması, işlenmiş peynir ve erişteye balıklama dalması...

Her neyse.

Bunun için zamanım yok.

Kapısını kapatıyorum, içeri girene kadar bekliyorum -anahtarsız, azımsanmayacak bir dehşetle fark ediyorum- sonra Konsey'e gidiyorum ve *Erased by Essenger*'ı açıyorum. Çok uygun görünüyor.

KARDEŞLERİM ETRAFIMDA DÖNERKEN PARMAKLARIMIN ARASINDA BİR EKLEMLE ARABAMA YASLANIYORUM. GÖRÜNÜŞE GÖRE

geç kalmamıştım.

Lucifer bir sigara yakıyor, eldivenli eli acı rüzgârı engellemek için sigaranın etrafını sarıyor. Dışarısı kapkaranlık ve saat daha altı bile değil. Lucifer'in çakmağı yüzünün soluk düzlemlerini, yanaklarının çukurlarını aydınlatıyor, o da sigarayı içine çekip yakıyor.

BMW'sinden indiğinde Sanctum'un arkasındaki geniş çimenliğe göz attığını gördüm ama onun dışında ölen babası hakkında hiçbir şey söylemedi. Ne bugün, ne de onu öldürdüğünden beri.

Kendi babamı öldürmenin bu kadar kolay olduğunu düşünmesine şaşmamalı.

Ezra ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, sağında dururken koyu ela gözlerini bana dikmiş. Üzerindeki alkol kokusunu buradan alabiliyorum. Bu konuda bir şeyler söylemek istiyorum ama şu anda kafam güzel, o yüzden tam olarak ne söyleyebilirim ki? Audi'si dükkândan çıktı, yeni gibi ve tekrar mahvetmeden önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyorum.

"Bak, sana Ria'yı soracak. Yeterince uzun zaman oldu," diyor o derin sesiyle. Çocukken onu kıskandığımı hatırlıyorum, sesinin bizden önce değişmesini. Kızları bizden önce elde etmesini. *İstediği* kızları.

Çünkü bence hepimiz istemediğimiz birkaç şey yaşadık, bazıları kadınlarla ilgiliydi. Jeremiah'ın Sid'e ne yaptığını öğrendiğinden beri kaçtığı şeyin de bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Her zamanki gibi, kimse sormuyor. Kimse anlatmıyor. Lucifer aramızda işkencenin gerçekliğini itiraf eden tek kişiydi ve bunun tek nedeni bir gün striptiz salonunda Pammie'nin ellerini aletine dolanmış olarak görmemdi.

O an boğazını kesmek istemiştım.

Tek kelime etmemem için kırık pencereden sessizce bana söz vermişti.

Söylemedim.

Çılgılığını duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. O çekici lanet kafatasına indirmenin.

Tek kelime etmiyorum, sadece sigara içmeye devam ediyorum, Ezra'nın babasıyla başa çıkmak için ne gibi tavsiyeleri olduğunu görmek için bekliyorum. Yeni *Dominus*. Ezra'nın bu sabah onunla konuşması gerekiyordu, babamın ortaya çıkacağı bu *Çok Önemli* Konsey toplantısından önce.

Elijah benim kitabımda iyi, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Benim kitabım günahlarla dolu. İşkence pornosu, perili evler için tasarlanmış kötülükler. Psikiyatri koğuşları.

Cain solumda ayaklarının üzerinde kayıyor ama bir şey söylemiyor. Atlas karşımda, Luce'un yanında şapkasını düzeltiyor, gözlerini ovuşturuyor. Liber'deki lanet olası yangın alarminin çaldığı düşünülürse, dün gece kimse fazla uyumamış anlaşılan.

Ezra bir nefes üflüyor ve ardından soğuk bir nefes geliyor. "Gizlilik sözleşmesini imzaladığı için, buna uyduğu sürece sorun olmayacağını söyledi." Bir an bana bakıyor ve ben daha bitirmediğini anlıyorum. Bu işlerin o kadar kolay olmadığını biliyorum. "Şimdilik," diye ekliyor sonunda.

Burnumdan duman üflüyorum, sigarayı bırakıyorum ve botumun altında öğütüyorum. Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

Başımı kaldırıp yıldızlara bakıyorum. Burada gerçekten çok parlaklar. Ayı örten kara bulutlar bile hepsini gizleyemiyor. "Şimdilik" diye tekrarlarken gözlerimi yukarıda tutuyorum.

"Evet," diye devam ediyor Ezra. "Ama bildiği her şey konusunda ona güvenemeyeceğimizi biliyorsun." "Ailemizin nasıl bir seks kaçakçılığı çetesi yönettiğini mi kastediyorsun?" Atlas sinirli bir şekilde atılıyor. Sertleşiyorum, ona bakmak için başımı eğiyorum ama o Ezra'ya bakıyor.

"Yani, sizce de, ne bileyim, bu konuda bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?" Atlas devam ediyor, şimdi hepimize bakıyor, çenesi titriyor.

Sanırım benden de babamı öldürmemi isteyecek. Harika.

İlk cevap veren Cain oldu. "Bunun olduğunu bilmiyormuşuz gibi davranmayalım," diyor sakince. Her zamanki kayıtsızlığıyla. Seks ticareti, uyuşturucu, arabalar, lanet olası hava durumu; Cain için hepsi aynı. İri omuzlarını silkiyor, giydiği yün palto dövüşçü bedenine göre dikilmiş. "Ve yapılabilecek bir şey olduğunu düşünerek kendimizi kandırmayalım." Gözlerini Atlas'a diyor. "Bu

bizim hayatımız. Devrimci olmak için burada değiliz. Dünyayı değiştirmek için." Atlas'a bakıyor.

Önümüzde katedral, vitray pencerelerde mumlar titriyor. "Bize söyleneni yapmak için buradayız. Ailelerimizi onurlandırmak için. Gerisi mi? O kahramanlık saçmalığını başkasına saklayın."

Atlas sinirli görünüyor, ki bu ilginç. Cain gibi kayıtsız değil. Genelde daha rahat ve neşeli. Ama bu gece bir şey onu kızdıyor. Ben de ben oluyorum, devam ediyorum.

"Sen ve Natalie dün gece eve iyi döndünüz mü?" Ellerim cebimde ona soruyorum.

Lucifer sigarasını bırakıp nemli kaldırıma bakarken sırtıyor. Evet, kız arkadaşını elde ettiği için gülebilir. Atlas ve Natalie'ye ne olduğu beni çok ilgilendirmiyor ama Luce'un böbürlenmesinde beni sinirlendiren bir şey var.

Gözlerimi Atlas'a diktim.

"Kavga ettik," diye itiraf ediyor, sözlerinde bir miktar kızgınlık var. "İşler... iyi gitmiyor." Natalie'nin dün gece ne kadar sinirli görüldüğünü düşünüyorum. Belki de haplar yüzünden kavga etmişlerdir.

"En iyisi bu olabilir," diyor Ezra yanımda. Grubun etrafına bakınıyor. "*Hiçbirimiz* evlenecek yaşta değiliz."

Lucifer'ın gözleri onunkilere kilitleniyor, sırtışı kayboluyor ama Ezra konuşmaya devam ediyor. Acaba dün geceyi mi düşünüyor? Lucifer'ın karşısındaki sandalyede gömleksiz oturuşunu ve o kızı. Ama bu onun olduğu kadar Ezra'nın da hatasıydı. Belki de Ezra sadece Sid ve Lucifer'ı mahvetmeye çalışıyordur. İlginç.

"Bence Luce bunu birkaç hafta önce Sacrificium'da kanıtladı. Kız arkadaşını elde edebilmesi için pek çok insanın ölmesi gerekti-"

"Hey, dostum, neden çeneni kapatmıyorsun?" Luce homurdanıyor.

Şimdi kızgın olduğu için biraz heyecanlıyım. Bunun beni kötü bir insan yaptığını biliyorum; ama zaten kötü bir insan olduğumu *biliyorum*. Yani kimin umurunda? Kaderine karar verirken bodrumunda kilitli tuttuğu bir kız yok. Sid'in kaderine çoktan karar verdi ve şimdi onu evinde kilitli tutuyor. Dün gece Pammie'yi becerdiği için ona ne kadar kötü davrandığını merak ediyorum.

Ezra gülüyor. "Sid'le her şeyi çözdüğünü mü sanıyorsun?" diyerek Luce'a meydan okuyor ve ona doğru bir adım atarak çemberimizi kırıyor. "Dün gece pek de emin değilmiştin gibi görünüyordu." *Demek oraya gitti. Başka birinin gitmesine sevindim.* "Sence her şey yoluna girdi mi?" Başını sallıyor. "Sanmıyorum dostum. Jeremiah Rain?" Bunu söylediğinde biraz geriliyorum, sırtım hareketle acı içinde çığlık atıyor ama sessiz kalıyorum. Ezra alay ediyor. "Onu tutmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Şu anda nerede o? O muhafızlara ödeme yapılamaz mı? Jeremiah'ın onun için senin yaptığını yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

Birkaç saniye boyunca Lucifer'in nefesinin soğuk nefesler halinde çıktığını, göğsünün kendini tutamayıp kabardığını görüyorum. Ama sonra her şeyi siktir etmeye karar vermiş olmalı ki Ezra'yla arasındaki mesafeyi kapatıyor ve içgüdüsel olarak Atlas bir adım geri, Cain de bir adım ileri atıyor. Ben olduğum yerde, arabamın yanında kalıyorum.

"Karımın adını ağzından uzak tut. Baban bu boku yönetiyor diye bilmediğin bok hakkında konuşabileceğini mi sanıyorsun? Senin neyin var bilmiyorum ama kafanın yerinde olmadığı çok açık. Lanet çeneni çalıştırmaya devam edersen, lanet çeneni kıracağım-"

Ezra yumruğunu kaldırıyor, tam o sırada Cain aralarına giriyor ve ikisinin de göğsünü sertçe iterek birbirlerinden uzaklaştırıyor. "Sakin ol," diyor sessizce, ikisine de bakarak.

Ezra Cain'in dokunuşundan irkilerek uzaklaşır ve kendi ceketini çekiştirir. Lucifer Ezra'ya bakmaya devam ediyor. "Birbirimizden ayrılmamalıyız, tamam mı?" Cain konuşmaya devam ediyor.

"Şuradaki bok mu? Bunu göze alamayız.

Şimdi içeri girelim ve bu işi bitirelim." Sonra elini bırakırken Cain'in kömür karası gözleri bana

dönüyor ve Ezra ile Lucifer mesafelerini koruyorlar. "Babanla ne yapmak istediğine sen karar ver-"
"Babasını sikeyim," diye homurdanıyor Lucifer, gözleri benimkilerle buluşuyor. "*İki* kız kardeşinin de ağzına sıçtı Mav. Bırak bunun bedelini ödesin."

Ve kardeşimi mahvettim. Babamı sağ bırakırsam, bu yüzüstü bıraktığım ilk kardeşim olmayacak.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Bu gece ne yapacağımı planlamamıştım ve muhtemelen aptalca bir oylama yapacağımızı ve muhtemelen babamı tekrar içeri alıp günahlarını affetmemiz bekleneceğini biliyorum. Ama ne bildiğini bilmiyorum. Sid'in kaderinde nasıl bir parmağı olduğunu bilmiyorum.

Ve annem... annem onu öldürdüğüm için beni asla affetmez.

Bunu Luce'la tartışabilirdim ama şu anda sağlıklı düşünemiyor, o yüzden omuz silkip hepsinin yanından geçiyorum ve omzum Luce'un omzuna çarpıyor.

Hepsinin canı cehenneme. Şu anda, gerçekten umurumda değil.

TOPLANTI ODASINA GİRDİĞİMİZDE DAİRESEL TAŞ MASA ÇOKTAN DOLMUŞTU. ORADA

Duvarlarda sanat eseri yok, açık gri boyadan başka bir şey yok ve odadaki tek ışık olan aplikler zaten yanıyor.

Babam kayıp.

Elijah Van Damme masanın başında, ellerini birbirine kenetlemiş, koyu kahverengi parmaklarından yılan şeklinde kıvrılmış 6 yüzüğü parlıyor. Yanında Callum Bonavich, Cain'in babası, ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmış, soluk teni Lucifer'inki kadar beyaz, sanki bu piçler gölgelerde kalıyormuş gibi.

Atlas'ın babası Adam de' Medici, Elijah'ın diğer tarafında, içlerinde en rahat görünen kişi. Atlas annesine çekmiş; Adam'ın koyu kahverengi saçları ve açık turkuaz gözlerinden belli. Oğluyla paylaştığı tek şey, oturuşumuzu izlerken dudaklarında beliren o küçük gülümseme.

Elijah'ın karşı ucuna oturuyorum. Luce Adam'ın yanına, Ezra da onun yanına oturuyor. Masanın ortasında, taşa kazınmış bir pentagram var.

Ona bir göz attıktan sonra Elijah'a bakıyorum, sanki bu Konsey zaman kaybıymış gibi koltuğumda geriye doğru yığılıyorum. "Lanet olası babam nerede? Bu yüzden burada değil miyiz?"

"Salvete," diye selamlıyor Elijah bizi, beni görmezden gelerek. Latince *merhaba*. Bu ölü bir dil ama burada konuşma şeklimiz yüzünden bunu hep unutuyorum. Benim garip hayatımın bir parçası olduğunu ama dünyanın geri kalanının olmadığını unutuyorum. Kulağa gelişini, özellikle de 6'ların dilindeki ritmini seviyorum. Bu konuda bizden çok daha iyiler, tabii bunu onlara asla söylemem.

Elijah'ın beni başından savma şekli karşısında kanımın kaydığını hissediyorum ama yine de cevabımızı mırıldanıyoruz. Elijah'ın ağzı bir çizgi halinde sıkışıyor ama başka bir yorum yapmıyor. Bir elini yüzüne yakın kesilmiş sakalının üzerinde gezdiriyor ve Ezra'nın ela gözlerine çok benzeyen koyu yeşil gözleri hepimizin üzerinde geziniyor.

Sonra kapı çalınır ve gıcırdayarak açılır.

Babam içeri giriyor, gözleri doğrudan bana bakıyor. Ona gülümsüyorum. Ama o da bana gülümsüyor ve nedense bu beni rahatsız ediyor.

Herkesi selamlamak için başını sallıyor ve hemen yanıma oturuyor. Dışarıdan gelen soğğun vücudundan yayıldığını hissedebiliyorum. Onu son gördüğümde öldürmeye çalışmıştım. Şu anda da içimde aynı arzu var ama buna karşı koyuyorum.

Konsey'de bazı korkunç şeyler gördüm: kan dökülmesi, Şeytani ilahiler, lanet bir iblis olduğuna yemin edebileceğim şeyler. Bu seferki diğerlerinden çok daha iyi gidiyor, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Bir an için hiç kimse konuşmaz.

Ve sonra Elijah doğrudan konuya girer. "Büyük bir karmaşaya neden oldun."
Babam iç geçiriyor, gömleğini düzeltiyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Neredeyse
duyabiliyorum

sözlerinde sırtıyor. "Madem hemen konuya giriyoruz," diye nefes alıyor, "Lazar'la olanlarda benim hiçbir payım olmadığını biliyorsun." Gözleri Lucifer'a kayıyor ama Lucifer sanki biri mısır gevreğine işemiş gibi masaya bakıyor.

"Yani bana karını aldattığını, metresini hamile bıraktığını ve bebeği ona verdiğini bilmediğini mi söylüyorsun?" Lucifer homurdanıyor, hâlâ masaya bakıyor.

Nedense Ella'yı o karavanda, bir Pazar gecesi tek başına düşünüyorum. O kadar da ciddi değil, biliyorum. Ailesi çalışıyor olabilir. Arkadaşlarıyla uzakta. Dünyanın herhangi bir yerinde. On dokuz yaşında ve eğer cinsel tercihleri bir gösterge ise on dokuz yaşında çok şey yapmış.

Belki de bu yüzden onu düşünüyorum. Annesini. Babasını. Onu bu hale getirenleri.

Sonra düşüncelerim kendi anneme kayıyor.

Tüm bunlar hakkında ne bildiğini merak ediyorum. Acaba umurunda mı? Onunla hiçbir zaman tam olarak yakın olmadık ama o da benim gibi kendini iyi bir kitaba gömmeyi seviyor. Zamanının çoğunu çalışma odasında geçirdiğini biliyorum; babamın onun için yaptırdığı çalışma odası çünkü hayatında başka bir şey yapmayacağını biliyordu. Başka bir şey yapmasına *izin* vermezdi; 6'nın karısı olmanın bir sonucu.

Sid'i düşünüyorum. Hayatının ne kadar kısıtlanacağını biliyor mu?

Babam boğazını temizliyor ve ben ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Biliyordum," diye itiraf ediyor ve midem bulanıyor. "*Metresimin* hamile olduğunu biliyordum. Kürtaj yaptırması için onu teşvik ettim." Göz ucuyla omuz silktiğini görüyorum. Ve nedense Lucifer'ın gözleri babama kayıyor.

İlginç.

Ama bir şeyi bilmem gerekiyor ve Lucifer'ın henüz sormamış olmasına sinirleniyorum. "Ona ne oldu?" Kelimelerimdeki ısırganı gizleyemeyerek babama soruyorum. "Sid'in *annesi mi?*"

Adını söylediğinde babam rahatsız görünüyor ama umurunda değil. "Bana vefat ettiği söylendi. Ölümcül hastalık."

"Size *söylendi mi?*"

Bana bakarken çenesi sıkıştı. "Kürtaj konusunda istediğimi yapmayınca, durumu Lazar'ın halletmesine izin verdim. Ve onunla irtibatı kestim. Sid'i vasilerine teslim edildiğinde gördüm ama annesini bir daha görmedim."

"Bu muhafızların *onu satın aldığını* biliyor muydun?" Söylüyorum.

"Hayır," diye tersledi babam. "Lazar kendi piçinin icabına kendisi baktı." Lucifer'e bakarak sözünü kesiyor. Sonra iç geçiriyor. "Affet beni," diyor Luce'ye doğru başını sallayarak. Lucifer babama sanki çoktan ölmüş gibi bakıyor. "Bunu duymanın senin için zor olduğunu biliyorum ve olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı pişmanım. Kızımın... Sid'in... yaptıklarını yaşamasını asla istemem," bakışları Elijah'a dönüyor, "ama yaptıklarımın sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Ve şimdi en iyi arkadaşımı kaybettim."

Yüksek sesle gülmek istiyorum ama ilk davranan Lucifer oluyor.

Daha dik oturuyor ve öksürerek babamın sonraki sözlerini kesiyor. "Affedersiniz?" diyor çakıllı sesiyle, alçak ve tehlikeli.

Koltuğumda kayarak babamla onun arasına bakıyorum. Bu eğlenceli görünüyor. Ama aynı zamanda birileri kafasını kaybedebilir gibi de görünüyor.

Babam iç geçiriyor, ellerini birleştirip şakaklarına bastırıyor ve başını kaldırıp Luce'ye bakıyor. "Acı çekmediğimi ya da en azından yeterince çekmediğimi düşündüğünü biliyorum ama yaptığım şeyden bir an bile pişmanlık duymadığımı sanıyorsan-"

Lucifer gülerek onun sözünü kesiyor ve babam kaşlarını çatıyor ama Lucifer'in konuşmasına

izin veriyor. Ne de olsa bu babamın duruşması. Uzlaşmacı olmak en iyisi.
"Pişmanlığın umurumda bile değil *Maddox*," diye hırlıyor Lucifer.

Babam ırkılır. Lucifer kendi babasını öldürmüş, bir bina dolusu asılmış adamı yakmış bir adam; babam ırkilmeli. Ve itiraf etmeliyim ki, bu biraz eğlenceli. Sandalyeme yaslanıyorum, yaralarımın gelen acıya karşı nefes veriyorum.

İyi hissettiriyor.

"Benim için önemli olan kendi çocuğunun lanet canavarların eline satılmasına izin vermiş olman," diye devam ediyor Lucifer. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve elini masaya bırakırken boynundaki damarın sıçradığını görüyorum. "Ve orada durmadın, değil mi?" Atlas'a bakıyor ve ne olacağını biliyorum. "Brooklin'i bizden biriyle yattığı için evinden kovdun ve bunu yaparak onun Jeremiah Rain'in kollarına düşmesine izin verdin." Bana baktığını gören ben değilim.

Deri koltuğa daha da bastırıyorum, bedenimin yanıyormuş gibi hissetmesinin tadını çıkarıyorum. Kız kardeşimi düşünmek istemiyorum. Aslında ikisini de ama özellikle Brooklin'i düşünmek istemiyorum. Sid'e göz kulak olabilirim. Ama Brooklin... Jeremiah'ın hayatını kurtardığımdan beri ona hiç göz kulak olamıyorum.

Babam iç çekip başını sallıyor, sanki Luce işlerin nasıl yürüdüğünü anlamayan huysuz bir çocukmuş gibi. Sanırım bu biraz doğru.

Herkes gibi ben de sessiz kalıyorum ve bu alışverişi açgözlü gözlerle izliyorum.

"Aramızdaki kadınların bizim korumamız altında kalmak için sahip olmaları gereken onuru anlamıyorsun." Babamın gözleri kısılıyor ve ateşe ateşle karşılık vermeye hazır gibi görünüyor. "Açıkçası, ücretli bir fahişeye isteyerek bir ilişkiye başladığına göre, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"

Lucifer sandalyesinden sıçırıyor ama babama ilk ulaşan o olmuyor.

Benim.

Yumruğum yüzüne çarpana kadar ne yaptığımın farkında bile değilim, ona tekrar vururken gömleği elimde, onu duvara doğru itiyorum, bir aplikten gelen ışık kanayan yüzündeki şaşkınlığın üzerinde titriyor.

Kalbim öfkeyle göğsümde çarpıyor ve yumruğumu tekrar kaldırıyorum ama biri kolumdan çekerek beni babamdan öyle bir uzaklaştırıyor ki onu bırakmak zorunda kalıyorum. Ayakta duruyor ama duvara yaslanmış, ağzı açık, burnundan ve dudaklarından kan akıyor.

İki kişinin beni tuttuğunu fark ediyorum ve Lucifer'ın yan tarafta yüzünde bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum. Sanki o kadar da yakın olmadığımızı düşünmüş gibiydi. Sanki babamın karısına böyle saygısızlık etmesine izin vereceğimi düşünmüş gibi.

Ama bunun Sid'in karısı olmasıyla bir ilgisi yok.

Her şey onun *benim kız kardeşim* olmasıyla ilgili.

Zor nefes alıyorum ve arkama baktığımda bir kolumun Cain'de, diğerinin Elijah'da olduğunu fark ediyorum. Her ikisinin de parmakları derimi kazıyor ama Elijah tutuşunu omzuma kaydırana kadar gerçekten acımıyor, çünkü birkaç yırtığımı sıkıyor.

Geriliyorum ama babamla tekrar göz göze geldiğimde tek kelime etmiyorum.

"Bu kadar yeter," diyor Elijah. "Yine de bunu hak etmediğini söyleyemem Maddox," diye ekliyor sessizce.

Babamın yüzü öfkeyle buruştu. "Yerini öğrenmelisin, Maverick."

Elijah ve Cain'in elinden kurtulmak için kollarımı sarsıyorum ama onlar bırakmıyor. "Lanet olası ağzına dikkat etmelisin."

Parmaklarını burnuna götürüp kanı siler. Odanın etrafındaki apliklerin ışığı altında kana bakıyor. Kanla kayganlaşmış parmak uçlarını görüyorum ve aklım yine Ella'ya gidiyor.

Onu düşünme.

Tekrar sarsılıyorum ve yine kurtulamıyorum. Cain ve Elijah beni mengeneyle aldılar.

"Bu senin baban," diyor İlyas nefesinin altında, ama hepimiz onu duyabiliyoruz. "Bırakın konuşsun." Başımı çevirip Elijah'ın gözlerinin içine bakıyorum. "O konuşmayı hak etmiyor."

Elijah'ın tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor ve bir elini omzuma vuruyor. İri eli sırtımdaki yaralara bastırırken kolumdan aşağı inen acıya karşı koyuyorum. Eğer daha iyisini bilmeseydim, bildiğini söylerdim.

"Bu koşullar altında sana ve kardeşlerine çok fazla hareket alanı bıraktık," diyor sakince, gözleri benimkileri arıyor. "Ama bu çok ileri gidiyor. Sekiz hafta sonra Noctem'e gideceksin. Orada kendinle yüzleşebilmek istiyorsun, değil mi?"

Siktir git.

Yine de söylemiyorum. *Bırak*

gitsin. Bırak gitsin.

Onun ve Cain'in tutuşuna karşı gevşiyorum. Beni bırakıyorlar ve ben de kanlı yüzünde bir gülümsemeyle bana bakan babama dönüyorum.

"Oturun," diyor Elijah sert bir sesle ve hepimize yerimize dönmemizi emrediyor. "Hâlâ tartışmamız gereken başka konular var."

Bir bok tartışmak istemiyorum. O lanet karavan parkına geri dönmek ve Ella'yı tekrar becermek, durmam için yalvarana kadar onu kullanmak istiyorum. Babamı öldürmek istiyorum. Bundan kurtulmak istiyorum.

Ama yine de Elijah'ın dediğini yapıyorum, diğer herkes gibi. Hepimiz lanet olası korkaklarız. Ya da belki de beynimiz o kadar yıkanmış ki kendi seçimlerimizi nasıl yapacağımızı bilmiyoruz.

Düşüncelere dalmış, babam burnunun kanamasını elinin tersiyle durdurmaya çalışırken parmak eklemlerimi kırıyordum ki Elijah'ın adımı haykırdığını duydum.

"*Maverick*," diye tekrar bağılıyor ve bunu yaparken ellerini çırpıyor. Sıçıyorum, daha dik oturuyorum. "Evet, Dominus?"

"Nerede. *Nerede. Ria nerede?*" diye hırlıyor, sanki bu soruyu daha önce birkaç kez sormuş gibi.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak öfkemi yutuyorum. *Ria*. Ria'yı düşünmem gerek. Düşünmemek için elimden geleni yaptığım bir şey. "Bilmiyorum."

Elijah kalın bir kaşını kaldırıyor. "Bilmiyorsun," diye tekrarlıyor ama bu bir soru değil.

"Beni duydun," diye karşılık veriyorum. Ella'nın beynini tekrar sikmek ve babaminkini patlatmak istemek beni huzursuz ediyor. Ve kızdırıyor. *Bana neler oluyor böyle?*

Elijah hoşnutsuz görünüyor. Umurumda bile değil. "Onu bulmanız gerek. Bildiği *hiçbir şey* hakkında kimseyle konuşmayacağından kesinlikle emin olmalıyız."

Atlas'ın bana ters ters baktığını görüyorum ve aklım Natalie'ye gidiyor. Onun itirafına göre kavga etmişlerdi. "Doğru," diye mırıldanıyorum Elijah'a.

"Ve bu arada," diye devam ediyor, "onu damgalamayı düşünsen iyi edersin." Boğazını temizliyor. "Coagula."

Neredeyse boynumu kıracaktım, ona öyle hızlı bakıyorum ki. "*Ne?*"

Elijah gülüyor, hissettiklerimle tamamen çelişen derin bir gümbürtü. "Bunun olacağını bilmen gerekiyordu, değil mi *Maverick?*"

Tüm vücudum gergin. Ayağa kalkıp aptalca bir şey söylememek için sandalyemin kenarlarını sıkıca kavriyorum. "Hayır, aslında söylemedim."

"Diline dikkat et," diye azarlıyor Elijah beni. "Kendi hatası olmadan bu duruma düştüğünü düşünerek ona bir erteleme veriyorum." Bana bakışından, tüm bunların benim hatam olduğunu ima

ettiği çok açık.

Bunu bilmiyor muyum? Bulduğu şeyle babama gitmemiş olsaydım, bunların hepsi önlenebilirdi. Sadık olmaya çalışıyordum. Şimdi bu sadakati kimin hak ettiğini bilmiyorum.

"Ama sonuçta, AU'dan... hesaplaşmadan ayrılamaz." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Öyle ya da böyle."

Dişlerimi sıkıyorum, söylememeye kararlıyım. Bırakmaya. Çünkü ne kadar zorlarsam, onun hakkında o kadar çok konuşmak zorunda kalacağız ve ben bunu istemiyorum. Ayrıca onu nerede sakladığımı bilmelerini de istemiyorum. Ama tüm çabalarımın rağmen sessiz kalamıyorum.

"*Az önce* babamın Sid'e yaptıkları yüzünden suratına bir yumruk yemeyi *hak ettiğini söylemiyor* muydun? Brooklyn'e? *Şimdi* de hepimizin bir avuç pislik olduğunu bildiği için *başka bir kızı* öldürmeyi mi tartışıyorsun?"

Lucifer Elijah'a bakıyor. Atlas bana bakıyor. Ezra başını ellerinin arasına almış, Cain ise sıkılmış gibi masaya bakıyor.

Elijah beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. *Buyur*, demek istiyorum ama sanırım yeterince söyledim. "6'nın müdahalesi olamaz. Bunu biliyorsun. Ria Cuevas bir engel."

"Tüm ailesini tehdit ettik. Bizim aksimize, o akrabalarını gerçekten önemsiyor. Konuşacağını sanmıyorum."

Elijah başını sallar. "Oh, Maverick. Genç ve idealist olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama bu işe yaramaz. Senden istediğim şeyi bir düşün. Onun hakkında bildiklerime göre, Ria iyi bir eş olur ve hayatının geri kalanını huzur içinde geçirmesine izin verilir."

Ayağa kalkıyorum, yumruğumu taş masaya vuruyorum. "*Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin?*"

Ağzı bir çizgi halinde sıkışıyor ve Ezra başını kaldırıp adımı tıslıyor. Onu görmezden geliyorum. "*Boku* yediğimizi bildiği için masum bir kızı *mi* öldüreceğiz?"

"Maverick, otur. Çocukça ahlak girişimlerin eğlenceli ama ikimiz de biliyoruz ki sen de en az bizim kadar boku yemiş durumdasın."

Cildim sürünüyor. Sırtım ağrıyor. Ella'yı düşünüyorum. Onu nasıl incitmek istediğimi. Beni nasıl azdırdığını. *Onu* nasıl azdırdığını.

Hepimiz boku

yedik. "Otur.

Aşağı."

Atlas'ın ve Cain'in babaları bana sert gözlerle bakıyor ve çizgiyi aştığımı biliyorum. Çaba sarf ederek kendimi oturmaya zorluyorum ve tüm bu süre boyunca babama dönüp beynini masaya vurmak istiyorum.

"Noctem'den sonra bu konuda nihai bir karar vereceğiz," diyor Elijah, ses tonuna yayılan bir uyarıyla.

Bu da Gece töreninde bana ne tür bir sadist ceza vereceklerini düşünmek için sekiz haftam olduğu anlamına geliyor. Üç gece işkence ve sonunda muhtemelen beni öldürmeleri için yalvarıyor olacağım. Ordunun askerleri tekrar bir araya getirmek için parçalara ayırması gibi, bu yüzden hepsi acayip bir şekilde bağlılar. Bu Noctem. 6'nın etkisi altında kalmalarını sağlamak için zihinlerimizin parçalanması.

Lucifer boğazını temizleyerek gerginliği bir saniyeliğine bozar. "Şimdi," diyor, gözleri Elijah'ın üzerinde, "burayı ne zaman yerle bir edeceğin hakkında konuşalım, *Dominus*."

Elijah bir an sessiz kalıyor ve ben ikisini dikkatle izliyorum.

Sonunda *Dominus* konuştu. "Burayı öylece yakamayız, Luce-"

"Yapacağını söylediğin şey tam olarak buydu." Lucifer'in sesi sakın ama onu bundan daha iyi tanıyorum. Hepimiz tanıyoruz. Çok kızgın.

Elijah iç çekerek kırmızı deri koltuğuna geri gömülüyor. "Burada yüzyıllardır süregelen

gelenekler var-" Lucifer dişlerini sıkarak, "Bana onu düzleştireceğini söylemiştin," dedi. "Ben de *ona* söyledim."

Elijah'a öyle bir bakıyor ki beni hem geriyor hem de biraz başımı döndürüyor. Beni içermeyen başka bir gösteri.

Elijah bir kez daha iç geçiriyor ve Dominus olarak böyle şeyler yapamayacağını bir anlığına unutmuş gibi elini yüzünde gezdiriyor. "Lucifer, karını hayal kırıklığına uğratmaya ne kadar çabuk alışırsan, burada 6'da geçireceğin zamanı o kadar kolay bulacaksın."

Bunu söylememeliydi.

Sessizlik çınlar. Lucifer
ayağa kalkar.

"Ne?" diye sorarak Elijah'a tekrar deneme şansı verir.

Ama Elijah belli ki ölmek istiyor. "Lanet olsun, Lucifer!" Yumruğunu masaya vurur. "Kardeşlerinin ve amcalarının sana söylediklerini dinle!" diye kükreyerek ayağa kalkıyor. Lucifer'den daha kısa ama çok değil, Elijah ise *yapılı*. Bu dövüşte kimin kazanacağından emin değilim ama oldukça acımasız olurdu. "*Şanslısın!*" diye tıslıyor, masanın üzerine eğilmiş, avuçlarını masaya bastırıyor. "Sid senin *karın* olduğu ve bu katedralin arkasında, babanın olduğu yerde gömülü olmadığı için *şanslısın!*"

Lucifer alevler içinde yanacakmış gibi görünüyor, ama kıpırdamıyor, sanki onu da ölüm için işaretlemiş gibi Elijah'a bakıyor.

"Bu suçtan dolayı *seni* öldürmediğimiz için *şanslısın*. Koşullar ışığında, eylemlerinizin haklı olduğunu düşündük. Ama bu *istediğin her şeyi* yapabileceğin ve yanına kâr kalacağı anlamına gelmiyor!" Elini tekrar taş masaya vururken sesi öfkeyle yükseliyor.

Bizi cezalandırıyorlar. Bu yüzden Elijah burayı yakacağını söyledi ve sözünden döndü. Bu yüzden babam burada ve hala nefes alıyor. Bu yüzden Noctem'i zorlamaya devam ediyorlar. Bu yılki acımasız olacak.

Lucifer masadan geri çekilir ve ellerini havaya kaldırır. "Her neyse," diye hırlıyor. "Siktir git, Elijah." Adam'a, Cal'a ve son olarak da babama bakıyor, mavi gözleri kısılmış. "Hepinizin canı cehenneme." Sonra arkasına bakmadan çıkıp gidiyor.

"Onu oturtmayacak mısın?" Bileğimi dizimin üzerinden geçirerek Elijah'a soruyorum. "Bu sadece bana yaptırdığın bir numara mı?"

Elijah'ın çenesi titrer. "Defol. *Dışarı.*" Masanın etrafına, Ezra'ya, Atlas'a ve Cain'e bakar. "*Hepinize.*"

ALTINCI BÖLÜM

RAMEN YOK. Ekmek yok. Küflü peynir ya da hayvan krakeri yok. Hiçbir şey yok. Ve annemi bile suçlayamam. On dokuz yaşındayım. *Bir işe ihtiyacım var.*

Küçük oturma odasında volta atıyorum, zemin her adımda çıplak ayaklarımın altında gıcırıyor. Ne zaman gittiğini ve eve ne zaman geleceğini bilmiyorum. Telefonu her zamanki gibi kapalı ve bir not da bırakmamış. Bunun yerine tıkanmış bir tuvalet ve arka bahçemiz olan kırmızı kile bakan arka pencereden sarkan panjurların yarısını bıraktı.

Kollarımı belime dolayarak oturma odasının ortasında duruyorum. Güneş yeni doğuyor -muhtemelen başka bir zorunlu yoksunluk döneminin ortasında yok ettiği panjurlar sayesinde net bir şekilde görebiliyorum- ve midem gurulduyor. Maverick'in yaptığı peynirli makarnayı ağzıma tıka basa yiyeli o kadar uzun zaman olmamıştı ki, bana şaşkın şaşkın baktığını görebiliyordum.

Umurumda değildi.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Onun evine geri dönmek istiyorum. Bu kadar büyük evlerin var olduğunu bile bilmiyordum. Yirmi yaşlarında erkeklerin kapıları dışa doğru değil de yukarı doğru açılan arabalar kullandıklarını bilmiyordum. Bu kadar acımasız olduklarını bilmiyordum.

Öte yandan, eski sevgilim de buradan birkaç saat uzaklıktaki Durham'daki son karavanımda çok acımasızdı. Onu en çok o zaman sevmiştim.

Geri kalan zamanlarda ondan nefret ettim.

Dişlerimi sıkıyorum, annemin haftalık erkek arkadaşına birisinin evinden getirttiği, çöp için dışarıda bırakılmış kanepeye gömülüyorum. Cızırtılı, kadife gibi bir dokusu var ve pamuklu şortumun altındaki çıplak bacaklarımı kaşındırıyor ama oturmam gerekiyor.

Başımı ellerimin arasına gömüyorum, saçlarımın yağını hissediyorum. Şampuan ve saç kreminden tasarruf etmek için haftada bir yıkıyorum.

Altıncı gündeyim.

Kalın olduğu için şanslıyım. Çok fazla şampuan ve saç kremi kullandığı için o kadar şanslı değilim. Belki de kesmeliyim.

Mutfak makasıyla, çünkü yiyecek ararken buzdolabının altında bulduğum tam elli sente erişimim var.

Kendime her zaman bu kadar kötü olmadığını söylüyorum.

Her zaman bu kadar kötü değil ve yarın Salı. Yarın The Ark'a gidiyorum, orada bana bir sepet kutusu gibi davranıyorlar, çünkü ben bir sepet kutusuyum. Ama onlar sepet kutularını besliyorlar.

İsimsiz bir bağışçı oradaki yerimin parasını ödedi - daha doğrusu sosyal hizmetlere oradaki yer için ödeme yaptı ve dört fragman önce onları arayan meraklı bir komşu nedeniyle beni ve annemi aylık olarak kontrol etmeye geldikleri için, son ziyaretlerinde bana da uzattılar. Teknik olarak çok yaşlıydım ama kendilerini kötü hissetmiş olmalılar. Belki de yakın zamanda intihar eden bir çocuk sistemden çıkmıştır.

Gitmek istemedim.

Atların, develerin, gübrelenmesi gereken bokların ve benim gibi bir sürü ucubenin olduğu bir çiftlik mi? Ama annem kendi yemeğimi getirip getirmeyeceğimi sormuştu ve yemeklerin sağlandığını söylediler. Ben de kaydımı yaptırdım.

Annem bana doğru hançer fırlattı ama yemedi. Ateş ediyor, başını sallıyor ve karnındaki açlık susturuluyor.

Acı çekmediğim ya da uyuşmadığım sürece benimki asla sessiz olmaz.

Natalie gibi kızların neden hissiz kaldıklarını merak ediyorum. Acaba içlerini ne kemiriyor?

The Ark'ta gönüllü olarak çalışıyor ve bağımlılığını bir mil öteden fark ettim. İğneli gözbebekleri, donuk bir gülümseme, tıkırdayan bir çene. Ona bunu söylediğimde, beni susturmak için haplar verdi, beni bir yılbaşı partisine götürmeyi teklif etti.

Yemek için gittim.

Yemek bile

bulamadım.

Ama yine de sonunda buna değdi.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, alnımı onlara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Üzerimde hâlâ Maverick'in kokusu var; deri, marihuana ve tamamen ona ait bir koku. Kafamın içinde onun açık mavi gözlerini, keskin, köşeli elmacık kemiklerini görebiliyorum. Sanki kendisini görmeye dayanamıyormuş gibi derisinin her santimini kaplayan dövmeleri.

Elini yüzümde hissedebiliyorum.

Seni lanet sürtük.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. *Hayır.* Yemek yemem lazım. Orgazm ağrısı hafifletir ve annem kayıpken saatlerce kendime dokunarak açlığımı başka bir şeyle gidermeye çalıştım.

İşe yarıyor. Ama sadece kısa bir süre için. Sonra yine boşluğa düşüyorum. Tıpkı şu an olduğum gibi. Dilimi şişmiş dudağımda gezdiriyorum. *Bunu o yaptı.*

Eski sevgilim bana fayda sağlamak için beni asla incitmedi. Hepsi onun içindi.

Maverick'le ikimiz için de öyleymiş gibi görünüyordu. Ortak bir acı. Tanrı'nın bana verebileceği türden.

Ve Maverick tanrı olabilir.

Onun için çoktan dizlerimin üstüne

çöktüm. Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum.

Onu düşünmemeye çalışıyorum. Buraya geri gelmeyecek. Nerede yaşadığımı fark ettiğinde yüzünü gördüm. Çukurların üzerinden geçerken yaşadığı hayal kırıklığını gördüm. O kadar berbat bir yerde yaşadığıma inanmadığı için beni nasıl dışarı çıkarmak istemediğini gördüm.

Evet. Geri gelmeyecek. Numara alışverişi yapmadık. Soyadını bile bilmiyorum.

Hayatımın film versiyonunu bulmaya çalışıyorum, kendimi kafamdan atmak için yıllardır yaptığım bir şey. *Eğer bu bir film olsaydı, hangisi olurdu?* Çok fazla hobim yok ve çok fazla film

izleyemiyorum ama *canlı* bir hayal gücüm var. Anneleri penis ve uyuşturucu ararken bağlanıp açlığa terk edilen çocukların başına gelenler.

Eğer bu bir film olsaydı, karanlık bir romantik komedi olurdu.

Maverick bana vurmaktan hoşlanmayan ve bunu sadece beni şımartmak için yapan gerçekten iyi bir adama dönüşecekti. Büyük patates kızartmaları ve kalın milkshake'lerle ayaklarımı yerden keserdi. Annemi öldürür, bu karavanı yakıp kül ederdi. Benimle evlenir, beni yatağa bağlar (ama asla yalnız bırakmaz), artık uyuşmayana kadar beni becerirdi. Gerçek acıyı hissedene kadar. *Onun* acısını hissedene kadar.

Ta ki o da kırılsın ve bana tüm korkunç hikayelerini anlatana kadar. Yüzünde neden ters bir haç olduğunu.

Dövmelerin hepsinin bir hikayesi olmadığını biliyorum, ama bu... Ne olduğunu bilmek istiyorum. Belki de insanları uzaklaştırmanın bir yoludur.

Beni içine çekti.

Bu da filmimizin bir parçası. Şeytanın günahlarını temizleyebileceğini düşünen aptal kız. *Ama belki de yapabilir.*

SALI GÜNÜ G E L D İ Ğ İ N D E ANNEM GERİ GELMİYOR. GENELDE ARABASINI ALIP

Böylece Ark'a gidebileceğim. Buradan 10 mil uzakta ve iyi bir günde, ciddi bir acı olmadan bu mesafeyi yürümekte zorlanırım.

Yirmi dört saattir yemek yemediğim bir günde mi? Olmaz.

Hızlı bir duş aldıktan sonra telefonumu çıkarıyorum, saçımı ıslatıyorum ama yıkamıyorum. Connor'a bir mesaj attım. Oraya gittiğim ilk gün telefonunu bana uzatmış, tek kelime etmemiş, sadece rehber açık bir şekilde elime tutuşturmuştu.

Ona daha önce hiç mesaj atmamıştım. Beni görmezden gelebilir. Bugün Ark'ta bile *olmayabilir*. Ben birkaç haftadır gidiyorum, o da çoğu Salı orada oluyor ama hepsi değil. Her iki durumda da başka seçeneğim yok ve açlıktan ölüyorum. Başım ağrıyor, karnımı kemiren bir his var.

Connor'a adresimi gönderip beni bırakması için yalvardıktan sonra solgun tenimi sıkıyorum. Ben havadan sudan konuşmam. Connor hiç konuşmuyor; sanırım tüm bilgileri bir kerede almak hoşuna gidecektir.

On dakika geçti.

Oturma odasının yıpranmış halısının üzerinde oturmuş, annemin muhtemelen günler önce burada bıraktığı kraker kırıntılarına bakıyorum. Bir tanesine uzanıyorum, bir zerreden daha büyük değil ama hiç yoktan iyidir.

Telefonum kucağımda titriyor.

On beş dakika içinde orada ol.

Yine de kırıntıyı kapıyorum, derime yapışmasına izin veriyorum. Ağzıma atıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, tadının tadını çıkarıyorum.

Tadı hiçbir şeye benzemiyor.

Ellerimi karnıma koyup sıkıyorum ve Tanrı'dan on beş dakikanın, mavi gözlü şeytani çocuktan uzakta geçirdiğim bütün bir gün ve geceden daha hızlı geçmesini diliyorum. O benim ilk ilişkim değil ve sonuncusu olacağından da şüpheliyim.

Ama böyle seks... Tekrar yapmak istiyorum.

Boş ver gitsin. Buraya geri gelmeyecek.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum; onu tanımıyorum bile. Maddi, duygusal ve *fiziksel* olarak beni aşıyor.

Ama Connor beni aldığı anda, karavanımın bulunduğu toprak yola bakmaktan kendimi

alamıyorum,

Maverick'in aptal arabasıyla çukurların üzerinden manevra yapmasını düşün. Aptal yemek kabını bana doğru ittiğini düşün.

Boğazımdaki ellerini düşün. Vücudumda bıraktığı tüm o aptal morlukları. Bir insan nasıl hem bu kadar acımasız hem de bu kadar nazik olabilir?

Belki de yaptığı her şeyin nazik olduğunu düşünecek kadar kafayı yemişimdir.

Connor'a bir gülmsemi fırlatıyorum ve o da gülümsüyor, bakışlarında sıcaklık var. Bu nezakettir. Yatağıma girmem gereken tipte bir ocuk. Tek bir iz bile bırakmaz.

Trajik.

YEDİNCİ BÖLÜM

Maverick

SALI SABAHİ ve güneş neredeyse hiç doğmadı ama nedense *ben doğdum*. Pazar gecesi konseyden sonra Ella'ya gittim.

Hala bir araba yoktu.

Kapıyı çalmaya cesaret edemedim, bu yüzden karavan parkının dışına park ettiğim kendi saçma arabama doğru yürüdüm.

Dün, çok az tanıdığım bir kızı becerdim. AU'dan Chelsea adında, genelde sadece partilerde gördüğüm bir hatun. İş bittiğinde onunla uğraşmamak için onun dairesine gittim.

Yasalara uygun bir porno çekimindeymişim gibi lanet bir prezervatifle ağzının içine boşaldım ve Ella'yı düşünerek gözlerimi kapattım. İşim bittiğinde kendimden biraz daha nefret ettim.

Bugün yapmam gereken o kadar çok şey var ki, hiçbirini yapmak istemiyorum. Kendime bir dolapta barikat kurmak, kafayı bulmak, belki bir fırt çekmek istiyorum. Kafamın içinde kaybolmak ve kendi canavarlarımın beni canlı canlı yemesine izin vermek.

Kötü bir şey hissetmek istiyorum.

Yumruğumun kenarını ısıırıyorum, sırtımı kanepeye yaslıyorum. İkisi de acıyor; hiçbiri istediğim kadar acıtmıyor.

Ria.

Elimi yüzümde gezdirip inliyorum. Ona her sabah onu göreceğime dair söz verdim ve bu sözü tutmamı istediğinden pek emin değilim ama önemli değil. Yapacağımı söyledim ve Pazar gününü çoktan mahvettim. Dün uyuyordu.

Bu sabah öyle.

Nefesimi tutarak bodrumun kapısında duruyorum. Kapı sadece benim parmak izimle açılan bir tuş takımıyla kilitlenmiş. Buraya gelen 6 kişiyi düşünüyorum. Onu burada tuttuğumu öğrenirlerse ne yaparlardı? *Belki de biliyorlardır.*

Ella'yı düşünüyorum; burada bir kızım olduğunu bilse ne derdi? Belki de o olmadığı için kızardı diye düşünüyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor ama bir kenara itiyorum.

Beni aynı anda hem kötü hem de iyi hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum. Onu becerirken ona bok gibi davrandığımda yeşil gözlerinin benimkilere kilitlenmesinden nefret ediyorum. Aynı gözlerin peynirli makarnaya Tanrı'nın bir hediyesiymiş gibi bakmasından nefret ediyorum.

Onunla geçirdiğim yirmi dört saat içinde *bana* kendimi bir tanrı gibi hissettirmesinden nefret

ediyorum.

Nefes veriyorum, bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Ria'yla tekrar yüzleşmeyi düşünürken normal nefes almaya çalışıyorum.

Lucifer'ın haftalar önceki sözleri kafamda yankılanıyor. *Bu sevemediğin bir kızla ilgili. Onu sevemezsin ve gitmesine izin veremezsin.* Dişlerimi sıkıyorum. *Çünkü Ria'nın da öleceğini biliyorsun.*

Ve sonra Poe, çürüyen bir tavan arasındaki yarasalar gibi kafatasımın içinde yankılanıyor: *Hayatı ölümden ayıran sınırlar en iyi ihtimalle gölgeli ve belirsizdir. Birinin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını kim söyleyebilir?*

Erken Defin.

Erken gömülme.

Peder Tomas ve onun kılık değiştirmiş tavsiyeleri. Onu bir bodruma kilitlemek ölümden daha mı iyi?

Yumruğumu kapıya vuruyorum, keşke biraz daha fazla acısaydı. Sonra başparmağımı tuş takımına bastırıyorum ve yeşil yanıyor, kilidi açarken yumuşak bir klik sesi geliyor. Düğmeyi çeviriyorum, merdivenlerin tepesindeki karanlığa adım atıyorum ve derin bir nefes daha alıyorum.

Kapı arkamdan kapanıyor ve zifiri karanlıkta hiçbir şey göremediğim uzun, çok uzun bir an boyunca hareket etmiyorum. Sabah olmuş olabilir ama hâlâ erken. Belki onu uyandırırım. Belki de geri dönüp dışarı çıkmalı ve kapıyı tekrar kilitlemeliyim. Bununla başka bir gün ilgilenirim.

6'dan bakmam gereken evraklar var. İzlemem gereken insanlar. Son dakika haberi olmadan önce takip etmem gereken şeyler. Öldürülecek insanlar.

Yapılacak bir iş.

Ama ona söz verdim.

Benden nefret ettiğini ve muhtemelen ne söz verip vermediğimi umursamayacağını bilsem de... Bunu onun için olduğundan daha kötü hale getirmek istemiyorum.

Yine de, yüzümü görmek *daha mı iyi?*

Kararsızlıktan donmuş bir halde saniyelerin geçip gitmesine izin veriyorum ve sonunda kaderime benim yerime o karar veriyor.

"Seni duyabiliyorum, biliyorsun." Sesi sersem gibiydi ama onu ben mi uyandırdım yoksa henüz yataktan kalkmadı mı bilmiyorum.

Dik merdivenlerden aşağı bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. "Günaydın." Ayaklarımı merdivenleri inmeye zorlarken sesimi hafif tutmaya çalışıyorum, cilalı ahşap onlara karşı soğuk.

Ellerimi yumruk yapıp ceplerime sokuyorum, daha da aşağı inerken karanlık bodrumun soğukunu hissediyorum.

Burada bir ısıtıcı var ama nadiren kullanıyor.

Gülüşünü duyuyorum. Acı bir kahkaha ama o acı bir insan değil. Onunla ilk tanıştığımda çok parlaktı. Öğrenmeye hevesliydi. Biraz meraklı, ama ben onu cesaretlendirdim. Bu onu bana çekti. Başka türlü benim gibi biriyle yatmayı düşünceğini sanmıyorum. Bilgi istiyordu. Belki biraz da güç istiyordu ama bu yıl tarih öğretmenliği diplomasıyla mezun oluyor ve İskenderiye'ye bayılıyor.

Onun tüm karanlık sırlarını bilmek istiyor.

Ama şimdi çok fazla şey biliyor. Ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Tıpkı Brooklin'le ne yapacağımı bilmediğim gibi. Onu kurtarmak mı? Bırakayım mı? Yaşamasına izin mi vereyim?

Babam Brooklin'in gitmesine izin verdi. Onu *kovdu* ama yine de gitmesine izin verdi. O zamanlar bu yüzden ondan nefret ediyordum. Ne düşündüğünü anlıyordum; Atlas'ın kılık değiştirerek bize ihanet etmesini sağlamış, onu kendisiyle yatması için ayartmıştı. Ama ayartmaya

boyun eğdi ve günün sonunda kimin umurunda?

Ama babam yaptı. Maddox Astor, işkencecim ve kurtarıcım. Sanki biri olmadan diğerini yapamazmış gibi, hayatım boyunca bana yol gösterdi ve beni alaşağı etti. Beni dövdüğünde, aslında hiç kızgın görünmezdi. Ona göre bu sadece ebeveynliğin bir parçasıydı.

Annemi dövdüğünde çok sinirlenmişti.

Ve Malaki'den sonra, seyahatlerinden eve döndüklerinde, geniş, inanmayan gözlerle eve daldığında tam da bunu yaptı.

Hayatımda hiç duymadığım kadar yüksek sesle çığlık attı. Daha önce kilitli kaldığım dolaba saklanmışım.

Malachi'yi düşünmüyorum.

Ama uzun süre düşündüğümde babamın çıgıllıklarının anneminkilere karıştığını hâlâ duyabiliyorum. Özellikle de aralarındaki değişken ilişkinin bana Lucifer ve Sid'in dayaksız halini hatırlattığını düşünürsem. Şiddet olmadan da birbirlerini yeterince incitiyorlardı ve bence Lucifer büyük bir hata yaptı. Bazen onun Jeremiah Rain'den daha iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Bazen *daha iyi olup olmadığını* merak ediyorum.

Ama bunu düşünmek zamanımı boşa harcamak demek. O yüzden düşünmüyorum.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve gözlerimin alışması bir saniye sürüyor. Ama onu görüyorum, bodrumun bir köşesine sıkıştırılmış yatakta oturuyor. Burası artık bir yatak odası, gerçekten. Tüm ağırlıkları, bılardo masasını dışarı taşıdım, mini buzdolabını bıraktım, banyoya düzgün bir duş perdesi koydum. Yatağın karşısına bir gardırop getirdim.

Ama rehine rehinedir, kurban ne kadar rahat olursa olsun. Ria bana bağırdığında kendime sık sık söylediğim bir şey bu. Gerçek şu ki, keşke bu konuda daha kötü hissetseydim. Gerçek şu ki, kendimi bu kıza kaptırdığım için pişmanım.

Odanın ortasındaki sütuna yaslanıyorum, ellerim hâlâ ceplerimde onu izliyorum. Koyu renk, kıvrıkcık saçları neredeyse tek görebildiğim şey. Karanlıkta sadece küçük bir gölge.

Eğer onu yakında dışarı çıkarmazsam... o hep böyle olacak. Ve bir ay oldu.

Hayatının geri kalanında benim bodrumumda yaşayamayacağını biliyorum. Bunu biliyorum ama yine de gitmesine izin veremem. Eğer bırakırsam, hayatı çok ama çok kısa olacak.

Anladım.

Aslında ben de kardeşlerim gibi işimizin korunması gerektiği konusunda hemfikirim. İskenderiye'deki çoğu insan bizi biliyor ama bizi bilmekle nasıl çalıştığımızı bilmek arasında fark var. İnsanlar Masonları biliyor. Beggar's Bennison'ı biliyorlar. Kraliyet ailesini biliyorlar ama ne yaptıklarını biliyorlar mı?

Tabii ki hayır.

Peki bunu öğrenen insanlar? Konuşmadan öldürülüyorlar ve ölümleri 'intihar' olarak değerlendiriliyor.

Epstein kendini öldürmedi.

Azıcık akıllı olan herkes bunu bilir. Ve eğer onun gibi bir adam sahip olmaması gereken sırları saklamaktan kurtulamıyorsa, Ria gibi bir kızın hiç şansı yoktur.

"Bundan ne zaman vazgeçeceksin Mav?" Ria bana sessizce soruyor. Yatakta kaykılıp kollarını kavuşturuyor.

Birlikte yatmayalı uzun zaman oldu. Bu yüzden Ella'yı becermem *gerekiyordu*. Ama şimdi Ria'ya dokunmak istiyorum.

Ellerimi birinin üzerine koymalıyım.

Ama Ria'ya doğru hareket etmiyorum. Ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Sonunda bu onun için çok daha zor olacak.

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye fısıldıyorum cevap olarak, anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Ama o zaten anlıyor. Lazar Malikov'un ne yaptığını bizden önce öğrenmiş. Jeremiah ve Sid'e ne olduğunu bizden önce öğrendi.

Altı kişinin en kötü sırlarını biliyor. İşte tam da bu yüzden gitmesine izin veremem. Elijah

İyi bir insan olmaya çalışın, ama özümüzde hiçbirimiz iyi değiliz. Azıcık bile değiliz. Ona verebileceğim en iyi merhamet bu.

"Pazar günü Konsey vardı." "İki gece önce," diye kabul ediyorum.

"Sorunuz var mı?" diye soruyor. "Benim hakkımda mı?"

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Üst kata çıkar çıkmaz kafayı buluyorum. "Pek sayılmaz.

Şu anda babamla uğraşıyorum," diye yalan söylüyorum. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Tanrım, o her zaman çok *bilinçli*. Bodrumumda tutsak olarak tutuluyor ve nasıl hissettiğimi bilmek istiyor. O benim için fazla iyi. Her zaman benim için fazla iyiydi. Ona hiç bulaşmamalıydım. Bazen onu öldürüp bu işi bitirirsem biraz daha rahat nefes alabileceğimi düşünüyorum.

"Muhtemelen burada olduğunu biliyorlar. Benimle olduğunu." Bu sözleri yüksek sesle söylemek midemi bulandırıyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum. Onun bunu kabul ettiğini görmek istemiyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Ne yapacaksın?"

Ona gerçeği söylesem iyi olur. "Bilmiyorum." Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Şakaklarımda zonklayan donuk bir baş ağrım var.

"Neden bana gerçeği söylemiyorsun Mav?" Sesi kızgın bile değil. Keşke bana yine bağırса, her zaman yaptığı gibi.

"Bilmiyorum." Elimdeki tek cevap bu. Gerçeğin ne olduğunu bilmediğim için mi? Çünkü ölmesine izin vereceğimi ona nasıl söylerim? Aptal olduğum için mi?

"Annen nasıl?"

Gözlerimi açıyorum ve yutkunuyorum. Sesim yüksekti ve muhtemelen onun da duyduğunu biliyorum. Hakkımdaki her şeyi bilmiyor, tıpkı benim onun hakkındaki her şeyi bilmediğim gibi, ama yeterince biliyor. Annemin bu işe karışmamasını dilediğimi biliyor.

Annemin, babamın ne yaptığından muhtemelen haberi olmadığını biliyor. Ama o da biliyor ki babamı öldürürsem annem korunmasız kalabilir. Ben onun oğluyum, bu yüzden babam gitmiş olsa bile 6'nın ayınları tarafından korunmalı.

Ama bunun garantisi yok.

Malachi hala burada olsaydı.

Eğer Malachi hala burada olsaydı, babam farklı olabilirdi.

Boş ver gitsin. Çocukken bir terapistle gitmiştim. Bu kelimeleri göstermek için baloncuklar patlattık.

Bırak gitsin. Ama baloncuklar hep patladı. Kayboldu. Beynimdeki görüntülerin aksine tekrar tekrar oynamayı bırakamıyordum. Korkunç bir metafor; tüm baloncukları yere döktüğümü ve terapistime bunu söylediğimi hatırlıyorum.

Babam da beni bunun için döverdi. Eli yüzüme her geldiğinde, kafamı bir baloncuk olarak hayal ederdim, vuruşla birlikte patlardı. Hiçbir şeyin içine süzülüğümü hayal ederdim.

"O... iyi," demek için kendimi zorluyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bugünlerde onunla pek konuşmuyorum. Brooklyn'den beri. Babama karşı gelmediğinden beri.

Atlas'a bunun bedelini kanıyla ödedim ama yapacak başka bir şey yoktu. Atlas da bu konuda en az benim kadar sarsılmıştı.

Ama bize öğretilen buydu: Her hata için bir sonuç vardır ve bu asla kolay bir sonuç değildir.
6 günahları hafife almaz.

Ria iç geçirir. "Özür dilerim, Maverick."

Yumruğumu duvara vurmak istiyorum. "Benden özür dileme."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor ve ben de onu burada her ne yapıyorsa onu yapması için bırakıp bırakmamam gerektiğini düşünüyorum. Yapabildiği her neyse, ki çok fazla bir şey değil.

"Sence gitmeme izin verecek mi?" sonunda sessizliği bozuyor. "Elijah mı? Onun Lucifer'in babasından farklı olduğunu söylemiştin."

O farklı biri. Bu iyi olduğu anlamına gelmez. Gitmesine izin verecek mi? Tabii ki bırakmaz.

Onunla evlenmezsem bırakmaz.

Coagula.

Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, ki bu da en iyi cevap.

Gitmek için dönüyorum, merdivenlere doğru giderken mini buzdolabını açıyorum, hala yeterince yiyeceği olduğundan emin oluyorum. Su. Alkol.

Olması gerekenden daha dolgun, bu da fazla yemediği anlamına geliyor.

Buzdolabının kapısını çarparak kapatıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. "Ria," diyorum, sırtım ona dönük, "bunu yapabiliriz, biliyorsun." Çenemi büküyorum, sonra söyleyeceğim şeyden nefret ediyorum. "Rol yapabiliriz. Bunu yapardım. Senin için."

Başkası için değil. Asla. Kendimi bir daha asla bu duruma sokmayacağım. Bir başkasının hayatını kurtarmak için kendimi hayatımın geri kalanında mutsuz olacak bir konuma sokmayacağım.

Ben bencil değilim.

Ama Ria... Ona bu kadarını borçluyum.

Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum ve ne olmasını istediğimi bilmiyorum. Bir yandan, o iyi bir eş olurdu. Ama ben berbat bir koca olurdum ve ikimiz de birbirimize sadık olmazdık.

En azından ölmemiş olacaktı.

Sonunda "Hayır," diyor ve ben de rahatladığımdan emin olmasam da nefes veriyorum. "Hayır, Maverick. Seninle evlenmek istemiyorum. Çok fazla iblisin var." Sessizce gülüyor. "Hepsini görmek istemiyorum."

ARK DÜŞÜNDÜĞÜM GIBI DEĞİL MİŞ. ATLAS'I ARADIKTAN SONRA NATALIE'NİN NUMARASINI ALDIM, Ella'nın orada olacağını doğrulayıp adresi aldığımda, boyası dökülmüş, turuncu lekeli halıları olan sarı bir bina, danışmanlar ve sümüklü burunlu çocuklar hayal ediyordum. Neden bilmiyorum. On üç yaşımdan beri bir terapistle gitmedim ve baloncuklar olayı hiç aklıma yatmadı.

Terapi, 6'nın yazılı olmayan kuralı Mos Maiorum tarafından, bir çocuk ergenlik çağına girdikten sonra yasaklanmıştır. Ama burası hayal ettiğim gibi bir yer değil.

Dolambaçlı bir yoldan gidiliyor, her iki tarafta da ağaçlar var ve dik bir eğim var. Bir noktada, İskenderiye'nin alışılmadık soğuk havasında buz tutmuş bir köprü var. İyi ki Audi'yi almışım.

Ama bunu, buranın bir tür taşra çiftliği olduğunu bildiğim için yapmadım. Ella beni fark etmesin diye yaptım.

İlk başta değil.

Gölgeli araba yolu toprak bir otoparka açılıyor, düzinelerce araba açılı otoparktan kolayca çıkmak için arka arkaya dizilmiş. Birkaç baraka, geniş bir ön verandası olan çiftlik tarzı bir ev ve onun ötesinde *daha fazla* ahır ve görebildiğim kadarıyla uzanan bir tarla var.

Geri döndükten sonra bir kadının tekerlekli sandalyedeki bir çocuğu küçük bir oyun alanına doğru ittiğini görüyorum. Arkamdaki çitte birkaç eşek var ve arabadan indiğimde derin bir at boku kokusu alıyorum.

Harika.

Kapüşonlu bir kapüşon giyiyorum, üzerimde iskelet bandanası var çünkü 1. Her zaman giyerim ve 2. Dövmelerimin bazılarını kapatıyor.

Ama yüzümdeki korkuyu saklamak biraz zor.

Belki kimse yanıma gelmez. Belki de sadece uyum sağlamış gibi görüneceğim.

Botlarım toprak yolda tozlanıyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum çünkü evet, onlar da dövmeli.

Ama tam da Ella'yı çok fazla şüphe uyandırmadan bulmanın en iyi yolunun ne olduğunu düşünürken, onun sesini duyuyorum.

İçinde kim bilir ne olan, kapısının üst kısmı yarı açık bir kulübenin yanından geçiyorum. Korkunç bir yeşil renge boyanmış ve kesinlikle atlar için yeterince büyük değil. Ancak bir kişinin sığabileceği büyüklükte.

Eğer içeride iki kişi varsa.

Ellerimi yumruk yapıp dışarıyı dinliyorum. Bakışlarımı lanet çiftliğin etrafında gezdiriyorum. Gördüğüm tek insan tekerlekli sandalyedeki çocuk ve refakatçisi.

"Geleceğini düşünmemiştim," diyor Ella.

Kim lan bu?

Her kimse konuşmuyor. Belki de hoş, yaşlı bir kadındır. Bana uyar.

Bir gıcırta duyuyorum, aslında birkaç tane, ve geri sığıyorum, kafam fena halde karışıyor. *Ne var orada?*

At boku kokusu beni p i s hissettiriyor. Ben hayvan sever biri değilim. Kendi akıl sağlığınıza zar zor tutunurken başka bir şeyi hayatta tutmak zor.

Belki de kimse at boku kokusunu sevmiyordur. Bilemiyorum.

"Tekrar teşekkürler," diyor Ella ve ağzım açık kalıyor. Gerçekten birine bir şey için *teşekkür* mü ediyor? Kim bu Tanrı?

Her kimse teşekkürüne cevap vermiyor. Aklıma belki de yalnız olduğu geliyor. Belki de kendi kendine konuşuyordur. Natalie onda BPD olduğunu söylemişti, ki ben bunu az çok biliyordum, çünkü sanatçılar zihinsel sağlık sorunlarını severler.

Her ne kadar gizli tutmaya çalışsam da, evdeki kasamda sakladığım günlük şiir denebilecek şeylerle dolu.

Asla gün ışığına çıkmayacak... ama yine de.

Yine de, bildiğim kadarıyla, BPD halüsinasyon görmeyi içermiyor. "Annem iki gündür eve gelmedi."

Sesi alçak ve sanki boğazındaki bir yumrunun içinden konuşuyormuş gibi geliyor. Yumruklarımı çözüp kulübeye yaklaşıyorum.

Bir nefes üflüyor, ama sesi her şeyden çok dikkat dağıtıcı gibi geliyor. Sanki başka bir şeyi tamamen bırakmamak için nefes veriyor.

"Evde hiç yiyecek yok."

Annesini sikeyim.

Midem bulanıyor. Her bir çatal dolusu peynirli makarnayı boğazından nasıl geçirdiğini düşünüyorum.

Neredeyse bu konuda aptalca bir şey söyleyecektim. *Neredeyse.*

"Pekâlâ Connor," diyor iç çekerek, "sanırım burada işimiz bitti."

Connor?!

Kulübenin kapısının alt yarısını açıp, hangi paslı kık kilidiyle bir arada tutuluyorsa ondan

kurtarıyorum.

Gıcırtilar daha da artar ve koku daha da kötüleşir.

Ve Ella elinde yarım havuçla ayağa kalkıyor, güzel saçları yüksek bir şekilde toplanmış

At kuyruklu, siyah saçlı ve kaşları çatık bir adam bana bakıyor.

İki elinde kereviz var ve boynundaki bir kasın kıpırdadığını görüyorum. Gözleri yeşil, Ella'ninkinden bir ton daha açık, ama bana baktıkça koyulaşıyor.

Ayaklarının dibinde bir ton Gine domuzu, samanlarının etrafında çılgınca dönüyor, bazıları küçük plastik kulübelere kaçışıyor.

"Kapıyı kapat yoksa dışarı çıkacaklar," diye tersliyor Ella. Kapıdan içeri adım atıyor, Connor'a dönüyor ve boştaki elini uzatıyor.

Kerevizini bir eline dolduruyor ve gözleri hâlâ bendeyken onun elini tutuyor. Çıkışında hiçbir Gine domuzunun zarar görmemesini sağlamak için ayaklarına dikkat ediyor.

Ella kapıyı dikkatlice kapatıyor, dışarıdan kilitliyor ve sonra dönüp bana bakıyor. Hâlâ Connor'ın elini tuttuğunu görüyorum.

Onu kıracağım.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ella bana hırlıyor. Soluk teninde bir kir lekesi var ve çillerinin bazılarını örtüyor.

"Bu da kim lan?" Connor'a doğru başımı salladım.

Connor çenesini sıkıyor.

"Oh, siktir git. Burada olduğumu nereden bildin? Beni mi takip ediyorsun?" İleri doğru adım atıyor ve Connor da onunla birlikte, hâlâ elini tutuyor.

Benim yaşlarımda görünüyor ve kol kaslarını gösteren dar gri bir kazak giyiyor. Ben ondan daha uzunum ama o benden daha iri.

Hangimizin daha kızgın olduğunu bildiğimi garanti edebilirim ve kesinlikle o değil. *Ben her zaman kızgınım, pislik.*

"Sadece seni kontrol ediyordum, ama seni takip ediyorsam ne olmuş yani?" Ben ona yaklaşıyorum, Connor da bana yaklaşıyor ama umurumda değil. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok *evlat.*"

Kaşları çatık, yüzündeki çiller soluk tenine karşı canlı. Çok kızgın.

Hislerimiz karşılıklı. Ve neden onu bu kulübeye doğru itip tam burada becermek istediğimi bile bilmiyorum. Belki de elindeki havuçlarla müstehcen bir şeyler yapmak.

Connor omzunu benimkine sürüyor ve sanırım çıldıracağım.

Ama Ella ona döner. "Sorun yok," diye ona güvence verir. Elini bırakır, ona havuçları uzatır ve elini omzuna koyar.

Onu koparmak istiyorum.

"Birazdan geleceğim, tamam mı?"

Connor ona bakarken yüz ifadesi yumuşuyor, kaşları yukarı kalkıyor.

O da başını sallıyor. "Eminim."

Connor bana son bir kez ters ters bakıyor ve sonra eve doğru yürüyor.

Ella iç geçiriyor, gözlerindeki birkaç saç telini üflüyor ve bana dönüyor. Kollarını avlanmak için falan giydiği büyük boy turuncu kapüşonunun üzerinde kavuşturuyor. Onu ilk gördüğüm koyu renkli 'Ölü Şairler Topluluğu'ndayım' kıyafetlerine benzemiyor, ama kir ve muhtemelen bok bulaşmış, sanırım bu yüzden giyiyor.

"Ne istiyorsun, Maverick? Bütün tek gecelik ilişkilerini böyle mi kontrol ediyorsun?" Ona bir adım daha yaklaştım.

Kulübenin kapısına geri dönüyor ve Gine domuzları çılgına dönüyor.

Ona dokunmuyorum ama neredeyse göğüslerini hissedecek kadar yakınım. *Neredeyse.*

"Tüm tek gecelik ilişkilerinin seni vurmasına izin mi verdin, Ella?" Ona soruyorum, kelimelerim

yumuşak, sadece onun için.

Ama beni burada kimin gördüğü umurumda değil. Connor bana saldırsa bile umurumda değil. Boynunu kırar ve o barakadaki kobaylara yem ederim.

Ella dudağını ısıyor, solgun yüzü pembeleşiyor. Onu daha önce hiç böyle kızarmış görmemiştim ve bu çok *iyi* hissettiriyor. Acaba başka ne kızarmasına neden olur?

"Evime gel."

Başını sallıyor, gözleri aşağıya kayıyor. "Hayır, yapamam-" "Annenin umurunda olmaz, Ella."

Gözleri benimkilere geliyor, nefesini içine çekerken dudakları aralanıyor.

"Nasıl-" Arkasındaki kulübeye doğru başımı sallıyorum ama kendimi açıklamıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, ifadesi okunmuyor.

Yakınına eğildim, ağzımı kulağına dayadım. O da Gine domuzu gibi kokuyor ama umurumda değil. "Senin için yemek yapacağım. Seni becereceğim. Benim yatağında uyuyacaksın. Yarın seni eve götüreceğim."

Nefes alıyor. Veriyor. Boynuna bu kadar yakınken nabzını neredeyse duyabiliyorum. "Burada bitirmek zorundayım-"

"Hayır, yapamazsın, Ella. Ben ne dersem onu yapmak zorundasın."

Derin bir nefes alıyor. Acaba beni yine tokatlayacak mı?

"Yarın," diyor ve gırtlaktan gelen bir fısıltı gibi çıkıyor. "Yarın beni eve götüreceksin." "Elbette," diye yalan söylüyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"YARIN" gelir ve gider.

Cuma gecesi ve ben hala Maverick'in evindeyim. Zamanının çoğunu ofisinde, okumama asla izin vermediği bir günlük yazarak geçirdi ve ben de zamanımın çoğunu onun yemeklerini yiyerek ve beni becermesine izin vererek geçirdim. Devasa evinin odalarında dolaşmak biraz garip. Onu bir haftadan daha az bir süredir tanıyor olmama rağmen, sanki buranın sahibiymişim gibi onun kıyafetlerini giyip, onun yemeklerini yiyerek evinde dolaşmam biraz tuhaf.

Bu bir film gibi. Sadece henüz ne tür olduğundan emin değilim: Romantik mi? Korku mu? Gerilim mi?

Burada geçirdiğim onca zamana rağmen pek konuşmadık. Ofisinde bazı telefonlara cevap verdi. Muhtemelen henüz görmediğim odalarda kayboldu.

Şimdi Çin yemeği yedikten sonra yatağının kenarına oturuyor, ben de yastıklara yaslanıyorum, o da yatak odasının tavanından bir projektör gibi sarkan televizyondaki filmleri izliyor. Sırtı bana dönük, gömleği üzerinde.

Omzunun üzerinden bakıyor.

Bana bakarken gözleri kalbimi titretiyor. İyi bir kötü adama yakışan uğursuz bir yanı var; her iyi hikâyede başını derde sokan genç kızın baştan çıkardığı kişi.

Neredeyse aşık olmasını dileyeceğiniz

kişi. "Ne izlemek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum, parmaklarımı ödünç aldığı gömleğin içinde döndürüyorum. "Her neyse."

"Böyle yapma. Porno koysam izlemek ister miydin?" Kıvranıyorum.

"Opera mı? Rom com? Korku?"

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Kendimi durduramadan ağızımdan kaçırdım. Bütün hafta boyunca bilmek istediğim bir şeydi bu. Bu da ne böyle? Ne halt ediyoruz biz? Kollarımı kavuşturup vücuduma sararak kendimi küçültmeye çalışıyorum. Birden sütyen giymediğimin farkına varıyorum. Bu ev her zamanki gibi soğuk.

Bu akşam ilk kez gözlerinde öfke parlıyor. "Sana kötü davranmamı mı istiyorsun?"

Hissetmek istemediğim bir heyecanın omurgamdan aşağı yukarı aktığını hissediyorum. *Kötü davranmasını istiyor muyum?* Evet, dudaklarım kelimeleri oluşturmam için bana yalvarıyor. Canımı yak ki yerimi bileyim. Canımı yak ki burada ne yaptığımı bileyim. Senin için ne olduğumu.

Hatırlamamı sağla. Bunun başka bir şeye dönüşmesini istemiyorum. Açık ve net olmasını istiyorum. Seks.

Seks yapabilirim. Bunu kalp meselesi olmadan da yapabilirim. Ağır şeyler.

Yapamaz mıyım?

"Demek istediğim... ne yapıyoruz?"

Kaşlarını çatıyor. "Seks yapmak." Dudakları bir sırtışı dönüşüyor. "Hem de çok." Omuz silkiyor. "Senin bir işin yok. Ben istediğim zaman çalışırım. Sevişecek birine ihtiyacım var. Hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, tüm bunlar çok tuhaf."

Kaşlarını çatı. "Tuhaf mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kendimi bir fahişe gibi hissediyorum."

"Kendini gerçekten öyle hissedebilmen için sana ödeme yapmamı mı istiyorsun?"

Yani, kötü bir fikir değil ama... Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece burada ne yaptığımızı bilmiyorum." Ona hiçbir şekilde aşık değilim ama şimdiden bağlandığımı hissediyorum. Bu benim sorunumun bir parçası. Bu yüzden Shane'in beni becermesine izin verdim.

Bu yüzden annemin bana bağırmasından nefret ettiğim kadar hoşlanıyorum. Sevgiyi yalayıp yutmak. Ve bu, bu çılgın çocukla geçirdiğim günler... Kendimi yeniden dengesiz hissetmeme neden oluyor.

"Biz iyi seks yapan iki yetişkiniz."

"Doğru." Gözlerimi deviriyorum.

"Unut gitsin. Belki de bunun için çok gençsin." Ayağa kalkıyor, kumandayı yatağın karşısındaki kanepeye fırlatıyor. Gözlerimi onun vücudundan alamıyorum. Öfkesinin onunla ilgili her şeyi sertleştirmesine. *Her şeyi.*

Beni bakarken yakalıyor ve gülerek eşofmanının üzerinden kendini düzeltiyor. "Oh, eğer yapmazsan bunu benim için yapacak başka birini bulacağımdan mı endişeleniyorsun?" Sesi boğuk geliyor ve elini ereksiyonundan çekmiyor. "Çünkü yapacağım." Beni yemlemeye çalışıyor olsa bile bu dürüst bir ifade.

Göğsüm sıkışıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Hayır." Neden böyle aptalca bir soru sordum ki? *Bunun ne olduğu* hakkında?

"Yoksa şu anda sadece ellerimi mi istiyorsun? Ağzımı mı?"

Gözlerimi açtım. Tam önümde durduğunu görüyorum. Başımı ona, başımı döndüren o açık mavi gözlere bakmak için eğerken nefesimi tutuyorum.

Elleri üst kollarıma gidiyor, kolayca etraflarında dolaşıyor. Bakışları aşağıya iniyor ve tişörtüne sürtünen meme uçlarımı gördüğünü biliyorum.

Bana bakışını seviyorum. Her zaman hoşlanmadım. Diğer erkeklerden değil.

Sınıfımdaki çoğu kızdan önce vücudum değişti. Kimse sütyen takmadan önce göğüslerim büyümüştü. Bir süre büyümeleri hiç durmadı. Bir süre annem beni bol sweatshirtlerin ve bol tişörtlerin arkasına sakladı. Sonra erkek arkadaşlarının baktığını gördü ve bunun onları bir süre daha etrafta tutabileceğini düşündü. Bana ikinci el mağazasından aldığı kıyafetler daha da sıkılaştı.

Shane'den sonra pişman olduğuna eminim.

Maverick ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor, dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Çok güzelsin," diyor bana, gözleri gözlerime kilitleniyor.

Dudaklarımı ıslattım, midemde bir ağırlık vardı.

Maverick'in elleri omuzlarıma, boynuma gidiyor. Sıkıyor, sadece avuçlarını boğazımın yan

tarafına dayıyor. Dokunuşu soğuk, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. İstemsizce titriyorum ve o gülümsüyor.

"Eve gitmek istiyor musun?" diye sorar.

Bol eşofmanının içinde kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bu hafta yaptığımız onca sekse rağmen biraz sürtünmeye ihtiyaç duyuyorum. Başımı sallıyorum. Eve gitmek istemiyorum.

Bu rahat. Bu... film gibi. *Tıpkı annem gibi.*

"Sorun yok," diye fısıldıyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve beni sert vücuduna bastırıyor. Sikini karnımda hissedebiliyorum. Başını aşağı eğiyor, kulağıma fısıldıyor, elleri sırtıma masaj yapıyor. "İstemekte sorun yok Ella. İstediğin şeyler. Burada benimle kalman sorun değil."

Gözlerimi kapatıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Göğüslerim göğsüne sürtünüyor. Kollarımı ona sarmak istiyorum ama yapmıyorum. Acıdığına daha kolay oluyor. Nazık olduğunda, bu...

Bağlanamam. Bunu tekrar yapamam.

"Senin hiçbir sorunun yok," diye devam ediyor, duymak istediğim şeyi söylüyor. "Sen hasta, çarpık ya da yanlış değilsin Ella."

Ama ben öyleyim.

Beni kendine yaklaştırıyor, kollarını etrafıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Hoşlanmaya hakkın var

o."

Kollarım hâlâ yanlarımda asılı. Sözlerini duyuyorum ama onlara inanmıyorum. Aynı zamanda... Bunu istiyorum. Onun sevgisini istiyorum. Öfkesini.

Daha fazlasını istiyorum.

Ben hastayım. Sapkınım.

Yanılıyorum. Umurumda değil.

Yavaşça kollarımı kaldırıyorum. Kollarımı yavaşça sırtına doluyorum, orada konuşmadığı yaraların farkındayım. Dokunuşumla kaskatı kesiliyor, sanki onu tekrar kaşımamı bekliyormuş gibi. Kan akıtmamı.

Ama birkaç saniye sonra rahatlıyor.

"Nasıl istersin?" diye soruyor sessizce, ağzı hâlâ kulağımda.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, sadece onu hissediyorum. Onu içime çekiyorum. Şimdiye kadar sadece bir şekilde yaşadım, gerçekten. Bunu değiştirmek istemiyorum. Ormanda, o güzel ayın altında ona söylediğim sözlerin aynısını söylüyorum. "*Acıt.*"

Yutkunduğunu duydum.

"Bırak," diye ısrar ediyorum, ellerimi aşağıya indirerek. Az önce bana söylediklerini duymaya ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum.

O hasta, çarpık ya da yanlış biri değil. Bana yaklaşıyor. "Bırak gitsin, Maverick."

"Özür dilerim Ella," diye fısıldıyor tenime karşı. "Bu sadece bir oyun, değil mi?"

Ona neden bahsettiğini sormak üzereydim ama sormama gerek kalmadı. Beni yataktan çekip duvara öyle hızlı yastıyor ki, bir pozisyondan diğerine geçerken tek bir düşünce bile geçirmiyorum. Elleri omuzlarımda ve o güzel gözlerinde yine öfke var.

"Otur," diye emrediyor, geri çekilip gitmeme izin veriyor. Bir saniyeliğine tereddüt ediyorum ve gözleri kısılıyor. Bunu yapabilirim.

Oturuyorum.

"Uzan," diye emrediyor, başımda durup beni dikkatle izliyor.

Sırt üstü uzandım.

Çömeliyor, eşofmanımı çıkarıyor. Ellerimi yumruk yapıp yanlarımda tutuyorum. Ödünç aldığım pantolonumu fırlatıp atıyor ve kığım soğuk zemine dayanıyor.

Etrafımda bir daire çiziyor. "Dizlerini bük."

Yüzüm ısınıyor ama dediğini yapıyorum. Gelip ayaklarımın dibinde duruyor, beni izliyor. Dizlerim bitişik, ama önemli değil. Beni görebildiğini biliyorum.

Yine de kendi diziyle dizlerimi iterek beni iyice ayırıyor. İç bacaklarım ağrıyor ama ellerim yanımda, öyle kalıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Zeminin kaydığını hissediyorum ve elleri kalçalarımnda, beni daha da geniş açıyor. Soğuk hava *orama* çarpıyor ve bir saniye sonra nefesi de çarpıyor. Bana doğru üflüyor, parmaklarıyla beni birbirinden ayırıyor.

Klitorisim ağrıyor ve bundan hoşlanmak istemediğim için gözlerimi kapalı tutuyorum. Ama hoşlanıyorum.

Ve dili boyum boyunca ilerlediğinde inliyorum, dizlerim içe, başına doğru düşüyor. Ama kalçamdaki eli beni açık tutuyor ve beni tekrar yalıyor, yumuşakça.

Acı verici derecede yavaş.

Sonra tekrar bana doğru üflüyor, serin hava kalçalarımın eğilmesine neden oluyor. Bir elini göbeğime, gömleğimin altına bastırıyor ve beni sabit tutuyor.

Dili şişmiş klitorisimi okşuyor, bir parmağı da girişimi okşuyor. Parmağını yaklaştırmak için hareket etmeye çalışıyorum ama o karnıma daha sert bastırıyor. Sonra beni öpüyor, dudakları birbirine yaklaşıyor, dili aralarda geziniyor.

Elinin altında, karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. İki parmağını içime bastırıyor ve içime girip çıkarken inliyorum, amım ona karşı kenetleniyor.

Beni yalarken inliyor, dili bir o yana bir bu yana dönüyor. Kısa süre sonra onun hissinde boğuluyorum. Kalçalarım sıkılaşıyor, amım da öyle ve boşaldığımda o bile beni tutamıyor. Kıçım yerden kalkıyor ve onun adını inliyorum, *Maverick*, ve o durmuyor. Ben gerçek ve mecazi anlamda geri gelene kadar yavaşlamıyorum.

Nefes nefese kalıyorum, bir elinin göğsümde olduğunu fark ediyorum. Bırakmıyorum ama beni bir kez daha öpüyor ve sonra parmaklarını çekip başını kaldırıyor.

Gözlerimi

açıyorum.

Onunkilerle

kilitleniyorlar.

Yüzü benimle ıslanıyor ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Dizlerim hala geniş ve o bana bakıyor. Bakışları altında kıvrınma dürtüsüne direniyorum.

Gözlerimle tekrar buluştuğunda, sadece "Benim sıram." diyor.

Sonra ben daha bir şey söyleyemeden beni ters çeviriyor, bir koluyla beni yukarı çekip dizlerimin üzerine oturtuyor. Gömleğimi yukarı itiyor, birkaç saniye sonra sikini kıçımda hissediyorum. Ucunu bana doğru çeviriyor, prekum cildimde ılık ve ıslak.

Bir eli belimde, diğerinin de kendisinde olduğunu tahmin ediyorum. "Sırtını daha fazla eğ," diye talimat veriyor.

İstiyorum ama nefesimi tutuyorum.

Bunun nereye gidebileceğini düşünmek bile tüm bedenimi geriyor. Ve *Maverick* izin isteyecek türden bir adam değil.

Başını eğip kıçımı ısıırıyor. "Rahatla," diyor usulca. Ben hiç rahat değilim. *Orada değilim.*

Gözlerimi kapatıyorum, istediğini yapmaya çalışıyorum.

Kalçalarımı daha geniş açıyor ve üzerime, hâlâ zonklayan amıma tükürdüğünü *duyuyorum*.

Kıçıma *sert* bir tokat attı ve ben çığlık attım, soğuk, sert zeminde avuçlarımın üzerinde kendimi desteklerken gözlerim açıldı.

"Hâlâ acımasını istiyor musun?" diye soruyor, tükürüğü zaten sırlıslık olan amımdan aşağı damlıyor. Dudağımı ısırıyorum. Başımı sallıyorum. Kıcıma bir tokat daha attı. "Bu bir cevap değildi. Ben senin için kullanmadan önce o lanet ağzını kullan,

Ella."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor ama bunun incinmiş ya da üzülmüş olmaktan kaynaklanmadığını fark ediyorum. Bu daha kötü bir şey. *Hoşuma gitti.*

"Evet," diyorum ona çabucak, o beni tekrar tokatlayamadan. "Evet, canımın yanmasını istiyorum." "Bu daha iyi, bebeğim."

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, sikini içime doğru yönlendiriyor ve kabzasına kadar sokarak beni kollarımın üzerine düşmeye zorluyor.

Eli saçlarıma gidiyor, parmaklarının arasından geçiriyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Boynum kemerli ve zar zor nefes alabiliyorum.

Beni sertçe, acımasızca beceriyor. Sonra çıplak göğsü sırtıma dayanıyor ve gömleğini çıkardığını biliyorum ve *görmek istiyorum* ama kulağıma konuşuyor, dikkatimi dağıtıyor. "Hoşuna gitti mi, güzel kız?"

Konuşamıyorum, ama gözlerim onun sözleri ve içimde ne kadar derine indiğiyle kafamın içinde geri yuvarlanacakmış gibi hissediyorum. Yutkunmaya çalışıyorum, ağzımı açmaya çalışıyorum ama sonra yüzümün yan tarafına tükürüyor, sıcak ve ıslak bir şekilde tenime değiyor.

Yavaşlamıyor ama ağzını yanağımda gezdiriyor ve tükürüğünü yüzüme yayıyor. Bu bir öpücük değil, ama bu oyunda muhtemelen alabileceğim en yakın şey.

Kalçamı kavırıyor, başını eğiyor ve omzuma doğru inliyor. "*Kahretsin, Ella,*" diye fısıldıyor ve ben onun sözleriyle bir güç patlaması hissediyorum.

Göğsü sırtıma yaslanmış, siki içime o kadar gömülmüş ki, çekip gittiğinde kendimi boşlukta hissedeceğimi düşünüyorum.

Boş olacağım.

"Sen küçük bir sürtüksün, bunu biliyorsun," diye fısıldıyor omzuma doğru, itişleri daha çılgınca, beni sarsıyor, göğüslerim gömleğimin altında zıplıyor - onun *gömleği* - bana her vurduğunda.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama saçlarımı çok sıkı tutuyor. "Söyle bana," diye mırıldanıyor. "Benim küçük fahişem olduğunu söyle."

Tutuşunu gevşetiyor ve sözlerini ona tekrarlıyorum ve şu anda onları kastediyorum. "Ben seninim," diye fısıldıyorum, sesim kısık, içimde boğulma hissiyle boğulurken gözlerim hâlâ kapalı.

"Benim neyim?" diye hırlıyor, dişleri omzuma değiyor. "Ben senin küçük fahişenim."

"*Siktir.*" Vücudu benimkinin üzerinde titriyor ve yavaşlıyor, saçlarımı tamamen bırakıyor, beni ona doğru iterken eli omzuma gidiyor. Onunla birlikte çalışıyorum, kıcımlı kalçalarına çarpıyorum, içime boşalırken sahip olduğu her şey için onu sağıyorum.

O sustuğunda kollarımın üzerinde dinleniyorum, alnım soğuk zemine dönük.

Geri çekiliyor, yarıya kadar dışarı kayıyor. Ne gördüğünü sadece hayal edebiliyorum; kalın siki içimde. Tamamen dışarı çıkana kadar daha fazla çekiyor, ama horozunun ucunu bana karşı tutuyor ve aramızdaki spermi gördüğünü, bizi bağladığını biliyorum.

"Siktir, Ella," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine.

Elini kıcımda gezdiriyor. Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturmaya çalışıyorum ama beni olduğum yerde tutuyor. "Bunu görmek istiyorum," diye fısıldıyor. "Senden kaçışımı görmek istiyorum."

Dudağımı ısıriyorum, kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum, onun için tamamen açığa çıkıyorum. Kendimi bu şekilde tutuyorum, rahatlamama izin veriyorum.

Ne kadar rahat olursam, o kadar kolay çıkar.

Ama Maverick çaresiz görünüyor. Parmaklarını içimde gezdiriyor, sanki dölünü kendisi çıkaracakmış gibi.

İtmeye çalışarak ilerlemesine yardımcı olurken keskin nefes alışını duyuyorum. Sonra onun sıcaklığını hissediyorum.
dudaklarımdan aşağı süzülürken.

"Siktir," diyor kıcıımı sertçe kavrayarak.

Hiçbir şey söylemiyorum ama onun göremediği küçük gülümsememe karşı koyamıyorum. Bir an sonra, dokunuşu beni terk ederken topuklarımın üzerine oturuyorum.

Ona bakmak için döndüğümde, arkamda dizlerinin üzerinde, gözleri benimkilerde. Bana gülümsüyor.

Sonra ayağa kalkıyor, eşofmanını kapıyor, tonda vücudundaki her kas esniyor. "Gel duş al," diye emrediyor ve eşofmanını tekrar giyerken elini uzatıyor.

Elini tutuyorum. Gözleri vücudumda geziniyor ve gülümsüyor, ama sonra dönüyor. Ve onu tekrar görüyorum.

Tüm yaralarını. Benim çiziklerim de dahil.

"Maverick," diye boğuldum.

Durdu, hâlâ bana bakmıyor.

"Bunu sana kim yaptı?"

Eli benimkini acıyla sıkıyor. Ama sonra nefes veriyor ve beni banyoya doğru çekiyor. "Bunu kendime ben yaptım, bebeğim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

CUMARTESİ, eve gittim. Annemin arabası orada, ama yatak odasının kapısı kapalı ve arkasından yatağının gıcırdadığını duyuyorum.

Maverick'in arabasının garaj yolundan çıkışını izliyorum ve dışarı koşmak istiyorum. Beni de yanında götürmesini söyle. Bana para ödemeye başlayabileceğini ve onun oyuncağı olacağımı söyle.

Ama hayır.

Ben annem olmayacağım.

Ayrıca benden beklediği de bu. Benim hakkımda zaten böyle düşünüyor. Bir fahişe olduğumu.

Bu yüzden gitmesine izin verdim, kapıyı kapattım ve yatak odama gittim.

Zaten eve gitmek benim fikrimdi. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok, ormanda bir kovalamaca ve işte beni takip etmesi nasıl neredeyse bir hafta boyunca onunla kalmama dönüştü, ama şimdi onsuz olmak garip hissettiriyor.

Elimin topuğunu gözüme bastırıyorum ve onun kral yatağından çok daha küçük olan ikiz yatağıma uzanıyorum. Tanrım, tüm yatak odam onun misafir banyosu büyüklüğünde.

Bu hiç iyi değil.

Shane'le olanlardan bir yıl sonra ve belli ki dersimi almamışım. Açıkçası, sevgiye o kadar muhtacım ki, bana iyi ya da kötü en ufak bir ilgi gösteren herkes tarafından kullanılmama izin veriyorum.

Bunları biliyorum.

The Ark'taki terapist Marnie benimle bu konular üzerinde çalıştı. Artık ölmüş olmayı dilemiyorum. Artık annemin odaya her girdiğimde bana iğrenerek bakmak yerine beni öldürmesini dilemiyorum. Artık her gün Shane'i ve yaptığım tüm yanlışları düşünmüyorum.

Daha iyiyim. İyiyim.

Marnie bana Shane'i zaten sevmediğimi söyledi. O sadece... *oradaydı*. Hiç sahip olmadığım bir baba gibiydi, gerçi bu karşılaştırma midemi bulandırıyor. Genç kızlar babalarıyla yatmaz.

Görünüşe göre sadece annelerinin erkek arkadaşları.

Yorganımı üzerime sarıyorum, telefonumu çıkarıyorum, komşunun zayıf kablosuz internetine bağlıyorum ve uykuya dalana kadar bir romantik komedi açıyorum.

Romantik komedilerde asla şeytan olmaz.

Bu yüzden onları izlemek benim için çok kolay. İyi adamlara bağlanmıyorum.

PAZAR SABAHİ GÜNEŞTEN ÖNCE KALKIYORUM. VE ANNEMDEN ÖNCE. DUŞTAN SONRA, FIRÇALAMA yarım saat boyunca saçımı savurdum, sadece özensiz, ıslak bir topuz yapmak için.

Koridordan aşağı
iniyorum. Ve kısa
süre durdum.

İçeride bir adam var, sarkık kanepede oturuyor. Tişörtünü çıkarmış, elinde bir bira var ve arkasındaki yıkık perdelerden güneşin *daha yeni* doğduğunu görebiliyorum. Bu adam bütün gece ayakta mıydı? Kim gün doğarken kalkıp bira içer ki? Annem bile yapmaz bunu.

Kıllı karnını kaşıyarak bana sırtıyor. "Günaydın."

Midem düğümleniyor ve nedenini bilmesem de karavanın ön kapısına bakıyorum. Maverick *dün gece* gitti. Bu kadar erken ve bu kadar çabuk dönmez. Bakışlarımı tekrar yabancıya çevirdiğimde, dün gecenin cumartesi gecesi olduğu ve çoğu insanın cumartesi geceleri bir *şeyler yaptığı* aklıma geliyor.

Diğer insanlar da dahil.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Maverick benim değil. Ben de onun değilim. Ve oturma odamdaki kanepede oturan erkek boyutunda bir sorunum var.

"Kim uyudu mu?" Giydiğim krem rengi eteği çekiştirerek adama soruyorum. Dizlerime kadar iniyor ve içine yıpranmış siyah bir balıkçı yaka giymişim ama keşke bu adamın önünde lanet bir kar kıyafeti giyseydim.

Bir elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor ve annemin onu nereden bulduğunu merak ediyorum. Kutuyu dudaklarına götürürken bana göz kırptıyor. Bir ürpertiye ve kutuyu kafasında parçalamak için duyduğum ani arzuyu bastırıyorum.

"Evet, bayıldı. Sen Ella olmalısın."

Ne kadar tatlı. Annem benden bahsetti. Başımı sallayıp mutfığa bir göz atıyorum. Orada bir şey olmadığından eminim ve Maverick'le geçirdiğim günlerden sonra o kadar da aç değilim, ama orada yiyecek *varsa*, bu aptaldan önce ona ulaşmak istiyorum.

Bakışlarımı görmüş olmalı ki kıkırdıyor. "Orada yumurta ve peynir var," diyor, sanki dün gece çok çalışmış gibi boynunu döndürerek. "İstediğin zaman alabilirsin."

Bu sözler ağzımı sulandırdı. Aç olmayabilirdim ama bedava yemeği kaçırmayacağımdan eminim. Maverick ve ben onun geri gelmesi için plan yapmadık. Umarım gelir, ama ben onu beklemeyeceğim.

Artık erkekleri beklemiyorum. Shane beni terk ettikten ve annemle olan sorunlarımla tek başıma uğraşmama izin verdikten sonra olmaz.

Adama bir kez başımı sallıyorum ve mutfığa gidiyorum. Sanırım ona teşekkür etmeliyim. Belki de onu erken yargıladım çünkü burada, annemle birlikte.

Ama mutfakta, hâlâ oturduğu oturma odasından sadece birkaç adım ötedeki muşamba zemine adımımı atar atmaz, "Baban buralarda mı?" diye sordu.

Bu aptalca soru karşısında yumruklarımı sıktım. *Babam buralarda gibi mi görünüyor?* Ama hiçbir şey söylemiyorum ve o yumurta ve peyniri elime alana kadar da söylemeyeceğim. Buzdolabını çekip açıyorum, bira kutusunun yanında durduğunu görüyorum çünkü burada boş bir turşu kavanozundan başka bir şey yok. Kalay folyoya sarılmış bir bisküvi ve kalçamla buzdolabını

kapatıyorum, bisküviyi açıyorum ve bir ısırık atıyorum

ona cevap vermeden önce ağzımı.

Muhtemelen bir gece buzdolabında kaldıktan sonra biraz sert ve kuru, ama yeterince iyi.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve adama döndüm. "Kim sana söylemedi mi?"

Adam merakla bana bakıyor, birası kot pantolonlu bacaklarının arasında, elleri kalçalarında.

"Bana senin hakkında birkaç şey söyledi ama baban hakkında hiçbir şey söylemedi."

Midem bulanıyor. *Birkaç şey mi?* Bisküviden bir ısırık daha koparıyorum ve çiğneme arasında soruyorum, "Öyle mi? Ne dedi?"

Bana sırtıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ön kapıya ulaşmak için onun yanından koşarak geçmem gerektiğinin ve arka kapıya ulaşmak için mutfak masasını yerinden oynatmam gerektiğinin farkındayım çünkü annem oraya erişimi engelledi. Bunun bir *güvenlik önlemi* olduğunu iddia etti.

"Son ciddi ilişkisini senin bitirdiğini söyledi."

Ona bakarken gözlerim açılıyor. Bisküviyi o kadar sıkı tutuyorum ki parmağımın folyoyu delip geçtiğini hissediyorum. "Öyle mi yaptı?" Ses tonumu eşit tutmaya çalışarak sormayı başarıyorum.

Başını sallıyor, beni izlerken parmağını bira kutusunun üzerinde gezdiriyor. Seyrelmiş kahverengi saçları, gözlerinin altında kırışıklıklar var. Belki annemin yaptığı saçmalıkları yapmaya başlamadan önce daha iyi görünüyordu, belki de baştan beri çirkindi. Bilmiyorum, umurumda da değil ama buradan siktir olup gitmek istiyorum.

Annemin arabasını ve bir damla benzin için hâlâ sahip olduğum elli senti alıp onları saçmalıklarıyla baş başa bırakacağım. "Ellerini ondan uzak tutamadığını söyledi."

Kaskatı kesildim, yemek ağzımda küle dönüştü. Tezgâhın üzerine, bulaşıklarla dolu lavabonun yanına bırakıyorum. Bir elimle tezgahı kavırıyor, diğer elimle yumruğumu açmaya çalışıyorum.

"Bu tam olarak ne-"

Gözlerini devirirken elini küçümseyici bir hareketle sallıyor. "Ona bir baba figürüne ihtiyacın olduğunu söyledim." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben de kolumu indirip elimde top yapıyorum. "Muhtemelen ilgi çekmek istedin, değil mi Ella?"

Gözlerimin arkasının yaşadığını hissediyorum ve bunun kızgın olduğum için olduğunu düşünmek istiyorum. Ama öyle olmadığını biliyorum. Çünkü ne kadar iğrenç olsa da söyledikleri doğru.

Yine de.

"Hayır," diye çıktım. "Neredeyse on sekiz yaşındaydım. Annem bizi günlerce yalnız bıraktı. Shane beni iş başvurusuna götürdü. Beni besledi. Annem bir otoparkta kafayı bulmuşken o lise mezuniyetime katıldı."

Bisküviyi tezgâha bırakıp oturma odasına giriyorum, kapıya yöneliyorum ama gözlerimi bu adamdan ayırmıyorum. "Eğer araya girip *babam olacağını* sanıyorsan, hemen defolup gitmelisin, pislik. Artık beni erkeklerin üzerine atmasına izin vermiyorum."

Gözleri kısılıyor ve ayağa kalkıyor.

Midemin bulandığını hissediyorum ama ondan uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyorum ve kapıyı çekerek açıyorum. Aynı anda arkamda ayak seslerini duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda Maverick'in yüzünde bir sırıtışla çürük kapıyı açtığını görüyorum.

Arkamdaki ayak sesleri kesildi.

Maverick'in bakışları arkasına kayıyor ve o sırıtış kayboluyor, gözleri kısılıyor. Beni iterek karavana girdi.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor arkamdaki adama.

Gülümsememi gizleyip ben de arkamı dönüyorum ve Maverick'in arkasından kaşlarını

kaldırıyorum. Neden bu kadar erken geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu ahmağın önünde soracak değilim.

Maverick'in kokusunu alabiliyorum, geniş sırtına bu kadar yakinken. Beyaz fermuarlı bir ceket ve siyah bir eşofman giyiyor ve hâlâ deri gibi kokuyor.

"Ben annesinin erkek arkadaşımı," diye yalan söylüyor adam, sesi sinirli ama biraz da kararsız. "Peki sen kimsin?"

Maverick başını sallıyor ve adamdan uzaklaşarak kolunu bana doluyor. "Ben *onun* erkek arkadaş."

Aslında doğru olduklarını düşünmesem de sözlerinden zevk alıyorum. Ama beni evden çıkarmasına izin veriyorum ve arkamızdan kapıyı kapatma zahmetine girmiyorum.

MAVERICK İLE BİR MARKETİN KORIDORLARINDA YÜRÜMEK, ÇOK BÜYÜK BİR KORIDORDA YÜRÜMEK GIBIDIR, Çok saldırgan bir köpeği kreşe sokmuşlar.

İnsanlar ona eşit derecede hayranlık ve korkuyla bakıyor ve o hepsini görmezden geliyor. Tabii çok yaklaşmadıkları sürece. Makarna reyonunda el arabasıyla neredeyse topuklarımın üzerinden geçen kadın gibi.

Arkasını döndü, elini uzattı ve arabaya geri itti. "Nereye gittiğine dikkat et."

Kadın şaşkın bir şekilde ona bakıyor ve el arabasının sapını tutmaya çalışıyor.

Ondan bir yanıt beklemeden beni yanına çekiyor ve kendi arabamızı itmeye devam ediyor, içine mac-n-cheese kutuları atıyor.

"Neden bu kadar erken evime geldin?" Bastırıyorum. Yarım düzine kez sordum. Her seferinde beni görmezden geldi. Sorularıma cevap vermek istemediğinde beni görmezden gelmesine alışıyorum. Ne olursa olsun benden hâlâ cevap beklemesine alışamadım.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, makarna sosunu arabaya fırlattığında ve neyse ki makarna kutularının üzerine düştüğünde. "Annen ne zamandır o adamla birlikte?"

Gözlerimi deviriyorum.

Onun taktiğini dene. Birkaç saniye geçti.

Kolunu bana doluyor ve başını boynuma gömecek şekilde bana doğru eğiliyor. "Seni burada incitmek zorunda bırakma beni, Ella."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum, ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. "Dün geceden beri," diye cevap vermeye karar veriyorum.

Geri çekiliyor, kaşları çatılmış. "Bunu sık sık yapar mı? Tanımadığı erkeklerle birlikte olur mu?" Bu sefer kahkahalarım engel olamıyorum.

Mısır gevreği reyonuna girdiğimizde hiç eğlenmiş görünmüyor. "Sanırım bu bir evet?"

Elinden kurtulup bir kutu gökkuşağı rengine puf aldım ve arabaya attım. "Neden buradayız?"

Benimkinin üstüne aynı mısır gevreğinden iki kutu daha koyuyor. "Lanet evimdeki tüm yiyecekleri yiyorsun."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ama o bunu fark ederek çenemi yukarı kaldırıyor.

"Umurumda değil Ella," diyor, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. "Seni kendi evimde de yiyebildiğim sürece."

Daha çok kızarıyorum ve yüzümün domates rengine döndüğünü biliyorum ama beni boğazımdan tutup çekiyor ve dudaklarımdan sertçe öpüyor.

Kalbim biraz çarpıyor ve bu tehlikeli çocukla ne halt ettiğimi ilk kez merak etmiyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Maverick

Ella'yla tanışalı iki haftadan biraz fazla oluyor ve gece çok hızlı geliyor. Bir gün ve bir önceki geceyi birlikte geçirdikten sonra onu karavanına bıraktım ve bu sefer, bir hafta önce şafak vakti geldiğimde olduğu gibi, garaj yolunda korkunç bir açıyla park edilmiş eski püskü bir Saturn vardı.

"İçeri gelmemi ister misin?" Ona sormuştum.

Bayılacakmış gibi baktı, başını salladı ve arabadan atladı. Sormamalıydım.

Sadece içeri girmeliydim.

Onun hakkında yeterince bilgim yok. Annesinin ne iş yaptığını bilmiyorum. Neden hep aç *olduğunu* ya da neden hep aç *olduğunu* bilmiyorum. Artık aç değil. Yiyecekleri onun için içeri taşımama izin vermedi, ama ağırlıkları altında sendeleyerek ön verandaya çıktı, tıpkı onu buraya getirdiğim her birkaç günde yaptığı gibi. Ark'taki zamanını kaçırmak istemiyor. Bana annesi hakkında fazla bir şey anlatmak istemiyor. Hayatından.

Batı Virginia'dan. Babasını tanımıyor. Sert seksten hoşlanıyor ve evimi morluklar içinde bırakmaktan zevk alıyor. Yatak odamın cumbalı penceresinden ayı seyretmekten hoşlanıyor.

Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen onun hakkında bildiklerim bu kadar. Sırlarını saklayabilir.

Sanırım en iyisi bu, çünkü Ria hâlâ benim ses geçirmez bodrumumda ve birbirlerinden haberleri yok. Ella beni serbest bırakıyor; en son Yeni Yıl Günü'nden beri Peder Tomas'ı davet etmedim. Yaralarım iyileşiyor.

Ancak zihnim... Bu başka bir hikaye.

Eve gittiğimde kendimi kenevir yağına boğuyorum. Konsey dün gece çok kötü geçti ve babam hâlâ hayatta. Lucifer hâlâ benden nefret ediyormuş gibi davranıyor.

Ben de ondan nefret ediyorum. Yılbaşı gecesi yaptığı maskaralıkları hiç konuşmadık. O zamandan beri Pammie hakkında da tek kelime etmedi. Her neyse. Siktir et.

Ez, Atlas ve Cain yarış pistine gitmemi istedi. Ben gitmedim. Benim arabam onlarınkini her seferinde ezince hiç eğlenceli olmuyor zaten.

Ben de onlara güvenip güvenmediğimi bilmiyorum ve nedenini de bilmiyorum.

Ria evimdeyken paranoyaklaşıyorum. Kimseye güvenmiyorum.

Ve Sid Malikov'a kesinlikle güvenmiyorum.

Gece yarısı.

"Luce nerede?" Selamlamak için soruyorum, sanki verandanın merdivenlerinden çıktığını görecemişim gibi gözlerim onun ötesine kayıyor. Evlerimizin etrafında nöbetçiler olduğunu biliyorum; Sid fark edilmeden sıvıştığını düşünüyorsa, başına başka bir şey geleceğini biliyorum.

Kollarını çelimsiz vücuduna sarmış -ki *gerçekten* de çelimsiz, arkamdaki fuayenin ışıkları altında onu incelerken fark ediyorum- ve titriyor. Dışarısı soğuk ama üzerinde dar bir kapüşon, siyah pantolon ve her zamanki savaş botları var. Saçları biraz yağlı, kulaklarının arkasına toplanmış ve yüzü solgun. Solgundan da öte, renksiz. Neredeyse kül rengi. Pammie'yi öldürdükten sonra onda bulduğum kıvılcım artık yok.

"O uyuyor," diyor bana onun hakkında daha fazla soru sormamamı söylercesine.

"Neden buradasın Sid?" Nefesimi üfleyerek ona soruyorum. Onu hâlâ içeri davet etmedim. Yalnız kalmak istiyorum.

Sid onun ayaklarına bakar. "Seninle konuşmam gerek."

İlk içgüdüm *hayır* demek, ama gümüş gözleri benimkilerle buluşunca dilimi ısıtıyor. Gözlerinin altında koyu gölgeler var ve yüzü cılız görünüyor. Onda bir sorun var.

Sid'in bir sorunu var.

Kalbim göğsümde donuyor gibi. *Lucifer ne yaptı?*

Geri çekiliyorum. "Tamam."

Yanımdan geçip evin içine doğru ilerliyor, ayak sesleri parkede yankılanıyor.

Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve hızla arkamı dönüp onu takip ediyorum. Evimde gidemeyeceği yerler var ve bunun yanı sıra beni biraz korkutuyor.

"Neler oluyor?" Mutfğa dalıp buzdolabını açarken ona rahatça soruyorum. Kızılcık suyunu çıkarıyor -egzersiz öncesi takviyem için kullanıyorum- ve doğrudan şişeden içiyor.

"Ah," diyorum mutfak adasına yaslanıp onu izlerken, "muhtemelen istediğin bu değil."

O sözümü kesmeden önce doldurmakta olduğum sigarayı elime aldığımda şişenin üstünden bana bakıyor. Nefes alıyorum, sonra bir duman bulutu çıkarıyorum ve bir an için onu görmemi engelliyor.

Ve duman dağıldığında, hatırlıyorum.

Luce ile evlendiklerinden beri onu içerken görmedim. Sonrasında yaptığımız küçük kutlamada bile içmemişti. Pammie'nin saklandığı yere gitmek için Liber'den ayrılmadan önce bir tek attığımda da içmedi.

Meyve suyunun kapağını kapatıyor, buzdolabına geri atıyor. Buzdolabının kapağını kapatıp kollarını kavuşturduktan sonra tezgâha yaslanıp gözlerini bana diktiğinde avucundaki yara izini görüyorum.

Sigaradan bir nefes daha çekip adaya bırakıyorum. Bar taburesine atlarken ellerimi birbirine kenetleyip ona odaklanmaya çalışıyorum. Ne için burada olabileceğine.

"Hımm," diyorum, o konuşmayınca, "neden erkeğin senin sıvıştığını fark etmedi?"

Gözleri gümüş yarıklara dönüşüyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Ondan korkmuyorum.

Hiç de değil. Ama o gece yarısı burada ve Lucifer yok. Burada bir terslik var. "O uyuyor. Sana söylemiştim."

"Ve sen... gittiğinde uyanmadı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "İyi uyuyamıyorum. O buna alışkın."

Adanın kenarına tutunarak kendimi dik tutmaya çalışıyorum, kafamın güzelliğini ve yorgunluğumu göz kırparak atlatıyorum. Oturma odasında sırtımdaki kanepeye gömülmeekten başka

bir Şey istemiyorum ama kendime odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Yaptıklarımızdan dolayı pişmanlık duyuyor mu? Pammie'den beri ben de iyi uyuyamadım.

İşimiz bittikten sonra beynine bulaşan çekiçle hiçbir alakası yoktu. O lanet yeri yakıp kül etmeden önce. Ella dikkatimi dağıtsa bile babamın günahlarını aklımdan çıkaramıyorum.

Ve Malachi de oraya geri döndü. Brooklin.

Jeremiah o duman dolu depoda kan kaybından öldü.

"Tamam," diyorum yavaşça. "Ama seni takip etmiyor mu? GPS'LE?" Yani, onun burada olduğunu öğrenmesi dünyanın sonu değil. Ama... bana yumruk atmaya falan kalkabilir ve bu saatte onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum.

"Mikroçipim yok," diye karşı çıkıyor, ama *olsa da* şaşırmayacağını belli eder bir şekilde. "Telefonumu evde bıraktım."

Ona göz kırpıyorum. "Akıllıca," diyorum, ona doğru işaret ederek.

Gözlerini deviriyor. "Evet," diye mırıldanıyor, yere bakarak. "O başka bir şey." Bu son sözleri çoğunlukla kendi kendine fısıldıyor.

"Evet." Kendi gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Kulaklarımda kalbimin yumuşak ve yavaş atışını duyabiliyorum. "Biraz fazla olabiliyor," diye kabul ediyorum, belki de susmam ve kardeşim burada değilken onun hakkında konuşmamam gerektiğinin farkındayım, özellikle de karısıyla. Ama umursamayacak kadar kafam güzel, Sid'de bir sorun olduğunu hatırlayacak kadar da ayıgım.

Sid'in bir sorunu var. Lucifer'ın odasındaki kızıdan haberi var mı? Ezra'yı? Bu konuda bir şey söyleyemeden tekrar konuşmaya başlıyor ve sözleri öfkeli geliyor.

"O biraz fazla. O... zorba."

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. "Bu Pammie ile mi ilgili?"

Başını sallıyor ve sonrasında yaptığımız konuşma dışında pek konuşmadığımızı fark ediyorum. Öncesinde hepimiz adrenalin ve sinir içindeydik. Sonrasında ise... Ne olduğumuzu bilmiyorum.

"Açıkla."

"Arabam yok," diye mırıldanıyor. "Beni ehliyet almaya götürmüyor." Söylemediği şey, ikimizin de çok iyi bildiği gibi, ona bir araba filosu alabilecek parası olduğu. "Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Konseye gitmek istemiyor. Bana bir şey olmasından korkuyor. O yokken korumaları evin *içinde* tutuyor. Nefes alamıyorum. Yapamıyorum... Onun haberi olmadan hiçbir şey yapamıyorum. Ve çünkü Jeremiah-" Sesi onun adıyla çatlıyor ve yumruklarım daha da sıkılıyor, ama hiçbir şey söylemiyorum.

Gözlerini tekrar kapatıyor, sadece bir saniyeliğine, derin bir nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor. "Çünkü o hayatta... Lucifer her an benim için geleceğini düşünüyor ve o... bunun düşüncesine bile katlanamıyor." Dudağını çiğniyor, ne söyleyeceğini düşünürken gözlerini yere dikeyyor. Sözünü kesmiyorum. "Yazmayı bıraktım, çünkü... *onu* düşünmeden hiçbir şey yazamıyordum." Luce hakkında konuşmadığını biliyorum. Bunu biliyorum ve belki de kardeşim adına buna kızmam gerektiğini de biliyorum ama kızmıyorum. Bir nedenden dolayı - belki marihuana belki de daha önce hiç olamadığım şekilde kardeşimin yanında olma şansını nihayet yakaladığım için - Luce'yi savunmak adına hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Yayın sözleşmesini iptal ettim." Omuz silkiyor, hâlâ yere bakıyor. "Zaten para açısından pek bir değeri yoktu. Sadece küçük bir bağımsız yayınevi ve ayrıca paraya ihtiyacım da yok. İhtiyacım olan şey mahremiyet ve takma bir isimle bile bunu ortaya koyarken kendimi güvende hissetmedim. Ve Lucifer... Her şiirin ne hakkında olduğunu biliyordu. Onunla ilgili kelimeleri biliyordu. Sizin hakkınızdaki kelimeleri. Depoda gördüklerimle ilgili kelimeleri." Omuzları çöktü. "Jeremiah hakkındaki kelimeleri." O

neredeysse adını tekrar söyleyecekti.

Ona benim de şiir yazdığımı söylemeyi düşünüyorum. Kimsenin görmemesi için onunla yazdıklarımı değiş tokuş etmekten çekinmeyeceğimi söylemeyi düşünüyorum. Böylece birilerinin gördüğünü bilerek istediği her şeyi yazarken kendini güvende hissedebilirdi. Biri *onu* gördü. Birinin *beni* ve çalışmalarımı görmesine aldırılmazdım ve bu ana kadar kimsenin görmesine izin vereceğimi *hiç* düşünmemiştim. Ama ona bu teklifi yapmayı düşündüm.

Ben daha anlatamadan, sanki son bir aydır tüm bunları birilerine anlatmak için can atıyormuş gibi konuşmaya devam ediyor. Onu kontrol etmediğim için biraz suçluluk hissediyorum. Küçük cinayetimiz için ayırdığımız zamanı bu konuyu tartışmak için kullanmadığım için. Onun yanında olmaya çalışmadığım için, çünkü yaptıklarımızdan kaçıyordum. Çocukken ona yardım etmek için yapmadıklarımın. Ona karşı olan çelişkili duygularımdan.

"O biraz... akli dengesi yerinde değil," diye fısıldayarak devam ediyor. "Paranoyak. Ve beni... korkutuyor."

Geriliyorum, başımı kaldırıyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor. "Sana zarar verdi mi?" Ses tonumu eşit tutmaya çalışıyorum ama beceremiyorum.

Bana bakmıyor. Ayaklarına bakmaktan başka bir şey yapmıyor, kollarını zayıf vücudunun etrafında kavuşturmuş, omuzlarını kamburlaştırmış.

"*Sid*. Neden bunların hiçbirini bana yılbaşı gecesi anlatmadın?" Bakışlarımla buluştu.

"*Sana zarar verdi mi?*" Kafamın güzelliğinin kozası patlıyor, sisten içeri sızan soğuk hava yükselen öfkemle beni uyandırıyor.

Başını sallıyor. "Hayır."

Küçük bir rahatlama soluğu alıyorum, ama bu yine de onlara neler olduğunu ve neden şu anda bir şey söylemek ister gibi görüldüğünü, ama bunun yerine dilini ısırıldığını açıklamıyor. *Sid*'in dilini tutması gibi bir şey değil. Asla.

Bizim ellerimizde yaşadıklarının çok fazla olduğunu biliyorum. Muhtemelen Sanctum'da, Sacrificium'da, Lucifer'in doğum gününde gerçekten öleceğini düşündüğünü biliyorum. Muhtemelen hayatı için korktuğunu ya da gitmeye hazır olduğunu biliyorum. Ve daha sonra olanları biliyorum, Jeremiah, depo ve Lucifer'in tavandan sarkan ölü bedenlerden oluşan hayvanat bahçesi... Bunun onu şok ettiğini biliyorum. Avucunda *Coagula* damgası olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunun ne kadar derin olduğunu bildiğinden emin değilim; bu Lucifer'ı asla terk edemeyeceği anlamına geliyor. *Asla*. Boşanma 6'da olmaz. Eşiniz ölürse yeniden evlenmekte özgürsünüz. Ama aksi takdirde... birlikte sıkışıp kalırsınız. İyi günde de kötü günde de. Ve genellikle, daha kötüsü için. Annemle babam bunun en güzel örneğidir.

Bazen Malachi'yi

kıskanıyorum. Dışarı çıktı.

Asla yapamayacağım.

"Angel," diyorum usulca, "bana neler olduğunu anlat."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor, sanki bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Koşup Lucifer'a onun bana söylediklerini söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Onu suçlamıyorum. Aslında genelde suçlardım. Birbirimizden sır saklamayız. Pammie'yle bile, ona söyleyeceğini biliyordum.

Ama zaten şu anda ondan bodrumumdaki bir kız ve sırtımdaki yaralar gibi birkaç sır saklıyorum, öyleyse diğerlerine eklenecek başka bir sır nedir ki?

Ağzı açılıyor, kapanıyor ve sonunda söylüyor ve keşke söylemeseydi diyorum. "Hamileyim."

Midem bulanıyor. Amca olacağım haberine vereceğim ilk tepkinin bu olmaması gerektiğini biliyorum ama öyle. Kusmak istiyorum. Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden, beni tamamen mahvettiğinden emin olmak için bir sürpriz daha yapıyor.

"Kürtaj olmak istiyorum."

Sanırım bu lanet tabureden düşeceğim. Aslında, kendimi dik tutmak için adanın kenarına tutunuyorum. Marihuananın sersemliğiyle net düşünmek hâlâ biraz zor ama elimden geleni yapıyorum. Onun için.

Peki hangi akıllıca tavsiyeyle geldim? Bu: "Ne?"

"Ve bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Ne?

İç çekiyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum. Ona bir iyilik yapmak istemiyorum. Elbette onun yanında olmak istiyorum ama... İçimden bir ses ne isteyeceğini bildiğimi söylüyor. Ve bunu yapamam. Sonra tekrar, ona borçluymuşum gibi hissediyorum. Bunca yıl onun yanında olamadıktan sonra bunu düzeltmek için bir şansım varmış gibi. Sanki *babamın* -babamızın- yaptığı şey bir şekilde benim suçummuş ve bu şekilde kendi günahlarımla kefaretimini ödeyebilmişim gibi.

Malachi'yi nasıl hayal kırıklığına uğrattığımdan sonra. Sid'in asla tanıyamayacağı biri.

Belki de var olduğunu bile asla öğrenemeyecek. Brooklin'i de hayal kırıklığına uğrattım.

Sid nefesini dışarı üflüyor. "Kürtaj olmak istiyorum," diyor tekrar. *İyilik*.

Hay sikeyim. Ama hayır. Hayır. *Hayır*. "Bunu bana neden yılbaşı gecesi söylemedin? Ne oluyor Sid? Seni asla almazdım!"

"Bu yüzden sana söylemedim, aptal."

Çenemi sıktım, başımı salladım.

"Hayır."

"Hayır mı?" Artık endişeli görünmüyor. Onun yerine, gözlerinde öldürecekmiş gibi bir bakış var. Ben.

"Hayır, yani seni bunun için almıyorum." Ellerimi kaldırdım. "Bir taksi çağır." Çizgiyi çekmek zorundayım

Bir yerlerde. Lucifer ona zarar veriyor, kötü davranıyor olsaydı müdahale edebilirdim. Şu anki haliyle paranoyak ve onu suçlamıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, Jeremiah muhtemelen yakında onun için gelecek ve muhtemelen sırf bu yüzden ölmesine izin *vermeliydim*.

"Neden?" diye bana meydan okuyor.

Sesimi sert tutuyorum. Ne kadar suçlu hissedersen hissedeyim, beni bunu yapmaya ikna etmesine izin veremem. Lucifer'ın olayları ele alış biçimiyle ilgili sorunlarım var ama bu konuyu onunla konuşabilirim. O benim kardeşim. Hayatım boyunca hep yanımdaydı. Bunu ona yapamam.

"Yani, istersen yürüyebilirsin ama-"

"Neden beni almıyorsun?"

Pekala. Kibar olmaya çalıştım. Tabureden atlıyorum, denge için adayı kavriyorum, yüksekliğimden dolayı biraz başım dönüyor. Kendime geldiğime emin olduğumda, adanın etrafında yürüyüp ona yaklaşıyorum. Yüzüm onunkiyle aynı hizada olacak şekilde eğildim. Şimdi söyleyeceklerimin pek adil olmadığını biliyorum ama ne zamandan beri adil oldum ki? Etkilerine rağmen marihuana zihnimi çok çabuk terk ediyor gibi görünüyor ve bu yüzden kelimeleri çıkarmak için fazla çaba sarf etmeme gerek kalmıyor. "Kardeşimle olan ilişkiyi yeterince mahvettin.

Lucifer'ın arkasından iş çevirip seni bebeğini öldürmeye götürmeyeceğim-"

Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Kürtaj ile Pammie'ye yaptıklarımız arasında fark olduğunu biliyor muydun? Akıllısın, değil mi?" Başını eğiyor, gri gözleri kısılmış. "Ben hiçbir şeyi öldürmüyorum, sadece-"

Parmağını üzerimden çekiyorum. "Hayır. Aslında, *siktir et hayır*." Boğazına sarılmamak için yumruklarımı sıkıyorum. Keşke Ella burada olsaydı diyorum ve sonra bunu düşündüğüm için bile

kendimden nefret ediyorum. Kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum. Sid'e. Bebeğ. "Bu benim sorunum değil. Bu Lucifer'ın sorunu. Ona söylemeye falan mı korkuyorsun? Az önce sana zarar vermediğini söyledin." Vereceğine de inanmıyorum.

Ve yine de... gerçekten aşağı bakıyor. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor: *Beni korkutuyor.* Ne oluyor lan? Derin bir nefes alıyorum. "Angel, seni asla zorlamayacağını biliyorsun-" Kafasını kaldırıp bana ters ters baktı. "Onunla evli misin? Yoksa ben mi?"

Doğrudum, kaşlarım çatıldı. "Yani, sanırım bu retorik bir soru, ama lütfen ne demek istediğini açıkla."

Bir ayağından diğerine kayıyor ama bakışlarımı kaçırmıyor. Daha iyisini bilmesem, gergin olduğunu söyledim. Ama Lucifer'ı tanıyorum ve Sid'i kendinden çok sevdiğini biliyorum. Şu anda biraz aklını kaçırıyor olabilir ama kendi çocuğu bile olsa onu asla bir çocuk doğurmaya zorlamaz...

"Bekle," diyorum Sid konuşmayınca, "sence... onun değil mi?" Hay sikeyim. "Siktir git." Etrafımdan dolanmaya çalışıyor.

Peki o zaman. Seninle konuşmak da güzeldi, kardeşim.

Ama hayır. Öylece gitmesine izin veremem. Son saniyede uzanıp parmaklarımı ön koluna dolayarak onu durduruyorum.

Ağzını ince bir çizgiye bastırarak etrafında dönüyor. "Ne istiyorsun lan?" diye tıslıyor, çenesini sıkıyor.

Onu almayacağım. Onu alamam. Ama Lucifer'a söylememesinin bir nedeni var ve bunun ne olduğunu bilmem gerek. Yalan söylediğini sanmıyorum. Lucifer'ın onu gerçekten inciteceğini sanmıyorum. Her zaman birbirlerini incittiklerinden daha fazla değil.

Ama yine de... son zamanlarda her biriyle yaşadığım her etkileşimi hatırlamaya çalışırken zihnim koşturuyor. Sid'de bir terslik olduğunu düşünüyordum ama Pammie'den kurtulduktan sonra iyi olacağını düşündüm. Ondan önce de... Sacrificium'da olanlar hakkında biriyle, herhangi biriyle konuşması gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Ama sonra tekrar, konuşacak kim var ki? Bu bokla bir terapistle gidemez. Ve Ezra da bunu biliyor, bu yüzden tüm üzüntülerini bir şişede boğuyor. Cain de eline geçirdiği her kıza gömüyor. Birini kanlı bir şekilde dövebileceği her dövüşe.

Ama yine de. Bunun içinde doğdular. Bununla başa çıkmak için neredeyse yirmi dört yılları vardı. Sid bunu engellemiş, bir süreliğine kaçmıştı. Jeremiah'ın koruması altındaydı. Ve şimdi, ondan kaçtığına göre, Luce ile evlendikleri zamankinden bile daha zayıf görünüyor.

Lucifer bana bundan hiç bahsetmedi. Ya fark etmedi ya da umursamıyor. Bahse girerim ikincisi değildir, ama gözlerinde onunkiler gibi gölgeler yok. Kan çanağı değiller ve onun gibi içine kapanık da değil.

Hayatımda gördüğüm en üzgün kız olmaya geri döndü.

"Konuş benimle Angel," demeyi başarıyorum, bana ters vuracakmış gibi görüldüğünde.

"Lütfen. Seni götüremeyeceğim için üzgünüm..." Karnına bakıyorum, "bununla başa çıkmak için, ama lütfen benimle konuş. Neden Luce'a söylemiyorsun? Eminim anlayacaktır."

Bir kahkaha atıyor, bileğini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor. Ama gitmesine izin verirsem, hemen dışarı çıkacak ve onu durduramayacağım, bu yüzden parmaklarımı onun etrafında daha sıkı kısıyorum.

"Hayır, *kardeşim*, yapmaz."

"Hamile olduğunu biliyor mu?"

Alt dudağını çiğniyor ve iç çekiyor, kolu elimde gevşiyor. "Oldukça fazla."

"Oldukça mı? Bunun bir evet ya da hayır sorusu olduğundan oldukça eminim." "Biliyor ama bunu konuşmadık."

"Tamam, Angel, bu saçmalık hiç mantıklı değil-"

"Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ama o beni bilecek kadar iyi tanıyor."

Her neyse. "Ve o... heyecanlı mı?"

Başını sallıyor. "Evet. Sorun da bu zaten. O... o ayın üzerinde lanet olası."

Ne zaman öğrendi? Sormak istiyorum. *Liber'de rastgele bir piliçle sertleşmeden önce mi sonra mı?* Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Sadece onu daha çok üzecekler.

"Tamam." Bunu onun bakış açısından anlamaya çalışıyorum. "Seni üzmemek istememeni anlayabiliyorum.

ama onun arkasından kurtaj yaptırırsan, bunun *daha kötü* olacağını düşünmüyor *musun?*"

"Yok artık," diyor kısık gözlerle.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve daha kendimi toparlayamadan, ellerimi omuzlarına koyarak onu buzdolabına yaslıyorum.

Şaşırmış görünüyor, sanki bu iç dökücü konuşma sırasında ne kadar dikkatsiz olabileceğimi unutmış gibi.

"Sid," diyorum dişlerimi sıkarak. "Çok şey yaşadığını biliyorum. Korktuğunu biliyorum. Ve tamamen farklı bir dünyaya alışmaya çalıştığını da biliyorum. Ama tahmin et ne oldu Angel? Bazı şeyler yaşayan tek kişi sen değilsin, tamam mı? O yüzden bir dakikalığına da olsa benimle nasıl konuştuğuna dikkat eder misin?" Zor nefes alıyorum, o da öyle ve bir anlığına, tıpkı Liber'de olduğu gibi, korkunç bir anlığına, keşke olduğu kişi olmasaydı diyorum. Keşke aynı kanı paylaşmasaydık. Keşke kardeşimin karısı olmasaydı ve keşke onun lanet olası çocuğuna hamile olmasaydı.

Göğsü kabarıyor, kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakarken dudakları aralanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Evimden gitmesine ihtiyacım var ama onu bırakamıyorum da. Kendi ihtiyaçlarımı bir kenara itebilirim ama onun buradan sağ salim çıkmasına ihtiyacım var. Peki ya şu an? Kesinlikle iyi değil.

"Özür dilerim," diyor sonunda, biraz nefes nefese. Ve sonra bana gömülüyor, başı göğsüme yaslanıyor, kolları bedenime sarılıyor.

Bir an ellerim havada, ona dokunmadan öylece duruyorum. Ellerimle ne yapacağımdan emin değilim, onun bana bu kadar yakın olmasına dayanabileceğimden emin değilim. Ama kolları bana daha sıkı sarılıyor ve gerçekten birine ihtiyacı olduğunu biliyorum. *O* olmayan birine. Belki de Jeremiah son bir buçuk yıldır onun için her ne idiyse onun yerine geçecek biri olarak bana ihtiyacı var. Belki de sadece bir arkadaşına ihtiyacı var ve Ria'nın "kayıp" olduğunu, Brooklin ve Jeremiah'ın sikik çocuğu Nicolas'ın ortadan kaybolduğunu ve Natalie ile Atlas'ın hâlâ kavga ettiklerini düşünürsek, gerçekten kimsesi yok.

Ben hariç herkes.

Kollarımı ona doladım, omuzlarında tutmaya özen gösterdim. Vücudunun gerekmeyen hiçbir yerine dokunmak istemiyorum. Kendimi kışkırtmak istemiyorum.

Ya da onu.

Onunla yatmak bir hataydı ve bu beni hâlâ hasta ediyor. Ama berbat olmayan hiçbir yanı yok ve kan olsun ya da olmasın, hiçbir şey bunu değiştirmedii.

"Sid," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı, bedenim onunkinin üzerinde kıvrılıyor. Lavanta gibi kokuyor. "Jeremiah'ı özlüyor musun?"

Bana karşı gergin görünüyor ve geri çekilip çekilmeyeceğini merak ediyorum. Ama bence bu adil bir soru. Lucifer ondan ne kadar nefret ettiğini söyleyip duruyor. Tanrı aşkına, onu bıçakladı. Onu yanan bir binada ölüme terk etti. Onun yerin dibine girmesini istediğini ve benim onun için her şeyi mahvettiğimi gizlemiyor.

Ama Sid'e onun yokluğu hakkında ne hissettiğini sorma zahmetine girdiğinden şüpheliyim. Ve diğer kız kardeşim de onunla birlikte. Jeremiah ne kadar korkunç olsa da, içinde iyi olan bir parça olduğuna inanmak zorundayım. Sid onu severdi. Muhtemelen hala seviyordur. İçindeki bir şey onu bu sevgiye layık kılmış olmalı.

Ya da belki de Sid şiddeti sevdiği ve Jeremiah da şiddet uygulamada çok iyi olduğu içindir.

"Evet," diye fısıldıyor, sanki cevabını gerçekten duymamı istemiyormuş gibi. "Onu özlüyorum." Duraksıyor. Ve sonra, "Onu öldürecek misin?"

Brooklin'i düşünüyor olmalı. Kardeşim orada olduğu için lanet Yağmur Tarikatı'yla henüz savaş

başlatamayız. 6'lılar Brooklin'i gözden çıkarmış olabilirler ve onun için geldiklerinde kaderi Jeremiah'ın ellerinde olabilir, ama ben buna hazır değilim

Henüz. İki kız kardeşimi de istiyorum.

Sid'e yalan söylemem. Onun yerine "Bilmiyorum," diyorum. "Muhtemelen, sonunda. Birimiz gitmek zorunda."

Sanki kabul ediyormuş gibi göğsüme doğru başını sallıyor ve ben de ilk kimin ölmesini isteyeceğini merak ediyorum.

Ben ya da o. Ona sormuyorum, çünkü cevabı bilmek istemiyorum.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum ve yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Lucifer'la konuş, tamam mı? Yapamam... Yapmamı istediğin şeyi yapamam. Ve ne olursa olsun bir yolunu bulacağını biliyorum. Yapmak istemediğin bir şeyi yapmayacağını biliyorum. Onun için değil. Hiç kimse için."

Bunun üzerine bana şaşırtıcı derecede utangaç bir gülümseme veriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Söyle ona, Angel. Seni her şeyden daha çok istediğini öğrenince şaşırabilirsin, buna bir bebek de dahil. Senden bir çocuk sahibi olmak için can attığını biliyorum ama..." Sözümü kesiyorum. Söylemiyorum, *ama bunu istiyor çünkü zaten olduğundan daha fazla tuzığa düşmeni istiyor*, çünkü bu tüm gerçek değil ve söylenecek doğru şey değil. Yutkunuyorum, tekrar deniyorum. "Ama onunla birlikte olmayı bu lanet dünyadaki her şeyden daha çok istemen için ölüyor."

Bütün gerçek bu.

Başını sallıyor ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum, bu neredeyse kalbimi parçalıyor. Bana Lucifer'in evinde, kapısının önünde, Ophelia'yı parmaklamasını dinlediği zamanı hatırlatıyor. Onu kollarına ittim, evime götürmesine izin verdim. Jeremiah'nın kollarında teselli bulması için gitmesine izin verdim çünkü Lucifer onun Lazar'dan saklanabileceği en iyi yerin orası olduğunu biliyordu.

Yine de Luce sırf o öyle dedi diye Jeremiah'ı unutmasını mı bekliyordu? Kalbini hiç anlamıyorum ama Lucifer... gerçekten anlamıyor. "Tamam Mav," diyor Sid.

Kalbim kabardı. Bana takma adımla hitap etmesinden hoşlandığımı sanıyordum. Ama onun bu ismi söylediğini duymak, kardeşlerimin kullandığı ismi.

Onu tekrar kendime çekiyorum ve uzun bir süre sessizce birbirimize tutunarak öylece duruyoruz.

"Bir saniye bekle," diyorum sarılmamızı keserek. Mutfak tezgâhındaki not defterinden bir kâğıt sıyrırken elinin tersiyle gözlerini siliyor. Çekmeceyi açıyorum, bir kalem alıyorum ve bir adres karalıyorum.

Ona uzatıyorum ve o da alıp sayfayı tarıyor. Kaşları çatıldı. "Bu... adresiniz mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Evet." Gazeteye doğru başımı salladım. "O kıskanç heriften her zaman gizlice kaçamayacaksın."

Buna gülüyor ve kâğıdı katlayıp arka cebine koyuyor. "Ama umarım posta kutusuna ulaşabilirsin."

Bana küçük bir gülümseme sunuyor. Bu şekilde mektup yazmak aptalca ama ikimiz de yazmayı seviyoruz, neden olmasın?

Sonunda gittiğinde, kendimi yine Ella'yı düşünürken buluyorum. Ona daha ne kadar tutunacağımı merak ediyorum. Acıtacak kadar uzun sanırım.

Ama tehlikeli olacak kadar uzun değil.

Bunu ona yapmayacağım. Asla yapmam.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Evin anahtarı olmadan karavana girdiğimde annem uyanıktı, kilidi kırılmıştı. Saturn'ü garaj yolunda, benzin ışığı yanıyor ve yarın sabah her nereye gidecekse gitmeden önce bu konuda söyleneceğini biliyorum. Sonunda arabasını kullanabildiğim için bütün öğleden sonra dışarıda iş başvurusunda bulunmam umurunda değil. Sadece iki gün üst üste kullandığım için kızgın. Dün The Ark için, bugün de elimize para sıkıştırmak için.

The Ark'ı kaçırmamak için Pazartesi günü beni evime bırakmasını istediğim Maverick'i görmeyeli tam iki gün oldu. Uğramadı. Aramadı.

Ve onu düşünmeden duramıyorum. "Geç kaldın."

Gözlerim anneme takılıyor, yıpranmış kanepede oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, zayıf kollarını kendine sarmış. Kırmızı bukleleri kısa, solgun yüzünün etrafında dağınık. Gözlerinin altında morluk gibi görünen halkalar var - aslında morluk olabilirler, çünkü son birkaç haftadır kim bilir nerelerdeydi. Birbirimizi pek görmedik.

"Geç kaldın ve konuşmamız gerek."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kısa koridordan odama doğru bir bakış atıyorum. İçeri koşabilirdim. Kapıyı çarpabilirdim. Kilitleyebilirdim. Kulaklığımı takar, ona siktirip gitmesi için bağırırdım.

Pantolonumun arka cebinde telefonumun ağırlığını hissediyorum. Maverick'i arayabilirim.

Maverick'i arayabilirim.

Bunu düşündüm. Tam beş saniye boyunca bunu yapmayı düşündüm. Sanırım gelirdi. Ama biz arkadaş değiliz. Annemin son sevişmesine onu kızdırmak için ne söylemiş olursa olsun, biz çıkmıyoruz. Biz seks arkadaşlarıyız. Dünyaya, hakkında konuşmayı reddettiği şeylere çok kızgın ve ben de ilgiye açım. Bunu çok iyi veriyor.

Çoğu acı verici, morartıcı ve *kötü*, ama dikkat çekiyor. Ve bazen... bazen çok tatlı.

Ama yine de gelmeyebilir. Şu anda başka bir kızla olabilir. Arkadaşlarıyla olabilir. Muhtemelen Çarşamba geceleri yapacak bir işi vardır, benim aksime.

Sonra tekrar... buzdolabımın dolu olmasının sebebi o. Bütün erkekler yattıkları kızlara market alışverişi yapar mı? Shane alırdı, ta ki ortadan kaybolana kadar.

Ön kapıya yaslanıyorum, elimdeki arabanın anahtarlarını sıkıca kavıyorum. Anneme bakarken tek kelime etmiyorum.

Otuz beş yaşından çok daha yaşlı görünüyor. Yüzündeki sıkışık ifade, bol pijama pantolonu, büyük beyaz tişörtü.

Elinin tersini burnunun üzerinde gezdiriyor ve homurdanıyor. "Bu yemek nereden geldi?"

Yediğini biliyorum.

Buranın beş mil çapındaki herhangi bir yerde iş bulabilmek için elimden geldiğince yürüyorum. Bir benzin istasyonuna başvurdum. Bir anne ve pop çizburger eklem. Kapısı menteşeleri üzerinde zar zor duran köhne bir meyhaneye bile girdim.

Sahibi göğüslerime bakarken bana iş teklif etti.

Hala kabul etmeyi düşünüyorum.

Tüm bunlardan geri döndüğümde, yemeğin bir kısmı her zaman gitmiş oluyor, yerde süpürdüğüm bir dağınıklık oluyor.

Ama artık karnım guruldamıyor. Artık bunun için bana bağırıyor. "Ne fark eder ki?"

Annemin benimkine benzeyen yeşil gözleri kısıldı. Çenesi sıkıştı. "Erkek mi?"

Gözlerimi deviriyorum, alçak tavana bakarken başımı arkamdaki kapıya vuruyorum. Ona cevap vermiyorum.

"Ella, sana bir soru sorduğumda, yapman gereken-"

"*Cevap ver bana,*" diye bitiriyorum sözünü, çenemi eğip ona bakıyorum. "Biliyorum." Sözleri bana Maverick'i hatırlatıyor. Ama bunu söylediğinde, onu kızdırdığımı bilmek beni biraz heyecanlandırıyor. Onun damarına basıyorum. Annem söylediğinde ise... Onu tokatlamak istiyorum.

"Neden böyle küçük bir kaltaksın?" diye çıkışıyor bana, kollarını iki yana açarak.

İşte başlıyoruz.

"Çok nankörsün, tembel." Başını mutfığa doğru salladı. "Muhtemelen *yemek* için o çocuğun sikini yalıyorsundur, Ella. Neyin var senin?"

Tek kelime etmedim. Sadece elimdeki anahtarların avucuma biraz daha girmesine izin verdim.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Göğsü kabarıyor. "Gördüğüm kadarıyla o lanet çiftlik sana hiç terbiye vermemiş." Gülümsüyor, gözlerinin altındaki çizgiler kırışıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

"Artık oraya gitmen gerektiğini sanmıyorum, Ella." Ayağa kalktı. "Anahtarlarımı ver." Elini uzattı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Connor'ı düşünüyorum. Belki gelecek hafta beni bırakır. Ama ona anahtarları vermem. Ark'ı seviyorum, tıpkı Maverick'in evini sevdiğim gibi, çünkü *burada değil*.

"Ella! Lanet olası anahtarlarımı hemen ver, seni küçük sürtük!" Çığlık atarak bana yaklaşıyor, zemin altında gıcırıyor. Benim boyumda ama benden daha zayıf ve onu saçlarından sürükleyip kafasını yanımdaki sehpanın üzerinde duran büyük kutu televizyona çarpmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum.

Bir adım daha atıyor, eli hâlâ havada, gözleri mosmor.

"Kim o?" diye hırlıyor, taktik değiştiriyor. "Bu çocukla çiftlikte mi tanıştın? Kim o? Ona senin ne kadar küçük bir fahişe olduğunu söyleyeceğim. Seni bir daha asla görmek istemeyecek." Elini mutfığa doğru savurdu. "Sana yemek parası ödemeyi kesecek, o zaman ne yapacaksın? Seni kışına tekme bastığımda ne yapacaksın?"

Yaklaşıyor. Zorlu nefeslerini duyabiliyorum. Öfkesini hissediyorum. Arkamdaki kapıya doğru

daha fazla itiyorum, anahtarları öyle sıkı kavriyorum ki ellerim acıyor.

Pencereden ve ön kapının yanındaki şeffaf perdeden bir ışık parlıyor ama ben görmezden geliyorum, annem de öyle yapıyor.

Belki bana yemek olarak ödüyor ama kimin umurunda? İhtiyacımız var, seni aptal sürtük. Ama bir şey söylemiyorum.

Şimdi yüzüme bakıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş, boynundaki damarlar zonkluyor. "Seni kaltak! *Benim* evimde yaşıyorsun, *benim* arabamı kullanıyorsun ve sana lanet bir soru sorduğumda bana cevap veremiyorsun!"

Sanırım dışarıdan bir ses duyuyorum. Çakıl çitirtıları. Ama annemin gözlerindeki nefreti görmezden gelemiyorum. Bana baktığında gördüğüm tek şey bu.

Nefesim kesiliyor, kanım kaynıyor. Hala konuşmuyorum.

Kokuşmuş nefesinin kokusunu alabiliyorum, bana bağırıp dururken sararmış dişlerini görebiliyorum. "*Anahtarlarımı* ver! Kimsenin burada kalmamasının sebebi sensin, bunu biliyor muydun? Sen lanet olası bir ucubesin, sonra da Shane." Saçını tutup çığlık atıyor. "Sonra Shane'le her şeyi *mahvetmek* zorunda kaldın, genç kıçını lanet olası bir sürtük gibi sundun!" Çığlık atıyor, bana tokat atmak için elini kaldırıyor.

Kımıldamıyorum.

Arkamda bir şey duyuyorum.

Eli yüzüme çarpıyor ve başım dönüyor, sıcak acı kanımdaki öfkeyle karışıyor. "Seni aptal orospu!" Beni saçlarımdan tutup oturma odasının zeminine doğru sürüklüyor. Duymadan önce soğuk havanın içeri süzüldüğünü hissediyorum.

Kapı açılıyor.

Hâlâ çığlık atıyor ve ben elimdeki anahtarları yumrukluyorum, yüzümü örtmek için elimi kaldırıyorum ki aniden durdu, hakaretleri boğazında düğümlendi.

Saçımdaki tutuşu gevşiyor.

Daha dik duruyorum, kapıya doğru dönüyorum, geceki erkek arkadaşını görmeyi bekliyorum.

Hâlâ nefes alışını duyabiliyorum, parmaklarını hâlâ saçlarımda hissedebiliyorum ama gözlerim Maverick'in bebek mavisi gözleriyle buluştuğunda umurumda bile olmuyor.

Elimi yüzümden indiriyorum.

Çenesi sıkılmış, bakışları yanımda sessiz duran anneme kayarken gözleri kısılmış.

Bu fragmanda, Maverick bir dev gibi. Kafası neredeyse tavana değiyor ve ikimizin de üzerinde yükseliyor.

Ellerini iki yanında görüyorum. Gevşemişler, yumruk şeklinde kıvrılmamışlar ama boynundaki gerginliği görüyorum, iskelet bandanasının hemen üzerinde.

Annem nefes nefese ve azgın mı, kızgın mı yoksa ikisi birden mi

bilmiyorum. Şu anda, annem ve benim tek bir ortak noktamız olabilir.

Elimi hâlâ yanmakta olan yüzüme götürüyorum ve Maverick'in bakışları bu hareketi yakalıyor ama bana uzun süre bakmıyor.

"Bırak onu."

Annemin parmakları bir saniyeliğine geriliyor ve sonra elini bırakıyor. Maverick ona doğru bir adım atıyor.

Bir adım geri çekiliyor, kollarını kendine sarıyor ve adamın soğuk bakışları altında neredeyse titriyor. "Seni duyabiliyordum," diyor usulca. "Dışarıdan çığlık attığını duyabiliyordum."

Annem yutkunuyor, konuşmak için ağzını açıyor, dudakları titriyor. Bir şeyler kekeliyor ama kelimeleri çıkaramıyor.

"Ona ne dediğini duydum." Adam yaklaşmaya devam ediyor ve çok geçmeden dizlerinin arkası

kanepeye çarpıyor ve gidecek hiçbir yeri kalmıyor.
Sessizce onları izliyorum, anahtarlar hâlâ elimde.

"Kızınızla hep böyle mi konuşursunuz?" Başını eğiyor, elleri hâlâ yanında gevşek duruyor.

Annem başını sallıyor ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştiriyor. "Hayır, sadece tartışıyorduk. Biz sadece... Siz kimsiniz?" diye soruyor, sözlerinde sahte bir kibarlık var. Gözleri bana kayıyor. "Sen Ella'nın erkek arkadaşı mısın?"

Nefes alıyorum.

Bu soruya tekrar cevap vermesini istemiyorum. Şimdi zamanı değil.

"Ona bağırdığında hep vurur musun?" Sesi çok yumuşak, neredeyse nazik. Annem bir kahkaha atmaya zorluyor, kollarıyla kendini daha da sıkıyor. "Vurmadım-"

"Bunu ben de duydum."

Maverick ona o kadar yaklaşıyor ki neredeyse dokunacaklar. Elini kaldırıyor ve onu yerden kaldırırken parmakları kızın boğazına dolanıyor. Kızın tırnakları adamın derisini tırmalıyor, konuşmaya çalışırken gözlerinde panik var ve konuşamıyor.

"Eğer ona bir daha dokunursan," diye mırıldanıyor, "eğer ona bir daha vurursan, sana söz veriyorum, seni öldürürüm."

Onu hayal kırıklığına uğratmıyor. Kadın hâlâ sararmış tırnaklarını adamın derisine batırıyor, ayaklarıyla altındaki havayı tekmeliyor. Yüzü kızarıyor.

Şu anda verdiği sözü yerine getireceğinden endişeleniyorum. "Mavy," diyorum usulca. Üzerindeki dar siyah kazağın altında sırtı geriliyor ama bana bakmıyor.

"Mavy, onu yere bırak."

Annemin gözleri yuvalarından fırlayacak.

Onu kanepeye itiyor ve gitmesine izin veriyor. Kadın kışının üstüne düşer, elleri boğazına gider, gözleri çılgına döner.

Arkasını döndü ve bana baktı. "Hadi gidelim." Sonra kapıya doğru yöneldi.

Anneme bakıyorum, gözlerinde sorular görüyorum, yüzü hala kırmızı. Anahtarları ona fırlattım. Kucağına düştüler.

"Hoşça kal anne."

Maverick'i kapıya kadar takip ettim. Çekerek açtı ve duvara çarptı. Paravan kapıyı tekmeleyerek açtı ve benim için açık tuttu.

Parmaklarımı cama bastırıp arkasından çıkıyorum.

"Ella," diyor annem kısık sesle.

Ona dönüp bakmıyorum ama hâlâ kapı aralığındayım.

"Ne zaman dönüyorsun?"

Maverick verandada durdu, gözlerini bizden ayırmadan önüne baktı. "Bilmiyorum anne." Kapının çarparak kapanmasına izin verdim.

"HER ZAMAN BÖYLE MIDIR?"

Elim kucağımdaki patlamış mısır kasesinde, donup kalıyorum. Maverick'in bonus odasındayız, ışıklar kapalı, önümüzdeki projekte film açılış jeneriği başlıyor. Ben bir battaniyenin altında seksiyonelin bir ucuna kıvrılmışım, o da diğer ucunda, bacaklarını önüne yaslamış.

Nefes alıyorum. Ağzıma patlamış mısır atıp gözlerimi dikiyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. O yüzden konuşmuyorum.

Filmi durdurur.

Şimdi odada sadece sessizlik var. Kanepenin önündeki sehpayı bakıyorum, kehribar rengi sıvıyla dolu bir sürahi ve üst üste dizilmiş bardaklar. Şu anda kendime bir içki doldurup hepsini boğazımdan aşağı boşaltmak istiyorum.

Ama kendimi patlamış mısırı çiğnemeye zorluyorum, taneler diş etlerime batıyor. Yutkunuyorum, elimi battaniyeye usulca siliyorum. Hâlâ ona bakmıyorum.

"Ella."

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

"Ella."

Sesindeki sabırsızlığı duyuyorum ama umurumda değil. Bana hiçbir şey anlatmıyor. Korku hikayelerini değiş tokuş etmemize gerek yok. Ondan gelip beni annemden *kurtarmasını* istemedim. Bundan çok daha kötülerini yaşadım. Kavgalarımız acımasızdı. Bana en son vurduğu gece, yılbaşı gecesi, eğer oradan çıkıp Natalie'nin acıma davetini kabul etmeseydim ikimiz de ölebilirdik. Hep aynı şeyler yüzünden: Para, yemek. *Shane*.

"Ella, seninle konuşuyorum." Yassı dikdörtgen kumandayı sehpanın üzerine fırlatıyor ve sürahinin yanında durana kadar kayıyor. Ses beni ürkütüyor ve sesinin tonu midemi düğüm düğüm ediyor, ama yine de...

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Sonunda kelimeleri buldum. Homurdanıyor. "Bu çok kötü. Ben istiyorum."

Öfke içime hücum etti, sıcak ve rahatsız edici. Ben savaşmak istemedim. Bir savaş bölgesini başka bir savaş bölgesi için terk etmedim. *Öyle mi yaptım?*

Ona ters ters bakmak için dönüyorum. O da bana ters ters bakıyor, duraklattığı filmin durağan karesinde gözleri parlıyor.

Daha dik oturuyor, kanepenin yan tarafına uzanıyor ve ayakları yere basacak şekilde koltuğu arkaya yatırıyor. "Konuş benimle, Ella. Her zaman böyle midir?" diye tekrar sorar.

Kucağımdaki patlamış mısır kasesine bakıyorum. Bağdaş kurmuş oturuyorum, üzerimde iki hamle önce ikinci el mağazasından aldığımda tüylenmiş gri bir kazak var. Acaba Maverick hiç ikinci el mağazasına adım attı mı?

"Sana söyledim," ses tonumu eşit tutmaya çalışıyorum, "bu konuda konuşmak istemiyorum."

Sessizlik. Tek kelime etmiyor ama bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Evine döndüğümüzde de konuşmadı. Bana dokunmadı. Sadece parmaklarını direksiyona o kadar sert bastırdı ki ikiye ayrılmadığına şaşırdım. Neden böyle kötü bir ruh halinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir nedene ihtiyacı olduğunu da sanmıyorum. O sadece her zaman kızgın.

Ne kadar
yorucu. Ne
kadar...
ilişkilendirilebili
r.

Sonunda iç çekti. Ayağa kalktığını duyuyorum. Sehpanın etrafından dolaşıp yanıma oturuyor, koltuk ağırlığıyla eğiliyor. Göz ucuyla dirseklerini dizlerine dayadığını, ellerini birbirine kenetlediğini görüyorum. Üzerinde dar siyah bir kot pantolon, kazağının altına giydiği siyah bir tişört var ve kollarındaki tüm mürekkep izlerini görebiliyorum.

"Sana sık sık vuruyor mu?"

Gözlerimi kapatıyorum, patlamış mısır kasesini biraz daha sıkı kavıyorum. "Sana *söyledim*,

konuşmak istemiyorum-"

Çenemi tutuyor, sözlerimi kesiyor ve başımı kendisine doğru çekiyor. Öne doğru eğildi, böylece yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ve sana söyledim, *bu çok kötü.*"

Nefeslerim sık, kaslarım gergin. Patlamış mısır kasesini sıkabildiğim kadar sıkıyorum, parlak plastik parmaklarımın gerginliği altında esniyor. "Çek ellerini üzerimden," diye hırlıyorum.

Bana sırtıyor, eli yüzümde, çenemde geziniyor. Parmaklarını içeri sokuyor. "Hayır. Sen konuşmaya başlayana kadar olmaz."

Elinden kurtulup patlamış mısır kasesini yere fırlatıyorum. Zıplayıp içindekileri ahşap zemine kusarken ayağa kalkıyorum, battaniye kucağımdan düşüyor. Ellerimi yumruk yapıp göğsümü kabartıyorum.

Beni içine almak için arkasına yaslandı, yakışıklı yüzünde eğlenceye benzer bir şey vardı.

"Beni neden buraya getirdin?" Sesimi alçak, tonumu eşit tutmaya çalışarak ona soruyorum ama kalbim göğsümde çarpıyor, öfkem kaynıyor. *Önceden de* böyleydi. Annemle hâlâ böyle. Shane'de kaçmak için aradığım şey buydu. Beni sakinleştirecek birini.

Yatıştır beni.

Beni kendimden, o boş kendinden nefret çukurundan kurtar.

"Ha?" Beni sakince izlerken gözlerimi kısarak soruyorum. "Beni de buraya vurmak için mi getirdin?"

"Olabilir," diyor dürüstçe.

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kuruyor. Gülmeye çalışıyorum ama sesim yanlış çıkıyor, öfkeli bir huff gibi. "Seni lanet *olası pislik!*" Onu neden incitmek istediğimi bilmiyorum ama istiyorum. Neden onu kanepeye geri itmek ve yüzü kızarana kadar tokatlamak istediğimi bilmiyorum. Kulakları çınlayana kadar. Kendini savunmak için ellerini kaldırına kadar. Beni ittiği için özür dileyene kadar. Kafamı karıştırdığı için. "Neden beni orada bırakmadın?" Ellerimi havaya kaldırarak soruyorum. "Neden en başta benim evimdeydin ki?"

Hâlâ beni çileden çıkaran bir sakinlikle bakıyor ve bende bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor. Gözlerim sürahiye ve bardaklara kayıyor. Aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve o bardakları yere fırlatıp paramparça oluşlarını dinlemekten başka bir şey istemiyorum.

Ama nereye baktığımı görüyor ve sakinliğinin bir kısmı kaybolmaya başlıyor. Onun olduğunu bildiğim öfkeli puşta yol vermek için.

"Hayır, Ella," diye beni uyarıyor. "Bunu yapmak istemezsin-" "Ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok!"

Nefes alıp veriyor, bir elini yüzünde gezdiriyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturuyor. "Bu yüzden mi o okuldasın?" diye soruyor bana, ses tonunda küçümseme var. "Çünkü sen kendini kontrol edemeyen ergen bir sürtüksün-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Masadan iki bardak kaptım ve projektörün yanındaki duvara fırlattım. Parçalara ayrılıyor, camlar yerde kırılıyor, çıkan ses odayı delip geçiyor. Ama bu yeterli değil. Neredeyse yeterli değil.

İki tane daha uzanıyorum, ama o bana uzanıyor, ayağa kalkıyor ve üst kollarımı tutup sabit tutuyor.

"İndir onu," diye hırlıyor kulağıma, bedenimi onunkine bastırarak.

"Madem ısrar ediyorsun." Bardakları *sertçe* yere düşürdüm. Kolumdaki tutuşu onları fırlatmamı engelledi ama kollarımı yukarı kaldırarak ayaklarımızın dibinde parçalanmalarına yetecek kadar yükseklik verdi.

Sesi duyunca elleri kollarıma dolanıyor. Projektör perdesinin ışıklarıyla etrafımızdaki zeminde camlar parıltıyor. Orada neredeyse sessizlik içinde duruyoruz, tek ses onun ağır nefes alış ve benim hızlı nabzım.

Sonra beni kanepeye fırlatıyor, bir eli saçlarımda, bir yandan da taytımı yırtıyor.

"Seni küçük orospu," diye hırlıyor ve ayaklarının altında cam olduğunu biliyorum ama ben

kanepenin arkasını tutarken umursamıyor gibi görünüyor. "Annen seni hiç kırbaçladı mı, Ella?"
Nefesimi tutmaya çalışırken gözlerim büyüyor. Az önce yaptığım her şeyi kabullenmek için.
"Hayır, Maverick, hayır

"Ama dayak yemeyi seviyorsun, değil mi?" Kıçıma sert bir tokat atıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Onu görmek için dönmeye çalışıyorum ama saçlarımı daha sıkı kavırıyor, kafa derim yanıyor.

"Cevap ver bana." İç çamaşırımı dizlerime kadar indiriyor ve bir ses duyuyorum.

Kemeri çözülüyor, fermuarı aşağı çekiliyor.

"Maverick," diyorum tekrar, boğazım kurudu,

"yapma-"

"Yani hoşuna *gitmedi* mi?" diye soruyor bana. Beni saçlarımdan tutup kanepeye çekiyor, bir eliyle kalçalarımı ayırıyor ve sonra sikinin ucunu kıçımda hissediyorum. "Daha da iyi."

Bir yanımla teslim olmak istiyor. Bir yanımla dizlerimin üzerine çökmek, sırtımı eğmek, istediği her şeyi almasına izin vermek istiyor. Bir yanımla ayaklarıma kapanmak, bu güzel, vahşi tanrıya tapınmak istiyor. Ormanda tanıştığımız gece bir sonraki Shane'in o olacağını biliyordum. Beni sırlıklam aşık edecek bir sonraki kişi ve beni de kullanıp atacağını biliyordum.

Ama şu anda hala beni kullanıyor ve ben de kullanmasını istiyorum.

Ta ki elleriyle beni ayırana ve siki *olmasını istemediğim* bir yere değene kadar.

Uzuvlarım kilitleniyor ve başımı sallayarak kanepede doğrulmaya çalışıyorum. Elini sırtıma bastırarak beni aşağıda tutuyor.

"Maverick, hayır," diyorum açıkça, bunun artık bir oyun olmadığını anlamasını sağlamaya çalışarak. Bunun ciddi olduğunu. "Orada olmaz, Mavy-"

Göğsünü sırtıma bastırıyor ve boğazıma doğru uzanarak beni nefessiz bırakıyor. "Bu benim lanet olası adım değil."

Kalçalarını itiyor, aleti hâlâ olmasını istemediğim yerde, ama elleri ona yardım etmeden kıçıma giremiyor.

Bunu fark etmiş gibi görünüyor ve boğazımı bırakıyor, beni daha geniş açmak için geri çekiyor. Ona bakmak için dönüyorum, dizlerime kadar geliyorum, ama bu sadece ona daha iyi erişim sağlıyor ve bana sırtıyor.

"Maverick." Yutkunuyorum, sikini kıçıma doğru yönlendirirken gözlerimi ona kilitliyorum. "*Hayır.*" "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diye alay ediyor benimle, bir an dururken gözleri gözlerimde.

Başımı sallıyorum. "Seni istemiyorum-"

İşaret parmağını dar deliğe bastırıyor ve ben bir nefes çekiyorum.

Hayır. Ama o kelimeyi bir daha söyleyemem. O söylemez. Ama Liber'deki ormanda ona söylediğim sözleri hatırlıyorum. *Tehlikeli hale getir.*

Hâlâ bakışlarımı tutarak parmağını içime sokuyor.

"Hayır." Kısık, titrek bir sesle çıktı.

"Ella," diyor gözleri karararak, "neden o çiftliktesin?"

Bunu söyleme şekline neredeyse gülecektim. Ama gülmüyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

İç çekiyor, gözlerini deviriyor ve çenesini esnetiyor. Parmağını daha da içime sokuyor ve yanıyor. "Ella," diye hırılıyor, "benimle bu oyunu oynamak istemiyorsun. Bu gece olmaz."

"Nedenmiş o?" Onunla alay ediyorum, tüm vücudum kenetlenirken ona istediğini vermeyi reddediyorum. "Kötü bir ruh halindeyim."

"Hiç keyfin yerinde olur mu?"

Çenesi sıkılıyor ve gözlerinde beni ne kadar incitmek istediğini görebiliyorum.

"Konuş benimle," diye yalvarıyorum ona, parmağının etrafında gerilerek. "Bunun yerine

benimle konuş. Neden moralin bozuk?" Bundan kurtulmak için mantık yürütmeye çalışıyorum, kelimeleri kullanıp ona çevirmeye çalışıyorum. *Onu* konuşturmaya çalışıyorum.

Kaskatı kesiliyor, öfke yerini başka bir şeye bırakıyor. Sadece kısa bir an için. Parmağını hareket ettirir.

İçime girip çıkıyor, kıcımlı kavırıyor. Sıcak sikini kalçamda hissediyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Ellerimin altındaki kanepeyi kavırıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Onun içimdeki hissini görmezden geliyorum. "Burada ne işimiz var? Bana tecavüz etmek mi istiyorsun? Kırbaçlamak mı? Dövmek mi? Beni karavanıma geri mi göndereceksin? Karavan parklarından gelen kızlara böyle *mi* davranılması gerektiğini düşünüyorsun, *Mavy*?"

Beni öldürmek istiyormuş gibi boynundaki gergin kasların derisine yapışmasını izliyorum. "Sanırım sana böyle davranmamı istiyorsun."

Ben cevap veremeden kanepeden bir şey kapıyor, kemer nefes boruma dolanırken kendini içimden çekip çıkarıyor ve başımı döndürerek ondan uzaklaştırıyor. Parmaklarım içgüdüsel olarak ona doğru hareket ediyor, çekip çıkarmaya, nefes almam için yer açmaya çalışıyor.

Bu hala bir oyun.

"Benimle kavga etme," diye fısıldıyor kulağıma, göğsünü sırtıma yaslıyor. "Benimle kavga etme, yoksa durumu daha da kötüleştiririm."

Tüm vücudum gerginlikle sarmalanmış durumda ve yerdeki camı düşünüyorum. Onun sert aletini sırtımda hissedebildiğim gerçeğini düşünüyorum. *Nefes alamadığım* gerçeğini düşünüyorum.

Mücadele etmeyi bırakıyorum, parmaklarım hâlâ kemerde ama artık onu çıkarmaya çalışmıyorum. "Kanepeye tutun," diye talimat veriyor bana.

İstedikini yaparsam, yapmasını istemediğim şeyi yapmaz. Durumu daha da kötüleştirmeyecek. Bu yüzden dediğini yapıyorum, yavaşça, boğazımdaki kemerle uzuvlarımda panik ışığı yanıyor. Bayılmamın ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Ama sonra, merhametli bir şekilde, kemeri biraz gevşeterek tutuşunu gevşetir.

Bir saniye sonra tekrar sikinin ucunu *orama* bastırmaya başladı.

Panik beni ele geçiriyor ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Bunun senin için eğlenceli olacağını mı düşündün?" diye soruyor bana manik bir sırıtışla.

Başımı sallıyorum. Vücudum soğuk terler döküyor. Yılbaşı gecesini gibi mi? Yılbaşı gecesini yapabilirim. Yılbaşı gecesini ve sonrasındaki her zaman gibi olsun *istedim*. Bunu becerebiliriz.

Ama bu...

Konuşamıyorum.

Parmakları altımdan ıslak yarığıma doğru kayıyor ve ürperiyorum. "Burası mı?" diye dalga geçiyor, parmaklarının uçları şişmiş klitorisimin etrafında dönüyor.

Koltuğu daha sıkı kavırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Buraya başka kimse gelmedi, değil mi Ella?" diye soruyor, klitorisimin etrafında dönmeye devam ederken serçe parmağıyla girişimi sıyrıyor. "Ben olduğumdan beri mi?"

Başımı sallıyorum. Konuşma.

"Ama ben orada olmak istemiyorum." Parmaklarını çekip aletini kıcıma bastırıyor. "Ben *burada* olmak istiyorum."

Dudağımlı ısıyorum, gözlerime yaşlar doluyor. Bunu en son yaptığımda... gözlerim kapanmıştı. Kanı hatırlıyorum. Midemin nasıl kasıldığını. Zordan da öteydi. İşkence gibiydi.

Bu ilk ve son seferdi.

Kendimin kurban olmasına asla izin vermedim, annemle değil. Eski sevgililerimle de. Ama bir gece vardı... bir kere. İkimiz de sarhoştuk ve Shane.

Sanırım Maverick'i hafife almışım. Sanırım bu artık bir oyun değil. Tanımadığım, ormanda tanıştığım ve bana vurmasına izin verdiğim bir adamın evine gittiğim için aptal olduğumu düşünüyorum. Sanırım hak ettiğim hayattan bir kaçış yolu bulmaya çalıştım. Bektan bir karavan,

boktan bir anne ve yemeksiz. Benim hayatım bu.
Ama bu... Belki ben de bunu hak ediyorum.

Bana daha fazla baskı yapıyor, kemer boğazımı sıkıyor ve başımın dönmesine neden oluyor. Kanepeyi daha sıkı kavıyorum, yüzümü kanepeye gömüyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

Durmayacak.

Neden öyle düşündüm bilmiyorum. Onunla neden alay ettiğimi bilmiyorum. Liber'de gözlerinin içine ilk baktığımda neden bir canavarı fark etmediğimi bilmiyorum. Ona şeytanı gördüğümü söylemiştim. Aynı şeytanı kendi içimde de gördüğümü söylemiştim.

Ve yaptım da. O geceden sonra sıçıp batırdım. O geceden sonra karbonhidrat için, ağzıma bir şeyler koyabilmek için kendime bira üstüne bira doldurdum. Unutmak için. O geceden sonra annem ilaç almak için gitti ve erkek arkadaşı kaldı.

Geceden sonra odama geldi.

Keşke *cesur* olabilseydim. *Söylemeye değer bir şey söyleyebilseydim*. Açlığa katlanabilseydim. Birayı unutabilseydim. Yemekten daha fazlası için aç kalmasaydım.

Maverick üzerime eğiliyor, göğsünü sırtıma dayıyor, dudakları kulağıma değiyor. İçimde değil ama siki o kadar sert, o kadar ateşli ki daha fazla beklemeyeceğini biliyorum. Buraya daha önce de gelmiştim.

Parmakları ensemde, kemeri boğazımın etrafında çok sıkı tutuyor. Nefes alamıyorum.

"Ella," diye fısıldıyor kulağıma. "İyi bir kız ol." Nefesi tenime değiyor, yumuşak ve ılık. "Uslu olursan seninle ilgilenirim, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu bir oyun
değil. Bu bir
oyun mu?

"Eğer değilsen," diye devam ediyor, parmaklarını ıslak yüzümün kenarlarında gezdirerek, "eğer benim için iyi değilsen..." sözünü yarıda kesiyor ve bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Ama sonra cümlesini bitiriyor. "Seni öldüreceğim."

Gerçekten korkuyor muyum? Bu gerçekten korku mu? Öyle demek istemedi. Ama yılbaşı gecesi söylediklerini düşünüyorum. Bir kadını çekiçe öldüresiye dövmesi hakkında.

Hayır.

Nedense beni düşüncelerimden sıyrıp kemerdeki tutuşunu gevşetiyor ve ben de yutkunarak nefes alıyorum. "Bana neden durmam gerektiğini söyle," diyor usulca.

Onun sözleriyle başım dönüyor, göğsüm sıkışıyor, zihnim yarışıyor.

"Konuş benimle, *Ella*." Sözleri daha acil, neredeyse yalvarıyor. Yalvarıyor. "Bana sırlarını anlat." "İstemiyorum," demek için kendimi zorluyorum. "Orada olmaz."

Yanağıma doğru gülüyor. "Daha önce hiç götten sikilmedin mi?"

Yutkunuyorum, boğazım acıyor. "Evet," diye itiraf ediyorum. Vücudunun sırtıma doğru gerildiğini hissediyorum. "Ben sadece..." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Tanrı olabilir ve ayaklarına kapanabilirim, ama bu şekilde mi? Tanrılar gönüllü teslimiyet istemez mi? Tebaalarını diz çökmeye zorlamak istemezler, değil mi? Bu yüzden özgür iradeye sahip değil miyiz?

Burada onunla özgür iradem var mı? Artık o kadar emin değilim.

Sessiz, odada sadece nefes alış verişlerimizin sesi var. Ve sonra boynuma doğru inliyor, dişleri tenimi sıyrıyor, böylece boğazındaki sesi *hissedebiliyorum*, sanki ruhundan geliyormuş gibi.

"Siktir," diye tıslıyor, kaşlarını omzuma bastırıyor. "*SİKTİR!*"

Gözlerimi sımsıkı kapatıp onları tutmaya çalışırken, ellerimi kanepenin arkasına sıkıştırırken bile gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

Onu bana getirecek ne oldu? Bana olanlara benziyor mu?

Şeytanlar yaratıldı mı? Ben boş mu doğdum? *O boş muydu?*

Sanki aklımı okuyormuş gibi gömleğime doğru, "Sana ne oldu Ella? Neden sana böyle davranmama izin veriyorsun?"

Başımı koltuktan kaldırmıyorum.

Altıma uzanıyor, eliyle ağzımı kapatıyor ve başımı geriye doğru çekiyor. "Yakında konuşmaya başlamak zorunda kalacaksın, bebeğim."

Bebeğim.

"Bu sessizliğe dayanamıyorum. Seni daha fazla incitmek istiyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kahkaha sesleriyle uyandım.

İlk başta, annem olduğunu ve inlemelerin başlamak üzere olduğunu düşünerek dönüyorum ve başımın üzerine bir yastık sıkıştırıyorum. Ama sonra *bu yatağın* benimkinden çok daha büyük olduğunu fark ediyorum.

Yastığı fırlatıyorum ve kulaklarımı zorlayarak dik duruyorum.

Başka biri gülüyor.

Ve havada bir şey var.

Derin nefes alıyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Marihuana.

Komodinin üzerindeki çalar saate bakıyorum. Saat sabahın üçü. Perşembe. Dün geceki kavgayı düşünüyorum, sadece birkaç saat önce. Ben kıyafetlerimi giydikten sonra Maverick sessizce yerdeki camları temizledi.

Beni burada bıraktı, giymem için bana gömleklerinden birini attı ve aşağı indi. O kavgadan sonra hiç konuşmadık. Neredeyse...

Gözlerimi kapatıyorum ve birinin tekrar güldüğünü duyuyorum. Burada karanlıkta kalmayı, tekrar uyumaya çalışmayı düşünüyorum. Ama onunla konuşmak istiyorum. Ve burada kimin olduğunu bilmek istiyorum.

Geçtiğimiz üç hafta içinde, onun evinde kendi evimden daha fazla gece geçirdim. Aptalca ve çocukça olduğunu biliyorum ama bu evin *benim de evim* olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bunu düşünürken yüzüm yanıyor ve bunu ona asla yüksek sesle söylemem ama yine de. Küçük baloncuğumuzu kimin istila etmesine izin verdiğini bilmek istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, omurgamı çelikleştiriyorum ve yatak odasının çift kapısından çıkıyorum. Birkaç ses duyuyorum, hiçbiri Maverick'e ait değil ve birden aklıma belki de aşağıda olmadığı geliyor. Belki arkadaşları gelmiştir ve misafir odasında uyumaya gitmiştir ya da belki...

Sonra kahkahasını duyuyorum. Havlayan bir kahkaha, neredeyse kaygısız. Tanıdığım çocuğa hiç benzemiyor. Yine de, kavgamıza rağmen, onu duymak beni daha iyi hissettiriyor. Burada olduğunu bilmek.

Geldiğimi anlasın diye fazla sessiz olmadan merdivenlerden iniyorum. Merdivenleri dönüp uzun koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum.

Kapının eşiğinde durduğumda, bunun berbat bir fikir olduğunu düşünerek donup kaldım.

Gözlerim hemen karşımda, Maverick'in yanındaki kanepede oturan çocuğa kilitleniyor. Koyu mavi gözleri, siyah kıvrıcık saçları var. Onu daha önce hiç görmemiştim ama o da en az Maverick kadar güzel ve kollarımı bilinçsizce bacaklarımın üzerinde kavuştururken gözümü ondan alamıyorum.

Göğüs.

Bir yerden müzik çalıyor, Kamaara'dan *MoodSwings* ve loş ışıkları, masanın üzerindeki alkol şişeleri ve etrafta asılı duran esrar bulutuyla tüm odaya rahatsız edici bir his veriyor. Sanki burada olmamak benim yararımıymış gibi.

"Vay, vay, vay," diyor kıvrıcık saçlı çocuk, uzun, solgun parmaklarında berrak bir bardakla. "Onu saklamana şaşırmadım Mav, ama biliyorsun ki paylaşmak," gözlerini bana dikmiş olan Maverick'e bakıyor, "yapılacak iyi bir şey."

Kollarımı vücuduma daha sıkı sararak kendimi Maverick'e bakmaya zorluyorum. Yanında, belli belirsiz tanıdık gelen bir adam içkisini yudumluyor. Yüzünü buruşturuyor ve bir şişe votkayla birlikte sehpanın üzerine koyuyor.

Bana gülümsüyor ve kollarını kavuştururken Maverick'i işaret ediyor. "Yılbaşı gecesindeki kız bu mu?" Sesi derinden geliyor ve kahverengi teninde parlayan gamzelerini görüyorum.

Hepsi siyah giyiyor ve ben Maverick'in beyaz tişörtü ve taytımın içinde olduğumu fark ediyorum. Hepsinin bana bakmasından dolayı yüzüm kızardı.

Maverick kanepeye çökmüş, ayakları yerde, elleri dizlerinin üzerinde. Masanın üzerindeki sigarayı görüyorum ve kafasının iyi olduğunu anlıyorum.

Özellikle de parmağıyla beni işaret edip arkadaşlarıyla tanıştırma zahmetine girmeden "Buraya gel" dediğinde.

Ağzım kuruyor ve başımı sallıyorum, bir tutam saç yüzüme düşüyor. "Ben yatağıma döneceğim-"

"Ella."

Derin mavi gözlü çocuğun yumuşak bir kahkaha attığını duyuyorum.

Maverick'in adımı söylemesi tüylerimi diken diken ediyor ama dün gece -sadece birkaç saat önce- eşyaları bırakma şeklimiz, yerdeki camlar, yatağa dönmemesi...

Belli ki hepsi içki ya da sigara içiyordu ve diğer ikisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Birini daha önce görmüştüm ama adını hatırlamıyorum ve şeytan gözlü çocuğu hayatımda hiç görmedim. Belalı birine benziyor.

"Bırak onu," diyor kalın sesli adam kayıtsızca. "Eminim onu çok yordun."

Sertleşiyorum ama merdivenlere doğru geri dönüyorum.

"Ella," diyor Maverick tekrar, sesi sert. "Buraya gel dedim."

Dediğini yapmak istememden nefret ediyorum. Kendimi onun kucağına atmak, beni öpücüklerine, ellerine boğmasına izin vermek istememden nefret ediyorum, tam burada herkesin önünde.

Beni asla geri dönmeyeceğim dediğim o yere tekrar düşürmesinden nefret ediyorum. Ve o annemin erkek arkadaşı değil. Benden nefret edeceği biri değil, yani bunu yapmakta özgürüm. Bunu yapmakta.

Çünkü ona karşı koyacak biri. Zaten karşı koymuş biri. Beni tüm bu saçmalıklardan uzaklaştırabilecek biri. Ve bunu istemek beni zayıflatıyor. Beni terk etmediği sürece, beni istediği gibi kullanmasına izin vermek istiyorum.

Ama kendime onu da kullandığımı hatırlatıyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve oturma odasına doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. Mavi gözlü çocuk bardağının geri kalanını boşaltıyor ve eğilip sehpanın üzerine koyuyor. Tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum ama Maverick'e doğru yürümeye devam ediyorum.

Masaya gidiyorum ve Maverick'e ulaşmak için kıvrıcık saçlı çocuğun yanından geçmem

gerektiğini fark ediyorum. Sehpanın onlara yaklaşma şekli yüzünden bacaklarına sürüneceğim.
Yutkunuyorum, yere bakıyorum.

"Merak etme," diyor mavi gözlü çocuk hışırtılı sesiyle, "ısırmam."

Bundan şüpheliyim.

Ama yine de yanından geçiyorum, vücudumu eğerken ellerimi yanlarıma bırakıyorum ve herhangi bir yerimin onun herhangi bir yerine değmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bunu benim için kolaylaştırmıyor ve bacağım inciklerine sürtünüyor ama elleri hâlâ kalçalarında, dizleri ayrılmış olan Maverick'e doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Önünde duruyorum, dudağımı ısırırken ona bakıyorum.

"Benimle otur," diye emrediyor.

Başka kimse tek kelime etmiyor. Ateş eden çocuğa doğru bir bakış fırlatıyorum ve o da tıpkı diğer çocuk gibi bana bakıyor.

Tüm vücudum sıcak hissediyor ve tüm bu durumun garipliğine rağmen, Maverick'in gömleğinin altında meme uçlarımla sertleştiğini hissediyorum.

Kendimi göğsüne gömüp kaybolmak istediğim için dediğini yapıyorum ve eğilip kucağına oturuyorum.

Ama başını sallıyor ve ben de duruyorum. "Arkanı dön."

Ne? Ciddi olup olmadığını anlamak için bakışlarını karşıladım. Eğer bundan kurtulmak için yalvarabilirsem. Ama sessiz bir taleple kaşlarını kaldırıyor ve yavaşça dönüyorum, kığım yüzüne bakıyor.

Beni kucağına çekiyor ve bir kolunu belime sararken ereksiyonunu kığımın hissedebiliyorum. Diğer eliyle bir omzumun üzerinden saçlarımla tarıyor ve boynuma bir öpücük konduruyor.

Gözlerim dalgın dalgın kapanıyor ve yanımdaki arkadaşlarını düşünmemeye çalışıyorum. *O ne yapıyor?*

Sesi kısık olan çocuk gülüyor. "Onu bizim önümüzde mi açacaksın? Bu hiç hoş değil Mav. Ben evliyim, unuttun mu?"

Kaskatı kesildim. *Ne oldu?* Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Maverick'in elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o sadece beni daha sıkı tutuyor. Parmaklarını saçlarımla arasından geçiriyor ve başımı omzuna doğru çekiyor.

"O zaman gitmelisin," diyor usulca, benimle konuşmadığını bildiğim halde dudakları tenime değiyor. Dişlerini boynuma sürtüyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatarak kendime rağmen ona doğru bastırıyorum. "İzlemelerini mi istiyorsun, Ella?" diye soruyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. "Arkadaşlarımla sana ne kadar kötü davranmama izin verdiğini görmelerini mi istiyorsun?"

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

Bilmiyorum. Gözlerim hâlâ kapalı ve bacaklarımla arasını zonkluyor, bana dokunması için can atıyorum.

"Kalçalarını kaldır Ella," diye emrediyor, başını tekrar boynuma gömüyor. Tereddüt ediyorum ve saçlarımla acıyla sıkarak gözlerimi yaşartıyor.

İstediğini yapıyorum, ayaklarımla kaval kemiğine bastırarak kalçalarımla beceriksizce yukarı kaldırıyorum.

Birinin eli belime geliyor, taytımı çekiştiriyor. Bunun Maverick'in eli olmadığını biliyorum, çünkü hâlâ bir eli saçlarımda, bir eli de belimde. Tekrar kıvranmak isteyerek kaskatı kesiliyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor Maverick kulağıma, "o Ezra. Uslu bir kız ol, bebeğim. O sadece Onları aşağı çek. Sana dokunmayacak. Ben söylemedikçe dokunmayacak."

Ezra'nın taytımı indirmesine izin verirken nefesimi tutuyorum. Hareket ettiği yönden onun evli bir adam olmadığını anlıyorum, bu da sadece ince kumaşı tamamen üzerimden çektiğinde ve

k lotumla Maverick'in kucağında oturduğumda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Maverick'in belime doladığı eli karnımın  n kısmına, oradan da i   amaşıırımın pamuklu kumaşının altına doğru kayıyor.

Parmakları klitorisimi bulduğunda nefesim kesildi. Başımı ona doğru daha sert geri  ekiyor.

" ok ıslaksın,

bebeğim." Parmağını daha da aşağı daldırıyor, ben kalçalarımı sallarken giriş yerimle alay ediyor. "Bacaklarını daha geniş aç," diye talimat veriyor.

"Her yerini hissetmek istiyorum."

Hiç tereddüt etmedim. Bacaklarımı Maverick'in dizlerinden sarkacak şekilde açılı olarak kaydırıyorum ve kalçalarımın hala kanepede onun yanında olan arkadaşlarının bir kısmına değdiğini hissediyorum. Temas beni sarsıyor ama gözlerimi kapalı tutuyorum, Maverick'in şişmiş klitorisimin etrafında dönen parmaklarına odaklanıyorum.

"Maverick." Sesi kısık olan çocuk. Kulağa gergin geliyor. "Kokusunu alabiliyorum." Yüzüm kızarıyor ve dudağımı ısıyorum. Gözlerimi kapalı tutmak için kendimi zorluyorum.

"Evine git," diyor Maverick umursamazca, sert göğsüne daha da yaslanıp aletinin bana baskı yaptığını hissettiğimde dudakları boynumu sıyrıyor.

"*Maverick.*" Adını söylemek istememiştim ve yüzümün ısındığını hissediyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum.

Beni ısıyor, sertçe. Bağırıyorum, sonra parmakları saçlarımdan ayrılıp ağzımı kapatıyor ve sonunda parmaklarını içime sokuyor, kabaca girip çıkıyor. "Kimin için ıslanıyorsun?" diye alay ediyor benimle. "Kardeşlerim için mi, Ella? İkisinin de seni sikmesini mi istiyorsun?" Daha sert, daha hızlı itiyor, iki parmağı içimde. "Ama sen götten istemiyorsun Ella, ne olmuş yani?" Beni tekrar ısıyor, cevap veremeyeyim diye elini ağzıma daha sert bastırıyor. "İkisini de *burada mı* istiyorsun?" Demek istediğini vurgulamak için bir parmağını daha içime sokuyor. Boğazıma doğru gülüyor. "Sığacaklarını sanmıyorum bebeğim. Ama denemelerini istiyorsan..."

Ona karşı başımı sallıyorum. "Hayır." Kelime parmaklarının altından boğuk bir şekilde çıkıyor. "Hayır, ben sadece..." Zevkin içinde kayboluyorum, parmakları içime ustaca girip çıkıyor, beni sınıra doğru itiyor. "Ben sadece..." Eli ağzımdan boğazıma doğru ilerlerken tekrar deniyorum.

"Sadece ne, bebeğim? Tükür onu."

Ağzımı açıyorum ve onun yerine bir inilti çıkıyor.

Bana karşı gülüyor. "Benim için inlerken çok tatlı oluyorsun."

"Lucifer." Bu Ezra'nın derin sesi. Diğer çocuğa taktığı isim beni bir an için ürkütüyor ama sonra Maverick'in parmakları tekrar klitorisimi okşamaya başlıyor ve ben de bırakıyorum. "Git. *Eve.*"

Kanepenin kaydığını hissediyorum.

Birisi ayağa kalktı ama ben hâlâ gözlerimi açmadım.

"Luce'un evli olduğunu biliyor muydun, Ella?" Maverick bana soruyor, sesi alçak, sıcak nefesi boynuma değiyor. "O evli ve şu anda senin o güzel küçük amcığına bakıyor."

Göbeğimin sıkıştığını hissediyorum. Çok yaklaştım. Çok yakını.

"Bacaklarını daha geniş aç, güzel kız." Beni parmaklamaya devam ederken boğazımı yalıyor. "Bırak seni görsün."

Hiç düşünmeden dediğini yapıyorum ve Maverick parmaklarını içimden çıkarıyor, iç çamaşırlarımı yana itiyor, böylece şişmiş, çıplak amım ortaya çıkıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama o beni tek bir kelimeyle durduruyor. "*Hayır.*"

Yine de yapmış olabilirdim ama bakışlarım koyu mavi gözlü çocuğa kilitlenmişti. Elleri cebinde, çenesini sıkmış bana bakıyor. Sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıkıyor, koridorda tepiniyor ve arkasından kapıyı çarparak kapatıyor.

Ezra kıkırdıyor ama Maverick'in parmakları tekrar içime kayarken ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Arkana yaslan, güzel kız." Omzumu ısırdı. "Kardeşimin önünde bitirmeni istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, artık sadece iki kişi oldukları için biraz daha rahatlamış hissediyorum.

Sırtımı Maverick'in göğsüne yaslıyorum, bacaklarım hâlâ açık.

"Sana dokunabilir mi?" diye soruyor klitorisimle oynarken. "Seni boşaltmayacak Ella, bu sadece benim için. Ama onun yardımına ihtiyacım olabilir."

Bundan şüpheliyim, söylemek istiyorum. Ama yine uçurumun kenarındayım ve sadece serbest kalmak istiyorum. Merak ediyorum

Güneş doğduğunda tüm bunlardan pişman olup olmayacağımı düşünürken yavaşça başımı sallıyorum.

Ve birinin parmakları amıma geliyor, beni çekip ayırıyor ve iyice açıyor. Maverick klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyor ama ikisinin de beni görebildiğini biliyorum.

Her mahrem yerimi. "Kahretsin," diyor Ezra fısıltıyla ve yanaklarım kızarıyor.

"Çok güzel, değil mi?" Maverick soruyor ve ben neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum. "Gelene kadar bekle."

Sırtımı kamburlaştırırken nefesim kesiliyor ve Maverick, "İşte bu, güzel kız. Benim için gel. Görelim bakalım." Başparmağıyla klitorisimi uyarmaya devam ediyor ama iki parmağını içime sokuyor ve dolgunluk beni tamamen çözüyor. Ezra'nın parmaklarının beni hala ayrı tuttuğu hissiyle orgazmım doruğa ulaşıyor.

Nefesim kesiliyor, ellerimi bacaklarının yan tarafına doğru yumruklarken vücudumdaki her sinir ucu karıncalanıyor. Ama Maverick'in talepleri bitmedi. "Kimin için geliyorsun?" diye soruyor bana, daha sert iterek. "Sen kime aitsin?"

"Sen," diye nefes nefese kaldım, "sen-" "Benim lanet adım ne?"

"Maverick." Tekrar tekrar söylüyorum. "Maverick, Maverick, Maverick." Ve sonunda bitirdiğimde, Ezra'nın elleri üzerimden çekildiğinde ve Maverick'in avuç içi beni kapladığında, yere geri süzülüyorum, gerçeklik batıyor.

Beni on dokuz yaşında bir kız gibi gösterip göstermemesi umurumda değil ama Maverick'in kucağında iki büklüm olup başımı omzuna gömüyorum ve Tanrı'dan bana gülüp beni itmemesini umuyorum.

Tanrı dinliyor gibi görünüyor.

Maverick'in kolları sırtıma dolanıyor ve beni kendine çekerek başımın üstünü öpüyor. "Sen çok iyi bir kızdın," diye mırıldanıyor. Sonra beni kollarının arasında kaydırıyor, bir çocukmuşum gibi kucağına alıyor ve ayağa kalkıyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor Ezra'ya ve başka bir şey söylemeden çıkıp beni üst kata taşıyor, yatağında, bedeni bedenime sarılmış halde uykuya dalmama izin veriyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maverick

"HAYIR, SEN FINDIKSIN!" Elini çiğ kurabiye hamurundan tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bu bok seni hasta edebilir!"

Cuma sabahı saat gece yarısını geçti ve her şey dün gecedен çok daha iyi gidiyor. Bu gece kırık cam yok. Ve paylaşmak zorunda değilim.

Ella uyarımı dikkate almıyor, yine de parmaklarını fırın tepsisindeki çiğ kurabiyelere daldırıyor ve ben onu durduramadan bir parça koparıp ağzına atıyor. Çıplak ayaklarıyla geri çekiliyor, bir eliyle çiğnemesini ve sırtışını gizliyor.

Kurabiyeleri fırına koyuyorum, zamanlayıcıyı ayarlıyorum, onu görmezden geleceğimi düşünmesine izin veriyorum. Sonra dönüp onu mutfak masasına çarpıyorum. Kendini avuçlarında yakalıyor, hala çiğniyor, başını sallıyor ve boğulmamaya çalışıyor.

"Ben-ben-"

Parmaklarım yanlarına gidiyor, kıvranmaya çalışırken onu hafifçe gıdıklıyor. "Ne dedin bebeğim? Seni tam olarak duyamıyorum."

Kavrayışım sarsılıyor, kurabiye hamurunun son lokmasını da yutuyor ve avuçlarını çıplak göğsüme bastırıyor.

"Neredeyse *boğuluyordum*, seni pislik!" Bana şakacı bir tokat attı, ben de onu kucağıma alıp omzuma attım ve etrafında döndürdüm.

Gülüyor, ben onu daha hızlı ve daha hızlı döndürürken düşüp yere çakılmasını engellemek için ellerini belime koyuyor.

Ve sonra parmakları hala bana karşı.

Gülmeyi bıraktı.

Hareket etmeyi bırakıyorum.

Hâlâ baş aşağı asılı duruyor ve tam sırtıma baktığını biliyorum. Daha önce ya da bu sabah onu yatağımda becerdikten ve tişörtümü çıkarmadıktan sonra görmemiş gibi değil. Ama şimdi çok yakın ve kişisel.

Kahretsin.

Onu ayaklarının üzerine yatırdım, ondan bir adım geri çekildim, ellerim yanlarıma düştü.

Bana bakıyor, kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık var. Elleri arkasındaki masanın üzerinde, ayağı baldırından yukarı kayıyor.

Sessizlik aramızda uzanıyor.

Ve sonra dedi ki, "Mavy-"

"Bu benim adım değil bebeğim," diye onu nazikçe azarlıyorum.

Muhteşem kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama bir elini saçlarında gezdirerek başını sallıyor. Üzerinde benim gömleğim ve iç çamaşırı var, başka bir şey yok. Sanırım *bunu* her gün mutfağında görmeyi umursamazdım, ama bunun aptalca olduğunu biliyorum. Şehvet bulutu başımı döndürüyor.

Ben evlilik için yaratılmadım, ayrıca Ria... Bunu düşünmeme izin vermiyorum. Onun hakkında. Ella yutkunuyor. "Sırtına ne oldu?"

Nefes veriyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve mutfaktaki adaya dönüp lavabonun üzerinden uzanarak elektronik sigarayı alıyorum. Çoktan yüklenmiş ve kullanıma hazırды.

Ağızma götürüyorum ama o aramızdaki boşluğu kapatıyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla kapatıp kırmızı sigarayı aşağı çekiyor.

Yavaşça elimden çekti, ben de izin verdim.

Lavabonun yanına koyuyor ve kollarını kavuşturarak bana dönüyor. "Konuş benimle."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu konuşma bana dün geceki, Lucifer ve Ezra gelmeden önceki konuşmayı hatırlattı. Ve o konuşma iyi gitmemişti. Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Pisliğin teki olduğumu biliyorum. Keşke... *keşke bana açılsaydı*. "Konuşacak bir şey yok."

"Maverick."

Bundan hoşlanmadım. Sanırım şimdi onun nasıl hissettiğini anlıyorum. "Benim sırlarımı biliyorsun. Bana seninkilerden birini söyle."

Aslında onun sırlarını bilmiyorum ama onun hakkımda bildiğinden daha fazlasını bildiğimi anlıyorum. Yine de çenem geriliyor. Kollarımı kavuşturup onun duruşunu taklit ediyorum, birbirimize bakarken lavaboya yaslanıyorum. "Söyle bana Ella. Söyle bana... şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?"

Ayaklarına bakıp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor, topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. "Bilmiyorum," diyor sonunda, tekrar bana bakarak. "Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?"

Gülümsüyorum. "Nu uh, bebeğim. Bu oyunu böyle oynamayacağız."

"Bu bir oyun değil, Maverick!" diye tersliyor, kollarını indirip bana doğru adım atıyor, şakacı tavrı kayboluyor.

İşte başlıyoruz. Ella'nın özelliği kibarlığı sevmemesi. Sakinliği sevmiyor. Sanırım bu yüzden o lanet okula gidiyor. Sanırım bu yüzden ondan hoşlanıyorum. Sanırım tartışmalarımızdan hoşlanıyor ve sanırım... Sanırım ben de hoşlanıyorum.

"Bu bir oyun değil! Beni işte takip ediyorsun. Beni evde takip ediyorsun. Annemi incittin, sanki benim sahibimmişsin gibi beni buraya geri getirdin!" Parmağını göğsüme saplıyor, yüzü öfkesinden pembeleşiyor. "Arkadaşlarının bana dokunmasına izin veriyorsun, sanki bir oyuncakmışım gibi bana hava atıyorsun! Ben sana ait değilim! Ve bana bir *bok* anlatmak istemiyorsun-"

Bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum ve sözünü kesiyorum. "Hiç bu kadar çok kelimeyi aynı anda söylediğini duymamıştım, evlat." Ağızım onunkinin üzerinde, dudaklarımız birbirine değiyor. "Saçma sapan şeyler olması çok yazık."

Ağızını açıyor ama avucumu dudaklarına bastırarak sözlerini kesiyorum. "Sen bana aitsin."

Başını benden uzaklaştırıyor, bileğini de tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor ama ben onu

bırakmıyorum.

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve her yerim sıcak. Sanki bir şeyleri kırmak istiyorum. Sanki onu parçalara ayırmak istiyorum. Nefes alamayana kadar öpmek. O benim içimde kaybolana kadar, ben de onun içinde kaybolana kadar.

Unsaints hakkında hiçbir şey bilmiyor. 6. Gerçek hayatım. O bir kaçış. Hayatım başka bir şey olabilseydi o da olabilirdi. Eğer bodrumumda kilitli bir kız olmasaydı. Başında bir ödül olmasaydı. Beş hafta içinde ödemem gereken bir bedel.

Bu, benimle Ella arasında... hiçbir şey değil. Asla hiçbir şeyden fazlası *olamaz*. Ama eğer bunu acıtmak istiyorsa, birlikte geçirdiğimiz zamanı da acıtmak istiyorsa, o zaman benim için sorun yok.

Bana tokat atmak için boştaki elini kaldırıyor ve ben de o bileğini yakalıyorum. Onu döndürüp lavaboya doğru itiyorum, ellerini tutuyorum ve bana hırlıyor. Beni tekmelemek için dizini kaldırıyor ama bacaklarımı çıplak bacaklarına bastırıyorum, iki bileğini de tek elime alıyorum ve sonra tezgahın üzerindeki bloktan şefin bıçağını kapıyorum.

Hala duruyor.

Tüm vücudu donmuş, gözleri kocaman.

Liber'de ormanda boğazına bıçak dayadım ve *böyle* bir tepki vermedi ama yine de bir avuç dolusu Xanax almış ve içmişti.

Bıçağın ucunu çıplak kolundan aşağı, gömleğimin kollarının altından geçiriyorum. Tüylerinin diken diken olmasını izliyorum, yutkunurken ona bakıyorum.

"Öyle değil mi?" Ona usulca soruyorum, bıçağı kolundan yukarı, tişörtümün kollarının altına ve tekrar aşağı kaydırıyorum. Hâlâ diğer elimde tuttuğum bileklerinde nabzını hissedebiliyorum, bedenim onunkine yaslanmış durumda. "Sen bana ait değil misin, Ella?"

Başını sallıyor. "Hayır." Kelimeyi alçak sesle, hırlar gibi söylüyor ve gözlerini kısıyor, ama ben bunu görebiliyorum: korkusunu.

Bıçağın ucunu solgun tenine daha sert bastırıyor, kolunu aşağı yukarı okşuyorum. "Ne olurdu," diye soruyorum ona, dudaklarımı yalayarak, "eğer... *kayarsam*?" Bıçağa doğru başımı sallıyorum.

Gözleri büyür. Ağzı açıldı. Ama bana cevap vermiyor.

Aletimin sertleştiğini hissediyorum ve onun da bunu karnında hissettiğini biliyorum. Bacağımı kalçalarının arasına sokuyorum. "Çılgınlıklarını kimse duymaz, Ella. Burada olmaz."

Nefesini içine çekiyor, vücudu hala donmuş, öfke yerini tamamen korkuya bırakmış.

"Kimse kayıp olduğunu bilemez. Neredeyse bir hafta boyunca." Bıçağın ucunu köprücük kemiğinin üzerinden çenesinin hemen altına doğru kaydardım.

Başını kaldırıp ırkıldı. Bıçağın düz kısmını boğazına dayadım.

"Connor seni özleyene kadar değil, ha? Ama Connor konuşmuyor, değil mi?" Yüzüne geri dönen öfkeye sırtıyorum, yüz hatları sertleşiyor, çenesi geriliyor. "Onu hiç öptün mü Ella?"

Cevap vermiyor.

Bıçakla çenesini daha yukarı kaldırıyorum. "Hayır. O değil o zaman." İç çekiyorum, bileklerini bırakıyorum. Bıçak çenesinin altındayken kıpırdamayacak.

Onun yerine belini kavriyorum, parmaklarım içeri giriyor. "Dün gece beni durdurduğunda, kimdi o?"

Seni inciten kimdi, ha?" Solgun teni pembeleşiyor.

"Yaptığın en kötü şey *bu* mu bebeğim?" Yaklaşıyorum, alnım onunkine değiyor, bıçak hâlâ boğazında.

Ellerini lavaboya dayamış, sanki kendini sabitlemek ister gibi.

"Kimin seni götten sikmesine izin verdin, Ella? Eğer senin sahibin *bensem* ve *ben* yapamıyorsam, o zaman kim yapabilir?"

"Bana sahip değilsin." Sözleri öfkeli, dişlerini sıkarak söylüyor. Ağzını fazla açmak istemiyor, bu bıçağın onu kesmesini istemiyor. "*Ve o da yapmadı.*"

"Kim?"

"Siktir git."

Saçlarını geriye doğru çekiyorum, boğazını daha yukarı kaldırıyorum, böylece benden uzağa bakmak zorunda kalıyor, tavana bakmak zorunda kalıyor. "*Kim?*"

Yutkunuyor ve boğazının bıçağın düz tarafına doğru sallanışını izliyorum. Keskin tarafı hâlâ çenesine doğru eğik duruyor. Çok kolay olacaktı. Kanını akıtmak çok kolay olurdu.

"Cevap ver bana, lanet olası!" Ona bağıriyorum ve gözlerini sımsıkı kapatarak irkiliyor. "Sana böyle davranmama neden izin verdiğini söyle bana."

Sana neden böyle davranmak istediğimi söyle.

"Lanet olası annen bunu senin için yeterince yaparken, neden sana zarar vermemi istediğini söyle bana."

Seni neden incitmek istediğimi söyle.

"Neden ilgiye aç olduğunu söyle bana."

Bana neden olduğumu da söyle.

"Bana neden o lanet kafandan çıkmak istediğini söyle, Ella."

Benimle aynı sebeplerden olduğunu

söyle. "Kendinden bu kadar nefret

ediyorsun, ha?" Bana yalnız

olmadığımı söyle.

"Hayatından nefret mi ediyorsun? Başka biri olmayı mı diliyorsun? Başka biri? Keşke yaptıklarını yapmasaydım mı diyorsun? Yeniden başlamak ister misin? Birinin sevebileceği biri mi olmak istiyorsun?"

Dönüyorum, bıçağı odanın öbür ucuna fırlatıyorum, içimde bir yerlerden boğuk bir çığlık geliyor. Bıçak yere çarptı. Onu boğazından tutup kendime doğru çekiyorum ve gözleri açılıp benimkilere kilitlenirken saçlarını düzeltiyorum.

Malachi kaçıyordu, çünkü kadın onun peşinden geliyordu. O koşuyordu ve benim ağzım kurumuştur. Karnım ağrıyordu. Boştum. Gözlerim dolabın dışındaki parlak ışıklara alıştı ve pantolonum ıslak ve soğuk bir şekilde üzerime yapıştı. Gülüyordu ve merdivenlerdeki ayak seslerini duydum.

Hızlı küçük ayakları dışında onu duyamıyordum.

Sadece onu.

Ben içeride uzun süre kaldıktan sonra dolabı açmıştı, gün önce geceye sonra da sabaha dönüşmüştü. Güneşin ailemin evinin cumbalı pencerelerinden doğduğunu görebiliyordum.

Kendimi ayağa kaldırdım, sersemlemiş hissediyordum.

Malachi.

Dünya dönüyor olsa da onun peşinden koştum. Basamakları o kadar hızlı çıktım ki titreyen bacaklarım yanıyordu ama onu gördüm. Hizmetçi kıyafetini, eteğinin siyah kenarının güçlü ayak bileklerinin hemen üzerinde olduğunu gördüm. Baldırlarındaki damarları gördüm.

Tekrar güldüğünü duydum ve ölmek istedim.

Ama ona zarar vermeyecekti. Ona ulaşamayacaktı. Onu o dolaba koymayacaktı.

Kollarının altından uçtum ve gömleğimi tutmaya çalıştım ama onun yerine şortumu tuttu.

O dolabın içinde nasıl ıslandığımı hissederek çığlık attı ve bıraktı, ben de devam ettim.

Sarışın başını gördüm, küçük bacakları olabildiğince hızlı çalkalanıyordu ama o hâlâ peşimizdeydi. "Devam et, Mal!"

Arkasına baktı ve karşısındakinin ben olduğumu görünce yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Ağabeyi. Onu kurtarmaya gelmiştim.

Ama o dinledi. Kollarını salladı, çizgili gömleği küçük bedenine bol geldi ve yürümeye devam etti. Koridorda kayarak annemlerin odasına girdi. Balkonu açışını izledim ve arkama baktım.

Benden sadece birkaç metre uzaktaydı, gözleri sevinçle parlıyordu.

Korkumuzdan sevinç duyuyoruz.

Geri döndüm, koşmaya devam ettim.

Malachi balkondaydı, annemle babamın burada oldukları her sabah kahvaltı ettikleri verandadaki hasır sandalyelerden birinin üzerinde dururken sırtını korkuluklara dayamıştı.

"Hayır!" Çığlık attım. "Yere yat!" Ama koşmaya devam ettim.

Ve koşmaya devam etti.

Balkona ulaştığımda parmaklarının gömleğimi kavradığını hissettim ve yapamadım. Onu da almasına izin veremezdim. Bir daha olmaz. O dolapta onun çığlıklarını dinleyemezdim. Küçük yumruklarının kapıya vuruşunu dinleyemezdim. O gülerken ayakları tahtaya vuruyordu.

Yapamadım.

Koşmayı

bırakmadım. Onu

itmedim.

Ama koşmayı bırakmadım.

"MAVERICK!"

Birinin kolları sırtıma sarılmış, çıplak tenime nazikçe dokunuyor. Mutfakta yerdeyim. Bıçağı en uçta, dolabın ağzının altında görüyorum.

"Maverick." Sesi bu kez daha yumuşak, başımı omzuna yaslıyorum, saçları yüzümü gıdıklıyor. Onu daha sıkı sarıyorum, kollarım da onun etrafında. "Ella."

"Maverick," diye fısıldıyor ama geri çekilmiyor, yüzüme bakmaya çalışmıyor.

"Ella," diyorum tekrar ve onu içime çekerek kucağıma alıyorum. Ben ona sarılırken o da bana sarılıyor, göğsüme yaslanıyor. O da bana sarılıyor.

Vücudum sıcak, rahatsız. Kendi derimden çıkmak istiyorum ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Hareket etmemek için. Kıpırdamamak için. Bıçağı fırlattığımı hatırlıyorum. Ben de yere düştüğümü hatırlıyorum. Onu kendime çektiğimi hatırlıyorum. Onu sıkıca tuttuğumu.

Geçmişe dönüş değildi.

Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?

Sadece bendim. Yeniden yaşamak. Bu yüzden hiç unutmuyorum.

"Özür dilerim." Kelimeler garip geliyor. Garip hissediyorum. Ama ciddiğim. Başını omzuma doğru sallıyor. "Hayır."

Kaşlarımı çatıyorum ama itiraz etmiyorum.

Omzuma doğru nefes veriyor, nefesi tenimi ısıtıyor. Kucağımda kendini çok iyi hissediyor, aynen böyle. Ona söylediklerimde ciddi dim.

Ona sahibim.

Ama şu anda o da bana ait ve ondan vazgeçmek canımı çok acıtacak. "Söyle bana, Mavy. Bana bir sır söyle."

Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?

"Kardeşimi öldürdüm."

Kollarımda hareketsiz duruyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu daha sıkı tutuyorum. *Sakın kalkma. Lütfen kalkma.*

Lütfen gitme.

Konuşmuyor. Konuşmuyor.

"Lütfen bana soru sormayın." Ona diğer ricalarımı söyleyemem. O kadar cesur değilim, bu yüzden

Bunu. "Lütfen yapma. Şimdi olmaz."

Yavaşça başını sallıyor ama tek kelime etmiyor.

"Ya sen?" Onu dürtüklüyorum, sessizlikten nefret ediyorum, sormasını istemiyorum. Söylemek istemiyorum. "Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi bebeğim?" Bir elimle saçlarını okşuyorum, diğer elimle bana yaslanmasını sağlıyorum, diğer elimle de içerideki kurabiyelerden dolayı hala sıcak olan fırının kapısına yaslanıyorum.

Derin bir nefes alır. Nefes veriyor. "Annemin erkek arkadaşına aşık oldum." "Seni inciten o muydu?"

Kollarımda geriliyor.

"Sorun yok."

Konuşmuyor. "Seni incitti mi, Ella?"

Sessizlik.

"Ben de yaralandım. Dadım tarafından." Boğazım kalınlaşıyor, kaşınıyor. Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. "Sorun yok, Ella."

"Bir kereden fazla. Ve bunu ben istedim," diye ağzından kaçırıyor. Saçlarını okşamaya devam ediyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Ben istedim," diye tekrar fısıldıyor. "Annem dışarıdayken. Onun yapmasını istedim. Ama o..." diye devam ediyor

Ka

pal Onu göğsüme daha sıkı

1. sarıyorum. "Sert biriydi."

"Ben sertim."

"Bu beni... yanlış mı yapar?"

Neredeyse gülecektim. *Bunu* sormak için yanlış kişiyim. "Hayır, bebeğim. Bu seni... bir ürün yapar psikoloji."

Benden uzaklaşıyor ve o yeşil gözlerinde parlayan yaşları görüyorum. Gözyaşları ve dudaklarında kıvrılan bir gülümseme. Sonra yüzümü kapatıp kahkahalara boğuluyor. "Psikolojinin bir ürünü mü?" diye alay ediyor benimle.

Ben de ona gülümsüyorum.

Kurabiyelerin zamanlayıcısı çalışıyor ve ben tatlı, sıcak kokuyu içime çekiyorum. Bana bakıyor ve ben hareket etmiyorum.

Çilli yüzünden bir damla gözyaşı düşer.

Başparmağımla fırçalıyorum, zamanlayıcı hala arkamızda ötüyor. "Eğer bu konuyu konuşmaya devam edeceksek, önce yemek yemeliyiz, böylece başka birinin sana bir daha benim dokunduğum gibi dokunacağı düşüncesiyle kusacağımdan emin olabilirim."

O gülüyor, ben de burnunu öpüyorum. Yavaşça, ikimiz de birbirimizden ayrılıyoruz. Önce ben ayağa kalkıyorum, ona yardım ediyorum.

Kurabiyeler soğuduktan sonra, dudağının kenarında çikolata, sırlarımızı bir anlığına unutmuş bir şekilde arka arkaya üç tane yiyeğini izliyorum.

Bana sırtıyor, dişlerinde de çikolata var ve utangaç bir kahkahayla "Ne?" diyor.

Sadece başımı sallıyorum, ona gerçekten ne düşündüğümü söyleyecek kadar güçlü değilim:

Gittiğinde çok acıyacak, evlat.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Maverick

Yuvarlandım ve neredeyse yere düşüyordum.

Kanepeden düşmeden hemen önce kendimi yakalıyorum ve hızla doğruluyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve oturma odasına bakarak yönümü bulmaya çalışıyorum.

Yaklaşık iki saniye boyunca neden kendi evimde kanepede uyuduğumu merak ediyorum ama sonra hatırlıyorum.

Ella yatağında.

Ella yatağında ve yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Onu özlemeye alışmam gerek. Dün gece her ne paylaştıysak... bu durumu daha da kötüleştirecek çünkü Ria'ya yaptığımı ona yapmayacağım. Onu Sid'in Sanctum'daki o sunakta diz çöktüğü duruma sokmayacağım.

Bunu ona yapmayacağım.

Ayağa kalkıyorum, vape'i hazırladığım mutfığa gidiyorum. Hayatta pek bir şeye hazırlanmıyor olabilirim ama buna hazırlanıyorum.

O kadar çok sigara içiyorum ki ayaklarımın üzerinde başım dönüyor. Sonra bir bardak su içiyorum, derin bir nefes alıyorum ve bodruma iniyorum.

Güneş henüz doğmadı ama bu işi bir an önce bitirmek istiyorum, böylece spor yapabilir, düş alabilir ve belki de arabayla gezintiye çıkıp yasal limitin iki katı hızla viraj alırken ölmekten başka bir şey düşünmeyebilirim.

Dün gece, Ella ve ben birbirimize bağlandık. Onunla tanıştıktan yaklaşık bir ay sonra, bu ilişkiyi sonlandırma düşüncesi kalbimi şimdiden sızlatıyor.

Sikeyim.

Ria'nın komodininin yanındaki ışığı yanıyor ve bu beni şaşırtıyor.

Saatine göre sabahın altısı.

Her zamanki yerime dönüyorum, odanın ortasındaki destek kirisine yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. Nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok; üzerimde gri bir eşofman, değiştirdiğim, üzerinde kan *olmayan* temiz beyaz bir tişört var. Ria'nın sırtımla ilgili sorular sormasına da izin veremem.

Ama galiba görünüşümde alışılmadık bir şeyler var, çünkü Ria altın sarısı gözlerini bana dikmiş, başını eğmiş, bacak bacak üstüne atmış, yatakta sallanıyor. "Sen..." diye kestirip atıyor, ben de ne

gördüğünü söylemesini bekleyerek geriliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Gözleri vücudumu boydan boya dolaşıyor, saçlarıma odaklanıyor. Öz-

Bilinçli bir şekilde, elimi içinden geçiriyorum. "Tükür onu."

Gülümsüyor. "Sanki mutluymuşsun gibi. Sanki... dün gece sevişmişsin gibi," diyor sessizce, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak. Ama ses tonu farklı bir hikâye anlatıyor.

Üzerinde kahverengi tenine çok yakışan kırmızı beyaz çizgili bir pijama gömleği var. Kahverengi saçları başında gevşek bir topuzla toplanmış ve bacakları çıplak, kırmızı pamuklu şortu uyluklarının üst kısmına denk geliyor.

Sabah odunlarımın eşofmanıma yapıştığını hissediyorum ama kollarımı açıp kendimi düzeltmeyi reddediyorum. Dikkat çekmek istemiyorum. Ve tüm hayatım boyunca ilk kez, bu sertleşmenin sadece herhangi biri için olmadığını düşünüyorum. Önüme gelen her kızı sikmeyeceğim.

Bu Ella için. Ve ben hayal görüyorum. Lanet olsun.

"Öyle mi?" Ria'ya soruyorum, onun sorulmamış sorusuna yanıt vermiyorum.

Elleri yatağın kenarını daha sıkı kavırıyor, avuç içleri yatağa yaslanmış, parmakları kenarda kıvrılmış. Kucağına doğru bakıyor. "Evet."

"Peki ya yaptıysam?" Bastırıyorum. Boş vermem gerektiğini biliyorum. Şaka yapmalıyım. Devam etmeliyim. Ona Noctem'den, olacaklardan bahset. Bana ne yapacağımı söylemesi için yalvaracağım.

Yukarı bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Şanslısın diyebilirim."

Ağzımın kenarları, mutlu *olduğum* için karşı koymak için elimden geleni yaptığım bir gülümsemeye dönüşüyor. Çünkü Ella'yı düşünmek bana kendimi şanslı hissettiriyor.

Ama Ria başkasını becerme fikrimden pek memnun görünmüyor. Yine de bana bağırmıyor, bu da iyi bir şey sanırım.

"Öyle mi?" diye soruyor, ben daha ne diyeceğimi düşünmeden.

Boynumu döndürerek tavanın açığındaki kirişlerine bakıyorum. Sonra bir nefes veriyorum. "Önemli değil."

Çok yüksek sesli bir kahkaha atmaya zorluyor. "O zaman neden soruya cevap veremiyorsun, Maverick?"

Bir an için ormandaki Ella'yı düşündüm. Elimin yüzüne değdiğini düşünüyorum, gücün, kontrolün verdiği aceleyi düşünüyorum. Birini becermek istemenin verdiği rahatlama. Kendim olmayan birini incitmek. Aletimin etrafında ne kadar iyi hissettiğini düşünüyorum. Ondan bir şey almanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Dün geceyi düşünüyorum. Mutfağımda. Yerde. Kollarını bana dolamıştı. Yapmamasını istediğimde kardeşimi merak etmedi. Bana bir canavarmışım gibi bakmadı. Benden nefret etmedi.

Gözlerimi kırptırıyorum, kendimi bu odaya, bu soruna geri dönmeye zorluyorum. *Her şey sırayla Mav.* "Hayır, Ria," dedirtiyorum kendime. "Dün gece biriyle yatmadım." Sesimin acı tonuna engel olamıyorum, çünkü dün gece Ella'yla her ne yaptıysak... sevişmenin tam tersiydi. Ya da belki de aynısıydı, ruhlarımızı birbirimize açtık. Sadece bir gece için. Sadece sevişmiş *olsaydım* daha iyi olurdu ama bunu söylemiyorum.

Ria hâlâ bana bakmaya devam ediyor. "Peki ya önceki gece?"

Bağırsaklarımın sıkıştığını ve hemen ardından bir öfke dalgasının geldiğini hissettim. Başını beladan kurtarmak için onunla evleneceğimi söyledim. Hayatta kalması için tüm hayatımı feda edeceğimi söyledim. Ama ona hiç aşk teklif etmedim. Ve kesinlikle ona sadakat teklif etmedim; bunu kimseye teklif etmedim.

"Evet, Ria." Başımı eğiyorum. "Bu bir sorun mu?"

Ayağa kalkıyor, bana bakarken kollarını kendine sarıyor, sanki kendine cesaret veriyor. Bana

bağırmasını bekleyerek irkiliyorum.

"Ve eğer evlenirsek, eğer... eğer senin tarikatın ne yapıyorsa onu yaparsak, hayatımızın böyle olacağını mı düşünüyorsun? Ben, burada bodrumda, sen kimi beceriyorsan-"

"Sen burada olmazdın," diye araya girmeye çalışıyorum ama o devam ediyor.

"-Kimi istersen? Peki ya ben? Buraya erkek getirebilir miyim? Onları becerebilir miyim? Onları yollarken sabah birlikte brunch yapmak ister misin Mav? Belki o gün için öğle yemeklerini hazırlarız?" Gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor ve ben bununla uğraşmak istemiyorum. Ama beni şaşırtarak sesi daha da güçleniyor. "Kimdi o?" diye soruyor. "Onu daha önce becerdin mi?" Bana ters ters bakıyor. "*Onu tanıyor muyum?*"

Kanımın ısındığını hissediyorum, enseme ter damlaları oluşuyor ve bir şeyleri kırmak istiyorum. Parmaklarım sertçe kollarıma gömülüyor. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Oh ho," diye tükürdü Ria, "şimdi de onu mu *koruyorsun?*" Başını sallıyor, hayal kırıklığıyla parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Seni bu kadar sinirlendirdiğine göre bir şey olmalı, Maverick."

Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Bunu yüzüme vurmasına ihtiyacım yok. Yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yapıyorum ve o bunu hiç kolaylaştırmıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, merdivenlere doğru ilerliyorum.

Ellerini bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Gitme," diye fısıldıyor.

Ondan bir adım daha uzaklaşıyorum.

Başını sallar. "Hayır Mav. Lütfen gitme. Özür dilerim, ben-"

"Benden özür dilemeyi kes!" Ona bağıriyorum, ellerim yumruk olmuş. "Ve bunu yaparken kalmam için bana yalvarmayı da kes!"

Dondu kaldı.

"Beni istemiyorsun, Ria," diyorum ona, göğsüm kabarak. "Sen beni istemiyorsun, ben de seni istemiyorum. Seni bu boka bulaştırdığım için özür dilerim, ama ikimiz de aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyoruz. Belki bir gün," duygularımı yutuyorum, boğazımı temizliyorum. "Belki bir gün birbirimizi sevmeye başlarız. Belki bir gün daha fazlası olabiliriz. Ama şimdilik ne yapmak istediğine karar vermelisin. Seni buradan çıkarırsam, peşine düşmeleri uzun sürmez, Ria. Nereye gidersen git."

Bana bakıyor, altın rengi gözleri acı dolu.

"Ama eğer istersen... benimle birlikte *olmaya* çalış, bu bizim için ne anlama gelirse gelsin... sadece söyle ve ben de yapayım. Ne istersen yaparım." Bu sözlerle pişmanlık hissetmekten nefret ediyorum. Ella'yı ve bunun onun kalbini nasıl kıracağını düşünmekten nefret ediyorum.

Ama Ria başını sallar, dudağı titrer. Bir an gözlerini kapatıyor. Sonra tekrar bana baktığında, kaşları çatık, son iki aydır olduğu gibi cevap veriyor: "Seninle evlenmek istemiyorum, Maverick. Şimdi değil. Hiçbir zaman."

Reddedilmek acı verir, istemediğin birinden bile gelse. Ben onun için tüm geleceğimi çöpe atmaya hazırım ama o... o benden daha zeki. Benden daha güçlü, çünkü bunu yapmaya istekli değil.

"Gitmene izin vermemi mi istiyorsun?" Ona

usulca soruyorum. "İster misin?"

Bilmiyorum. "Evet," diye yalan söyledim. "Eğer

istediğin buysa." "Benim için ne zaman gelecekler?"

"Muhtemelen dört haftanız vardır." *Noctem*.

İç çekiyor. "Bunu düşünmem için bana zaman ver." Sonra arkasını dönüp tekrar yatağına oturuyor ve başını ellerinin arasına gömüyor.

ELLA'YI YANIMDA LUCIFER'E GÖTÜRMEK İSTEMİYORUM AMA ONU BIRAKMAK DA İSTEMİYORUM. O DA Ria'yla uğraşmaktan yukarı çıktığımda yeni uyanıyordu, yatağımda doğrulup esniyordu. Neden onunla yatmadığımı sormadı. O uyuyana kadar kaldım ve belki de bunun yeterli olduğunu düşündü.

Belki onun da aramıza mesafe koymaya ihtiyacı vardır. Belki de bunun sonunun geldiğini zaten biliyordur.

Ona bir çift beyaz eşofman veriyorum, elimdeki en dar olanlardan ve siyah bir kapüşonlu. Tamamen siyah giyiniyorum, boğazımda iskelet bandanası var, botlarımı ön kapının yanında bağlıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Ses tonundaki bir şey beni *iyi* hissettiriyor. Sanki onu eve götüreceğimi söylememi istemiyor. Sanki kalmak istiyor.

Kapının önünde duruyor, benim kıyafetlerimin içinde cüceleşmiş, üzerinde ödünç aldığı siyah çoraplar var. O ayaklarını beyaz spor ayakkabılarının içine sokarken ben doğruluyorum.

Onlara bakıyorum. "Arkadaşımın evine gidiyoruz." *Lucifer* demiyorum çünkü geçen geceden sonra benimle kavga etmeye kalkışabilir. "İki ev aşağıda. Dışarıda yağmur yağıyor. Onları kirleteceksin."

Gülüyor. "Oh, *Mavy*. Lanet olası toprak bir yolda yaşıyorum, dahi."

"Bana ne dedin sen?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve o sırtışını bastırmaya çalışıyor. "*Dedim ki, toprakta yaşıyorum. Lanet olası. Yolda yaşıyorum.*"

Başımı sallıyorum, o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Vanilya ve kullandığım deterjan gibi kokuyor. Her zaman benim bir parçam gibi kokmasını istiyorum. "Hayır, hayır. O değil. Bana ne dedin?"

Gözlerini deviriyor. "*Mavy.*"

Ellerimi uzatıp onu omzumun üzerinden kaldırıyorum. Yumruklarını hafifçe sırtıma vuruyor, gülüyor ve onu yere bırakmam için çığlık atıyor.

Kıçına öyle sert bir tokat attım ki gerçekten inledi.

"Seni oraya taşıyacağım ve oraya vardığımızda o koca kıçında el izimden bir çürük olmasını sağlayacağım."

Yumruğunu sırtıma indiriyor ve ben hâlâ iyileşmekte olan yaralarımın acısıyla geriliyor, ellerim kalçalarına gömülüyor.

Hemen durur. "Özür dilerim," diye fısıldıyor ellerini bırakarak.

Onu omzumun üzerinden ayarlıyorum. "Olma," diye bağıriyorum. Ve sonra onu kardeşimin evine taşıyorum, bana neden bu kadar erken mesaj attığını ve ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyorum.

ÖĞRENMESİ UZUN SÜRMEZ.

Oturma odasına yan yana girdiğimizde Ella'ya ilgiyle bakıyor. Ella geriliyor ama bir şey söylemiyor ve sonra bakışları bana kayıyor.

Çıplak ayaklarını sehpayaya dayamış, ellerini başının arkasına koymuş, masanın üzerinde iki sıra kola ve yanlarında parlak mavi bir pipet var. Future ve Drake'in *Life is Good* şarkısı sabahın sekizi için fazla yüksek sesle çalıyor ve ben buna daha fazla katılamazdım. Hayat şu anda kesinlikle iyi *değil*. Uyuşturucu kullandığımı biliyorum ama bu şekilde değil. Şu anda.

Ve iki gece önce Ella'yla sevişirken burada kalmam mı? Kısmi sorumluluk alıyorum ama Sid'in

geçen geceki ziyaretinden sonra... Artık ona güvendiğimden emin değilim.

Gömleksiz, düşük askılı siyah bir eşofman giymiş, alt karın kasları boyunca uzanan yara izleri tam olarak görünüyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Masayı işaret ederek ona bağıyorum. Ella yanımda sessiz duruyor ve onu getirdiğim için şimdiden pişmanım. Eminim uyuşturucu görmeye yabancı değildir, annesini gördüğüm kadarıyla değil, ama bu tamamen yanlış hissettiriyor. Güvensiz.

Sid'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Perdelerin hepsi açık ve monte edilmiş hoparlörlerden çalan müzikten hiçbir şey duyamıyorum.

Lucifer bana sırtıyor, gözbebekleri neredeyse patlamış gibi görünüyor, siyah gözlerinin koyu mavisinin çoğunu gizliyor. "Neye benziyor?" Karşısındaki kanepeye doğru başını sallıyor. "Otursana *kardeşim*."

Çenemi esnetiyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Sabahın sekizinde kokain çekiyormuşsun gibi görünüyor. Ne sikime beni buraya çağırdın?"

Beni tamamen görmezden geliyor ve Ella'ya bakıyor, gözleri vücudunda geziniyor. Onun önünde durmak için hareket ediyorum. "Senin lanet olası bir *karın* yok *mu*? Yoksa geçen gece neredeyse yaptığın gibi *yine* unuttun mu?"

Tüm tavrı değişiyor. Kara kaşları birbirine yaklaşıyor ve sandalyede daha dik oturup ellerini birleştiriyor, dirseklerini dizlerine dayayıp bana dik dik bakıyor. "Karımı becermekle ilgili her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Ella'nın keskin nefes alışını duyuyorum ve parmaklarımı yüzüne doğru kırmak istiyorum ama hareket etmiyorum. "*Ne istiyorsun?* Hem nerede o?"

Gülümsüyor, solgun yüzünde gamzeler parlıyor. "Onu sormanın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Yaklaşık iki dakika. Dürüst olmak gerekirse düşündüğümünden daha uzun sürdü." İç geçiriyor, boynunu kırıyor ve satırlara bakıyor. "Misafirim ol Mav. Bana katılmak istemez misin?"

"Hayır. Ben gidiyorum." Arkamı dönüp Ella'yı bu odadan dışarı itmek istiyorum ama bir sonraki sözleri beni durduruyor

Be

n. "Karım neden üç gece önce gecenin bir yarısı evinize gitti?"

Donup kaldım. Ella'nın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve ikimiz de hareket etmiyoruz, sırtım hâlâ Luce'a dönük. "Sen mi

Ona sorabilir misin?" Hâlâ Ella'nın zümrüt yeşili gözlerine bakarak sormayı başarıyorum. Acaba muhafızlar sonunda ona söylediler mi? Onları sorguladı mı? Evinin dışındaki kameralara baktı mı?

Gülüyor. "Sana soruyorum."

Ella kaşlarını çatıyor ve tek kelime etmiyor, tek bir ses bile çıkarmıyor ama sanki beni uyarıyor gibi görünüyor.

"Sanırım bu onunla benim aramda," diyorum Lucifer'a.

Ella dudağını ısırtıyor ve ben onu yakalayıp eve götürmek ve evimin içinde becermek istiyorum. Ama onun yerine bakışlarını tutuyorum, beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Lucifer sessiz. Saniyeler geçiyor, *Tapping Out* by Issues başlıyor.

"Bence konuşmaya başlasan iyi edersin," diye homurdanıyor

Lucifer.

Ella ellerini göğsüme koyacakmış gibi kaldırıyor ama ben gözlerimi ondan ayırıp arkamı dönüyorum ve oturma odasına doğru bir adım daha atıyorum. "Az önce bana ne dedin sen?"

Bana sırtıyor, gözleri neredeyse şeytani bakıyor. "Beni duydun," diyor usulca. Ayağa kalkıyor, burun buruna gelene kadar sehpanın etrafında yürüyor. "Görüyorum ki yeni oyuncağını almışsın," diyor, yüzü bana dönük. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum. "Onu bizden uzak tutsan iyi olur, Maverick. Onunla bizimle alay etmeyi bırak."

Midem çalkalanıyor, öfke ve endişe içimde savaşıyor.

"Bir kızı ailenle paylaşmak zorunda kalmak kolay değil," diye devam ediyor, nefesi ağzıma değişiyor. "Lucifer," diyorum uyararak, "geri çekilmek isteyebilirsin."

"Lilith'in hamile olduğunu biliyor muydun?" diye devam ediyor, sanki benimle alay ediyormuş

gibi. Tepkimi bekliyor. "Bunun için benden nefret ettiğini biliyor muydun?" Gülüyor. "Sanki tamamen benim suçummuş gibi." Nefesini dışarı üflüyor. "Bu konuda iyi, biliyor musun? Sorunlarını başkalarının üzerine yıkmakta. Özellikle de beni." Bu son kelimelerde daha çok onun sesine benzeyen bir şey var. Sid'le evlendiğinden beri onun yerini almış gibi görünen pıslığın değil de ağabeyimin sesine benzeyen bir şey.

Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Sid'in nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ona ne söylediğini bilmek istiyorum; bana bu soruları sorduğuna göre pek bir şey söylememiş. Onu görmek ve iyi olduğunu bilmek istiyorum. Ella'yı buradan çıkarmak istiyorum. Vücudumdaki tüm koruma içgüdüleri alarımda ve bundan hoşlanmasam da, bunu daha sonra çözmem gerekecek olsa da, şu anda buna karşı koyamıyorum.

Sid'in bir sorunu var.

Ve Lucifer'da bir şeylerin çok yanlış olduğu açık. "Tebrikler," diye mırıldandım, sesim hiç de tebrik eder gibi çıkmıyordu.

Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor. Pek çok kez gördüğüm ama nadiren bana yönelttiği bir gülümseme. "Mutlu musun?"

"Öyle misin?" Ben de karşı çıkıyorum.

"İstemiyor." Dudaklarında hâlâ o gülümseme var. "Öyle mi?"

"Sence bu konuda ne yapmalıyım?" Yüzünden yayılan öfke neredeyse hissediliyor, patlamış gözbebekleri onu dengesiz gösteriyor.

"Eğer istemiyorsa, bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok."

Yaklaşıyor. Dudakları neredeyse benimkilere değiyor, vücutlarımız neredeyse birbirine sürtünüyor. Keşke Ella'nın yüzünü görebilseydim. Keşke ona gitmesini söyleyebilseydim.

"*Karım* söz konusu olduğunda her zaman yapabileceğim bir şey vardır."

"Bu onunla yapman gereken bir konuşma gibi görünüyor," diyorum usulca. Ve bu sefer bir adım daha yaklaşıyorum. Elim başının arkasına geliyor, alnını benimkine doğru zorluyor, parmaklarım kalın buklelerinde dolanıyor. "Ama ona zarar vermeyi aklından bile geçirmeye cüret edersen, *kardeşim*, o lanet boğazını uykunda keserim ve eğer bebeğini doğurmaya karar verirse, *onu büyütmesine yardım ederim*."

Vücudu gerginlikle sarılmış. Boynundaki damarın zonkladığını görüyorum.

Sonra ellerini boğazıma doladı ve sertçe sıktı. "Eğer kız *arkadaşıma* zarar vereceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir." Ellerini omuzlarıma indirdi, sıkıca kavradı. "Ailemi rahat bırak, Maverick. Bir daha kapına geldiğinde bana söyle ve onu *buraya geri* getir. Anladın mı lan?"

Gülüyorum. Elimde değil. Ve sonra onu duvara doğru itiyorum, kafası bir gümbürtüyle alçıpana çarpıyor. Bir elimle boğazını sıkarken, diğer elimle bir kolunu duvara sabitledim.

"Kendini topla." Ağzım artık onunkinin üzerinde, gözlerim onunkilere dikilmiş. "Baban sayesinde *ailem* uzun süre ayrı kaldı Lucifer. Ama onlar hakkında kararları sen vermiyorsun. Artık değil." Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, dudaklarını kendi dudaklarımda hissediyorum. "*Ben yaparım*."

Alt dudağımı ısırmaaya çalışıyor, ama başımı geri çekiyorum, kolunu daha sert sıkıyorum, diğer elimin parmakları boğazının yan tarafına giriyor.

"Yani *geri çekileceğimi*, seni ve Sid'i yalnız bırakacağımı, bu boku daha başlamadan yok etmenize izin vereceğimi düşünüyorsan, düşündüğümünden daha fazla kafayı yemişsin demektir." Burnumu onunkine bastırıyorum. "O benim kız kardeşim. Sen de benim kardeşimsin. Şu lanet kokainden kurtul ve yeniden öyle davranmaya başla."

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Kolu yana düşüyor ve duvara yaslanıp nefes nefese kalıyor, dilini dudaklarında gezdiriyor.

Ondan uzaklaşıyorum, kolumu Ella'ya doluyorum ve onu koridorda ön kapıya doğru yürürken yanıma bastırıyorum. Vücudunun yanımda katılaştığını hissediyorum.

Kapıyı açmadan önce başımı çevirip omzumun üzerinden sesleniyorum: "Hazır başlamışken

Sid'e de bir araba al."

Kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum, her şeyi berbat etmediğimden hiç emin değilim.

Ella benden uzaklaşıyor. Ona izin veriyorum.

"Neredeyse onu öpüyordun," diye fısıldıyor yanımda nefes nefese, verandada dururken, gri gün küçük çıkmaz sokağımızın etrafında önümüzde uzanıyor, bu devasa evler bulutlu gökyüzüne doğru yükseliyor.

Hayır. Onu neredeyse öldürüyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

EVE GITMİYORUM. Annem aramıyor. İki gün boyunca Maverick'in evinden çıkmadık. Neredeyse bir otel kadar odası olduğunu düşünürsek, hiçbir şeyi kaçırmıyoruz.

Maverick yine kardeşi hakkında konuşmuyor. Shane hakkında konuşmuyorum.

Sanki nefes almalarına izin vermek çok riskliymiş gibi sırlarımızı içimizde saklıyoruz. Çok tehlikeli.

Çok...*yakın*.

Bana sırtından bahsetmedi, ben de üstüne gitmedim.

O beni incitti. Ben de onun canını yaktım. İniyoruz. Düştüğümü hissediyorum ve durmak istiyorum. Lüksünden, süslü arabalarından, arka bahçesindeki fiskiyeden, kışın ortasında bile bakımlı çimlerinden nefret etmek istiyorum. Para harcamak önemsizmiş gibi eve yemek sipariş etmesinden nefret etmek istiyorum. Bir gömme dolabı, dört misafir yatak odası, bir bonus odası ve henüz görmediğim *bir* bodrumu olmasından.

Ondan nefret etmek istiyorum. Etmiyorum.

Komik biri, özellikle de kafası iyiymen. Ve kafayı bulmayı gerçekten seviyor. Aynı zamanda tatlı biri ve bu beni çok şaşırtıyor.

Ve beni daha da şaşırtan şey, onun iyi olduğu zamanları da kötü olduğu zamanları sevdiğim kadar sevmem.

Cumartesi öğleden sonra esrar içiyor, ayaklarını oturma odasındaki sehpaye uzatmış, komik olmaktan çok sevimsiz bir korku filmi izlerken kolunu bana dolamış.

"Bu gece dışarı çıkıyoruz," diyor, hiçbir şey yokken.

Gerildim. Ona bakmak için döndüm.

Nefes veriyor, başını benden yana çeviriyor. Sonra bakışlarımla buluşuyor ve bir kaşını kaldırıyor. Bunu yaptığında, yüksek elmacık kemikleri ve açık renk gözleriyle seksi ve tehlikeli görünüyor.

Seksi ve tehlikeli.

Evet. Sanırım öyle.

"Lucifer?" diye dürtüklüyor beni, sanki unutmuşum gibi. Böyle bir ismi nasıl unutabilirsin ki? Siyah saçlı ve mavi gözlü çocuk. Ayrıca seksi. Sehpasının üzerindeki kokain ve Maverick'e savurduğu tehditlerle muhtemelen tehlikeli de.

Ayrıldığımızda Maverick onun ya da *Sid* hakkında bir şey söylemedi. Ama ne dediğini hatırlıyorum.

Onu: *Kardeşi*. Sid'e kız kardeşim derdi.
Ama Lucifer, "*Karımı becermekle ilgili her şeyi bilirsin*" demişti.
Sormuyorum. Bilmek isteyip istemediğimi
bilmiyorum. Şimdi, sadece yavaşça başımı
sallıyorum.
"Orada olacak. Belki." Omuz silkiyor, cigarayı parmaklarının arasında döndürüyor ve yere
bakıyor. "Ezra. Diğer arkadaşlarım."
Yutkunuyorum, çıplak bacaklarımın üzerine atılmış battaniyenin üzerinde birbirine kenetlenmiş
ellerime bakıyorum. Dışarı çıkmayı sevmiyorum. Onunla bu balonun içinde olmayı seviyorum,
sanki dünyadaki tek insanlar bizmişiz gibi. Sanki burada kalarak hayatımı boşa harcamıyormuşum
gibi.
Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Gösterişsiz
olacak," diyor. "Neden?"
"Neden gösterişsiz olacak?" Kafası karışmış gibi.
Ellerimi sıkıyorum, başımı sallıyorum. Neden gidiyorum demek istedim ama bunu sormak
istemedim. Onun yerine, "Eve gideceğim." diyorum.
Eliyle çenemi kavlıyor ve ben de bakışlarını karşılıyorum. "Hayır."
Eninde sonunda oraya dönmek zorundayım. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Annem
muhtemelen ondan ve tehditlerinden yeterince korktuğu için beni bir süreliğine yalnız bırakacak
ama ikimiz de sonsuza kadar burada kalamayacağımızı biliyoruz.
Sonsuza kadar.
Sonsuza dek yapacak bir çocuk değil. Ben de bunu hak eden bir kız değilim. Birbirimizi
gerçekten tanımıyoruz. Yaklaşık bir ay oldu ve bu sürenin çoğunu birlikte geçirdik, ama *sonsuza
kadar mı?* Buraya taşınamam, ayrıca benden bunu istemedi.
Ben on dokuz yaşındayım. O yirmi dört yaşında, önünde kocaman bir dünya var. Hâlâ ne iş
yaptığını bilmiyorum. Onu sıkıştırdım ve bana kendisi için çalıştığına dair saçmalıklar söyledi.
Ama bu haftanın çoğunu benimle, bu kanepede geçirdi. Yatağında. Duvara karşı. Duşta.
Bazen ofisine kaçıyor. Bazen içeri bakıyorum, mektup yazıyor. Mektupları katlayıp düz beyaz
zarflara doldururken yakalıyorum onu. Kime ya da neden yazdığını bilmiyorum.
"Neden gelmemi istiyorsun?" Ona sessizce sordum.
Beni kendine çekiyor, burnumu öpüyor. "Gerçeği bilmek ister misin,
evlat?" Başımı salladım.
"Yalnız kalmak istemiyorum."

BAR NEREDEYSE BOŞ.

Ten rengi kadife bir etek, siyah botlar ve uzun kollu siyah bir gömlek giydim. Maverick bunu
benim için alışveriş merkezinden aldı. Almasını istemedim, benim için hiçbir şey almasını
istemedim, ama sonra bana arabasının benim evimden daha değerli olduğunu hatırlattı, ben de
ödemesine izin verdim.

Şimdiye kadar, söz verdiği gibi sade geçti. Bara içki siparişi veriyor, geri gelip bana bir bira
uzatıyor. Kaşlarımı çatarak loş odaya göz gezdiriyorum. Birkaç bilardo masası var, biri dolu ve
barda zaten birkaç adam var.

Hiçbiri polise benzemiyor ama... Hala reşit değilim.

İçkiyi neden kabul etmediğimi anlamış gibi görünüyor ve yakınıma eğilip dudaklarını kulağıma dayıyor. "Kimse sana kelepçe takmayacak bebeğim. Benden başka kimse."

Annemi düşünürken aynı zamanda içimde bir sıcaklık hissediyorum. Açlığı. Çocukken evden çıkarken beni nasıl zapt ettiğini. Karnımın nasıl ağrıdığını ve zamanın nasıl yavaş geçtiğini. Kendi kafamın içinde nasıl kaybolduğumu ve bazen orada nasıl sıkışıp kaldığımı.

Cildim kaşınıyor ve bir an için buradan kaçmayı düşünüyorum. Temiz hava almayı. Hatta belki eve yürümeyi.

Bu hayat bana göre
değil. Ben bunu hak
etmiyorum.

"İç bakalım, Ella." Doğruldu ve beni şimdiki zamana geri getirdi.

Birayı alıyorum, terli ellerime karşı buz gibi soğuk olması hoşuma gidiyor. Bir yudum alıyorum, tekrar etrafa bakıyorum, sanki her an biri bana kart atabilirmiş gibi. Kimse gelmedi, ben de bir yudum daha aldım.

Maverick gülümsüyor ama kendi içkisine dokunmuyor. Sadece tutuyor, neredeyse bir destek gibi. Sonra başımın üzerinden bakıyor ve gülümsemesi kesiliyor.

"Ah," diyor usulca, "Lucifer burada."

Bir saniyeliğine kaskatı kesiliyorum ama o kıpırdamıyor. Beni bırakmıyor. Arkamda bir kız sesi duymadan hemen önce biranın geri kalanını içiyorum.

"Peki bu kim?"

Döndüm, bir kız beklemiyordum. Benden kısa, minyon ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Ama yine de gri gözleri ve kısa kahverengi saçlarıyla güzel bir kız. Deri gibi görünen bir atlet ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor.

Bana elini uzattı.

Maverick kolunu bana doluyor ve Ella bir an için şok olmuş gibi görünüyor ama yüzündeki yumuşak gülümsemeyi koruyor. "Bu Ella." Maverick kıza doğru başını sallıyor. "Ella, bu Sid. Lucifer'in karısı."

Lucifer deri ceket ve koyu renk kot pantolonuyla onun yanında, boynunda Maverick'in üzerinde gördüğüm iskelet bandana var. Bana doğru başını sallıyor, koyu mavi gözleri birkaç saniyeliğine benimkilere kilitleniyor.

Sinirli görünüyor.

Sid'in elini bırakıyorum. "Memnun oldum," diye mırıldanıyorum. Geçen geceyi bilip bilmediğini merak ediyorum. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve avucunda bir yara izi görüyorum. "Seninle de."

"Neredeler?" Maverick Lucifer'a sorar.

Lucifer bir kolunu Sid'e dolayarak onu sırtından çekip kendine yaklaştırıyor. Küçük bir kahkaha atıyor ama rahatsız olmuş gibi ayaklarına bakıyor. Ben hâlâ elimdeki boş birayı tutarken Maverick onu benden alıyor ve yerine kendi dolu birasını koyuyor, ama bana bakmadan Lucifer'la konuşmaya devam ediyor.

"Geliyorum." Tıpkı Maverick gibi uzun boylu ve zayıf ve ikisi birlikte biraz bunaltıcı. Bu barda tanrı gibiler ve sinirlerimi yatıştırmak için elimdeki birayı yudum yudum içiyorum.

Birkaç dakika sonra, Sid'le aramızdaki sessizlik gerginleştğinde ve Lucifer ile Maverick arasındaki gerilim boğulacak kadar arttığında, daha fazla insan ortaya çıkıyor.

Atlas ve Natalie içeri girdiğinde biraz rahatlamış hissediyorum, Natalie çiçekli turuncu bir elbise giymiş, saçlarını örerek topuz yapmış.

Hem beni hem de Sid'i kucaklıyor ve Sid ırkılmış ama sonra benim kadar rahatlamış görünüyor.

Cain'le tanışıyorum, açık kahverengi tenli ve koyu renk gözlü iri bir adam. Burnu şişmiş görünüyor, sanki suratına yumruk yemiş gibi, ama iyi birine benziyor. Barın ışıkları altında Ezra'nın koyu yeşilimsi gözleri olduğunu ve giydiği gri kazaktan kaslarının açıkça görüldüğünü görüyorum.

Resmi olarak tanıştığımızda elimi kibarca sıkıyor. Sanki elleri benim elimde değilmiş gibi... Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken bile bunu düşünmeyi reddediyorum.

Ne Cain'in ne de Ezra'nın yanında kız yoktur, ancak bara süzülen kızların onlara bakmaya başlaması uzun sürmez.

Natalie beni ve Sid'i küçük bir masaya sürükledi. Bir garsona el salladı ve her birimiz için tekila shot sipariş etti.

"Oh, hayır," diyorum hızla, başımı sallayarak. İki bira içtim ve şimdiden biraz sersemlemiş hissediyorum. "Shot yapamam." *Yapabilirim*, ama reşit olmadan içki içmekten tutuklanmak istemiyorum ve tekila shot'ları içmek bana bunu sağlayabilir.

Sid bana sırtıyor, kollarını kavuşturmuş, dirseklerini masaya dayamış. Bakışlarını bilardo masasına yaslanmış olan Maverick'e yöneltiyor, Ezra ve Atlas onunla bir şeyler konuşurken gözlerini benden ayırmıyor, Maverick hariç hepsinin elinde içki var.

"Eğer *onunla* başa çıkabilirsen, bir kadeh tekila içebilirsin."

Natalie gülüyor, eliyle kafasındaki topuzu okşuyor. Sonra içkilerimiz servis edilirken heyecanla alkışlamaya başlıyor. Elini garsonun koluna koyuyor.

"Gözün üzerimizde olsun," diye fısıldıyor ona, kaşlarını sallayarak. "Eğlencemizin bitmesine izin verme."

Garson bize gülümsüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Bana kart atacağını düşünerek nefesimi tutuyorum. Ama o sadece daha geniş sırtıyor ve omzunun üzerinden geriye bakarak uzaklaşıyor.

"Oh, senden çok hoşlanıyor!" Natalie ciyaklayarak bana doğru bir kadeh itiyor. "Tıpkı Connor gibi." Shot'ını aldı, kirecini tuttu.

Sid elindeki iğneyi bana doğru itiyor. "Buna benden daha çok ihtiyacın var," diyor küçük bir gülümsemeyle. Sonra Natalie'ye bakarak, "Connor?" diye soruyor.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Ark hakkında konuşmak istemiyorum. Boktan annem, sosyal hizmet uzmanım ya da sorunlarım hakkında konuşmak istemiyorum. Sanırım bu kızların hiçbirinin sorunu yok. Çok normal görünüyorlar.

Ama yine de Lucifer'ın masasında sabahın sekizinde kokain vardı. O evli ve geçen gece Maverick'in beni parmaklamasını izliyordu.

Atlas'ın, yılbaşı gecesi gittiğimiz yer gibi bir yeri karşılayabilecek zengin çocuk çevresinin bir parçası var. Belki de hepsi delidir.

"Ben..." Sözümü kesiyorum.

"Onun bir arkadaşı," diye araya giriyor Natalie, bana anlamlı bir bakış atarak. Bana doğru eğiliyor ve fısıltıyla "Dikkatli ol. Maverick paylaşmayı sevmez."

Sid homurdanır, sonra da silahları işaret eder. "Haydi. Bu geceyi eğlenceli hale getirelim, olur mu?"

Natalie'ye ikinci kez söylenmesine gerek yok. İçkisini yudumlar, sonra elinin tersiyle ağzını siler.

Maverick'e bakıyorum.

Hâlâ bana bakıyor, kollarını kavuşturmuş, Lucifer şimdi onunla ve diğer çocuklarla birlikte, şu anda göremediğim Cain hariç.

"Al onları, Ella, hadi!" Natalie avuçlarını masaya vurarak söylüyor. Sid

hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarını Maverick'ten ayırdığımda beni

izliyor. İçkileri birbiri ardına yuvarlıyorum.

Karnımın derinliklerine kadar yanıyor ve beni ısıtıyor.

Natalie bana sarılmak için uzanıyor, bu biraz garip ama hoşuma gidiyor. Bu gerçek bir kucaklaşma ve iki tekila içmenin böyle bir kucaklaşmayı gerektirdiğini düşünmesem de şikayet etmiyorum.

Natalie aniden ayağa kalkıp kolumu çekiştirerek, "Gel benimle dans et," diye sızlanıyor.

Aman Tanrım. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Gerçekten hoşlanmıyorum-"

Natalie hâlâ kolumu çekiştirerek, "Hadi ama Ella," diye beni azarlıyor. "*Bırak gitsin*, unuttun mu? Marnie sana bunu söylemedi mi?" Gözlerini deviriyor, bir tutam saçını yüzünden savuruyor. "Bunu söylediğini o kadar çok duydum ki rüyalarım giriyor."

Kolumu bir kez daha şiddetle çekiştiriyor ve sonra Sid de ayağa kalkıyor, aniden sinirlenmiş görünüyor.

Tekrar Maverick'e bakıyorum. O ve Lucifer kafa kafaya vermişler, Maverick onun yüzünü işaret ediyor ve Ezra ile Atlas yanlarında gergin görünüyorlar.

"Siktir et," diye mırıldanır Sid. "Hadi dans edelim." Natalie'nin beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Eminem'in *Lock It Up* şarkısıyla dans eden birkaç kişinin yanına gitmeden önce, onlar için biraz utandığımı hissettiren bir şekilde, garson servis tepsisinde üç shot tekila daha getirerek geri dönüyor.

Bana göz kırpmıyor. "Buradaki herkesin ağzının suyunu akıtmadan önce mi?"

Natalie beni dürtüyor ve ilk ateş eden o oluyor. Sid bana bakıyor. "Devam et," diye beni teşvik ediyor, sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

"Dört kadeh çay içemem-"

"Hadi Ella, gidelim!" Natalie beni zorluyor, heyecandan başım dönüyor. Buna pişman olacağım.

Garson bana bakıyor. Müzik yükseliyor, ışıklar kararıyor. Maverick hala Lucifer ile tartışıyor.

Siktir et.

İğneleri yapıyorum ve başım döndüğü için hemen pişman oluyorum.

Ama son bardağı dikkatlice tepsie geri koyuyorum ve garson bana sırtıyor. "Aferin kızım," diye fısıldıyor neredeyse ama ben onu duyabiliyorum ve yüzüm ısınıyor.

Natalie gülmekten ölüyor ve beni Sid'in peşinden sürüklüyor, üçümüz bilardo masalarının ve diğer müşterilerin arasından geçerek yolumuza devam ediyoruz. Bar aniden kalabalıklaştı ve artık o kadar da sakın değil.

Odanın diğer tarafına geçtiğimizde, müzikle birlikte titredikçe nöbet geçirecekmişim gibi hissetmeme neden olan renkli ışıkların altında, artık Maverick'i göremiyorum, ki bu da bir şey söylüyor. Bu odadaki çoğu insandan daha uzun boylu ama salon tıklım tıklım.

Natalie bana sürtünmeye başlıyor ve ben biraz panikliyorum. Yanımızda birkaç kız dans ediyor ve bir çift önümde, kısa kırmızı elbiseli kız kışını adamın kasıklarında zıplatıyor.

Natalie'nin parmakları belime gelirken gözlerimi kapatıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl hareket edeceğimi. İyi bir dansçı değilim.

Bırak gitsin.

Hayatımda hiç kulübe gitmedim. Sadece annemle birlikte barlara gittim ve onun, gözleri hep benim üzerimde olan pis adamları eve götürmeye çalışmasını izledim.

Bırak gitsin.

Vücudumu gevşetmeye çalışıyorum.

Arkamda birinin olduğunu hissediyorum ve neredeyse yerimden sıçrayacağım ama sonra Sid'in alçak sesini kulağımda duyuyorum. "Benim."

Elleri kalçalarım, Natalie'ninkilerin hemen üstüne gidiyor ve bedenimi benim için hareket ettiriyor. Rahatlamaya, kendimi bırakmaya çalışıyorum ama bu ritmi iyi hissedemiyorum.

"Ella," diye fısıldıyor Sid, bir an için paniğimden sıyrılıyorum. "Maverick'e karşı dikkatli ol."

Elinde her zaman kan var."

Ona doğru dönmeye çalışıyorum ama Natalie hâlâ ellerini kalçalarımına koymuş, şarkıya eşlik ederken başını arkaya yatırmış. Sid'in parmakları tenimi kazıyor, beni yerimde tutuyor.

"Hala yapabiliyorken çıkın."

Ve ben hareket edemeden, *düşünemeden* şarkı değişiyor.

B.o.B. ve Hayley Williams'tan *Airplanes* çalıyor. Sid'le konuşmak istiyorum. Ona neden bahsettiğini sormak istiyorum. *Hala yapabiliyorken mi?*

Ama Natalie bırakmıyor ve görünüşe göre Sid de bırakmıyor. Belki sarhoştur. Belki buraya gelmeden önce içmiştir. Belki de Lucifer'la sorunlarını bana ve Maverick'e yüklüyordur.

Tanrım, bu şarkıyı yıllardır dinlememiştım ama çok severim. Batı Virginia'da annem eve erkek getirdiğinde odamda kapıyı kilitleyerek dinlerdim ve onları duvarımdan duyabilirdim.

Bırak gitsin.

O anıyı da, Sid'in sözlerini de bir kenara itiyorum. Elleri kalçalarımında, Natalie'nin göğüsleri benimkilere çarparken sallanıyorum.

Bırak gitsin.

Sid'le sonra konuşabilirim. Şimdi zamanı değil.

Parmaklarımı saçlarıma götürüyorum, saç tellerinin sırtımda bıraktığı his hoşuma gidiyor. Natalie'nin parmakları kalçalarımına kadar indiğinde ve kıkırdadığında, daha az utanmış ve daha çok... *içine girmiş* hissederek hareket etmeye devam ediyorum.

Bu an. Işıklar.

Etrafımızı saran cesetler.

Sid'in uğursuz uyarısına rağmen arkadaşım olabilecek kızlar. Damarlarımda tekila varken bunu unutmak kolay.

Arkamdan ayrılmıyor ve Natalie önümü tutuyor.

Muhteşem bir an için, sadece birkaç dakika, her şey *iyi* hissettiriyor. Sanki gerçekten on dokuz yaşındaymışım gibi. Sanki geceyi dışarıda geçiren başka bir gençmişim gibi. Karnım tok, zihnim uğulduyor ve kendimi mutlu hissediyorum.

Ama sonra o an sona erer.

Natalie beni bırakıyor ve Sid arkamdan sertleşiyor ama bırakmıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve önümde bir çocuk duruyordu. Hayır. *Bir adam*. Maverick'in arkadaşlarından biri değil ve onu hayatımda daha önce hiç görmedim.

Elleri kalçalarımına geliyor ve Sid'in parmaklarıyla birleşiyor. Beni vücuduna yaklaştırıyor ve göğüslerim onun sert göğsüne bastırıyor. Güzel kokuyor, temiz giysiler, baş döndürücü ve erkeksi bir şey gibi. Agresif, parmakları tenime ve Sid'in parmaklarına batıyor. Belki alkolden, belki de kafam iyi olduğu için, ama onun vücudu benimkine bastırıldığında... tahrik olduğumu hissediyorum. Ne de olsa burası halka açık bir dans pisti.

İnsanların yapması gereken bu değil mi?

Natalie'yi omzunun üzerinden göremiyorum, ama Sid arkasında gergin görünmesine rağmen kımıldamadı.

Be

n. Adamın soluk yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Dolgun dudakları bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Merhaba Ella," diyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor ve hareket etmeyi bırakıyorum, ama o beni devam etmeye zorluyor, tutuşu

Vücudumu ona karşı hareket ettirirken kalçalarım acıyor.

Dalgalı ve uçları kıvrık koyu kahverengi saçları var. Üzerinde yontulmuş göğsünü saran dar

siyah bir gömlek var.

"Jeremiah," diye nefes alıyor Sid arkamdan. Parmaklarının bana karşı kıpırdadığını hissediyorum ama *Jeremiah* onları daha sıkı tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

Adam bakışlarımı tutarak gülümsüyor. "Seni özledim," diyor ama benimle konuşmadığını biliyorum. "Çok özledim."

Sid'e bakmak için başımı çevirmeye çalışıyorum ama yüzümü tutuyor, çenemi tutuyor. "Kaçma Sid," diyor, hâlâ bana bakarak. "Eğer kaçarsan, ona zarar veririm."

Nefes alamıyorum. Hafiflik gitti. İyi hisler gitti ve başım dönüyor. Düşünemiyorum. Yapamıyorum... Maverick nerede?

Hala yapabiliyorken çıkın.

Adamın omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama parmaklarını yüzüme daha sıkı geçiriyor ve irkilmeme neden oluyor. "Hayır, Ella," diyor usulca. "*Bana* bak."

"Ne *istiyorsun*?" Sid arkamdan tıslıyor, artık hareket etmiyor olmamıza rağmen iki eli hâlâ kalçalarımda. Artık sallanmıyoruz.

"Aptal olma Sid." "Jeremiah."

Gitmen gerek."

"Seni aradım. Küçük *yerleşkenizin* dışında bekledim." Nefes veriyor, hala yüzümü tutuyor. Hâlâ *bana* bakıyor. Ben sertçe nefes alırken parmağını dudaklarımda gezdirip sırtıyor. "Hiç gitmiyorsun, bebeğim."

Dizlerimin bağı çözüldü. Sanki benimle konuşuyor. *Asla gitme. Hala çıkabiliyorken çık.*

"Seni orada mı tutuyor?"

Hayır. Ağzım neredeyse kelimeyi oluşturuyor. Jeremiah başını eğerek yaklaşıyor. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.

"Seni eziyor mu, Sid? Yoksa gerçekten de düşündüğün gibi biri mi?" "Bırak onu gitsin."

Jeremiah dudaklarını ağzımın üzerinde gezdiriyor.

Maverick nerede?

"Yapacağımı sanmıyorum. Tadını seviyorum." Ve sonra beni sertçe öpüyor, dili dudaklarımda kenarında geziniyor.

Ağzımı açtım ama neden bilmiyorum. *Kahrolası sürtük.* Annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor ama yine de durmuyorum.

Temiz havaya

ihtiyacım var.

Ama hareket

etmiyorum.

Bana karşı gülüyor, dili ağzımda, parmakları belimi sıkıyor.

Sonra geri çekiliyor ama dudaklarımız hâlâ birbirine değiyor. "Söyle bana Sid," diyor, alçak sesle ama ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle konuşarak. "Beni başka birini öperken izlemenin seni incitmediğini söyle." Dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bana şu anda *bir şey* hissetmediğini söyle."

Sid'in parmakları belime giriyor ve ağzı kulağımın dibinde, "Siktir git, Jeremiah. Bırak gitsin."

"Ah." Ağzını yanağımda gezdiriyor. "Kızgınsın."

Ama ben hareket edemedim, Sid cevap veremedim Jeremiah geriye, benden uzağa doğru

çekildi. Sid beni bıraktı, önüme geçti ve adamın adını seslendi.

O zaman onu görüyorum. *Maverick*. Jeremiah'ı bilardo masasına çarpıyor ve masada oynayanlar dağılıyor.

Sid, Maverick'in adını seslenir ancak Maverick kendisine en yakın adamdan bir bilardo ıstakası alır ve

lanet dizinin üzerine oturtuyor.

Silahı Jeremiah'in boğazına dayayıp ona doğru itiyor. Jeremiah bilardo masasının üzerinde geriye doğru eğilmiş, Maverick'e bakarken soluk yeşil gözlerinde bir parıltı var.

"Dur!" Sid çığlık atıyor.

Odaya bir göz atıyorum. Barmen içkileri doldururken beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Lucifer'ı ya da diğer çocukları göremiyorum.

Sadece bir grup insan bize bakıyor, müzik hâlâ gümbürdüyor, bu sefer Big Sean'dan *Bounce Back*. Sid, Maverick'in kolunu onun yapabileceğinden çok daha büyük bir güçle pençeliyor, ama Maverick onu itiyor.

"Seni bok çuvalı," diye öfkелendi, yüzü Jeremiah'ya birkaç santim uzaktaydı, bilardo ıstakası hâlâ boğazının altındaydı. "Hayatını bir kez kurtardım, orospu çocuğu, ama bu sefer o kadar cömert hissetmiyorum."

Jeremiah'ın yüzü kızarıyor ama gülümsemeyi bırakmıyor. Ve sonra onu gördüm.

Elinde beyzbol sopasıyla koşarak gelen bir adamın gözleri Maverick'in üzerinde. Kısa sarı saçları var ve ben ona doğru olabildiğince hızlı koşarken, insanları yolumdan iterken, ağızımdan Maverick'in adı çıkarken ve bağırdığımın farkında bile değilken başka hiçbir şeye dikkat etmiyorum.

Sid yavaşça bana doğru dönüyor ama benim gördüğümü o görmüyor.

Maverick bana bakıyor, Jeremiah'ı tutuşunu gevşetiyor, Jeremiah da bilardo ıstakasını çekip takırdayarak yere fırlatıyor. Maverick'i üzerinden itiyor ve sonunda onlara ulaşıyorum, ikisini de geçip beyzbol sopalı adama doğru koşuyorum.

Tökezleyerek birkaç adım geri gitti ve sopayı düşürdü. Nefesini tutarken bileğimi yakalıyor ve beni duvara çarpıyor.

"Nicolas, hayır!" Sid bardaki alaycı sesler üzerine bağılıyor, birkaç adam bize doğru gelirken bu adam beni duvara yapıştırıyor.

Ama beni kurtarmalarına gerek yok.

Maverick saniyeler içinde oradaydı, yumruğu adamın çenesinin yan tarafına çarparak başının dönmesine neden oldu, elleri beni bırakarak başka bir bilardo masasına doğru tökezledi ve kendini dik tutmak için kenarları kavradı.

Maverick bana dönüyor, beni kollarına çekiyor, ikimizi de döndürürken başımı okşuyor ve barın etrafına bakıyor.

Jeremiah gitti.

Sid kapıya doğru koşarken Lucifer'ın kapıyı çekerek açtığını ve Sid'e doğru koştuğunu görüyorum. Atlas ve Natalie Lucifer'ın peşinden geliyor, Ezra da onların arkasında.

"Defol git buradan," diye hırlıyor Maverick, elini ağzına götürmüş çenesini esneten Nicolas'a. "Lanet boynunu kırmamı istemiyorsan defol git buradan." Maverick'in göğsü bana doğru kabarıyor ama gitmeme izin vermiyor, bir kolu sırtıma sarılmış, diğeri hâlâ başımın üzerinde.

Nicolas tereddüt etmez. Karşı kapıdan dışarı koşar, kaçarken gülen insanların arasından sıyrılır.

"İyi misin güzel kız?" Maverick bana ağzını yanağıma dayayarak soruyor. Başımı sallıyorum, kendimi ona daha da bastırıyorum.

"Güzel. Seni eve götürüyorum."

Sertleşiyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Gülüyor, saçlarımı düzeltiyor ama beni göğsüne bastırıyor. "Benim evime, bebeğim. *Benim evime.*"

ON ALTINCI BÖLÜM

"SALVETE." Elijah selamımıza karşılık vermemizi beklemiyor. Odanın içinde Adam'a, Cal'a ve babama eliyle işaret ediyor. "Beşinizi ilgilendirmeyen bir konuyu konuşmamız gerekiyor." Ezra'ya dönüyor. "Bize odayı ver."

Masanın etrafına bakıyorum, gözlerim Lucifer'i buluyor. Ama o başını ellerinin arasına almış. Hepimizden daha geç geldi, gözlerinin altındaki gölgeler sonunda Sid'inkilere rakip oldu.

Önce Ezra ayağa kalkar, babasına başıyla selam verir ve dışarı çıkar.

Siktir et. Ben de kalkıyorum. Atlas, Cain ve son olarak Lucifer önümde yürüyorlar ve tam ben de çıkmak üzereyken babam adımı söylüyor.

Arkama bakmıyorum, ama kapı aralığında duruyorum.

"Umarım kızıl saçlıya fazla bağlanmıyorsundur," diyor yumuşak bir sesle. Sanki bundan sonra ne söyleyeceği umurundaymış gibi iç çekiyor. "Zaten muhtemelen bir kızın ölümünden sorumlu olacaksın. Ceset sayısını artırma, *Maverick*."

Hala arkama bakmıyorum ve tek kelime etmiyorum. Tüm oda sessizliğe büründü ve kapının ardında kardeşlerimin de beni dinlediğini düşünüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, arkamı dönüp odanın ortasındaki masayı ters çevirme isteğime direniyorum. Ama masa taştan yapılmış ve zemine vidalanmış, yani bunu yapabilme şansım sıfır gibi bir şey.

Onun yerine, çekip gidiyorum. Bilmesine şaşırmadım bile. Özellikle de dün gecedен sonra.

Kapı arkamdan kapanıyor ve ben ve kardeşlerim muhafızlarla kaplı karanlık koridorda ilerliyoruz.

Mabede girene kadar kimse bir şey söylemiyor. Ezra ilk sıraya oturuyor, iki kolunu koltuğun arkasına doluyor, bacak bacak üstüne atıyor. Cain kürsüye çıkan merdivenlere oturuyor; Sid'in kız kardeşim olduğunu öğrenmeden hemen önce çıktığım merdivenlere.

Atlas, Ezra'nın yanına oturmuş, başındaki şapkayı ayarlıyor ve Lucifer lanet olası yere oturuyor.

Lucifer başını kaldırmadan bana, "Umarım dün gece onu evine götürmüşsündür," diyor. Dizlerini yukarı kaldırmış, dirseklerini onlara dayamış. O da benim gibi tamamen siyah giyinmiş; hepimiz gibi, Cain hariç, o da her zamanki gibi dar pantolonuyla, kazağının üzerine giydiği özel dikim ceketiyile mafyadanmış gibi görünüyor.

Atlas ve Ezra'nın arkasındaki sıraya oturuyorum, ayaklarımı onların arkasına, onlardan

birkaç metre aşağıya atıyorum.

Eski kilisenin kokusu tuhaf; aynı anda hem rahatlatıcı hem de mide bulandırıcı.

Onu kendim yakmayı düşünüyorum, sadece Lucifer için değil. Hepimiz için. Ama fark eder miydi? Sonunda yine buraya, başka bir kiliseye dönerdik.

"Sid'le aranız iyi mi?" Luce'a karşılık veriyorum. Atlas sırasına dönüp bana ters ters bakıyor.

Omuz silkiyorum, "*Ne?" diyorum.*

Geri dönüyor, bir bok söylemiyor.

Ezra kapüşonunun cebinden bir şey çıkarıyor. Bir matara, görüyorum. Dudaklarına götürüyor. "İsteyen var mı?" diye soruyor gruba.

Cain homurdanıyor, ellerine bakıyor. Parmak eklemlerinin kırıldığını fark ediyorum. Lucifer'ın kötü tavırları, Cain'in sikişme ve kavga etme sorunu, Ezra'nın alkolikliği ve Atlas'ın sinirleri arasında, birdenbire buradan siktir olup gitmeye hazır hale geldim.

Ezra'ya "Ben de biraz alayım," dedim.

Koltuğunda dönüyor ve sırtarak gümüş şişeyi bana uzatıyor. Şişeyi kaldırdım ve neredeyse sek votkayla boğuluyordum. Ama yanmanın tadını çıkararak yutuyorum ve ona geri veriyorum.

"İyi misin dostum?" Ona sordum.

Şişeyi kapüşonunun cebine geri koyuyor, çenesini esneterek benden uzaklaşıyor. "Hiçbirimiz *Pekâlâ*, Maverick," diyor o derin sesiyle, artık gülümsemiyor.

Kimse Jeremiah Rain hakkında konuşmuyor. Sağ kolu Nicolas hakkında. Jeremiah'ın Sid'e ne kadar yakın olduğunu. Ella'yı nasıl ağzına aldığını.

Ella'nın beni kafama beyzbol sopasıyla vurulmasından nasıl kurtardığını. Lucifer ve diğer kardeşlerimin kendi bağımlılıklarıyla meşgul oldukları için bunu nasıl kaçırdıklarını; nikotin, sikiş, içki. Atlas için, muhtemelen sikip atacağı bir kız için.

Atlas şapkasını düzeltiyor. "Luce," der konuşurcasına. Lucifer başını kaldırıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş. "Finn'i en son ne zaman kontrol ettin?"

Ortamı yumuşatmanın yolu, pislik.

Lucifer Atlas'ı öldürecekmiş gibi görünüyor. Onun yerine bir elini siyah, kıvrıkcık saçlarında gezdiriyor. "En son ne zaman ağzına bir yumruk yedin?"

Atlas iyi huylu bir şekilde gülüyor, ellerini ceplerine sokuyor, ayakları yere basıyor ve sıraya çöküyor. "Sakin ol dostum. Sadece Sid'in onunla tanışıp tanışmadığını merak ediyordum, hepsi bu."

Lucifer'in gözleri kısılr. "Senin için ne önemi var?"

Atlas homurdanır. "Sen benim kardeşimsin. O artık aileden biri." Omuz silkiyor. "Bu konuda bu kadar hassas olacağını bilmiyordum."

Lucifer cevap veremeden Cain kürsünün basamaklarından konuşur. "Evet, siz ikinizle takılmayalı uzun zaman oldu ve dün gece pek iyi geçmedi, ha?" Ses tonunda bir suçlama yok ama koyu renk gözleri Lucifer'in başının arkasına dikilmiş.

Lucifer arkasını dönüp Cain'le yüzleşmiyor ama sıcak koltukta olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Nefret etmeye devam edebilir. Cevap vermesi gereken çok şey var ve bunlar endişelenmesi gereken soruların en küçüğü. Dün gece Jeremiah Rain ortaya çıkmadan *önce* iyi gitmedi. O sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Onunla tanışmadı. Tanışmak da istemedi."

"Julie senin karın hakkında ne düşünüyor?"

Ezra sorar.

Lucifer tekrar kucağına bakar, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmiştir. "O bilmiyor."

Kendi tükürüğümde boğuluyorum. "*Bilmiyor mu?*" Tekrar ediyorum. Lucifer başını kaldırıp bana bakıyor. "Sağır mısın?"

"Öyle olsaydım, senin emo saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmazdım. Ama bu haliyle, hayır. Sadece paranla şımarttığın kadının senin evlendiğini bilmediğini görünce şok oldum."

"Siktir git ve soruma cevap ver," diye tersliyor beni. "Dün gece kızı eve sen mi götürdün?"

Omuz silktim. "Belki de onun yerine evimde sevişmişimdir. Sana ne bundan?" Geçen geceyi düşünerek ona sırtıyıyorum. "Kıskandın mı?"

Başını kaldırıp gülüyor ve boğazını ortaya çıkarıyor. Şu anda bıçağını batırmak istemeyeceğim bir boğaz. Başını tekrar aşağı eğdiğinde, bakışlarında zehir var. "Mav, sanırım ikimiz de kimin *kıskanç* olduğunu biliyoruz."

Birden Ez'in matarasında kalan her şeyi içmiş olmayı diledim. Ama soğukkanlılığımı koruyorum, kıpırdamadan, "Sid'i çoktan becerdim, kardeşim. Evet, iyiydi ama Ella? Ona ne istersem yapmama izin veriyor."

Atlas ilk tepki veren kişi oldu. Ezra bana doğru hançer fırlatırken ayağa kalkıyor. "Senin neyin var be adam?" Atlas bana soruyor.

"Bize bir şey olmuş gibi hissediyorum ve Lucifer'ın kız kardeşime uygun olduğundan artık emin değilim." diye cevap verirken gözlerim Lucifer'da.

Pislik gibi davransam da söylediklerimde ciddiym. Lucifer, Sid'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyor. Dağılıyoruz. Sacrificium'dan beri öyleyiz. Bir süredir ilk kez aynada kendimize bakmak zorunda kaldığımızdan beri ve gördüğümüz hiçbir şeyden hoşlanmadığımız ortaya çıktığından beri.

"Jeremiah Rain'in kız kardeşin için uygun olduğunu mu düşünüyorsun Mav?" Lucifer hırlayarak ayağa kalkıyor. Yavaşça hareket ediyor ama yumruklarını görüyorum. Boynundaki o damarı görüyorum, iskelet bandanasının hemen üstünde. "Sence onun ellerinden kurtulabilecek mi?"

"Dur, Luce," diyor Atlas.

Cain hâlâ Lucifer'ın kafasının arkasına bakıyor ve Ezra da sanki tetikteymiş gibi her şeyi izliyor. Sanki bütün gece o şişeden içmemiş gibi.

"Aslında, *onun ellerinin seninkilerden* daha kötü olamayacağını düşünmeye başladım. Ve dün gece Sid'i bırakma şeklin, tam da *önemli olduğu anda-*"

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun Mav? Eğer öyleyse, metaforlarla konuşmak yerine neden benim için hecelemiyorsun?"

Ona gülümsüyorum, şiire olan sevgime yaptığı küçük iğnelemeye. En azından okuyabiliyorum. Sınıfımızı birincilikle bitirmiş olabilir ama yine de babasının bu işte parmağı olmadığından emin değilim. "Sid'e bir araba aldın mı, kardeşim?"

Sertleşir. "Karıma ne aldığımı seni hiç ilgilendirmez." "Sid'in neden arabası yok?" Cain sessizce sorar.

Lucifer geri adım atıyor ve hepimizi görebilmek için yana dönüyor. "Hepiniz *şu anda* beni *kendi ailem* hakkında ciddi ciddi sorguluyor musunuz?"

"Hepimiz bir aileyiz," diyor Ezra, sesinde sert bir tonla.

Lucifer başparmağını ağzının üzerinde gezdirip elini bırakır. "Siktirin gidin. Hepinizin."

Atlas nefesini üflüyor. "Bak Luce, bence bir şeyler yaşıyorsun ve belki de bunu bizimle konuşmalısın." Gergin bir alışkanlıkla şapkasını tekrar düzeltiyor. "Senin için buradayız, tamam mı? Biliyorum... bilirsin, baban ve bokla ilgili her şey...."

Lucifer Atlas'a sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakıyor. "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Bunun üzerine sessiz kalamıyorum ama Ezra'nın da benim gibi ayağa kalktığını görünce

şşıırıyorum, çenesi geriliyor.

"Flaş haber, orospu çocuğu," diyorum Ez dahakonuşmadan, "boktan bir çocukluk geçiren tek kişi sen değilsin."

"Çocukluğumun nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Benimkini bildiğini mi sanıyorsun?" Sıranın etrafından dolanarak önünde duruyorum. Cain Lucifer'ın arkasında, Ezra ve Atlas da benim arkamda ayağa kalkıyor. "Benim hakkımda bir bok bildiğini mi sanıyorsun? Bana bir şey söyle, Luce. Bana nasıl *Mayhem* denildiğini anlat."

Lucifer homurdanıyor. "Bu kulağa çok fazla 'Bu yara izlerini nasıl aldığımı bilmek ister misin?' tarzı bir hikâye gibi geliyor ve dürüst olmak gerekirse Mav, *hayır*, bilmek istemiyorum." Bir nefes alıyor ve bakışlarında bir şey yumuşuyor. "Malachi-'den beri biliyorum."

"Sakın buna cüret etme." Bu ismi duymak istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum. Onun hakkında konuşmak. Hikayenin sadece yarısını biliyorlar. Öz kardeşimi evimin çatısından aşağı ittiğim kısmı.

"Siz aptalsınız," diyor Cain Lucifer'ın arkasından sessizce. "Birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyoruz. Doğduğumuzdan beri *bu işin* içindeyiz. Hepimiz biliyoruz ki *hepimiz* boku yedik." Sonra bana baktı. "Ama sen Mav? Ella'yı rahat bırakmalısın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hazırlıksız yakalandığım için soruyorum, nabzım hâlâ Lucifer'in lanet dudağını patlatmak istediğim için atıyor.

Cain sessizce gülüyor, başını sallıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Lanet olası bir Arap milyarderine benziyor, ki sanırım öyle. Yine de her zaman diğerlerinden daha sağduyulu olmuştur, bu yüzden bitirmesine izin verdim. "Bu çok açık." Lucifer'ın yanına gelerek bana doğru başını salladı. "Ona aşık oluyorsun."

"Bu nasıl belli oluyor?"

Lucifer Cain'den önce cevap verir. "Jeremiah Rain onu biliyor, bu da bizi izlediği anlamına geliyor. Zayıf noktalarımızı arıyor. Dün gece onu bardo masasına fırlattın ve onun için neredeyse boğarak öldürüyordun ve yanlış hatırlamıyorsam onu son gördüğünde *hayatını kurtarmıştın*." Parmaklarını çıtlatıyor. "Bana ona karşı bir şeyler hissetmediğini söyle."

Ona cevap vermeyeceğim. Benim ya da onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bizim hakkımızda.

Cain iç geçirir. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama baban haklıydı Mav. Ria'yla ilgilenmen ve o zamana kadar *hiçbir* sabit kadınla ilişkiye girmemen gerekiyor."

Ella'dan bahsederken çenemin sıkıştığını hissediyorum ama bu dürtüyle savaşıyorum. Onun için ayağa kalkma arzusu. Bu sadece onları haklı çıkarır. Ve dün gece, Jeremiah Rain ağzını ona dayadığında, kalabalık barda dirsek atarak yolumu açtığımda, onu öldürebilirdim. Tırnaklarımı karnında hala iyileşmekte olan yaraya geçirip bağırsaklarını dışarı çıkarabilirdim.

Ama bunu onlara söyleyemem. Artık onlara hiçbir şey söyleyemeyecekmişim gibi hissediyorum.

"Hadi Noctem'e gidelim, orada hepimiz içimizdekileri dökebiliriz. Tekrar bir araya gelelim." Cain Lucifer'ın omzuna vurarak neredeyse yere düşmesine neden oluyor. "Tamam mı?"

Lucifer yavaşça başını sallıyor.

Atlas homurdanarak onaylıyor. Ezra da.

Ama ben bilmiyorum. Henüz değil. Lucifer'a bakıyorum, daha birkaç gün önce ne kadar yakın olduğumuzu hatırlıyorum, ağzım onun ağzındaydı. "Luce, başının belada olduğunu biliyorum," diyorum sessizce, "ama Sid de öyle. Ve onun yanında olman gerekiyor. Ama onu boğmayı bırak."

Bana bakmıyor ama Cain omzunu sıkıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

Gözlerimi ondan ayırıyorum, bilmediği şeyler yüzünden göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Tüm bunlar bittiğinde muhtemelen benden nefret edecek. Ve içimdeki hastalıklı bir parça? Hastalıklı bir yanım bunu dört gözle bekliyor. Kardeşi gibi, *gerçek* kardeşi gibi davranmayı ve acı

çekmemeyi bekleyemez.

Sonuçlar. Kız kardeşim daha iyisini hak ediyor.
İkisini de.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bardaki kavganın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve ben uyuyamıyorum. Maverick yatakta yanımda, ağzı açık yavaşça nefes alıyor, çıplak göğsü yatağın kendi tarafındaki çalar saatin loş ışığında yükselip alçalıyor.

Neden bir saati olduğunu bile bilmiyorum.

Belirli bir saatte kalkması gerekmiyor gibi görünüyor. Ben de öyle. Başvurduğum hiçbir işten geri dönüş almadım. Annem de aramadı.

O dışarıda arkadaşlarıyla buluşurken ben de geçen Pazar yaptığım gibi biraz daha kurabiye pişirdim. Mutfağı temizledim, gerçi bir hizmetçisi olduğundan eminim çünkü ev genellikle tertemiz. Pek dağınık sayılmaz ama temizlik yapacak birine de benzemiyor.

Okumayı sever.

Ofisi, her biri dolu raflarla kaplı. Psikoloji, şiir, klasikler. Kitaplarının birçoğunun sayfaları yıpranmış ve raflardan birkaçını çektim. Bir Shakespeare koleksiyonunda, 2. *Richard*'dan bir satırın altını çizmişti: "Zamanı boşa harcadım ve şimdi de zaman beni boşa harcıyor." Kalem sayfaya sertçe bastırılmış ve sayfayı çukurlaştırmıştı.

Bunlar çalınmış sırlar. Benimle konuşmayacağı şeyler. Kardeşinin başına gelenler gibi, kitaplara olan iştahını bile gizli tutuyor.

Açılmak istemiyor.

Uzun bir süre ona baktım. Alnı, onu uyurken izlediğim ilk geceki gibi kırıışık değil. Rahatlamış görünüyor. Ama bir şeyler yanlış. Bardaki adam, beyzbol sopalı adam. Beni ilgilendiren sırlar saklıyor. Adam adımı biliyordu. Ama bana hiçbir şey söylemiyor.

Bunun için kavga ettik.

Beni karanlıkta tutabileceğini düşünüyor, çünkü günün sonunda, aramızdaki bu şey hiçbir şey değil.

Beni kullanmayı seviyor. Ben de onu kullanmayı seviyorum. Ama ikimiz de o çizgiyi geçmeye istekli değiliz. Diğerine boyun eğmek, ruhumuzdaki camı kırmak ve bizi biz yapan ışıltılı, kanayan parçaları sunmak. Bana istediği her şeyi yapmasına izin veriyorum. O da istediğim her şeyi yapıyor.

Ama bedenler kolaydır.

Görünüşe göre kalpler çok daha karmaşık.

Yataktan sessizce kalkıyorum, parmak uçlarımda onun yatak odasından çıkıp merdivenlerden

iniyorum. Dönüp durarak onu uyandırmak istemiyorum ama kendimi huzursuz hissediyorum. Hareket etmem gerekiyormuş gibi. Düşünmeye. Ne zaman uyanacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

eve gideceğim ama Salı günü Ark'a gitmek istiyorum. Geçen hafta kaçırdım ama hayatımın sonuna kadar bu evde saklanamam.

Yakında benden sıkılacak.
Yakında daha fazlasına
ihtiyacım olacak.

Birinci kat sıcak ve hâlâ şekerli kurabiye kokuyor. Mutfağa gidip tezgahın üzerindeki plastik kabı açmayı düşünüyorum. Ama artık bir ay önceki kadar aç değilim ve dürüst olmak gerekirse, görüşmeye başladığımızdan beri birkaç kilo aldım. Merdivenlerin dibinde durup gözlerimi kapatırken ellerimi karnımın üzerine koyuyorum. Tenimin ne kadar yumuşak olduğunu, ne kadar *dolgun* hissettirdiğini seviyorum. Aç olduğum için kimsenin bana bağırmasın. Nasıl beni terk etmediğini

Saatlerce, günleri boşverin. Asla yapmazdı.

Yapar mıydı?

Sid ve Natalie'yi düşünüyorum. Lucifer ve Sid'in evliliğini, bardaki adamın onunla nasıl alay ettiğini. *Kimdi o adam?* Terk edilmiş eski bir sevgili mi? Belki Sid daha önce evliydi. Adam, *Jeremiah*, sahiplenici ve aç biriydi ve...ona ulaşmak için beni kullandı.

İşe yaradı mı bilmiyorum. Sid'i incitti mi
bilmiyorum. Beni öpmesine neden izin verdiğimi
bilmiyorum, ama veriyorum.
Bunu biliyorum.

Shane'in bana dokunmasına izin vermemle aynı sebepten. Ona açılmamla aynı sebepten.

Gözlerimi açıp bir kez daha karanlığa alışmalarına izin veriyorum. Bu evin dışı, ön kapının oymalı camından bakıldığında zifiri karanlık. Dönüyorum, ayaklarım ahşap zeminde üşüyor. Üzerimde Maverick'in tişörtü ve iç çamaşırlarım var, ellerimi de onun tişörtüne sarmışım.

Oturma odasına doğru ilerliyorum, sonra sağa dönüp içinde banyo olan bir koridora giriyorum ve henüz açmadığım ama sanırım bodruma açılan bir kapı daha var.

Neden şimdi araştırmıyorsunuz?

Dışarıda bir tuş takımı var ve bunun bir çeşit alarm sistemi olup olmadığını merak ediyorum. Yeşil yanıyor ama üzerinde hiçbir kelime yok. Sadece rakamlar ve rakamların yanında düz, siyah bir kare var.

Bunun ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kapının gümüş koluna uzandım. Kilitli ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Bunu yapmamalıydım, onun evinde bu şekilde gizlice dolaşmamalıydım.

Yukarı çıkmalıyım.

Ama parmaklarımın kolda asılı kalmasına izin verdiğimde,
kapı gıcırdayarak açıldı. Tamamen kapanmamıştı.

Kapının altından ılık hava fişkırıyor ve ben bir nefes çekiyorum, kafa derim diken diken oluyor, midem titriyor. İçerisi sıcak.

Neden?

Yavaşça kapıyı sonuna kadar açıyorum ve karanlıktan başka bir şeye bakmıyorum. Birkaç kez göz kırıp omzumun üzerinden bakıyorum. Dinliyordum. Uyanmasını, yatakta olmadığımı fark etmesini ve gelip beni bulmasını bekliyorum.

Ne yaptığımı sormak için. Ev
sessiz.

Açık kapıya doğru dönüyorum, bir elim hâlâ kapının kolunda, karanlığın içine bakarken neye

baktığımı fark ediyorum.

Adımlar.

Burası bodrum.

Bir nefes veriyorum, neredeyse kendimle eğleniyorum. Ama bir şeyler doğru görünmüyor. Bu çok lanet

Sıcak. Bodrumların soğuk olması gerekmez mi? Belki de bu zengin çocuklarına özgü bir şeydir; ısıtmalı bodrumlar. Ben hiç bodrumu olan bir evde yaşamadım.

Belki de hep sıcaktırlar.

Saçmalamayı kes, diyor beynim. *Kapıyı kapat ve yukarı çık.*

Ama sırlarını paylaşmak istemiyor. Kardeşini öldürdü ve bana bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Her zaman çok kızgın. Her zaman çok endişeli. Gergin. Düşmanları var ve arkadaşlarının da düşmanları var ve ben onu lanet bir beyzbol sopasıyla vurulmaktan kurtardım ve o da beni yetişkin bir adamın saldırısından kurtardı ama bana hiçbir şey anlatmıyor.

Filmlerde bodrumların hep sırları vardır, değil mi? *Ve karanlıkta tek başına bodruma inen kızlar hep ölür.*

Nefes alıyorum.

Ve ben yine de aşağı iniyorum.

Maverick

UYANDIĞIMDA GITMIŞTI.

Sanki yorganın altında saklanıyor olabilirmiş gibi çarşafı geriye atarak doğruluyorum. Güneş doğmuş, karartma perdelerinden içeri sızan az miktardaki ışıktan görebiliyorum. Eskiden bu beni deli ederdi. Karartma, içeri hiç ışık girmemesi anlamına gelmeli, ama görünüşe göre, perdeleri lanet pencereye çekmediğiniz sürece, bir miktar ışık her zaman içeri girmenin yolunu bulacaktır.

Ve ışık bana Ella'nın odamızda olmadığını söylüyor.

Bizim odamız.

Kendime gelmem lazım.

Banyo kapısı ardına kadar açık ama orada da yok. Dolap kapalı ama altından ışık gelmiyor.

Yataktan kalktım, elimi yüzüme sürdüm.

Muhtemelen aşağıda gizlice kurabiye yiyordur. Bu düşünce beni kendime rağmen gülümsetiyor.

Altıdan gelen uyarılara rağmen. Kardeşlerimden gelen uyarılara rağmen.

Siktir et onları.

Dişlerimi fırçalıyorum, siyah bir tişört ve gri basketbol şortu giyiyorum ve sonra merdivenlerden inip ona sesleniyorum.

Cevap vermiyor ama onu bulmam uzun sürmüyor.

Oturma odasında oturuyor, hiç kıpırdamadan, saçlarını topuz yapmış, ayakları yerde, yüzünde uzaklara bakan bir ifade. Ellerini birbirine kenetlemiş, dirseklerini dizlerine koymuş.

"Ella?" Kafasını kaldırıp bakmayınca ağzım kurudu. Beni hiç tanımıyor. Oturma odasına giriyorum, ayaklarım pelüş halıya biraz batıyor. "Ella? İyi misin?" *Belli ki iyi değil.*

İçimde bir panik dalgası oluştu. Bir çeşit nöbet mi geçiriyor?

"Ella?"

"Kimdi o?" Sesi uzak geliyor ve hâlâ bana bakmıyor.

Tenim ürperiyor ve ellerimi şortumun ceplerine sokarak sürtünmelerini engelliyorum.

Kollarımda. "Kim kimdi, bebeğim? Ne diyorsun sen-"

"Bodrumda," diye aynı sessiz sesle sözümü kesiyor. "Bodrumdaki kız kimdi?" Kelimeler beynime girer girmez ve bağlantıyı kurar kurmaz, adrenalın içimden fırlıyor ve Hareket etmek zorundayım. Ondan uzaklaşıyorum, kendimi koridorda koşmaya değil yürümeye zorluyorum, bodrumun kapısına doğru. Yumruklarımı sıkıp açıyorum, boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunmaya çalışıyorum.

Yapamazdı. Bunu yapmasına imkan yok. Kapı kilitliydi. Bodrum ses geçirmez. Ria insanların ne zaman burada olduğunu bilmiyor ve ilk haftadan beri kapıyı yumruklamayı denemedi.

Ama koridorun sonuna geldiğimde, öyle olmadığını görüyorum. Kilitli değil ve kapalı da değil.

Hayır.

Ama belki de Ria gitmedi. Belki de kalmıştır. Belki de anladı.

Merdivenlerin başındaki ışığı yakıp koşarak aşağı iniyorum, sesim boğuklaşarak Ria'nın adını çağırıyorum. Sessizlik bana cevap veriyor.

Yatakta oturmuyor. Tüm ışıkları yakıyorum, derme çatma yatak odasının etrafına bakıyorum, banyo kapısını ve küçük dolabı çarparak açıyorum.

Hiçbir şey.

Kıyafetlerini almamış ama burada kimse yok. Yatağına geri dönüp çarşafı yırttım.

Not yok. Hiçbir şey yok.

Gitmiş.

Cebimden telefonumu çıkarıp gardiyanı aradım. İlk çalışta cevap veriyorlar.

"Giden birini gördün mü?" Nefesimi tutup cevabı bekliyorum. Ama ben zaten biliyorum.

Hafif bir duraksamadan anlıyorum. "Kim?"

"Herhangi biri!" Yumruğumu duvara vuruyorum. "Herhangi biri mi?!" Ama Sid daha önce gitti. Lucifer'ın arka bahçesinden gizlice kaçtı.

Akıllı kızlar hep gider, ben de alt kattaki kızımı düşünürüm. O da gitmeden önce kaç dakikam var?

"Hayır," diye cevap veriyor görevli gardiyan. Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

O gitti ve onu yakalayacaklar. Lucifer'ın yaptıklarından sonra bana güvenmeyecekler. Onu bulacaklar ve ona zarar verecekler ya da onu benim yapmam için beni zorlayacaklar.

Bu da demek oluyor ki.

Lanet olası Ella. Elimi şifonyerin üzerinde gezdiriyorum, yere indirdiğim lambayı yere düşürüyorum, ampul patlıyor. Umurumda değil. Bu yeterli değil.

Çıplak ayağımla mini buzdolabını tekmeliyorum, boğazımdan çığlığa benzer bir şey çıkıyor. Duvara Ria için astığım aptal posterleri yırtıyorum; şiirler, saçmalıklar ve artık önemi olmayan şeyler. İskenderiye'nin bir haritası.

Hışım banyoya giriyorum, duş perdesini aptal metal kancalarından sökerken kanım kulaklarıma hücum ediyor.

İkisini de sikeyim.

Ella her şeyi berbat etti. Ria'yı alıp götürdü, onu tehlikeye attı ve... kendini de becerdi.

Merdivenlerden yukarı çıktım, ellerimi onun lanet boğazına dolamaktan başka bir şey istemiyordum. Ona sırlarımın paylaşılamayacağını söylemeye çalıştım. Geçen ay ona isteyebileceği her şeyi vermeye çalıştım; yemek, seks, lanet olası *evimin tamamı*. Ben evde yokken burayı idare etti. İsteddiği her şeyi yapabildi. Çalışmıyor. Benim yaşadığım stresi yaşamıyor. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi sır saklamıyor.

Aptal Ark'a gidiyor, Connor gibi çocuklarla takılıyor. Eve geliyor ve annesinin ona biraz yemek ve ilgi göstermesini beklemekten başka bir şey yapmıyor. Ve, oh evet, canı istediğinde, annesinin erkek arkadaşlarının onu götten sikmesine izin veriyor.

Hala yapmama izin vermediği bir şey.

Siktir et onu.

Onu bıraktığım yerde, lanet olası kanepemde oturuyor, beni becerdiğini öğrenmeden önce olduğu pozisyonda.

Kolundan tutup onu ayağa kaldırdım.

Sıçırıyor, sanki onu gündüz rüyasından uyandırmışım gibi gözlerini kırptırıyor.

"Ne yaptın lan sen?" Bırakın konuşmayı, zar zor nefes alabiliyorum ama beni duyduğunu biliyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. Öfkeyle daralmışlardı ve elini benden çekmeye çalıştı ama bileğindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

"Ne yaptın *lan* sen?" Zaten olmayan sabrımı kaybederek ona tekrar soruyorum. "Nereye gitti? Sana ne söyledi?"

Konuşmuyor.

Onu omuzlarından tuttum ve salladım. "Ne yaptın lan sen Ella, cevap ver lan bana!" Eğer konuşmaya başlamazsa, onu zorlayacağım.

Dudakları birbirine bastırılmış, çenesi sanki kızgın olan *kendisiymiş* gibi gergin.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Ella," diye nefes alıyorum, "yemin ederim, eğer konuşmaya başlamazsan, ben-"

"Neye?" diye fısıldıyor. Koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ellerim kollarından aşağı kayarak onu dirseklerinin üstünden kavıyor. "Beni bodruma kilitlemeye mi?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, zor nefes alıyorum. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-" "Onu burada tutuyordun."

"Ella-"

"Sen de onu burada tutuyordun."

Ben de mi? Gözlerimi açıyorum, nutkum tutuluyor, öfkem bir anlığına şaşkınlığa dönüşüyor. *Ne oldu?*

"Ben buradayken onu burada tutuyordun. Onu saklıyordun. Ben yokken onunla oynamak için mi? Ark'ta?"

Kaşlarım çatılıyor, bana ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışırken Ria'yı bulma düşünceleri aklımdan uçup gidiyor.

Beni sertçe itiyor ve ben şaşkınlıkla geriye sendeliyorum, baldırlarım sehpaye çarpıyor. Kollarımı savurarak kendimi sabitliyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve beni tekrar itiyor. Kollarını yakalıyorum ve ikimiz de geriye düşüyoruz, lanet sırtım sehpaye iniyor.

"Ella, bu da ne-"

Bana sarılıyor, elleriyle bileklerimi masaya sabitliyor. Ona karşılık vermiyorum çünkü ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Onu da burada tuttun. Peki ya ben, Maverick?" Yakınıma eğildi, göğüsleri göğsümü sıyrıyor.

"Peki ya ben? Bunca zaman onu burada tuttun... beni beceriyordun, besliyordun ve *benimle* yatıyordun!" Çıglık atıyor, nefesleri kesik kesik geliyor ve birden

neler olduğunu anladım.

"Kıskanıyorsun." Buna inanamıyorum. "Bir kızı bodrumuma kilitlediğim için mi kıskanıyorsun? *Kıskanıyor musun?*"

Beni bıraktı, atladi ve ben oturmak için çabaladım. "Sana inanamıyorum-"

Kolundan tutup onu tekrar üstüme çekiyorum, kalçalarından tutup belime sarıyorum ve sehpanın kenarına oturup altımdan kırılmamasını umuyorum. "Kıskanıyorsun."

Bana cevap vermiyor.

Bileklerini yanlarından tutuyorum. "Söyle Ella. Kıskanıyorsun çünkü sen delisin."

Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. "Siktir

git." "Seni çılgın orospu."

"Siktir. *Seni.*"

"Nereye gitti, Ella?" Onu halının üzerine itiyorum, göğsüm sırtına degecek şekilde ters çevirip yere yatırıyorum. "Nereye gitti lan?"

Cevap vermiyor, sadece dört ayak üzerine kalkmaya çalışıyor ama ben üstündeyken bunu yapmasına imkân yok.

Saçlarını yumruğuma dolayıp başını yukarı çekiyorum. "Senin güvensiz saçmalıklarınla sonra ilgileniriz, Ella. Ama bilmem gerek, *kız nereye gitti?*"

Bana sırtıyor, yüzünü bana dönmek için başını çeviriyor. Konuşmasını umarak ona izin veriyorum. Bir şeyler söylemesini umarak. Ria'yı bulmam gerek.

Ria'yı bulmam gerek.

Ama aletim Ella'nın sırtında kabarıyor ve o altımda bu şekilde sıkışmışken, tek yapmak istediğim tüm bu kıskançlığı yok etmek, ağzında aletimle onu susturmak.

"O gitti," diyor sonunda, bana bakarak. "O gitti, Mavy, ve şimdi elinde sadece ben varım." "Sen delisin." Kafasını halının içine itiyorum, külotunu yana çekiyorum ve Şortlar. "Bana hiç saygın yok, değil mi?"

Elimi kafasına koydum, böylece bana sözlerinden başka bir şeyle cevap veremiyor, ama tabii ki vermiyor.

Kalçalarını ayırıyorum, sikimi bir kez okşuyorum ve sonra nefes nefese kafasını kaldırmaya çalışırken içine itiyorum, ama onu aşağıda tutuyorum, içine tamamen girdiğimde etrafımda ıslandığını hissediyorum.

Bu beni yakıyor çünkü o hazır değil ve dişlerinin arasından tıslamasının onu da yaktığını biliyorum ama umurumda değil.

Her şeyi berbat etti. Beni Lucifer gibi yaptı, bir kızı hayatta tutmak için onun peşinden koştum. *Siktir et onu.*

Daracık amına giriyorum, duvarlarının etrafımda genişlediğini, ıslandıkça gevşediğini hissediyorum. Bir elim kalçasında, diğer elim hâlâ yüzünü yere bastırıyor.

"Her şeyi berbat ettin bebeğim." Onu daha sert beceriyorum, inlemesine ve adımı haykırmasına bayılıyorum, tırnakları halıyı kazıyor. "Sırlarımı bilmeyi hak ettiğini mi düşündün, Ella?"

Etrafımda kenetleniyor ve bana karşı daha fazla itmek için sırtını dönmeye çalışıyor, ama onu yerde düz tutuyorum.

"Sen benim küçük sürtüğümünden başka bir şey değilsin. Sana verdiğimden fazlasını hak etmiyorsun." Adımı inliyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, dudaklarından çıkan sese bayılıyorum. "Söyle bana," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "Bana ne olduğunu söyle, Ella."

"Senin," diye soluk soluğa konuşuyor, ben başını aşağıda tutarken sözcükleri avucumda titreşiyor. Gülüyorum. "Benim neyim, Ella?"

"Senin küçük sürtüğün." Kelimeler fısıltıyla çıkıyor.

"Tekrar söyle. Seni duyamıyorum." Ağırlığının çoğunu yüzünün yan tarafına vererek onu daha sert itiyorum. Onun altımda çırpındığını hissetmek -nefes almak, *düşünmek*, konuşmak için çırpınmak- beni azdıran şey. Tüm bu lanet öfkeden kurtulmamı sağlayan şey bu.

Hiçbir şey söylemiyor.

Söyleyebileceğini

sanmıyorum.

Ondan çıkıyorum ve onu ters çeviriyorum, vücudunun üzerinde sürünüyorum ve elimi aletimin tabanına sarıyorum.

Ağzını açıyor, gözleri kocaman, yüzünün her iki tarafı da kırmızı - halıdan ve benim elimden.

Sikimi ağzına alırken bileklerini başının üzerinde tutuyorum. Diğer elimle parmaklarımı saçlarından geçiriyorum ve beni emmesine yardım ediyorum.

Bana karşı tikanırken gözleri benimkilere kilitleniyor, sikim boğazının arkasına çarpıyor. Tanrım, o kadar iyi hissediyor ki, kırmızı dudaklarının köşelerinden salyalar akıyor.

"Kahretsin, sen çok güzel bir fahişesin."

Gözleri açılıyor, ama kafasını içime sokmaya devam ediyorum ve sonra vücudumun gerildiğini hissediyorum, tüm bu lanet öfkeden aldığım o anlık rahatlamayı hissediyorum. Tüm bu nefretten. Tüm bu... içinde boğuluyormuşum gibi hissettiğim duygular.

Ağzında bitiriyorum ve gözlerimi açtığımda, hepsini yuttuğunu izliyorum, aletim hala ağzında.

İçinden çıkıyorum, dudaklarını bana bağlayan tükürük ve döllерimin iplikçiklerini görüyorum. Sonra tekrar vücuduna sürünüyorum ve külotunu indiriyorum, kalçalarını ayırıyorum, ellerim her bir bacağını kavıyor.

Ona karşı nefes alıyorum, onu ısıtıyorum ve o beklentiyle inliyor. Klitorisini yalıyorum, şişmiş ve dilimin üzerinde titreşiyor.

Tanrım, şimdi hazır.

Benim küçük

fahişem.

Dilimi yarığından aşağıya doğru gezdiriyorum, küçük deliğiyle alay ediyorum, beni istediği yere kadar yalıyorum. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve ben de iki parmağımı içine sokuyorum, içine girdiğimde nefesinin kesilmesine bayılıyorum.

Ama sonra buraya nasıl geldiğimizi

hatırlıyorum. Sonra onun ne yaptığını

hatırlıyorum.

Tanıştığımız ilk gece yaptığım gibi onu daha sert parmaklıyorum. Klitorisini emiyorum, sanki canımı yakmak istiyormuş gibi parmaklarının kafa derime girmesinden zevk alıyorum.

Hislerimiz kesinlikle karşılıklı.

Başımı yukarı çekip amına vuruyorum, amının kaygan ıslaklığını hissediyorum, ismimi haykırdığını duyuyorum.

Tekrar yapıyorum ve sonra tükürüğümün ağzımdan yarığına damlamasına izin verirken bakışlarıyla buluşuyorum. Ona bir hiçmiş gibi davranmamı izlerken dudakları aralanıyor. O hiçbir şey değil.

O hiçbir şey değil.

Boş ver gitsin.

Ama o seviyor.

Ben de öyle.

Ona tekrar tükürdüm ve bacaklarını daha geniş açıp kalçalarını oynatırken tekrar aşağıya daldım.

tekrar içine girdim. Dilimi etrafında döndürürken bu kez üç parmağımı içine sokuyorum.

Tadı çok güzel.

Onun içinde olduğumu ve tanıştığımızdan beri onun içinde olan tek kişinin ben olduğumu bilmek daha da iyi.

Onu.

Parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissediyorum, saçlarımı çekerken sıcaklığını hissediyorum, sırtı kamburlaşıyor

Yerden.

"Maverick," diye soluk soluğa bağılıyor ve o bunu tekrar tekrar söylerken ben durmuyorum.

Tekrar yatana, suları ağzıma dolana kadar değil. Uyluklarının titremesini severek son bir kez daha yalıyorum ve sonra başımı kaldırıp gözlerimi koyu yeşil gözlerine dikiyorum.

"Maverick," diye tekrar iç geçirdi.

"Ella."

"Maverick... Sanırım..."

Göğsüm sıkışıyor. Bir sonraki söyleyeceği şeyi söylemesini isteyip istemediğimi bilmiyorum, ama kalçaları altımda açılmış, doğru kelimeleri bulmak için çırpınışını izlerken elim dizinde olsa bile gözümü ondan ayırmıyorum.

"Maverick I..." Dudağını ısıyor. "Sanırım seni seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı karnına yaslıyorum. Onu görmek istemiyorum. Bunu duymak istemiyorum. Bu o değil. Bu aşk değil. Bu...yanlış. Bu zehirli. Şimdilik eğlenceli ama uzun vadede ikimiz için de berbat olacak.

Hayır.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, nefes alışını dinliyorum. Cevabımı bekliyor.

"Sevmiyorsun, bebeğim. Beni sevmiyorsun."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maverick

ONU EVE GÖTÜRECEĞİM.

Yapılacak başka bir şey yok ve benimle konuşmuyor. Bunun yanında, Ria'yı bulmam gerekiyor. Bu yüzden Ella'yı eve götürüyorum ve lanet annesinin orada olduğunu gördüğümde bile içeri girmiyorum.

Tek kelime etmeden iniyor ve Audi'nin kapısını çarparak kapatıyor.

Hâlâ içeri girmesini bekliyorum ama o dönüp bakmıyor bile. Ön kapısını da çarptı ve paravan kapıyı olduğundan biraz daha eğri bıraktı.

Ria'yı aradım, ama sonra lanet telefonunu aldığımı hatırladım.

Dairesine gittim. Kimse yoktu ve ben de biliyordum çünkü zorla girmiştım.

Hiçbir şey yoktu.

Ailesine gitmiyorum, çünkü o kadar çaresiz ya da aptal değilim. Henüz değilim. Sanctum'a gitmeyi düşünüyorum. Ailemin evine gitmeyi bile düşündüm ama yapmadım.

Ve kimseye söylemem.

Evimin içinde oturuyorum, perdelerim kapalı ve bu sefil hayatımla ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Ve gün geceye dönerken orada oturmaya devam ediyorum. Karnım guruldarken, başım ağrırken ve midem düğümlenirken.

Kafamdan tekrar sikilmeye hazır olana kadar düşünmeme izin vermediğim her şeyi düşünüyorum.

Malachi'yi

düşünüyorum. Dadı

hakkında.

Kan hakkında.

Başı.

Hepsini düşünüyorum.

Kardeşimi düşünüyorum.

Kumlu sarı saçlarını, bana ya da Brooklin'e sırtıttığında yüzünde parlayan gamzelerini düşünüyorum.

Ben de Brooklin'i düşünüyorum. Jeremiah Rain'i ve Ella'nın üzerindeki ellerini. *Benim ellerimi.*

Ama o benim değil. Asla benim olmayacak.

Amor fati. 6'nın favorisi; kader aşkı. Hayat ne kadar kötü olursa olsun

Her şey daha iyisi için.

Malachi'yi gömdükten sonra babam bunu çok abarttı. Bir daha ondan hiç bahsetmedi. Annem de konuşmadı, her ne kadar bu olayın onu çok üzdüğünü bilsem de. Biliyorum, çünkü yıllarca neredeyse uyanık olduğu her anı çalışma odasına kapanıp kim bilir neler yaparak geçirdi. Malachi'den, onu ittikten sonra olanlardan ya da dadıdan bahsetmeye çalıştığımda babam öfkeden deliye dönerdi.

Malachi diye biri yok, derdi. Malachi gitti.

Factum fieri infectum non potest. Bir eylemin geri alınması imkansızdır. Ben de öyle yapmıştım. Onu öldürmüştüm.

Siktir et onu. Siktir et onları. Tüm bunların canı cehenneme. Kapı çaldı, beni korkuttu.

Gözlerimi ovuşturuyorum, mutfaktaki mikrodalga fırının üzerindeki saate bakıyorum. Saat gecenin dokuzu ve ben hareket etmek istemiyorum. Ella'nın tüm hayatımı mahvettiğini görmek için aşağı indiğimde üzerimde olan tişört ve şort hâlâ üzerimde.

Kimi kandırıyorum ben? Astor olarak doğduğum andan beri hayatım boka sardı.

Kapı zili tekrar çaldığında kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum ve umarım gelen öldürmek istediğim biri değildir: Lucifer, Jeremiah, hatta belki Ella'nın kendisi.

Lütfen onlar gibi olma.

Ama öyle değil. Işığı yaktığımda kazınmış camdan hafif bir şekil görüyorum ve kim olduğunu biliyorum ve midem daha da sıkışıyor.

Ne istiyor bu kadın?

Daha fazla düşünmeden kapıyı açıyorum. Belki de iki oğlu olduğunu ve birinin hâlâ hayatta olduğunu hatırladığı için yemek getirmiştir.

Ama gülümsemeye zorlarken elinde hiçbir şey yok, sonra içeri girerken sarılmak için kollarını uzatıyor.

Bana sarılmasına izin verdim, aşırı tatlı parfümünü, saç spreyini kokladım.

"Merhaba Mavy," diyor Elizabeth Astor usulca omzuma yaslanarak. "Seni çok özledim."

ONA SALONDAKİ ŞARAP RAFINDAN ŞARAP IKRAM ETTİM VE YEMEK ODASINDA BİR ŞİŞEYİ PAYLAŞTIK.

Hiçbir şey hazırlamamış olmama rağmen resmi bir yemekteymişiz gibi karşılıklı oturuyoruz. Ella'nın dün gece, her şey cehenneme dönmeden önce benim için yaptığı şekerli kurabiyeler var ama o lanet kurabiyelere karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum ve anneme bir tane bile ikram etmiyorum.

"Gerçekten neden buradasın?" Şarap kadehimi geri devirip hepsini yutarken ona soruyorum, ela gözleri beni dikkatle izliyor.

Kendi yarı dolu bardağının sapıyla oynuyor, kırmızı, manikürlü tırnakları bardağın kenarına çarpıyor. Kırmızı ruj sürmüş, omuz hizasındaki sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırmış.

Annem her zaman zayıftı, ama yüzü bana Sid'inkini hatırlatıyor, o kadar zayıf ki. Hâlâ bir senatör eşi gibi giyiniyor, altın düğmeli kırmızı bir kazağı var. Üzerinde gül olan ince altın bir kolye. Cildi parlak, yüzü kırışmamış, 6'lılarda gelenek olduğu üzere: Botoks, dolgu ve implantlar gerçekten de 6'lıların erdemlerinin bir parçası olmalı.

"Baban için işler pek iyi gitmiyor, biliyorsun."

Kadehimi geri koyarken neredeyse şarabım boğazıma kaçacaktı. "Affedersiniz?"

İç çekiyor, şarabını evirip çeviriyor ama içmiyor. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce şarapta oyalanıyor. "Bir... hata oldu, bir müşteriyle ilgili." Kelimelerin üzerinde tökezlemiyor ama

onları çok ama çok dikkatli seçer. Çünkü bunu bilmemem gerekiyor. Dudaklarını yalıyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Olmaması gereken insanlar öldürüldü."

Aslında buna yüksek sesle güldüm ve elimi ağzıma götürdüm. Elbette öyleydiler. Ve tabii ki 6 yanlış cinayetleri *hata* olarak adlandıracaktı.

Gözlerini bana dikti. "Kendini beğenmiş gibi davranma, Maverick," diye tersledi. "Pammie Malikov'u *çekikle* döverek öldürdün."

Ben buna gülümsüyorum, o ise iğrenmiş görünüyor. "Bunu hak etmişti."

Gözlerini deviriyor. Umurunda olmadığını biliyorum. Lucifer'ın üvey annesine hiç yakın olmadı. Hiç kimseye yakın olmadı. Kendi çocuklarına bile. Malachi'dan sonra değil.

Bir elimle ona doğru işaret ederek, "Devam et," diye onu dürtüyorum. "Lütfen devam edin."

Kalkıp gidecekmiş gibi görünüyor ki bu benim için sorun değil, ama sonra konuşmaya devam ediyor. "Biriyle görüşüğünü biliyorum."

Bir kolumu yanımdaki sandalyenin arkasına doladım, diğerini masaya koydum ve elimi yumruk haline getirdim. "Bunun konuyla ne alakası var? Kız arkadaşım olmasına izin yok mu anne? Ben yirmi dört yaşındayım."

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorsun." Öne doğru eğilip bakışlarını benimle aynı hizaya getirdi. "Ria'nın *icabına bakılması gerekiyor, Maverick.*"

"Seni buraya babam mı gönderdi?"

"Hayır." Doğruyu söylüyormuş gibi görüldüğünü fark edince şaşırdım. "O yapmadı. Buraya gelmeyi kendime görev edindim. Seni uyarmak için, unutmuş görünüyorsun."

Dilimi ısııyorum. Konuşma. *Bir bok unutmadım, kaltak.*

"Babanızın organizasyonunda insanların *öldüğünü* unutmuş görünüyorsunuz. Onun işinde *ölüyorlar*. Senin işinde. Sacrificium'da işler *ters* gittiğinden ve Noctem geldiğinden beri izinli olduğunu biliyorum ama eğer bu kıza bulaşırsan Maverick, *o da ölecek.*"

"Buraya bunun için mi geldin anne? Bir Astor nereye giderse gitsin, insanların gömüldüğünü hatırlatmak için mi? Hayatımın aslında benim olmadığını hatırlatmak için mi? Babamın bir pislik olduğunu ve *örgütünün* lanet olası bir tarikat olduğunu?" Ayağa kalkıyorum, sandalye arkamdan yere sürtünüyör. Yumruğumu masaya vuruyorum. "Bunu zaten biliyorum *anne*. Eğer söylemeye geldiğin tek şey buysa, zamanını boşa harcadın ve evimden defolup gidebilirsin."

Hâlâ oturuyor, bakışları delici, kollarını kavuşturmuş. Benim boyum 1.80'in üzerinde, o ise lanet olası bir sandalyede oturuyor ama her nasılsa hâlâ bana tepeden bakıyor gibi görünüyor. "Jeremiah Rain'i kurtardın."

Midem yanıyor. Bununla nereye varacağını biliyorum. Biliyorum ve bunu durduracak kelimeleri bulamıyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Onu hiç tanımadığın bir fahişe için sakladın."

Burun deliklerim alevleniyor ve kısa tırnaklarımı avucuma batırıyorum, masayı onun üzerine devirmemek için masayı yumrukluyorum.

"Onu kurtardınız ve şimdi bir kez daha müdahale etmek için geri geliyor. Lucifer o depoda yaptığı şeyle ortalığı karıştırdı. 6'nın temizlemek için iyi para ödemek zorunda kaldığı bir pislik, ama bir şeyi doğru yaptı. Jeremiah Rain'i yanması için bıraktı. Ve sen," beni işaret ediyor, "bunu berbat ettin."

Tırnaklarını masaya vurarak ayağa kalkıyor. "Sid Rain için üzüldüğün için onun ölmesine izin veremezdin-"

"Onun adı bu değil," diyorum dişlerimi sıkarak.

Başını sallayarak bana sırtıyor. "Oh, Mavy. O kız hiçbir şeyin içinde doğdu. Hiçbir şey

olmadan büyüdü. Her zaman bir hiç olacak ve eninde sonunda Jeremiah'ın eline düşecek.

ona bir hiç olduğunu hatırlatabilir."

Çenemi yle bir sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor.

"Onu bir hiç uğruna kurtardın. Lucifer'ın aklını kaçırmasına neden oldun. O kızı kendinden uzaklaştıracak ve bu senin suçun olacak. Yine de kendi kardeşini kurtaramadın, Mavy." Bana acıyan gözlerle bakarken sesi sahte bir masumiyet tonuna bürünüyor. "*Malachi*'yi kurtaramadın." Dudaklarından dökülen ismi içime bir bıçak gibi saplanıyor. "Onu kurtaramadın ama Jeremiah Rain'i mi? Onun için yanan bir binaya girer miydin?" Alay ediyor, gözlerini deviriyor. Sanki en küçük oğlunun ölümünden hiç etkilenmemiş gibi. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Sanki hiç bir şey ifade etmemiş gibi.

Bir an başını eğiyor, avuçlarını masaya bastırıyor. Sonra başını kaldırıp bana baktı. "O kızıdan uzak dur. Noctem'den önce Ria'yla ilgilen, Maverick, yoksa bunu yapmadığına pişman olacaksın."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün Ella'yı The Ark'ta bulmam uzun sürmedi ve Connor'la birlikte olduğunu fark etmem de uzun sürmedi. Gine domuzu kulübesine geri döndüler, çiftlikte gece çökerken bile park yerinde buraya ilk geldiğimden daha az araba vardı.

Karanlıkta sessizlik var ve kulübenin dışında durup dinlerken kimseyi görmüyorum.

Hayvanlar gıcırdarken Ella dalgın dalgın "Annem evde," diyor ve ben bir kereviz ya da havuç parçasının şaklamasına benzeyen bir ses duyuyorum. "Son iki gündür evde."

Connor hiçbir şey söylemiyor.

Alnımı kulübenin soyulan boyasına dayayıp gecenin soğukunda gözlerimi kapatıyorum. Ona sarılmak istiyorum. Onu kollarıma almak, arabama itmek ve ikimizi de uzaklara, çok uzaklara götürmek istiyorum.

Noctem geliyor.

Günahlarımın hepsini orada akıtmadan affedilmeyeceğim. Ama yine de uzak duramıyorum. Tanrım, keşke yapabilsen.

"Nasılsın?" Ella sanki bir cevap bekliyormuş gibi soruyor.

Gözlerim irkilerek açılıyor ve başımı eğerek kapıdaki çatlaktan içeriyi görmeye çalışıyorum.

Bir saniyemi alıyor ama iyi bir görüş noktası buluyorum ve ikisini de küçük plastik sandalyelerde yan yana oturmuş, ayaklarının etrafına üşüşen Gine domuzlarını kerevizle beslerken görüyorum.

Ella'nın üzerinde parlak turuncu bir sweatshirt, Connor'ın üzerinde ise vücudunu saran, arkasında beyaz harflerle *Carolina Speedway* yazan lacivert bir ceket var.

Ella'ya hiçbir şey söylemiyor ve Ella da onun hayvanlardan birine bir parça kereviz vermesini izlerken aldırıyor gibi görünüyor.

Yüzünün yan tarafını, düz burnunu, yüksek elmacık kemiklerini görüyorum. Yüz yapısı bana Lucifer'i hatırlatıyor ve nedenini bilmesem de bundan hoşlanmıyorum.

Connor çirkin değil ve sanırım bundan nefret ediyorum.

Ben de onları gözetlemekten nefret ediyorum ama duramıyorum. Benimle olmadığı zamanlarda onu duymak hoşuma gidiyor. Connor'la benimle olduğundan daha rahat konuşuyor ve bundan da nefret etsem de sesini duymak istiyorum. Onun sözlerini.

Ella iç geçiriyor ve son kerevizini de samanların üzerine bırakıyor. Connor da aynısını yapıyor ve

sonra ikisi de birbirlerine bakıyor.

Ella'nın yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor ve Connor'ın dudakları bir sırtışa dönüşüyor.

Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacağıma dair içimde kötü bir his var. Yine de izlemeye devam ederken boğazımda bir yumru oluşuyor ve Connor eldivenini çıkarıp başparmağını kızın yüzüne sürdüğünde sanırım kusacağım.

Ama ona gülümsüyor, parmaklarını kendi parmaklarının arasına alıyor ve yanağına bastırıyor.

Kendi parmaklarımın soğuduğunu fark ediyorum ve ona doğru eğilip elini başının arkasına götürerek onu kendine doğru çekerken ağzımda ekşi bir tat hissediyorum.

Hayır.

Bunu yapmayacağını biliyorum. O benim kızım.

Geri çekilecek. Onu durduracak. Ona böyle davranmama izin verdiğine göre, o sadece benim için. Ve Chelsea'den beri kimseyle birlikte olmadım, onunla tanıştıktan sadece birkaç gün sonra. Ve bu bir hataydı. Bir kerelikti, çünkü Ella'yı aklımdan çıkarabileceğimi sanmıştım.

Haftalardır sadece Ella var, bu benim için bir rekor olmalı. Ama umurunda değil. Onu durdurmuyor.

Adam başını eğiyor, kadın da eğiyor, gözleri adamın ağzına gidiyor.

Hayır.

Yapmaz amına koyayım. Onun için yaptıklarından sonra olmaz. Annesiyle, Jeremiah'la, Nicolas'la. Benim için yaptıklarından sonra olmaz.

Ama yapıyor.

Ağzı onunkinin üzerinde geziniyor ve *kadın* aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Koşmak istiyorum ama nabzım yavaşlıyor, uzuvlarım ağırlaşıyor, sanki kendi zihnim tarafından olduğum yere sabitlenmiş gibiyim.

Bu hak ettiğimden daha azı değil.

Ona nasıl bağırdığımdan sonra. Onu nasıl becerdiğimi. Ona kendimle ilgili bir şey söylemeyi nasıl reddettiğimi. Arkadaşlarım hakkında. Lanet ailem hakkında.

Amor fati.

Kader aşkı.

İçimdeki hastalıklı bir parça bunu, göğsümdeki bu acıyı seviyor. Özellikle de ağzını açtığında ve dilinin onunkinin üzerinde gezindiğini gördüğümde ve gözlerini kapatarak biraz inlediğinde. Onu daha yakına çekiyor, sonra kaldırıyor, kucağına oturtuyor, böylece ona sarılıyor.

Adamın elleri eşofmanının altına giriyor ve kadın tekrar adamın ağzına doğru inliyor.

Bırak

gitsin.

Bırak

gitsin.

Bırak sikişsin-

Hayır.

Yok artık.

İşte benim kızım. O benim. *Ona sahibim.*

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum. Dışarı. İniltisini duyuyorum ve gitmem gerektiğini bilsem de, çok çok uzaklara kaçıp onu yalnız bırakmam gerektiğini bilsem de, burada onunla ya da istediği kişiyle mutlu olmasına izin vermem gerektiğini bilsem de yapamıyorum.

Bunu yapamam.

O tekrar inerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kulübenin kapısını açıyorum. Gine domuzları çıldırmaya başlıyor, kapı kulübeye çarpıyor ve Ella Connor'ın kucağından fırlıyor ve Connor ayağa fırlıyor, gözleri sert, dudakları şişmiş, tıpkı onunki gibi.

Eşofmanını aşağı çekiyor ve gözlerim pantolonuna gidiyor, aletinin kot pantolonuna dayandığını görüyorum.

Benim lanet kızım için.

Düşünmüyorum. Onu aptal yarış tişörtünden tutup kulübeden dışarı çektim. Ella peşimizden geliyor, kapıları kapatıp kilitliyor ve adımı haykırıyor.

Bana bağıyor.

"O benim kız arkadaşım!" Connor'ı yere fırlatıyorum ama yere düşmüyor. Kendini tutuyor, doğruluyor ve ağzı bir çizgi haline geliyor, bana saldırırken gözleri kısılıyor ve kafamı kulübenin kapısına çarpıyor.

Beni kendisine doğru çekerken elleri göğsüme geliyor ve beni tekrar geriye itmek istiyor ama ben arka cebime uzanıp bıçağı çıkarıyorum ve kapağını açıyorum.

Çırtıyla gözleri açılır ve ellerini bırakıp geri çekilir.

Yumruk yumruğa kavgaya bıçak getirmenin serseri bir hareket olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Sadece onu incitmek istiyorum. Onun tenini onunkinin üzerinde hissetmek istiyorum.

"Maverick!" diye tekrar bağıyor ve aramıza girip sırtı Connor'a dönük bir şekilde bana bakıyor. Connor başını sallıyor ve onu kenara itmeye çalışıyor ama ben onu durduruyorum.

"Ona dokunma."

Gözleri tam yüzünün önünde duran elimdeki bıçağa kayıyor ve ellerini indiriyor, beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Maverick, bıçağı kaldır," diyor Ella, ellerini bana doğru kaldırarak.

Kırmızı dudaklarını görüyorum ve onun ağzını onunkinin üzerinde düşünüyorum. Lanet tükürüğü onunkine karışıyor. Aleti onun için sertleşiyor.

"Neden, Ella?" Gülümseyerek ve kahkaha atarak soruyorum. "İstedğin bu değil miydi?" Bıçağı indiriyorum ama yerine koymuyorum.

Ellerini indiriyor, gözleri bıçaktan tekrar bana kayıyor. "Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayır, Mavy. İstedğim bu değil."

"Bu benim lanet olası adım değil."

Gülümsüyor ama gözlerinin parladığını görüyorum ve gülmek üzere mi yoksa ağlamak üzere mi bilmiyorum. "Beni incitmek mi istiyorsun, Mavy?"

Alay ediyorum, Connor arkasından bana kaşlarını çatarken gözlerim ona kilitleniyor. "Hayır, bebeğim. Asla," diye yalan söylüyorum. "Sadece seni öldürmek istiyorum."

Connor arkasından homurdanıyor ve bu sefer onu iterek yolumdan çekiliyor, tekrar yanıma geliyor. "Connor." Onunla konuşurken Ella'nın sesi yumuşak.

Benden uzağa bakmıyor. Geri çekilmiyor. Bıçağı bırakıyorum, yüzüne vurmaya hazırım ama Ella bileğini tutup onu benden uzaklaştırıyor.

"Hayır," diyor ona, elini tutarak. Kadın başını sallar. "Sorun yok."

Bana bakıyor ama kadın yine elini çekiyor. Eğer onu *bırakmazsa*, bu kesinlikle her şey yoluna girecek.

"Sorun yok, Con." Bana doğru başını salladı. "O bir arkadaş."

Connor'ın yeşil gözleri açılıyor ve sanki buradaki canavar benmişim gibi dönüp bana bakıyor. "Onunla konuşacağım, tamam mı?"

Connor tekrar Ella'ya bakar, hâlâ el ele tutuşmaktadırlar.

"Haftaya görüşürüz," diye söz veriyor Ella. Sonra bakışları bana kayıyor ve parmak uçlarında durup bu orospu çocuğunu yanağından öpüyor.

"Ella."

Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Geliyorum, *Mavy*."

Ella

Eve dönerken hiç konuşmadı.

Beni üst kattaki odasına taşıırken tek kelime etmedi.

Kendimi açıklamaya çalışmıyorum. Açıklayacak bir şeyim yok. Bana o güzel kızın neden bodrumda olduğunu söylemiyor ve merdivenlerden çıkıp evden kaçarken bana tek kelime bile etmedi.

Nereye gittiğini bilmiyorum.

Orada ne kadar kaldı bilmiyorum. Ona iyi bakılmış gibi görünüyordu. Bir yatak. Bir masa. Bir banyo. Orası bir apartman dairesi gibiydi ve bir yanım burayı ondan kiraladığını düşünüyordu.

Bir parçam hâlâ öyle düşünmek istiyor çünkü başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ama onun gitmesine verdiği tepki?

Bunu düşünmüyorum.

Ve beni yatağına kelepçelediğinde, her iki bileğimi de yatak başlığının direklerine bağladığında, bir oyun oynayacağımızı düşünüyorum. Sanırım önce duş almama izin vermesini isterdim, ama sanırım o kadar merhametli hissetmiyor.

Vücudu benimkinin üzerinde, dizleri şiltenin üzerinde, bana sarılıyor ve geri çekilip anahtarı siyah, yırtık kotunun arka cebine sokuyor. "İstersen çılgılık atabilirsin," diyor yüzünde hınzır bir sırıtişla, "ama kimse seni kurtarmayacak, Ella."

Cevap vererek onu tatmin etmiyorum.

Bana doğru eğiliyor, elleri yatağın üzerinde bedenimi çevreliyor. Dudaklarını ağzımın üzerinde gezdiriyor, tadıma bakıyor ama beni öpmüyor.

"Ben sana gidebilirsin diyene kadar buradan ayrılmayacaksın, Ella." Dişleriyle alt dudağımı çekiştiriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Yüzüme karşı gülüyor. "Çünkü bu gece sana kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum." Sözlerinde midemi bulandıran bir vaat var ama tek kelime etmiyorum.

Sadece cezasını bekliyorum.

Ama bana herhangi bir şey yapmak yerine, iniyor ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor.

Zincirleri çekiyorum. "Maverick!" Arkasından bağıriyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Daha sert çekiyorum, tıktırtı daha da artıyor ve beni duyduğunu biliyorum.

Beni duyuyor ama hiçbir şey yapmıyor.

Buradan çıkmam gerek. En son kelepçelendiğimde.

En son zincirlendiğimde, yalnız bırakıldığımda, annem saatlerce geri gelmedi. Neredeyse tam bir gün.

Kalbim boğazımda düğümleniyor.

O buradayken her şey yolundaydı. Ama o gitti ve beni daha ne kadar bekleteceğini bilmiyorum.

Panik başladı. Ona açıklamam gerekiyor. Bunu neden yapamayacağını söylemeliyim. Bu savaşı bitirmeliyim. Bana istediklerimi söylememesi umurumda değil: kardeşi, bodrumdaki kız, işi, arkadaşları hakkında. Ona her şeyi anlatacağım.

Ona her şeyi veririm.

Buraya döndüğü sürece.

Maverick'i aklımdan çıkarmak için Connor'ı öptüm. Çünkü yakında beni terk edeceğini biliyordum. I

Hayatımın bu film versiyonunun çok yakında biteceğini biliyordum ve düşecek bir yere ihtiyacım vardı.

Ama şimdi sadece onu geri istiyorum.

Aptal, aptal kız.

"MAVERICK!" Elimden geldiğince yüksek sesle, tekrar tekrar bağıryorum ama o geri gelmiyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Bırak gitsin.

Ben burada değilim. Bu benim hayatım değil. Bu bir film. Bir romantik komedi. Çiçeklerle ve şampanyayla geri gelecek ve Tanrı aşkına, bu bir film olduğuna göre, belki de lanet olası bir yüzüğü bile olacak. Tabii ki pencereden atacağım, çünkü onun deli kıcıyla evlenmeyeceğim, ama sert seks ve sarılmayla bitecek.

Connor'ı öptüğüm için beni affedecektir. Bana bütün sırlarını anlat. Ben de ona benimkileri anlatacağım. Biz... gerçek bir şey olacağız.

Tekrar çığlık atıyorum.

Sesim kısılana kadar bağıryorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum. Ve onları açmıyorum. Uzun, çok uzun bir süre.

Komodinin üzerindeki saate göre saatler geçiyor. Güneş gökyüzünün altında batmış ve yatağın karşısındaki pencere duvarının dışı tamamen karanlık. Sonra alt kattan bir müzik duyuyorum, boğuk ama ne olduğunu anlayabiliyorum: *sıradan bir sabotaj* ve nedense beni yüksek sesle güldürüyor.

Ve sonra gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Biraz yan dönmeye çalışıyorum. Uyuyabileceğim bir pozisyon bulmaya çalışıyorum ama bunun imkânsız olduğunu zaten biliyorum. Bu şekilde hareket edemem.

Ama göz ucuyla komodinın üzerinde, çalar saatin loş ışığında bir şey görüyorum. Bir bıçak.

Ona ulaşmamın imkanı yok. Dönemiyorum bile. Başka bir sabah orada olmadığından eminim, yoksa şimdiye kadar kullanmayı dener ve kendimi tüm bu sıkıntıdan kurtarabilirdim.

Ama yapar mıydın? Kafamın içinde bir ses soruyor. Cevap vermiyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, alt kattaki hareketleri duyuyorum, müziğin sesi yükseliyor. Ortadan kaybolmak istiyorum. Şu anda ne yaptığını düşünmek istemiyorum. Burada başka kimler olabilir. Ağzının bir başkasının ağzında olduğunu düşündüğümde neden onu tekmelemek istediğimi bilmiyorum.

Yaptığı şey bu mu? Bana borcunu ödemeye mi çalışıyor? Hayır. Ödemez. *Bu bir oyun.*

Yatağa tekme atıyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, neredeyse kendimi yataktan kaldırıyorum, zincirler yatak iskeletine çarpıyor. Kimse beni duyamayacak, tekrar çığlık atabilirim ama kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum.

Sadece bu yatağın içinde kaybolmak istiyorum.

DUYDUĞUMDA NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNİ BILMIYORUM. KAPI GICIRDAYARAK AÇILDI. SIÇRADIM, irkildim, zincirlerim takırdadı.

Ağzım kuruyor ve imkansız bir şekilde uykuya daldığımı biliyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, bulanık gözlerimin alışmasını sağlamaya çalışıyorum. Kollarım çok acıyor, saatlerce bu şekilde tutulmak çok kötü hissettiriyor. Dışarısı hâlâ karanlık ve tam çalar saate bakmak için döndüğümde başka bir ses duyuyorum.

Bir kıkırdama. Bir kızın *kıkırdaması*.

Donup kalıyorum, gözlerim yatak odasının çift kapısına kayıyor. Kapılar gıcırdayarak açılıyor ve birinin, *onun*, "Şşt, Chelsea," dediğini duyuyorum ve kız -Chelsea- yine gülüyor.

Kaburgalarım aniden geriliyor, derim onlara karşı rahatsız edici bir şekilde geriliyor. *Onu* gördüğümde yüzüm kızarıyor. Onu görüyorum, elleri bir kızın çıplak kıkına sarılmış. Karanlıkta onu izliyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, bir eliyle kilidi kaydırıyor, kızın kıkını kavrayışını ayarlıyor.

Bir tanga giyiyor. Sadece bel bandını, sıska kalçalarının etrafını görebiliyorum. Omurgasını da görüyorum, uzun kahverengi saçları sırtına kadar iniyor.

Yine gülüyor ve onu yatağa yaklaştırırken eli saçlarının arasından geçiyor. Yüzünü göremiyorum.

Ben de onunkini göremiyorum ama başının arkasında bir şey olduğunu fark ediyorum. Bir an için, görmeden öylece bakıyorum. Bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyorum.

Rüya görüyor
olmalıyım.

Görmez.

Bu şekilde
değil.

Yapmazdı.

Ama öyle.

Çılgılık
atabilirdim.

Bağırabilirim.

Yardım için
yalvarabilirim. Bir
şey demiyorum.

Kızı yatağa yatırıyor, küçük göğüsleri sallanıyor, meme uçları sertleşiyor. O zaman görüyorum. Kafasının etrafındaki şeyi.

Bir göz bağı.

Bir kafatası bandanası, her gün boynuna taktıklarından biri.

Boynunu.

Oh, Tanrım. Lanet boynu.

Avuçlarını göğüslerinin üzerinde gezdiriyor ve kollarını başının üzerine kaldırıyor, parmakları yorganın altındaki ayaklarımdan sadece birkaç santim uzakta. Ama adam onu yatağın kenarına yatırmış, bacakları yana sarkıyor. Aralarında duruyor, göğüslerini okşuyor.

Sanırım bana bakıyor ama ben boynuna bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gömlek giymiyor ve karanlıkta bile, çalar saatin yumuşak ışığında ve koridordan gelen ışıktaki boynunu görebiliyorum.

Çürüklerle kaplı. Boğazının her yerinde, boynunun bir tarafında ısırıklar var.

Ağzım açık kalıyor. Başımı yastığa yaslamış, ağzının onun sıksa karnına öpücükler kondurmasını, ellerinin çarşafı kavrayarak inlemesini ve sırtını kamburlaştırmasını izlemek için mükemmel bir açıda duruyorum.

Onun kanını görmek
istiyorum. Ben de
onunkini görmek

istiyorum.
İkisini de incitmek
istiyorum. Hareket
edemiyorum.

Yapmaz.

Yapmayaca

k.

Sadece beni test ediyor. Bu bir intikam, ama duracak.

Duracak.

Boynuna bakmayı bıraktım. Yüzüne bakıyorum. Dili göbeğinden aşağı, göbek deliğinin üzerinden tangasının üstüne doğru ilerlerken o da bana bakıyor.

Hayır, çığlık atmak istiyorum. Hayır, çığlık atmak istiyorum.

Sanırım başımı hafifçe sallıyorum ama önemli değil. Başparmaklarını iç çamaşırının kayışına geçiriyor, ince bacaklarından aşağı çekiyor. Sonra dizlerini tutuyor, tıpkı bana yaptığı gibi, ve onu ayırıyor.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

İnliyor, kalçalarını tekrar kavislendiriyor.

Yapma.

Ellerini indirir, göz bağını çekmeye çalışır.

"Yapma," diye uyarıyor onu, başını kaldırmak için. "Evet, *baba*, sen ne dersen," diye soluk soluğa kalıyor.

Gülümsüyor, parmaklarıyla onu ayırırken gözleri hâlâ benimkilerde ve kadın tekrar inliyor. "Tekrar söyle," diye emrediyor ona. "Bana *baba* de."

Kız gülüyor. Adam kızın kalçasına bir tokat atıyor ve kız susuyor. "Üzgünüm *baba*," diye fısıldıyor, "durma."

Hasta olacağım.

Yatağının her yerine kusacağım ve o beni duyacak. Bundan daha kötü ne olabilir ki? İkisinin de bana gülmesi. Kıskançlığıma.

Aşağılama en kötü cezadır. Bunu bana annem öğretmişti.

Çenemi sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bunun film versiyonunu bulmaya çalışıyorum. Bu bir rüya. Bu gerçek değil. Burası uyandığım ve onu yanımda uyurken bulduğum yer, kolları bana sarılmış. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi fark ediyorum.

O da beni seviyor.

Rüyam sadece beni kıskandırmaya, kalbimin zaten bildiği şeyi bana söylemeye *çalışıyor*. Ama ben ona kalbimin bildiğini zaten söyledim.

Beni reddetti.

Peki ya bu acı?

Görmek istiyor.

Canımın yanmasını izlemek istiyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, her ne kadar sikişin şu anda onun içinde olduğunu bilsem de, çarşafı tırmalaması, sert nefes alması ve inlemesi, *Mayhem*.

Kargaşa mı?

Bilmediğim bir sır daha.

Fark etmesin ve bana dokunmasın diye dizlerimi yavaşça göğsüme doğru çekiyorum.

Buradan uzaklaşıp duruyorum. Kapalı gözlerimin ardında dönüyorum. Film versiyonu çalışmıyor ama başka bir filmde olabilirim. Bir kızın yatağa zincirlendiği ve hayatta kalabilmek için kendine beden dışı bir deneyim yaşattığı bir film.

Bu benim hayatımın film versiyonu.

Havada seks kokusu alıyorum, misk kokulu ve yoğun. Beni boğuyor, tıpkı bu kızın pervasız pantolonu, yüksek sesli çığlıkları gibi. Her itişinde yatağın hareket ettiğini hissediyorum. Zincirlerim yatağa çarpıyor ve onun sadece lanet bir aptal olup olmadığını merak ediyorum.

Ama o yavaşlamıyor ve kız daha yüksek sesle ona tekrar *baba* diyor ve ben de onun

homurtularını duyuyorum.

Ben burada değilim.

Ben burada değilim.

Bu benim başıma gelmiyor.

Karanlık etrafımda dönerken bir çığlık boğazımda düğümleniyor, ama sonra Maverick'in iniltisiyle gerçekliğe geri dönüyorum, tamamen erkek, gırtlaktan, sanki hayatının en iyi orgazmını yaşamış gibi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Elimde değil. Önüme bakmaktan kendimi alamıyorum. O da bana bakıyor, zor nefes alıyor, ağzı açık. Göremiyorum ama alnından damlayan teri hayal edebiliyorum.

Kız kollarını kaldırmış, kendinden geçmiş ve nefes nefese kalmış. Aşağı baktığımda, adamın hâlâ kızın içinde olduğunu görüyorum.

Onun içine boşaldı. Kalbim biraz daha kırılıyor ve açıkça hıçkırmamak için dilimi ısırıyorum.

Eğlenerek homurdandığını duyuyorum ve yavaşça içinden çekilirken nabzım hızlanıyor, eli tıpkı benimkinden olduğu gibi onun karnında. Hâlâ sert olan aleti kalçasına dayanmıştı.

Sonra beni izlerken prezervatifi çıkardı.

Ve sessizce nefes verdiğimde kendimden nefret ediyorum. Rahatlatıcı bir iç çekiş.

Ama sonra dedi ki, "Arkanı dön. Seni götünden sikmek istiyorum." dedi ve ben öleceğimi sandım. Onunla göz göze geldim.

Kız gülüp dediğini yapınca sırtıyor, kıcı yüzünde, başı bana dönük. Kıza bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Hayır.

Eli kızın kıcını buluyor.

Hayır.

Onu ellerinin altında yayıyor ve tüm bu süre boyunca beni izliyor. Başımı tekrar sallıyorum. *Hayır.*

Kelimeyi ağzıma alıyorum.

Gülümsüyor, başını eğiyor.

Tekrar ağzıma alıyorum ve sıcak gözyaşlarının yüzümden aşağı yuvarlandığını hissediyorum.

Kıpırdamıyor. Sonra bir nefes verir, gözlerini devirirken başını çevirir. Ve kızı odasından kovar.

Bir yanımda rahatladı. Onları birlikte uyurken izlemek beni çıldırtabilirdi. Bir yanımda da bu yüzden ondan daha çok nefret ediyor. Bu evden ayrılıp ayrılmadığını bilmiyorum, ama o gittiğinde, gürültülü bir 'hoşça kal' öpücüğünden sonra kapıyı içeriden kilitliyor. Odadan çıkarken kızın kıcını tokatlamıştı ve izlemek zorunda kaldığım en az acı verici şeyin bu olmasından nefret ediyordum.

Banyoya gider, ellerini yıkar ve geri döndüğünde kapı arkasından açık kalır, odanın içine ışık yayılır. Şortunu giymiş.

Etkilenmemiş olmak istiyorum. Ona uyuyacağımı söylemek istiyorum. Onu öldürmek istiyorum. Boynundaki o morlukları oymak istiyorum.

Bunların hiçbirini yapmıyorum. Bunun yerine onunla göz göze geliyorum ve yanımdaki yatağa oturmasını nefesimi tutarak izliyorum.

Yüzümdeki saçları düzeltmek için uzanıyor ve ben başımı onun dokunuşundan çekiyorum. Ağzından bir kahkaha çıkıyor, kaygısız ve neşeli, sanki ben eğlenceli bir çocukmuşum gibi. Ben ona bakmayı reddetsem de o hâlâ yüzüme dokunuyor. Bunu onun için kolaylaştırmayı reddediyorum.

Parmakları çenemden aşağıya, boynumun

üzerinden geçiyor. "Kıskandın mı,
bebeğim?"

Kıskanç mı? Onu öldürmek istiyorum. Bir şey demiyorum.

"Bu kelepçelerden kurtulmana izin vereceğim Ella," diye fısıldıyor, parmakları boynumda. Kendime rağmen vücudum tepki veriyor, meme uçlarım sertleşiyor, kazağıma baskı yapıyor. "Ama kaçmayacağına dair bana söz vermelisin."

Koşmayacak mısın? Tabii ki kaçmayacağım. Seni öldüreceğim.

Ama yine de bir şey söylemiyorum.

Çenemi avucunun içine alarak beni kendisine dönmeye zorluyor. "Sanırım bunu konuşmuştuk, Ella. Sana bir soru sorduğumda," yakınım eğiliyor, ağzı ağzımın üzerinde ve kusmak istiyorum. "Bana cevap ver."

Kaşları çatılmış mavi gözlerine bakıyorum. Yüzüne tükürmek istiyorum.

Saniyeler geçiyor. Parmakları çeneme daha da batıyor.

Ve sonra başımı sallıyorum. "Kaçmayacağım," diyorum dişlerimi sıkarak.

Gülümsüyor. "Bu daha iyi." Yüzümü bırakıp arka cebindeki anahtara uzanıyor.

Önce bir kelepçeyi, sonra diğerini çözüyor, onları yatağa bağlı bırakıyor ama ellerimi serbest bırakıyor.

Kan, karıncalanan kollarımdan aşağı akıyor ve onları yavaşça yanlarımda döndürüyorum, omuzlarımdaki ağır yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Anahtarı cebine koyuyor ve arkasına yaslanıyor, ayakları yerde, kalçaları

bana doğru bükülmüş. "İyi misin?" diye soruyor.

Ellerimi sallayarak onu görmezden geliyorum.

Yavaşça, iki eliyle bileğime uzanıyor ve vücudunu şiltenin üzerinde uzatıyor. Başparmağını kemiklerin üzerinde gezdiriyor.

Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyecektim, ama gözlerimi kapattığımda her şeyi yeniden görüyorum. Onun içine gömülüştüğünü duyuyorum. *Baba.*

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor. Boğazım düğümleniyor ve ona zar zor bakabiliyorum. "Sana inanamıyorum," diye fısıldıyorum sessizce. "Sana inanamıyorum."

Bileğime yaptığı masaj duruyor ve beni bırakıyor. Gözlerimi açtığımda benden uzaklaşıp yataкта doğruluyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, inliyor.

"Sen..." Cümlemi bitiremedim. Ne söylemeyi düşündüğümü bile bilmiyorum. "Ben, ne?" diye alay ediyor benimle.

Öfke gözyaşlarımı buharlaştırıyor. "Senden nefret ediyorum."

Çenesi sıkıştı. Ama sonra bana sırtıttı. "Güzel. Şimdi o lanet çocuğun ellerini üzerinde gezdirmesine izin vermeni izlerken nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun."

Şu anda ondan nefret ediyorum.

Ve kollarımı tekrar hissetmeye başladığımda, hareket ediyorum.

O beni durduramadan yataktan fırlayıp komodinin üzerindeki bıçağı kapıyorum. Etraftaki çıkıntılı tokayı bulup bastırıyorum ve bıçak serbest kalıyor.

Ondan bir adım geri çekiliyorum, bıçağı titrek bir elimle tutuyorum.

Eğlenerek bana bakıyor. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun, bebeğim?"

Ağzım o kadar kuru ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Senden nefret ediyorum." Hiç pişmanlık duymuyor. Umurunda değil. *Umurunda bile değil.*

Kaşlarını çatıyor ama kımıldamıyor.

Sabit kalamıyorum. Geri geri gidiyorum, yakında duvara çarpacağımı biliyorum ama duramıyorum. Buradan kaçmak istiyorum. Onu bıçaklamak istiyorum. *Onu öldürmek* istiyorum.

Ellerim sıcak. Yüzüm de öyle.

"Neden kendine zarar vermeden önce onu yere bırakmıyorsun, Ella?" Sesi çok sakindi.

Etkilenmemiş.

Bu bana yemek ısmarlayan çocuk. Beni market alışverişine götüren. Benim için annemin canını yakan. Beni inciten birini incitmek için bilardo ıstakasını dizinin üzerinde kıran.

Ama bu bana vuran aynı çocuk. Onu sevebileceğimi reddeden. Bir kızı bodruma kilitleyen aynı çocuk.

Bu, lanet suratında ters bir haç olan ve dolabında mezarlık gibi bir sürü iskelet bulunan aynı çocuk.

Ayağa kalkıyor.

Parmaklarımı bıçağın etrafında daha sıkı kenetliyorum. *Ona zarar vereceğim.* Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ama umurumda değil.

Bir adım daha yaklaşırsa bile umurumda değil.

Ellerini kaldırıp beni yatıştırmaya çalışsa da umurumda değil.

"Neden ağlıyorsun, güzel kız?" Bana doğru bir adım daha atıyor. "İstediğin buydu, değil mi? Özgürlük mü? Benden?"

Tekrar geri adım attım ve duvara çarptım.

"Benimle başa çıkamazsın, değil mi Ella? Bütün kirli küçük sırlarımla? Sadece sana verdiklerimden hoşlandın, değil mi? Söylediklerinde ciddi değildin. Beni sevmiyorsun bebeğim. Beni tanıımıyorsun."

Hıçkırıklara boğuluyorum.

Yaklaşıyor. Konuşmaya devam ediyor. "Benim için üzülüyorsun. Seni koparacağımı düşündüğün şey için acı çekiyorsun. Merak etme, güzel kız. Seni hala satın alacağım-"

Körü körüne ona doğru hamle yaptım. Öfkeyle, ellerim sinirden titriyor, başım çatlıyor. Ona doğru hamle yapıyorum ve bıçağı yanıma alıp böğrüne saplamaya çalışıyorum.

Ama benden uzaklaşıyor ve bıçak hala elimde. Hala etine girmediğini görüyorum. Ama kan var.

Nefesinin altında küfrediyor ve ikimiz de aynı anda çıplak gövdesine bakıyoruz. Kan.

Çok fazla kan var, dar belindeki derin bir kesikten akıyor. Mürekkepli derisinden gri basketbol şortunun kumaşına kıpkırmızı damlıyor.

Bir an için ikimiz de ona baktık.

Sonra bakışlarını bana çeviriyor ve gülümsüyor. "Bu kadar mı?" diye alay ediyor benimle. Başını bir kez sallıyor. "Kötü görünüyor Ella, ama bu beni öldürmez. Daha fazlasını istemiyor musun?"

Gözlerinden kana bakıp tekrar geri dönerek ondan uzaklaşıyorum.

"Onu senin önünde becerdim. Senin önünde içine girdim ve sen bu konuda hiçbir şey yapmadın Ella. *Daha fazlasını istemiyor musun?*"

"Senden nefret ediyorum," diyorum tekrar, fısıltıyla. "Senden nefret ediyorum."

"Neden?" diye sormak için ellerini kaldırarak benimle alay ediyor. "Seni o lanet karavandan, lanet annenden ve seni becermek isteyen boktan erkek arkadaşlarından kurtaracağımı mı sandın?"

"Daha iyi olduğumu sanıyordum." Bu kelimelerin dilimde bıraktığı tattan nefret ediyorum ama yine de söylüyorum. "Daha iyi olduğumu düşünmüştüm."

Ellerini indiriyor ve yutkunduğunu görüyorum, kan yere damlarken beni izliyor. "Daha iyi olduğumu sanmıştım. Tanrı olduğumu düşünmüştüm. Sana tapıyordum."

Elleri yumruk oldu.

"Benim gibi olduğumu sanmıştım. Seni sevecek birini aradığımı sanıyordum. Seni incitecek. *İyileşeceksin.*"

Tekrar yutkunuyor, bir süre sessizce beni izlerken çenesi sıkılıyor. "Sana ne oldu Ella? Bana her şeyi anlat."

"Annem beni... bağlardı, biliyor muydun?" Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın boynumdan aşağı, eşofmanımın yakasının altından aktığını hissediyorum. "Dışarı çıktığında, çocukken beni kelepçelerdi. Bir film koyardı ama yeterince uzun olmadıkları için gözlerimi kapatıp kendim yapardım. Beni kelepçelerdi ve eve geldiğinde karnım guruldayınca bana bağıırırdı."

Bana doğru geldiğini duydum.

"Dokunma bana," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapalı tutarak. Hareket etmeyi bırakıyor.

"Sonra *Shane*'le tanıştı." Büyük kahverengi gözlerini görebiliyorum. O kadar temizdi ki. Annemin diğer ilişkilerine hiç benzemiyordu. Temizdi, bir işi vardı, bize yemek ısmarlardı, anneme çiçek alırdı ve ertesi sabah okulum olduğu için gece ışıklarımı kapatmamı söylemek için kapıma vururdu. Gözlerimi devirir ve homurdanırdım ama içten içe severdim. Birinin bana ne yapacağımı söylemesini seviyordum.

Birinin umurundaydı.

"Annem onu rehabilitasyona sokmaya çalışırken iyi bir şey bilmiyordu. Onu beslemeye çalışırken. Onu evde tutmaya çalışırken. Umurunda değildi, yine de dışarı çıktı ve yine de ortadan kayboldu. Ama ben daha yaşlıyım. Beni dizginleyemezdi. Shane de buna izin vermezdi."

Maverick'in nefes aldığını bile duymuyorum.

"Ama iş için seyahat etmesi gerekiyordu ve bir hafta sonu o yoktu, ben açlıktan ölüyordum ve annem dışarıdaydı. Son taşınmamızdan beri iş bulamamıştım ve buzdolabında biradan başka bir şey yoktu." Elimin tersiyle kapalı göz kapaklarımı sildim. "Hepsini içtim. *Hepsini*."

"Ella-"

"Shane eve geldiğinde kendimi hasta hissediyordum ve o da... kızgındı. Çünkü polis ona annemin üç adamla birlikte bir arabada bulunduğunu söylemişti. O..." Titrek bir nefes alıyorum.

"Onları beceriyordu."

"Ella, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Yani beni becerdi. Bu benim ilk seferim değildi." Buna yüksek sesle gülüyorum, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, Maverick bana bakarken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor, bir eli bana doğru uzanıyor, sanki bana dokunmak istiyor ama ona izin vermeyeceğimi biliyor. "Ama bu yeterli değildi, çünkü o da sarhoş oldu. Ve beni *orada* becerdiğinde, bu benim ilk seferimdi. Ve bu..." Yutkunuyorum, hatırladıkça yüzüm ısınıyor. İtirafıta.

Ama Maverick bunu hak etmiyor. Elini bırakıyor, gözleri sertleşiyor.

"Belki de beni kurtaracağını düşünmüştüm. Belki de beni o hayattan çıkaracağını düşünmüştüm. Ama sen düşündüğüm kişi değilmişsin."

"Peki sen benim kim olduğumu sanıyordun Ella?" Sesi kin dolu değil ve göğsümün derinliklerine saplanıyor. "Daha iyi. Tanıdığımdan daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama sen sadece korkuyorsun. Açmaktan korkuyorsun

Yukarı. İstedğin şeye sahip olmaktan korkuyorsun. Kaçmama neden olacağını düşündüğün için sakladığın sırlardan korkuyorsun. Peki, ne yapıyorsun?"

Ona doğru bir adım atıyorum ve bıçağı tutarken bile gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Nefret edeceğimi bildiğin bir şey yapıyorsun. Beni inciteceğini bildiğin bir şey. Ben de çıkıp gideceğim ve sen asla açılmak zorunda kalmayacaksın." Bıçağı yere bırakıyorum, sesle irkilmesini izliyorum. "Bil bakalım ne oldu, Maverick? Tam da istediğini aldın. Çıkıp gidiyorum."

Etrafindan dolanıyorum ve kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor. "Hayır,

değilsin Ella." "Çek ellerini üzerimden."
"Ella."

Bu bir sözdü. Bir uyarı. Bir tehditti. Kalmamı her istediğinde, beni her kontrol altına almak istediğinde adımı söyleme şekliydi. Son birkaç haftadır dinlediğim ses tonunun aynısıydı, çünkü aptaldım.

Sürekli sevişen ve ödeme olarak ağzıma yemek tıkan bir adamın bana aşık olduğunu düşünmek aptallıktı.

"Çek şu lanet elini üzerimden."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Küfür ettiğin için sağ ol Ella, ama hayır."

"Git onu bul," diye taktik değiştirerek onunla alay ediyorum. "Git bodrumunda sakladığın kızı bul. Onu buraya geri getir. Belki ona beni becerdiğin onca zamanı anlatırsın. Git kendinden nefretini bunu kaldırabilecek birinin içine göm, çünkü ben yapamam, Maverick. Yapamam çünkü ikimize de yetecek kadar kendimden nefret ediyorum." Elini çekiyorum ve bu sefer o bana izin veriyor.

Gitmeme izin verdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Maverick

TABİİ Kİ KAÇTI.

Kendime iyi ki yapmış diyorum. Ondan sonra... kızla, bıçakla, lanet olası öfkeyle ve onu sıkıştırıp kalmaya zorlamak istememle...

Lucifer'dan daha iyi değilim. Babamdan. Jeremiah'dan. Bu gezegende onlara tanrıymış gibi bakan ve daha dizlerinin üzerindeyken suratlarına tükürmeyi ihmal etmeyen bir kız bulacak kadar şanslı olan diğer tüm aptallardan daha iyi değilim.

Burada olmaması iyi oldu. Benden çok uzakta. En başta Liber'de onun peşinden hiç gitmemeliydim. Doğru kafa yapısında değildim ve belli ki o da değildi. Hangi on dokuz yaşındaki genç bir yabancından dayak yemek ister ki?

Hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak isteyenlerle aynı türden: ilgi, nefret, onlara hayatta olduklarını hatırlatacak bir tür zulüm.

İstediğim kadar yaşını suçlayabilirim. Annesini. Lanet olası hayatı. *Shane*. Onu reddedebilir ve küçümseyebilirim, ama gerçek şu ki. Bunu neden istediğini anlıyorum.

Bu zalimlik. Bu lanet kaos. Birinin onu önemseydiğini hissettiriyor. Onu incitecek kadar önemsiyor.

Ona bir ders vermek için. Benim yaptığım gibi ona öğretmek istemek, şiddet içeren ellerle olsa bile.

Tanrılar bazen bunu yapar. Acıdan bir ders çıkarırlar.

Arka cebimde telefonum çaldığında, kim olduğunu zaten biliyorum.

Peder Tomas'ın ayaklarının dibinde diz çökmüş, ellerimi kucağıma koymuş ve başımı öne eğmişken, kendimi onları düşünmeye zorluyorum: Malachi. Sid. Brooklin. Ria. *Ella*.

Bırakamadığım herkesi. Kurtaramadığım herkesi.

Peder Tomas'a içeri girer girmez konuşmamasını söyledim ve o da içini çekti. Şakaklarını ovuşturdu.

O lanet Leviathan haçını boynuna doladı.

Ama konuşmadı. Ve hala da konuşmuyor, her kırbaç darbesinde.

Acı yüzlerine tutunmamı zorlaştırsa da onları düşünmekten vazgeçmiyorum. En çok da Malachi'nin.

Şimdi nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Babamın farklı olup olmayacağını merak

ediyorum. Benim annem.

Acaba içlerinde hala yumuşak olan bir şey var mı? Hala kendilerini seven. Seviyor

Ben. Brooklin.

Artık hissetmiyorum. Vücudum hissediyor, her vuruşta sarsılıyor. Avuçlarımmın yerde düz durduğunu, yan tarafımın bıçaktan zonkladığını.

Ella.

Bu bir hatırlatma. Asla onun ihtiyacı olan erkek tipi olamam. Asla kimsenin ihtiyacı olan adam olamam. İhtiyacım olan kişi bile olamam. En fazla iyi bir kardeş olmayı umabilirim. Lucifer'a yardım etmek. Sid. Atlas'a. Ezra'ya. Cain'e. Bu onları da parçalamak anlamına gelse bile. Ama kırılmanın tekrar bir araya gelmek demek olduğunu herkesten iyi biliyorum.

Bazen daha güçlü.

Umabileceğim en iyi şey, bana tüm bu acıyı, tüm bu kanı, tüm bu aşağılanmayı hatırlatacak böyle anlar... Bunu hak ediyorum. Çünkü daha kötülerini de yaptım.

Acı, tıpkı sırtımdaki sıcaklık gibi tekrar kanıyor ve pantolonuma kadar iniyor.

Kırbacın bir sonraki hareketiyle ön kollarımın üzerine düşüyorum, alnım garaj zemininin soğuk betonuna değiyor.

Peder Tomas duraklıyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, birkaç saniyelik rahatlamayı içime çekiyorum. Ama o iyi. O kadar iyi ki.

Uzun süre durmaz.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Çarşamba günü saatin neredeyse sabahın biri olduğunu düşünürsek, bar şaşırtıcı derecede dolu. Otostopla geldim ve birlikte geldiğim adamlar da buradalar, içki sipariş ediyorlar ve gecenin sonunda onlara borcumu ödeyeceğimi düşünerek bana sırtıyorlar.

Belki yaparım.

Maverick'in evinden çıkarken tişörtümü çıkardım ve bahçesine attım. Üzerimde beyaz bir tişört, siyah tayt ve yıpranmış spor ayakkabılar var. Ama kimse bir Gine domuzu kulübesinde olduğumu umursamıyor gibi görünüyor ve kimse Tanrı olduğunu düşündüğüm bir adamın aynı yatakta benden birkaç santim ötede başka bir kızı becerdiğini izlediğimi bilmiyor.

Maverick'in mahallesinin dışındaki muhafızlar dışarı çıktığımda beni sorguladılar ama silahlarına ve korkunç görünümlerine rağmen onlara siktirip gitmelerini söyledim. Ve lanet olsun, bu iyi hissettirdi.

Kimsenin kimseyi tanımadığı bir barda bu üçüncü kadehi geri atmak iyi hissettiriyor.

Barmen, Maverick ve arkadaşlarıyla buraya geldiğim zamanki barmen ve bana merakla bakıyor ama bana ve iki yanımdaki iki adama tekila doldurmayı bırakmıyor.

"Ella?" diye soruyor biri, taburesinin üzerinde dönüp bana bakarak.

Bir kadeh daha içiyorum ve midemin yandığını hissediyorum, onu görmek için döndüğümde oda gözlerimin önünde sallanıyor. Muhtemelen otuzlu yaşlarında, saat beş yönünde gölgesi var, beyaz tişört ve kot pantolon giymiş, ön kolları kaslı.

Bir kez başımı salladım. "Evet," diyorum, bu tek kelime dilime dolanıyor. "Ya sen?" İsimlerini sormadım. Bir bok sormadım. Gece geç saatlere kadar süren bir restorasyon işinden eve döndüklerini söylediler, ama bu barı ismiyle sorduğumda bana katılmaya çok hevesliydim.

"Mark," diyor adam, parmakları yarısı dolu biranın etrafında kıvrılıyor. O da benim kadar içmiş ama benim gibi taburesinde sallanmıyor. "Nereden geldin Ella?"

Cennetten düşmemle ilgili bir şey söylemesini bekliyorum ve sarhoş olsun ya da olmasın bunu yaparsa bu tabureden düşeceğini düşünüyorum. Bu çok can sıkıcı. Ama o sadece bekliyor.

Yüzünde güzel, normal bir gülümsemeyle, güzel, normal sorusuna cevap vermemi bekliyor. Kendi gözlerimi oymak istememe neden olacak hiçbir şey yok. Beni sevmesi için ona yalvarırken kalbimi göğsümden çıkarıp ona vermek istiyorum.

Bana vurmazdı. Muhtemelen ben istesem bile vurmazdı. Muhtemelen ona yalvarsam bile.

"Batı Virginia," diye cevap veriyorum ve gözleri parlıyor.

"Hangi kısım? Ailem Batı Virginia'dan, çok sık gideriz."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, yüzümdeki sıcaklığı ve tekiladan dolayı kanımı hissediyorum. Çok fazla içmişim. Ama kendimi Mark'ın koyu kahverengi gözlerine odaklanmaya zorluyorum. "Beckley. Peki ya sen?"

Birasından bir yudum alır ve başını bir kez sallar. "Buna inanmayacaksın ama Glen Morgan." Bir içki daha alarak kendi kendine hafifçe gülüyor.

"Vay canına." Ve gerçekten şaşırdım. İkimizin de köklerinin Paralı Otoyol'un hemen dışındaki küçük kasabalara dayanma ihtimali nedir ki?

"Görünüşe göre bu gece kaderdi." Gözleri arkamda başka biriyle hararetli bir şekilde konuşan arkadaşına kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Gecenin geri kalanında ne yapacaksın, Ella?"

Bir esnemeyi bastırıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve Mark'ın kucağına bakıyorum. Maverick'ten daha kaslı, benden uzun ama onun kadar uzun değil. Görebildiğim kadarıyla hiç dövmesi yok ve kısa kahverengi saçları var, kalın ve kaba. Kolları, yüzü ve boynu bronzlaşmış ve bunun açık havada çalışmaktan kaynaklandığını tahmin ediyorum. Sırtında herhangi bir yara olmadığını tahmin ediyorum ama muhtemelen işinden dolayı çok sayıda çentik, kesik ve nasır var.

Maverick'in gerçekten çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum.

"Sabah oldu," diyorum başımı yumruğuma dayayıp dirseğimi bara dayayarak. "Yorgunum." Bunu neden söylediğimi, neden beni yataklı bir yere götürmesini istediğimi bilmiyorum. Bunu yaparsam, onunla yatağa girersem, onu becermemi bekleyeceğini ve bunu yapacağımı biliyorum.

Sadece Maverick'i aklımdan çıkarmak için. Şu kız ona 'baba' diyor. Ona böyle hitap etmemi hiç istememişti. Gerçekten hoşuna gidip gitmediğini bile bilmiyorum ama umurumda değil. Muhtemelen hayatımın geri kalanında bu tek kelimenin kafamda çınladığını duyacağım.

Muhtemelen onunla bir daha asla konuşmayacağım ve yine de duyacağım ve yine de ona onu kışından becermek istediğini söylediğini duyacağım ve onun döndüğünü ve benim sessiz 'Hayır'ım karşısında gözlerini devirdiğini göreceğim.

Mark boğazını temizledi, beni içine almak için arkasına yaslandı.

"Gerçekten sarhoşsun, Ella." Başımı sallıyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok.

İç çekiyor, aniden pişman görünüyor. "Seni eve götürmemi ister misin?"

"Hayır." İstedğimden daha hızlı çıkıyor ve bunu kastettiğimden bile tam olarak emin değilim. Eve gitmeliyim. Eve gitmem gerek. Ama evde ne var? Belki annem. Belki sevgilisi. Belki de hiçbir şey.

Annemle birlikte olmak hiç evim gibi hissettirmedi.

Onun yatağında uyandığım ilk sabahtan beri Maverick'le birlikte olmak beni mutlu etti.

Mark kaşlarını çatıyor. "Seni evime götürebilirim," diye teklif ediyor, nefesini üfleyerek. "Ama bilmiyorum-"

"Sorun yok," diye temin ediyorum onu, başım durmam için bağırmasına rağmen. Uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum, çizgiyi aştığımı ve çok hızlı olduğumu biliyorum ama umurumda değil.

Mark'ın kahverengi gözleri dokunuşumla parladığında ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde, nazik olacağını biliyorum. Nazik. Bana zarar vermeyecek. Connor gibi, onun da kadınlara karşı bir çeşit saygısı var. *Benim* için.

Kendisi için.

Bana gülümsüyor ve hesap için barmene doğru başını sallarken elimi onunkinin içinde

tutuyorum. Ödemeyi teklif etme zahmetine girmiyorum; param yok.

Cüzdanını çıkarırken elini bırakıyorum ve tuvalete gittiğimi haber veriyorum. Kartını çıkarırken kaşlarını çatı.

"Oraya girebileceğinden emin misin?" diye dalga geçiyor ama gerçek bir endişe de var. Etrafa bakıyorum

Bar. Kavganın çıktığı geçen geceki kadar kalabalık değil ama yine de epeyce insan var. Çoğunlukla erkekler.

Yine de başım uğulduyor ve beynim biraz yavaş hareket ediyor olabilir ama tuvalete kendi başıma gidebilirim. Daha önce de sarhoş oldum.

Başımı salladım, bar taburesinden kayarak indim.

Bar dönüyor ve Tanrı'nın bilmediği bir nedenle burada Halsey'den 929 çalışıyor ve Tanrı'nın bilmediği bir saatte burada bok ve içki içen tüm adamların arasında kelimeleri seçebiliyorum.

Dinsiz.

Bu kelimeyi duyunca kendi kendime homurdandım. Maverick böyle biri. O her zaman böyleydi. *Dinsiz.* Ona istediği her şeyi verirdim. Herhangi bir adak, herhangi bir ondalık. Bana da bir şeyler verebilseydi ona tüm kalbimi verirdim. Tüm o karanlığın altında gömülü olan bir parçasını bana verirdi. Bana tutunacak bir şey verirdi.

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı uzak tutuyorum. Bunun için daha sonra, kendi yatağında dağıldığımda zamanım olacak. Başkasınınkini ödünç alarak geçirdiğim film gibi bir ayın ardından kendi hayatımla yüzleşmek zorunda kaldığımda.

Uzun koridorda tuvalete doğru ilerliyorum ve boş olmasına seviniyorum. Kendimi sabitlemek için elimi duvara koyuyorum, neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşecekken kıkırdıyorum.

Mark iyi biri. Bu gece güzel olacak. Muhtemelen sapık değil ve seks de muhtemelen *harika* olmayacak ama *onu* düşünmeyeceğim ve önemli olan da bu.

Hangi tuvaleti kullanmam gerektiğini bulmam bir saniye sürüyor ve bir saniye sonra da birini seçmek zorunda olduğum için sinirleniyorum çünkü kimin umurunda? Ama sonunda üçgen elbiseli kıızı seçiyorum (çünkü üçgen elbiseyi kim sevmez ki?) ve kapıyı açmak için elimi tahtaya dayıyorum.

Ama biri kolumu tutup beni etrafımda döndürüyor. Her şey etrafımda dönerken kollarım kendimi yakalamak için *onun* göğsüne doğru fırlıyor.

Bebek mavisini bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırıyorum ve bir elini belime bastırmış, diğer eliyle de elimi tutuyor.

Midem bulanıyor.

"Hayır," diyorum usulca, başımı sallayarak. "Hayır, hayır, hayır.

Sen burada değilsin." Bana gülümsemiyor. "Ben buradayım, güzel kız."

"Git başımdan," diye mırıldanıyorum, göğsüne gönülsüzce vurarak. "Bir randevum var."

Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor ve bu hareketle yüzündeki dövmenin biraz aşağı çekilmesine neden oluyor. "Duydum."

Kollarında kaskatı kesildim. "Mark'ı tanıyor musun?" Sözlerimi gölgeleyen sessiz huşu duygusuna engel olamıyorum. *O gerçekten Tanrı.*

"Mark, değil mi?"

Başımı sallıyorum, beynim bulanık. Kelimelerim bulanıklaştı. "Evet. Mark. Kahverengi gözlü. İçkilerimi o ödedi." "İçmek için çok gençsin, bebeğim."

Başımı göğsüne yaslamak istiyorum. Beni arabasına kadar taşımasını istiyorum. Beni eve götürmesini. Tüm bunların korkunç bir rüya olduğunu söylemesini.

Ama o kız. *O kız.* Yaptığı şey... "Her şeyi berbat ettin," diye bilgilendiriyorum onu. Bir kez başını salladı. "Ben yaptım."

Onu daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum, tüm vücut ağırlığımı ona bırakıyorum, eli beni dik tutmak için sırtımı sıkıyor. "Mark iyi biri."

"Ella, bu kadar yeter-"

"Mark iyi bir adam. Bana iyi davranacaktır. Bana vurmaz, anlıyor musun, Maverick?"

Bebek mavisini gözlerinde bir şeyler parlıyor ama ne olduğunu bilmiyorum ve sadece bir şeyler görüp görmediğimi de bilmiyorum çünkü beni göğsüne yakın tutarken her şey bulanık.

"Bana zarar vermeyecek ve o-"

Bizi döndürüyor, beni duvara doğru itiyor, bir eli boğazımda o kadar sıkı ki aniden nefes alamıyorum. "İstediğin bu değil Ella," diye beni bilgilendiriyor. "Kimse seni benim gibi beceremez. Ne Mark. Ne Connor. Ne de o pislik Shane. *Hiç kimse.* Anladın mı?"

Başımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama boğazımdaki parmakları hareket etmemi engelliyor. Bayılıp bayılmayacağımı merak ediyorum. İsteyip istemediğimi merak ediyorum.

"Ve bunun yanı sıra, sana zarar vermemi istiyorsun. Şu anda sen de bana zarar vermek istiyorsun. Benden nefret ediyorsun, ama yine de Ella, yine de..." Kendini bana daha sert bastırıyor, başım duvara çarpıyor. "Beni iyileştirmek istiyorsun, değil mi güzel kız?" Kavrayışı sıkılaşıyor, bir çürük oluşacak ve bayılacağım. "Benden nefret et. Canımı yak. İyileştir beni," diyor tekrar. "Hadi bebeğim. *Benimle Tanrı'yı oyna.*"

Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. Parmaklarım eline gidiyor, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tanrılarla oynamaktan bıktım ve elini kaşırken, bırakmasını sağlamaya çalışırken bile, gerçekten umursayacağımı sanmıyorum. Nefesimi çalmak istiyorsa, bırak çalsın. Sonunda tanrılar hep kazanır.

Dizlerimizin üzerine çöküp başımızı eğsek ve dualarımızı etsek bile, yine de canımızı alıyorlar ve o zaten benim kalbimi aldı. Benim cansız bedenim sunuya ne katabilir ki?

Yakınıma eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor. "Seni incittiğim için özür dilerim." Elini kaşımayı bırakıyorum.

"Yaptığım şey için özür dilerim. O kız benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kimse benim için bir bok ifade etmiyor Ella, bunu biliyor muydun? Birine bu kadar hızlı ve bu kadar çok aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradasın. Kimseyi içeri almak istememe konusunda haklıydın. Sırlarımı vermek istemediğim konusunda."

Gözlerimin önünde yıldızlar belirliyor ve mücadele etmeyi bırakıyorum. Duvardan uzaklaşmaya çalışmayı bırakıyorum. Bu kelimelere tutunabildiğim sürece beni istediği kadar sıkmasına izin veriyorum. Bu fısıltılı itiraflara.

"Ama onları sana vereceğim Ella, çünkü sen onları hak ediyorsun. *Mark*'la eve gitmeyeceksin, *Connor*'a geri dönmeyeceksin ve eğer *Shane*'i bir daha hayatımda görürsem, onu hiç tereddüt etmeden öldüreceğim."

Görüşümde siyah kenarlar oluşurken parmakları gevşiyor. "Yapamazsın-" Titrek bir nefes alarak soluk soluğa kaldım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin-"

Sözlerimi çalarak beni tekrar sıkıştırıyor. "Senin sahibin benim, Ella. Hayatının geri kalanında ne yapacağını ben söyleyeceğim ve tahmin et ne olacak?"

Konuşmadığım için tahmin de edemiyorum. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, böyle mi gideceğimi merak ediyorum.

Güzel, kırık bir şeytanın ellerinde.

"Sen de bana söyleyeceksin." Dudaklarını ağızma yaklaştırıyor ve nefes almama izin vermeden beni öpüyor. "Bana söyleyeceksin," diyor tekrar ağızma karşı, "ve eğer bir daha çuvallarsam, o bıçağı kalbime saplayabilirsin, ama hiçbir yere gitmiyorsun çünkü sana tüm sırlarımı anlattıktan sonra," ağızı tekrar ağızımı kaplıyor ve kendimi duvara doğru kayarken hissediyorum, parmaklarım uyuşuyor, oksijen beynimi terk ediyor, "beni terk etme yeteneğini kaybediyorsun, Ella. Eğer denersen, *önce ben seni öldürürüm.*"

Tutuşunu önemli ölçüde gevşetiyor ve ben de bu fırsatı değerlendiriyorum. Kabul ediyorum,

Çünkü kabul etmezsem, tam da söylediği Şeyi yapacağım. Onunla geri döneceğim ve o sırlarını dökecek ve kalbini kanatacak ve ben gitmeyeceğim. Çok fazla Şey yaptığı için onu affedeceğim.

Ben de parmaklarımı onu kestiğimi düşündüğüm yere soktum ve görünüşe göre hedefim doğruydu.

Nefesinin altında küfrederek beni bırakıyor ve ben *koşuyorum*. Tökezliyorum ve düşebilirim ama

O tehlikeli çocuktan olabildiğince uzağa kaçıyorum.

Ve Mark'ın kollarına doğru koştum.

"Vay canına, Ella," diyor küçük bir kahkahayla. "İşte buradasın. Ben de seni kontrol etmeye geliyordum." Kollarını bana doluyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

"Beni geri götür," diyorum sessizce. "Beni evine götür."

"Ella." Maverick'in sesi arkamdaydı.

Mark'ın kolları bana daha sıkı sarılıyor. "Bu adamı tanıyor musun?" diye soruyor, alçak sesle. Mark'ın gömleğinin içinde başımı sallıyorum. "Hayır. Beni geri götür."

"Ella," diye homurdanıyor Maverick. "O benim kız arkadaşım," diyor kollarını bana dolayan Mark'a. "Hayır," diye hüngür hüngür ağlıyorum Mark'a karşı. "O değil. Onu artık tanımıyorum. Götürün beni buradan-"

"Eğer onu bu bardan çıkarırsan, seni öldürürüm."

Mark beni sertçe sıktı. "Neydi o?" diye hırladı. "Onu seninle bırakmayacağım, seni pislik." Karavanımı düşünerek gerildim. Annemi. Shane'i. Günahlarımı.

Maverick güler. "Gördün mü Ella?" diye fısıldar. "Yeni arkadaşın Mark senin hakkında böyle düşünüyor.

Çöp parçası."

Hayır. *Hayır. Hayır.*

"Çıkarın beni buradan!" Mark'a bağıyorum, yumruklarımı gömleğine vuruyorum.

"Şşşt," diyor Mark teselli edercesine. "Seni buradan çıkaracağım, sonra da polisi arayacağız."

Hayır, değiliz. Ama bunu söylemiyorum. Bunu söylemek yerine Mark'ın kolunu omzuma dolamasına ve beni döndürmesine izin veriyorum. Dışarı çıkarken arkama bakmıyorum, Mark parmaklarını şıklatırken Mark'ın arkadaşı da bize katılıyor.

Arkama bakmıyorum ve Maverick bizi durdurmuyor, ama onu duyuyorum, sanki kelimeleri sadece benim için fısıldıyormuş gibi.

"Eğer gidersen, Ella, sakın geri dönmeye kalkma."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

BİR HAFTA sonra Connor'ın saatler önce beni bıraktığı kapısının önündeyim. Sonunda garaj yolunda frene basarak yanaştı. Bir an için bunun beni gördüğü için mi yoksa genel olarak bir pislik olduğu için mi olduğunu merak ediyorum.

Ama arabayı *park* edip kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden yavaşça bana doğru yürüdüğünde, beni kesinlikle gördüğünü anlıyorum.

Belki de bunun bir hata olduğunu fark ettim.

Belki de görmezden geldiğim tüm o telefon görüşmeleri, eve geldiğinde odama saklanmam, okumadan sildiğim mesajlar... Belki de hiç geri dönmemeliydim.

Ayağa kalkıyorum, devasa verandasına doğru bir adım atıyorum ve kendimi sabitlemek için sırtımdaki sütuna uzanıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ellerin anahtarları var ve anahtarların arkasında ve bileklerinde, siyah gömleğinin hemen altında benek benek bir şey görüyorum.

Kırmızı bir şey.

"Bu da ne?" Kendimi sormaya zorluyorum, Sid'in sözleri aklıma geliyor.

Maverick'e dikkat et. Her zaman elleri kanlıdır. Hala çıkabiliyorken çık.

Gözlerini benden ayırmıyor. "Belki de geçen hafta eve götürdüğün sikişin kalıntılarıdır, Ella." Yere tükürüyor. "*Mark* nasıldı bu arada? Seni iyi becerdi mi?"

"Sen-"

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve kolumdan tutarak beni öne doğru çekiyor. "Ne yapacağım ya da yapmayacağım hakkında hiçbir fikrin yok, evlat. O yüzden beni deneme."

Bir anlığına yine annemle birlikteydim. Bir anlığına, hayatını mahvettiğim için bana bağırıyor. Israrlı açlığımın ona çok fazla paraya mal olduğunu. Nankör olduğumu. Tembel. Ve Shane'den sonra, bir sürtük. Onun tek mutluluk şansını çaldığımı. Bir an için, ben bir çocuğum ve bunu hak ediyorum.

Bir an için.

Ama sonra Maverick'in "*Seni götünden sikmek istiyorum*" dediğini *duyuyorum* ve o an geçiyor. Annemin bana söylediği şeylerin hiçbirisi değilim. Ve kesinlikle lanet bir çocuk değilim.

Elimi öyle bir şiddetle çekiyorum ki gerçekten bırakıyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi

görüyorum.

"Mark'a ne yaptıysam ya da yapmadıysam, sen daha kötüsünü hak ettin. Bunu benim yapmamı hak ettin.

Önünde lanet olası." Bir adım öne çıkıyorum, yüzüne doğru yaklaşıyorum ama ellerimi yanlarımda tutuyorum. Bunu yapmazsam onu gerçekten inciteceğimden korkuyorum ve bunun ne kadar acımasız olabileceğinden emin değilim. "Benden bir daha haber almamayı hak ettin. Başka biriyle mutlu olup olmadığımı merak etmeyi hak ettin. Güzel bir şey söylemeyi bilen ve bunu kasteden biriyle. Bana nasıl açılacağını bilen biriyle! Benimle konuşmayı!"

"Çünkü sen iletişim kraliçesisin, değil mi bebeğim?"

"-Ben burada yokken ne yaptığını söylemen için. Garip arkadaşlarının ne yaptığını. Nerede çalıştığını.

Neden kendini o ofise kapatıyorsun ve neden sürekli kızgınsın-" "Beni istiyor musun, Ella?"

Ne?

"Beni istiyor musun?"

Tiradımın geri kalanı ağzımdan dökülüyor ve neredeyse utanıyorum. Bana kendinden çok az şey veren birine bu kadar çok şey söylediğim için neredeyse utanıyordum. Beni en kötü yollardan biriyle beceren birine.

Bir adım geri atıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ne?" Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu.

"Beni istiyor musun?" diye üçüncü kez soruyor. "Beni mi istiyorsun, yoksa sadece birini mi istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Sadece sana sahip olacak birini mi istiyorsun? Seni olduğun yerden çekip çıkaracak birini mi? Seni annenden uzaklaştıracak? Seni besleyecek? Seni becerecek birini mi?" O yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum. "Seni seviyor muyum?"

Hayır. Hayır, hiç de öyle değil. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok-

"Yaparsan sorun değil bebeğim," diye fısıldıyor ve sözlerinde kötü niyet yok. Öfke de yok. Bana dokunmuyor ama daha da yaklaşıyor, mavi gözleri gözlerime kilitleniyor.

Başka tarafa bakmak istiyorum. Ona deli olduğunu söylemek istiyorum. Bunun onunla ve bana yaptıklarıyla ilgili olduğunu söylemek istiyorum.

"Sevilmek istemen normal, Ella." Bir elini uzatıp yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Teninde kan olduğunu hatırlıyorum ama hareket edemiyorum. Çenemi tutarken bile konuşamıyorum. "Sende yanlış bir şey yok. Bunda yanlış bir şey yok."

Yaptığımız seks türleri hakkında söylediklerini düşünüyorum. Ondan ne tür şeyler istediğimi. Birden sıcakladım, her yerim ısındı.

"Hayır," diyebilirdim. Ama öyle değil. Çaresiz değilim. Aşkın ne olduğunu biliyorum. Açlıktan ölmüyorum. Ben...

Eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Her şey yolunda bebeğim," diye bana güvence veriyor ve kalbim kabarıyor ve çatlayabileceğini düşünüyorum. Sanırım onu kırabilir ve sanırım...

Sanırım...

"Ben de istiyorum. Ama kadınlarla birlikte oldum. Uçmanın peşinden koştum. Hâlâ da kovalıyorum. Hâlâ arıyordum. Sana kadar."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve o da başparmağıyla gözyaşımı siliyor.

"Ta ki sen gelip aptalca güzel bir ayın altında tüm dünyamı mahvedene kadar. Ben çok kızgındım ve sen çok istekliydin ve..." Yutkunuyor, gözlerini kaçırıyor ama beni bırakmıyor. "Ve dehşete düşmüştüm."

Gözlerim daha fazla yaşla doluyor ve kollarımı göğsümde daha sıkı kavriyorum, dudağım titriyor.

"Çok korkmuştum ve kendimi yeniden çocuk gibi hissettim." Bakışlarımla buluşuyor, başparmağını yanağımda ileri geri gezdiriyor. "Aptal bir çocuk gibi hissettim çünkü aşk gerçek

değil ve o kadar hızlı gerçekleşmiyor ve sevdiğim insanlar... Onları hep incitiyorum."

Kızı düşünüyorum. Ona hayır dediğim ve onun dinlemek istemediği geceyi düşünüyorum.

Eli yüzümü terk ediyor ve midem düğüm düğüm oluyor. Tekrar uzaklara bakıyor ve ben

o.

Bunu kabul edemem çünkü o haklı. Birine ihtiyacım vardı. Birini istedim. Bu yüzden öptüm

Connor.

Neden en başta Maverick'in kollarına düştüğümü.

Ama o da yanılıyor.

Onun olmasını

istedim.

Beni yere serdiği andan beri deli kalbim onu istiyor.

"Ben de seni incittim. Ve iyi bir mazeretim yok. O kulübedeyken ne düşünüyordun bilmiyorum

ama bunu düşünmek için her türlü sebebin vardı. Senin için doğru kişi olmadığımı düşünmek için

her nedenin vardı. Ama değilim."

Hayır. Öyle. *Sen de öylesin.* Ama ben konuşamam.

"Senin için doğru kişi değilim Ella ve hiçbir zaman da olmayabilirim."

Hâlâ bana bakmıyor. *Hayır. Bu hafta berbat geçti. Bırak geri geleyim. Bırak artık.*

"Ben korkunç bir insanım." Sonunda bana tekrar baktı. "Ben korkunç bir insanım ve korkunç

şeyler yaptım ve yapmaya da devam edeceğim, Ella."

Hayır.

Bana tekrar uzanıyor, eli enseme. Gözleri yalvarıyor ama hiçbir şey istemedi. İstemesini

umarak nefesimi tutuyorum.

"Ama ben seni istiyorum. Seni incittiğim ve senden pek çok şeyi sakladığım için özür dilerim

ama sadece seni korumaya çalışıyordum. Chelsea ve her şey..."

Adını duyunca geriliyorum ama sessiz kalıp umut ediyorum.

"Haklıydın. Gitmeni sağlamaya çalışıyordum." Yutkunuyor, yaklaşıyor ve alnını alnıma

bastırıyor. "Ama bu hafta çok baktandı ve hiç kurabiye yoktu ve..."

Elimde değil. Küçük bir kahkaha atıyorum, midemin düğümleri çözülüyor.

"Ve başka kimse olmadı. Olmayacak da. Bir daha olmayacak. Eğer bunu tekrar denemek istersen

olmaz."

Yutkunuyorum, kolumu sırtına doluyorum ve gözleri kapanıyor, mükemmel yüzünde rahatlama

görünüyor. "Bana her şeyi anlatacak mısın?"

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Evet." "Ve bana güvenecek misin?"

Tekrar başını sallıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim Mavy," diye fısıldıyorum, başımı göğsüne yaslayarak. "Sırlarınla

seni incitmeyeceğim." İki kolunu da bana doladığında ona doğru sarkıyorum. "Sen de benimkilerle

beni hiç incitmedin. Güvendesin, biliyorsun değil mi?" Kendimle de konuştuğumu fark ediyorum.

"Güvendeyiz."

Başımın üstünü öpüyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Ve bir daha başka bir adamla kaçmadığın

sürece, diğer herkes de benden güvende olacak."

Ben kendime rağmen gülüyorum, o da gülüyor, aramızdaki öfkenin bir kısmı çözülüyor.

"Çok üzgünüm, Ella. Ama büyüyeceğim, tamam mı? Büyüyeceğim ve seni de yanımda

götüreceğim, evlat."

Beni doğrudan cehenneme götürsen bile, senin gitmediğin hiçbir yere gitmek istemiyorum.

"KIZ KARDEŞİNİ Mİ BECERDİN?"

"Evet."

"Pişman mısın?"

"*Belli ki.*"

"Tekrar yapar mıydın?"

Sanki soruyu düşünüyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. Sonra "Ne kadar berbat durumda olduğumu bilmek ister misin?" diyor.

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum.

"Gerçek şu: Bunu tekrar yapardım çünkü buna ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve o da oydu." Çıplak ayaklarımın üzerindeki ellerine bakıyorum, başparmağıyla ayağımın kemerini okşuyor.

"O..." diye devam ediyor ve ben başımı kaldıramıyorum. Onu bu konuda düşünürken görmek istemiyorum. Onun hakkında.

Sid. Lucifer'in karısı. Onunla yatmış. *Kız kardeşiyle.* Burada düşünmem gereken başka şeyler de var. Yanlışlıkla ensest ilişkiye girmekten çok daha kötü olan başka, daha önemli şeyler ama... Lucifer'in Sid'e bakışını düşünüyorum. Barda tanıştığımızda kolunu sahiplenici bir şekilde onun omzuna dolamıştı. O ve Maverick'in tartışmasını düşünüyorum. Sid'e *siktir et* deme ve kalkıp dans etme motivasyonunu nasıl verdiğini. Gözlerinin altındaki halkaları düşünüyorum.

Maverick'in az önce ne dediğini düşün. Onun mutsuz olduğunu. Tıpkı Maverick'in annesi gibi. Tıpkı 6'daki tüm kadınlar gibi. Adının *Brooklin* olduğunu söylediği kendi kız kardeşi, Atlas'la yattığı için evden kovulmuş. Maverick bana Brooklin'in bardaki adamla birlikte olmasından nefret ettiğini söyledi, Jeremiah Rain, görünüşe göre bir çeşit suç örgütü yönetiyor.

Ama Jeremiah'ın 6'dan daha az tehlikeli olabileceğini düşünüyordu. Jeremiah'ın, yanında geçirdiğim birkaç dakika içinde tam bir psikopat gibi göründüğünü düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor. Sadece bu da değil, seksi bir psikopattı.

Beni öpmesine izin verdim.

Ve 6... Bunu gerçekten düşünmek istemiyorum. Hem politikacıların hem de pedofillerin iplerini elinde tutan gizli bir topluluğu nasıl anlayacağımı gerçekten bilmiyorum.

Ama şu anda Maverick'in yatağında bunların hiçbiri aklımda değil. Son bir saat içinde burada bana tüm bunları açıkladı, onu ve... Sid'i düşünmeden edemiyorum.

"O istediğim her şeydi," diye yüksek sesle itiraf ediyor.

Koyu gri çarşafı avuçlarımın içinde sıkarak geriliyor, sırtımdaki yastıklara yaslandığım yerden kıpırdamıyorum. Güneş, kanepenin arkasındaki pencere duvarından ve yatak odasındaki küçük masadan odasına giriyor, kehribar rengi sıvı sürahisi güneşten parlıyor gibi görünüyor.

"Ve onu sevdiğimi kastetmiyorum," diye açıklıyor, ama bunun benim tepkimden kaynaklanmadığını biliyorum. Sanki bunu ilk kez dile getiriyormuş gibi konuşuyor. "Sadece... o kirliydi."

Yukarı bakıyorum ve sonunda bakışlarıyla buluşuyorum. Bu odaya dolan kış güneşinde gözleri o kadar açık, o kadar soluk mavi görünüyor ki neredeyse beyaz. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"O kirli ve yanlış, *ben* de kirli ve yanlışım. Yapmak istediğim şeyleri yapmama izin vereceğini ve bu konuda kendimi suçlu hissetmeyeceğimi biliyordum."

"Ona vurdun mu?" Neden sorduğumu bilmiyorum ama sorduğum anda yüzüm ısınıyor, özellikle de dudakları sırtmaya başladığında.

Ayaklarımı ovmaya devam ediyor ve başını sallıyor. "Hayır. Sana söyledim, bunu sadece seninle yaptım."

"O zaman neydi? Ona ne yaptın?" Buradaki kızı düşündüm, onunla ne yapacağını düşündüm.

Ayağıma yaptığı nazik masajı durduruyor, diğer elini başının arkasına koyuyor. Boynunu geriye atıp gerinirken karın kasları geriliyor. Ve yüzünü buruşturuyor. Ona verdiğim kesik, pürüzlü kırmızı bir çizgi halinde iyileşti.

Sırtındaki yaraları düşünüyorum. Henüz oraya varmadık.

Nefesini üflüyor ve tekrar bakışlarıyla buluşuyor. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz, Ella."

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Bundan sonra sana Con'la o Gine domuzu kulübesinde yaptığımız tüm pis şeyleri anlatacağım-"

Ayağımın altını çimdikliyor. "Sana onun hakkında konuşmamamı söylemiştim." "Bu hiç adil değil."

Gözlerini deviriyor. "Bu konuda baskı yapan sendin."

Doğru. Boğazımı temizliyorum, tekrar yola koyulmaya çalışıyorum. Devam etmek için. "Yani baban... Lucifer'ın babasının Sid'i satmasına izin mi verdi?"

"Evet" diye cevap verirken bakışlarıma karşılık veremiyor.

"Ama sen hala... onlardan biri misin?" *Lekesizler.* 6. Henüz rahat konuşamadığım garip isimler.

Kirpiklerinin arasından bana bakarken gözleri kızgınlaşıyor. "Sana söyledim. Ben gidemem. Bunu anlamak zorundasın."

"Ama Lucifer babasını öldürdü, demiştiniz-"

Gülüyor. "Çok sakın söylüyorsun, Ella. Bunu gerçekten anladığını sanmıyorum." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Anlamamı beklediğimden değil," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Kollarımı kavuşturarak daha dik oturuyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Homurdanıyor. "Aptal olma, Ella. *Benim* bile aklımın alması zor ve ben bunun içinde doğdum. Bunu bir gecedir biliyorsun." İç geçiriyor, başını yatak başlığına yaslayıp tavana bakıyor. "Her şey çok boktan. Babamın işlediği suçların en kötüsünü bile bilmiyorum."

"Bodrumdaki kadın," *diye* bastırıyorum,

"*Ria.*" Gözlerini kapatıyor, ayağındaki eli gerginleştiriyor. "Nerede o?"

"Keşke bilseydim." Kaşlarını çatıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Aslında, hayır. Bilmediğime memnunum."

"Ona ne olacak?" Korkmadığımı hissetmeme rağmen kelimelerim sessiz. O haklı. Tüm bunlar inanılmaz. Milyarlarca dolarlık bir tarikat ve bu güzel, kırık çocuk onun bir parçası mı? Sanırım bu son kısım hepsinden daha inandırıcı.

Bana cevap verirken sesi kısık, "Bilmiyorum." "Peki ya ben?"

Bastırıyorum. "Bu iş bittiğinde ne olacak?"

Gözlerini açıyor ve çenesini eğip bana bakıyor. "Sen benimsin."

Omuz silkiyorum. "Şimdilik."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, beni aşağı kaydırduğunda tepki verecek zamanım olmuyor, böylece sırtüstü yatıyorum, elleri başımın iki yanında beni sabitliyor, ağzımın üzerinden konuşmak için eğilirken göğsü benimkine sürtünüyor.

"Üzgünüm evlat," diyor, hiç de üzgün görünmüyor, "artık sen de bu işin içindesin. Gitmene asla izin veremem."

Ona sırtıyıyorum. "Daha on dokuz yaşındayım," diye takılıyorum ona, parmaklarım omuzlarındaki sert kasların üzerinde geziniyor. "Ben sadece bir *çocuğum*. Ya ayrılmak istersem? Seni daha yeni tanıyorum."

Gözleri kararıyor. "Bunu seni ormanda becermeme ve sana küçük bir fahişe gibi davranmama izin vermeden önce düşünmeliydin." Kalçalarını bana doğru bastırıyor ve onu içimde isteyerek bir nefes çekiyorum.

"Seviştiğin her kıza küçük bir fahişe gibi mi

davranıyorsun?" Yutkunuyor. "Evet, ama bu farklı."

Parmağımı kolunda, dövmelerinin üzerinde gezdiriyorum. "Nasıl yani?"

"Onları bir daha asla istemiyorum." Yüzünü boynuma gömüyor, beni öpüyor ve emiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. "Ama sen... Ella... Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

"Sid bile mi?"

Dişleri boynumun derinliklerine batıyor ve tırnaklarımı sırtına geçirerek haykırıyorum. Nefes nefese kalıyor, başını kaldırıp bana bakarken ağzı benden ayrılıyor. "Şu anda Sid hakkında konuşmuyoruz."

"İstiyorum." Parmaklarımın yaralarının üzerinde gezinmesine izin veriyorum, et parmak uçlarımda hâlâ pürüzlü. Ve sanki... daha fazla yara varmış gibi hissediyorum. Birden hepsini görmek istedim. Tekrar bakmak istiyorum ama şu anda kalkmama izin vermeyeceğini biliyorum.

Kız kardeşi hakkında konuşmaya devam edersem, belki ayağa kalkar.

Onun bu sapkın yanını bilmeyi neden bu kadar büyüleyici bulduğumu bilmiyorum. Ama buluyorum. "Kendine zarar vermenin nedeni o mu?" Bu bir tahmin, ama bir araştırma yaptım. Kırbaç izlerinin neye benzediğini, birinin sırtına neler yapabileceğini gördüm.

Bunlar da öyle görünüyor.

Alnını benimkine bastırıyor. "Bunun hakkında konuşmuyoruz. Ya da ondan." "Onu becerdiğin için kendini kötü mü hissediyorsun, Mavy?"

"Ella."

Ama hissediyorum, siki bana karşı sertleşiyor. "Hiç kıskandın mı? *Kardeşinin* küçük, pis bir fahişe bulmasını ve senin onu bırakmak zorunda kalmanı kıskandın mı? Şu anda bile ne yapıyor olabileceklerini kıskandın mı?"

"Dur," diye fısıldıyor ağzıma karşı, gözleri kapalı.

"Onun değil de senin kız kardeşin olduğu için kızgın mısın?" Parmak uçlarımı sırtında hafifçe aşağı yukarı gezdirerek kaslarının seğirdiğini hissederek bastırıyorum. "Onu tekrar becermek istiyor musun, seksi olduğu için değil, kız kardeşin olduğu için ve bu onu daha çok istemene neden olduğu için?"

"Ella, kapa çeneni." Ama sert nefes alıyor, elleri başımın yanındaki çarşafı sıkıyor. Bacaklarımı ona sarıyorum, ona ihtiyacım var. Onu ve tüm şeytanlarını arzuluyorum.

"Ona ne yapmana izin verdi, Maverick?" Dudaklarım onunkilere değiyor ve gözleri hâlâ kapalı, kaşları çatık, sanki acı çekiyormuş gibi. "Lucifer'a kızgın mısın çünkü onu hamile bıraktı ve sen bırakmadın-"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve eliyle boğazımı öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum. "Kapa çeneni, Ella. Kapa şu lanet çeneni."

Aramıza uzanıp üzerimdeki boxer'ını indirirken gözlerim sulanıyor olsa da ona sırtıyım. Şortunu da kalçalarından aşağı indiriyor ve sert ve kalın sikini tenimde hissediyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, beni ısırırken boğazımdaki tutuşunu gevşetiyor, alt tarafımı emiyor.
dudak.

"İstedin mi?" Fısıldıyorum, ellerim yüzüne gidiyor. "Kurtaran kişi olmak istedin mi? Onu mu? Gerçek kardeşini kurtaramadın, bu yüzden onun içine giren kişi olmak istedin-"

"Seni aptal kız." Yüzümü tutuyor, parmakları yanağıma öyle sert giriyor ki derim azı dişlerime sürtünüyor. "Hiçbir fikrin yok-"

"Bana sırlarını anlatmaya devam et, Maverick," diye araya giriyorum, onun benimkini kavradığı gibi ben de onun yüzünü kavriyorum. "Seni bu kadar hasta eden her şeyi anlat bana."

Çenesi sıkılmış. Bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum, parmaklarımın ona batmasının altında. "Beni neyin hasta ettiğini bilmek ister misin Ella?" diye alay ediyor benimle, elini çenemin altından geçirip başımı kaldırırken dudaklarımı birbirine bastırıyor, alnını benimkine bastırıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, yüzüm onun tutuşuyla ağrıyor.

"Beni hasta eden şeyin onunla hiçbir ilgisi yok." Bana sırtıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Ve şu anda her şeyin seninle ilgisi var. Şu anda seni incitmek istiyorum. Seni yapmak istiyorum

ağla." Sanki demek istediğini vurguluyormuş gibi tutuşu sıklaşıyor. "Bana bağırmanı, yüzünü yatağa yaslayıp seni becerirken durmamı söylemeni istiyorum. Sana öyle sert vurmak istiyorum ki konuşamayacaksın. Seni çürütmek istiyorum Ella, sadece vücudunu değil." Beni şiddetle öpüyor ve ben de ona ihtiyaç duyarak kalçalarımı oynatıyorum ama o bana bunu vermiyor, onun da benim kadar tahrik olduğunu bilmeme rağmen. "Ellerimin yüzünde morluklar bırakmasını ve bana karşılık vermeni istiyorum."

Aramıza uzanıyor, kendini içime yönlendiriyor, o kadar sert sokuyor ki, zevki hissetmeden önce acıyı hissediyorum. Yüzümü bırakmıyor, yavaşça ama yanağımın içini ısırmama neden olacak kadar sert bir şekilde içime pompalarken başımı eğmiyor.

"Bana karşılık vermeni, ağlamanı, *bunu istemediğini* açıkça belirtmeni *istiyorum*."

Ellerim göğsüne gidiyor, bana tekrar çarpıp tüm vücudumu sarsarken göğüslerim gömleğinin altında zıplıyor.

"Ve beni hasta eden şey durmayacak olmam."

Beni sikerken ona doğru itiyorum, durmasını istemesem de onu üzerimden almak için yaptığım nafile girişimler karşısında yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Bunu ben de istiyorum. Ben de hastayım.

"Durmayacağım ve bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü bırakıyor, sonra avucunu yanağıma bastırıyor, beni becerirken boynumu yana çeviriyor ve kulağıma konuşuyor. "Bu bir suç, Ella. Bu lanet olası bir suç ve umurumda değil çünkü kimseye söylemeyeceksin."

Benden ayrılıyor, beni ters çeviriyor ve kolunu kalçalarımın altından geçirerek dört ayak üzerinde durmam için yukarı kaldırıyor.

Konuşmaya devam ederken göğsü sırtıma yaslanıyor, ama parmakları... *orada*. Onu istemediğim yerde.

Gerildim, başımı salladım ve ona karşı koymaya çalıştım. "Hayır, Maverick, sana söyledim-"

"Evet, bana ne söylediğin umurumda değil Ella." Başparmağı dar açıklıkta dolaşüyor ve dudağımı ısıriyorum, hâlâ başımı sallıyorum, kıpırdamıyorum. Çünkü yapmazdı. Ama sonra iki parmağını amımın içine sokuyor, ıslaklığımı kıcımla kaplarken ne kadar ıslak olduğumu mırıldanıyor ve başparmağının içime girmesine yardım ediyor.

"Umurumda değil ve sen de tek kelime etmeyeceksin Ella, neden biliyor musun?" Başparmağı içimde ve yanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, o içime daha fazla bastırırken vücudumdaki her kas gerginlikle sarmalanıyor. Dudakları kulağımı sıyrıyor.

"Sana lanet bir soru sorduğumda bana cevap ver. *Neden* biliyor musun?"

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum. "Hayır, Maverick."

"Çünkü beni asla terk etmiyorsun. Artık sen ve ben varız bebeğim ve bu da sana ne zaman ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor." İçime daha fazla girip çıkıyor. Kulağımın lobunu ısıriyor ve ben tıslıyorum, ama bu anlık acı içime bir parmak daha sokmasına izin veriyor.

"Maverick-"

"Şşşt," diyor usulca. "Sadece rahatla, tamam mı bebeğim?" Sesi şimdi daha yumuşak, sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi. İsteddiği şeyi yapmamı istediği için olduğunu biliyorum ama yine *de* rahatlıyorum. "Rahatla, sadece biraz acıyacak."

Titrek bir nefes alıyorum. Dışarı.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, parmakları yavaşça içime girip çıkıyor. "Bu işte çok iyisin Ella."

Kendimi çenemi, karnımı, kalçalarımı açmaya zorluyorum. Kendimi neredeyse gevşemeye zorluyorum ama yine de bedenimi dört ayak üzerinde tutuyorum.

"Vücudundaki her delik benim, Ella," diye fısıldıyor boynumun kenarını öperken. "Her santimin benim." Parmaklarını daha hızlı hareket ettirirken göğsü sırtıma doğru hızla inip kalkıyor, sertleşmiş siki kalçama değiyor.

"Sen sadece benim içinsin." Ağzı omzumu buluyor ve beni nazikçe ısıyor. Sonra parmaklarını çekiyor ve başka bir şey, çok daha büyük bir şey bana doğru bastırıyor ve ben yeniden geriliyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye azarlıyor beni. Eli benimkini buluyor ve üzerine bastırıyor, kendini yukarıda tutuyor ama beni de rahatlatıyor. "Benim için rahatla, güzel kız."

Güzel kız.

Dudaklarımı ıslatıyorum,
dediğini yapmaya çalışıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun."

Beni taçlandırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kaslarım yeniden kilitleniyor. Bir iniltiyle içime yavaşça bastırırken kendini bırakıyor ve eli altıma giriyor, parmakları klitorisimde.

Tekrar gevşiyorum, beni çevreleyip içine doğru kayarken başımı yatağın başlığına yaslıyorum. Ben.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Dudakları dudaklarıma değiyor.

ve ben daha çok gevşeyip inliyorum.

"Tanrım, çıkardığın o küçük sesler." Tekrar inliyor, sonra sonuna kadar giriyor ve dudağımı ısıyorum, ama yine de ağızımdan bir nefes çıkıyor, neredeyse boğuk bir ses. Eli elimden boğazıma doğru hareket ediyor. Beni kaldıraç olarak kullanıyor, kendini içime sokup çıkarıyor ve kendini dengede tutmak için elini klitorisimden çekmiş olsa bile *bu iyi hissettiriyor*.

Bu kadar iyi hissettireceğini bilmezdim.

Başım yukarıda, saçlarım sırtımda ve şu anda, gözlerim kapalı, o içimde, eli boğazımı sıkarken, sevildiğimi hissediyorum. Ve o anda bile bunun en çarpık türden bir sevgi olduğunu biliyorum. Annemin, eğer umurunda olsaydı, başka biri olsaydı, umursayan biri olsaydı, beni karşı uyardığı türden bir aşk.

Eğer babam dışarıda bir yerlerde olsaydı, iğrenirdi.

Ama umurumda değil.

O benim. Ve Maverick söylese de söylemese de, itiraf etse de etmese de, bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum.

Bana karşı inliyor. "Kahretsin, Ella, çok sıkıydın." Daha hızlı hareket ediyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, bundan neden korktuğumu bilmiyorum. Ondan.

Başparmağı alt dudağımı aşağı çekiyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor. "Sen benimsin," diye fısıldıyor. "Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Söyle bana." İçime girerken sesi daha da aceleci, nefesi bir an için boğazında düğümleniyor.

"Ne olursa olsun benim olduğunu söyle Ella."

Başparmağını dudağıma sürüyor ve ben de dilimi çıkarıp onu yalıyorum. "Ben seninim," diyorum parmağına karşı. "Her zaman senin olacağım."

"Siktir, Ella." Alnını enseme bastırıp başımı arkaya çeviriyor. Beni aşağı doğru itiyor, böylece göğsüm yatağa değiyor, bitirirken kıkım havaya kalkıyor, içime dökülüyor, bir eli kıkımını kavırıyor.

Üstüme yığılıyor ve kalçalarımı yatağa doğru düz bir şekilde kaydırıyorum. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Göğsü terli ve hala üzerimde olan tişörtüne yapışıyor. Nefes alabilmem için sırtımdan kayarak yavaşça içimden çıkarken kolu üzerimde asılı duruyor. Beni kendine doğru çekiyor, bir bacağına kalçalarımın üzerine koyuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalı, bedenim doygun. Zihnim sayıklıyor.

Başıma bir öpücük konduruyor ve uzun süre uzaklaşmıyor. Ama o da karşılık vermiyor ve göğsüm sıkışıyor, gözlerimin arkasında bir şey batıyor.

Yutkunuyorum, başımı ondan çeviriyorum.

Beni daha da sıkıyor ve saatlerce öyle kalıyoruz.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Biz Cain'in Camaro'sunu getirme zahmetine katlanmadan drag pistine gidişini izlerken LUCIFER direksiyonun arkasında oturuyor. O da Luce gibi yarışa *inanmıyor*.

Bir avuç sikik.

Atlas ve Ezra zaten oradalar, kendi araçlarının kaputlarında oturuyorlar. M5'in camları kapalı, hem Luce hem de ben sigara içiyoruz, sadece farklı uyuşturucular.

Lucifer bağımlı arkaya yatırır, burnundan nefes verirken gözlerini kapatır, sigarasını pencereden dışarı uzatır, diğer elini kalçasına dayar.

Eklemimi başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum, arabadan dışarı atıyorum ve arkama yaslanıyorum, gözlerim de kapalı.

Bir Konsey daha, geri alamayacağım bir saat daha boşa gitti.

Zamanı boşa harcadım ve şimdi de zaman beni boşa harcıyor. Shakespeare bunu "Richard II"de yazmış ve lanet olsun ki bunu hissediyorum. Bugünlerde yaptığım her şey zaman kaybı gibi geliyor, Ella'yla birlikte olmadığım sürece.

Noctem'i dört gözle bekliyorum, sırf aklımı kaçırabilmek için. Snap.

Lucifer arabanın sessizliğinde, aşağıdan gelen tek sesin birinin kahkahası olduğunu söyleyerek, "Bu onda kalacak," diyor.

Gözlerimi açma dürtüsüne direniyorum. Ağabeyimin ses tonundaki bir şey söylediklerine pek uymuyor gibi. Ya da onun bana söyledikleriyle.

"Bu harika," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ama esprisi yok.

Sessizce oturup, içini dökmesini bekliyorum. Onunla Ella hakkında konuşmadım. O olmayan bir kızla yukarı çıktığımı biliyor, bu yüzden belki de onu umursamadığımı düşünüyordur. Ben de umursamamaya çalıştım.

O gece gitmesine izin vermeye çalıştım. Ya da belki sadece onun gerçekten incindiğini görmenin beni ne kadar inciteceğini görmek istedim.

Belki de kafayı yemiştım ama bunu bir daha yapmayacağımı biliyorum. Onu barda Mark'ın yanında otururken görmek işkence gibiydi. Connor'a dokunmasını izlemek de.

Annesinin eski erkek arkadaşının ona yaptıklarını düşününce...*hayır*. Bu bir daha olmayacak.

"İstemiyor," diye devam ediyor Lucifer sonunda. Öksürüyor ve sesi de tıpkı sesi gibi hırıltılı. Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Ama yapacak." Duraksıyor ve ben ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyorum.

söylüyor. "Benim için."

İç çekiyorum, koltuğa daha da gömülüyorum, yaralarım iyileşiyor ama hâlâ acı veriyor. Peder Tomas'ı geri çağırmama gerek kalmadı. Tekrar acının içinde kaybolmama gerek kalmadı.

Ella yeterince acı veriyor. Ve bundan sonra olacaklar bana bir ömür boyu yetecek kadar acı verecek.

"Bunun için sana kızacak," diyorum Lucifer'a, ses tonum eşit. Kardeşler birbirlerine doğruyu söylerler ve ben pek çok konuda bunu yapamadığım için en azından bu konuda denemeliyim.

"Finn'le tanışmak istiyor." Isırık dolu bir kahkaha daha. "Bir çocuğun etrafında olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak için."

Yorumumu görmezden geldiğini biliyorum ama bu konuda söyleyecek bir şey yok.

"İyi bir baba olacaksın," diye teklif ettim. Sanırım bu doğru. Muhtemelen zorba ve aşırı korumacı ama biliyorum ki ne kadar çok vidası gevşemiş olursa olsun -hepimizin olduğu gibi- babalarımızdan daha iyi olacak. Her şeyi farklı yapacaktır. Tüm kalbiyle sevecek ve onları sevgi ile görev arasında seçim yapmaya zorlamayacak. Hayatlarına mal olabilecek bir oyuna kızları bulaştırmalarına izin vermeyecek. Ve eğer bir kızsı, onu asla uzaklaştırmayacak.

İyi olacak.

En azından daha iyi, bu da bir başlangıç.

"Bundan şüpheliyim," diyor kayıtsızca. "Ama bunu telafi edecektir. Mükemmel olacak. O zaten mükemmel."

Onu boğuyorsun. Jeremiah'ı özlüyor. Bırak onunla konuşsun. Bırak gitsin. Bırak yaşasın. Bundan kurtulalım. Bundan kaçalım.

Mektuplarını bul.

"Öyle," diye kabul ediyorum. Gözlerinin başımın yan tarafına hançer gibi saplandığını neredeyse hissedebiliyorum ama umurumda değil. Sid mükemmel. Tıpkı hepimiz gibi mükemmel bir şekilde berbat durumda.

"Noctem için hazır mısın?" diye soruyor, konuyu değiştirmeye hazır bir tavırla. "Evet."

"Bu yıl ne olacağını düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. Genellikle saykodelikler, bolca esrar, bir mağara, bir kale ya da kilometrelerce medeniyetin olmadığı terk edilmiş bir bina. Altı kişi bizi üç geceliğine bırakıyor, dördüncü gün güneş doğarken alıyorlar. Bağ kurmuş olmamız gerekiyordu. Bazı şeytanlarımızla yüzleştik. Birbirimizi öldürmememiz.

Bu sonuncusunun bu yıl geçerli olup olmayacağını göreceğiz.

"Kızdan önce mi yoksa sonra mı vazgeçiyorsun?" Lucifer önceki sorusuna kelimelerle cevap verme zahmetine girmediğimde ısrar ediyor.

Belki de benim hakkımda birkaç şey biliyordur.

"Sid'in evde kalmasına izin mi veriyorsun? Ona güveniyor musun?" Karşı çıkıyorum.

Bir dakika sessiz kaldı, şeritte bir motor devirleniyordu. Seslere bakılırsa, sanırım Ezra'nınki. Umarım pistin ötesindeki ağaçlara çarpmaz.

"Ona güveniyorum," diye cevaplıyor Luce sonunda. "Sadece onun yanında başka kimseye güvenmiyorum."

Klasik istismarcı cevabı, ama gerçekten konuşamıyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve bunun için ikimizden de nefret ediyorum.

"Peki onunla ne yapacaksın?" Hâlâ deri koltuğuna yaslanmış olan başımı ona doğru çeviriyorum.

Evden çıkmasına zar zor izin veriyor. Ona hâlâ bir araba almadı. Jeremiah'ın barda yaptığı saçmalıklar yüzünden onu üç günlüğüne terk etmekte bir sakınca görmeyeceğine bir an bile inanmıyorum. O zamandan beri işler daha da kötüye gitti. Daha çok kavga ettiler. Bir şeyler fırlattılar.

Ben bunların hepsini biliyorum ama onun hiçbir fikri yok.

Bana bakıyor, ağzından dumanlar çıkıyor. Gözlerini ayırmadan sigarasını fırlatıyor.

benden. "Fazladan korumalar. Ve belki iyi oynamak istiyorsan, Ria'nın onunla birlikte gelmesini sağlayabilirsin."

Sözlerinde bir meydan okuma var ve ben bunu hak ediyorum. Ona pek çok konuda yalan söylüyorum ve bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Ria'nın bende olduğunu bilmiyor. Onu kaybettiğini bilmiyor.

Bunu sadece Ella biliyor.

Sadece Ella benim her boktan yanıma biliyor. Ona cevap vermiyorum.

"Bu iş biter bitmez onu aramaya başlayacaklarını biliyorsun." Lucifer parmaklarını çıtlattı. "Belki biz oradayken bile." Ses tonu uğursuz ve beni zorlamaya çalışmadığını biliyorum ama haklı. Muhtemelen onu arayacaklar. *Onu çoktan bulmuş olabilirler.* Ve ben bu konuda bir şey yapamayacak kadar bencil bir hıyarım.

Biz yokken 6'nın Sid'e, Ella'ya ve eğer onu henüz bulamamışlarsa Ria'ya neler yapabileceğini düşündükçe midem bulanıyor. Kendime Elijah'ın Lazar'dan daha iyi olduğunu hatırlatıp duruyorum ama her Konsey toplantısı bana hepsinin aynı olduğunu gösteriyor.

Ve babam, Lazar aradan çıktığına göre, içlerinde en zehirli olanı. Belki de hepsini öldürüp bu işi bitirmeliyiz.

Kelimeler dilimin ucunda: *Benimle kaç. Bırak gitsin.*

Ama ben daha iyi biliyorum. Bunların bizi aşan şeyler olduğunu, anlamaya başlayamayacağımız şeyler olduğunu biliyorum. Katılmak için. Bu da diğerleri gibi bir tarikat -karizmatik, her şeye gücü yeten liderler ve beyinleri yıkanmış üyeler- ama başka açılardan farklı. Daha zengin. Daha güçlü. Daha etkili. 6'sı seçimlere karar veriyor. CDC ve FDA gibi kuruluşları yönlendiriyorlar. Senatörleri, başkanları ve başbakanları tanırlar. Milyarderler ve yenilikçiler ve hatta yüzlerinin gazetelerde ya da magazinlerde yer almasını istemeyen ama perde arkasından kuklaların iplerini çeken sessiz, zengin sakinler.

Bununla uğraşmak istemiyorum. Zaten dahil olduğumdan daha fazla dahil olmak istemiyorum. Belki bir gün hazır olurum, belki de rolümü oynamak zorunda kalmadan ölürüm.

"Kızla ne yapacaksın?" Lucifer bana tekrar sordu. Ne de olsa unutmamıştı.

Bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum ve Ella'yı evine götürdüğümde ne kadar yakın olduğumuzu düşünüyorum. Sabahın sekizinde onu uyuşturucu çekerken görmüştüm.

Bu bizim hayatımız.

"Bilmiyorum." Ona karşı bir kez olsun dürüst olmaya karar verdim. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?"

"Onu beş haftadır tanıyorum."

"Sid'e iki dakika içinde aşık oldum."

Gülüyorum, elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Evet, bunu kendine söyleyip duruyorsun, kardeşim." Gözlerimi deviriyorum, başımı çevirip ön camdan dışarı bakıyorum. "Buna şehvet deniyor."

"Onunla evlendim, değil mi? Onunla ilk tanışmamdan bir yıl sonra."

"İkiniz ayrı çok zaman geçirdiniz. Sanki yeniden şehvete düşmek gibiydi."

"Onu hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve eğer bu bir bok sayılmazsa, elimden gelenin en iyisi bu."

Artık onu sevdiğini biliyorum. Ama iki dakika mı? Hayır.

"Ama soruya cevap vermedin," diye daha alçak bir sesle devam ediyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Şimdi bir düşün. Onu saklayacak kadar seviyor musun? Onu gömecek kadar seviyor musun? Bırak onlar yapsın?" Bir nefes verir. "Onu, Ria'nın onun yerine ölmesine izin verecek kadar seviyor musun?"

Daha dik oturuyorum, ani hareket hem sırtımın hem de yan tarafımın zonklamasına neden oluyor, ama koltuğumda kayarak ona bakarken bunu görmezden geliyorum, gözlerim onunkilere dikilmiş. "Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum. Ölmesine izin verip vermeyeceğimi bilmiyorum. Bu senin için yeni bir şey olabilir ama ona narin bir çiçekmiş gibi davranmadım ve onu sadece uğraştığımız bu saçmalıklardan *kurtulmak* için kullanmadığımdan emin değilim.

."

"Bazı kızlar bu saçmalıktan hoşlanıyor," diye sözümü kesiyor Lucifer kaşlarını çatarak, başı hâlâ koltuğuna yaslanmış beni izlerken. "Sid seviyor. Kahretsin, ben de ona bok gibi davranmayı seviyorum." Başının yan tarafına vuruyor. "Onunla aramızın bu kadar dengesiz olmasının gayet iyi, psikolojik bir nedeni olduğuna eminim ama nedenin ne olduğu umurumda değil. O bundan hoşlanıyor. Ben de hoşlanıyorum. Çiçek saçmalıklarını kendine sakla. Kız muhtemelen istemiyordur ve senin de istemediğinden eminim."

Hayır. Bilmiyorum. Hayatımı kurtarmak için vanilya seksin ne olduğunu bilmiyorum, ama hiç öğrenmediğimi biliyorum. Bu şekilde yetiştirilmedim. Kendime *Mayhem* demeye başlamadan önce bir şansım olabilirdi. Ama ondan sonra.

Bana şimdiye kadar yaptığın en kötü şeyi söyle.

Ella'nın isteğini düşünmemeye çalışıyorum. Ona tüm hikâyeyi anlatmak için nasıl teslim olmak istediğimi düşünmemeye çalışıyorum. Ona gerçeklerimden bazılarını vermek. Tüm sırlarımı dökmek. Ama o zaman bunları mezara götürmesini beklerdim ve bu herkes için ağır bir yükür, özellikle de on dokuz yaşında bir kız için.

Ona zaten çok fazla şey anlattım. Onun da bana acımasına gerek yok.

Kendi sırlarından biri kafamın içinde yankılanıyor.

Shane.

Shane'in kim olduğunu, neye benzediğini, nerede olduğunu bilmiyorum ama öleceğini biliyorum. Belki annesinin yanında. Belki babamla da. Belki de hepsi.

Bu aşk mı? Ona zarar veren birini öldürmek istemek mi? Onu incitecek birini mi?

Bilmiyorum. "Nasıl hissediyorsun? Babanın ölümü hakkında?" Ses tonumu eşit tutarak Lucifer'a soruyorum.

Ellerini kalçalarına dayayarak bana gülümsüyor. "Sid'in beni sevdiğini söylemesi dışında mı? Hiçbir şey o bıçağı onun beynine saplamaktan daha iyi hissettiremezdi."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Altımdaki zemin soğuk. Etrafımda yankılanan 6 kişinin ayak sesleri bana bir tür mağarada olduğumuzu düşündürüyor. Bir tünel. Ama bilemiyorum. Göremiyorum. Gözlerimin üzerinde bir göz bağı var ve ellerim arkamdan iple bağlı.

Noctem burada.

Babalarımızın adımları dağıldığında, ilk konuşan Ezra olur. "Bıçak kimde?"

Her zaman birileri bıçaklanır. Gözlerimizi bağlayıp bizi ıssız bir yere bırakabilirler ama bir şekilde kurtulmamız gerekiyor çünkü aksi takdirde burada oturup ateş ediyor oluruz. Bıçak aynı zamanda bir silah, üç gün boyunca yiyeceksiz ve bolca uyuşturucuyla idare edemezsek diye.

Mos Maiorum'a, yani kardeşlerimizi kendimizden önce tutmamızı söyleyen yazılı olmayan kurala sırtımızı dönmeye karar verirsek diye.

Son zamanlarda ikimiz de bunu pek yapmıyoruz. Belki o bıçak bu sefer ipi kesmekten fazlasını yapar.

Bıçak bende değil.

Görünüşe göre Ezra'da bıçak yok. "Ben de var."

Gözlerimi bağladıktan sonra gözlerimi deviriyorum. Tabii ki lanet Lucifer bıçağı alacaktı.

"Biraz acele eder misin?" Atlas soruyor. Karanlıktan hoşlanmıyor ve sözlerindeki gerginliği duyuyorum.

Karanlığı seviyorum; dadımın elinde saatlerce bir dolapta kilitli kaldıktan sonra buna alıştım. Sevmediğim şey ise Ella'yı Sid'le birlikte Lucifer'in evinde düşünmek. Ona Noctem'den bahsettim. Olabildiğince çabuk döneceğimi söyledim.

Sanırım bir parçası hâlâ bunun ne olduğunu anlamıyor.

Sid'in bunu onun için halledebileceğini umuyorum. Sid'e bu yükü verdiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama bunu en iyi o açıklardı. Ne de olsa neredeyse 6'nın ellerinde ölüyordu.

Belki döndüğümde Ella fikrini değiştirmiş olur. Bana bağlı değil ve kimse ona ne söylediğimi bilmiyor. Her şeyi inkar edebilirim; onlara hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim. O bir oyuncaktı. Bir dikkat dağıtıcı.

Benden kaçmak istiyorsa, ona izin veririm.

Sanırım.

"Bitti," diye mırıldanıyor Lucifer ve karanlıkta bir şeyin kaydığını duyuyorum, sonra da bileğimin arkasındaki soğuk çeliği.

Bıçağı ipin üzerinden kaydırıyor ve ellerimi çabucak kurtarıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum bileklerimi sallayıp ipin çözülmesine izin verirken. Sonra ellerim göz bağına gidiyor ve onu çekip çıkarıyorum, karanlıkta gözlerimi kırıştırırken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Görecek pek bir şey yok.

Burada kardeşlerimi bile seçemiyorum ama Atlas'ın kendi teşekkürlerini mırıldandığını duyuyorum. Aramızda konuşmayan tek kişi Cain, ki bu şaşırtıcı değil.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun?" Atlas soruyor, sesinde hâlâ o gerginlik var. Biraz ışık istiyor.

Hepimiz öyle değil miyiz?

İç çektim. "Yarım saat boyunca minibüsün arkasıdaydık. Çok uzak değil. Muhtemelen hâlâ İskenderiye'de." Bıçağın takırdayarak yere düştüğünü duyuyorum ve Lucifer, "Hepsi tamam," diyor.

"Hey, şunu geri al!" Atlas bağılıyor, sözlerinde panik var.

Ben ayağa kalkıp bacaklarımı uzatırken Lucifer sağımda bir yerde gülüyor. "Sen alırsın," diyor Atlas'a. "Eğer o lanet şeyi bulabilirsen."

"Burayı inceliyorum," diyor Cain sessizce. Ve sonra bizden uzaklaşırken ayak seslerini duyuyorum, muhtemelen daha fazla karanlığa doğru.

Biri bileğimi tutuyor ve irkiliyorum. "Ne oluyor lan?" Tıslıyorum ama Lucifer gülüyor ve elime bir şey sıkıştırırken evinden alınmadan önce içtiği sigaraların kokusunu alıyorum.

"Bu da ne?" Gerçi zaten bildiğime adım gibi eminim. İnce dikdörtgeni parmaklarımdan arasına sıkıştırıyorum.

Tek söylediği "Komik, dostum," ve sonra katlanmış indeks kartlarını herkese dağıtmaya başlıyor, Cain hariç, o da gitmiş.

Atlas iç geçiriyor. "Neden asidi hep sana veriyorlar?" Sesi biraz sinirli geliyor.

Lucifer gülüyor. "Çünkü psychedelics'e saygı duyan tek kişinin ben olduğumu biliyorlar."

Gözlerimi deviriyorum, karanlıkta görünmeden. *Her neyse.* "Bu yerde biraz ışık bulacağım." Karanlıkta birkaç adım atıyorum, bir elimi bir şeye çarpmamak için uzatıyorum. Ya da birine.

"Sana iyi şanslar," diye mırıldanıyor Ezra. "Atlas, hangi cehennemdesin?"

Atlas, "Bu tarafa," dediğinde ve ikisi karanlıkta birbirlerine doğru ilerlediklerinde birinin lanet elini tutmayı kabul etmesinden dolayı rahatlamış görünüyor.

"Luce?" Elim sert, pürüzlü ve şekilsiz bir şeye çarptığında sesleniyorum. O zaman burası kesinlikle bir mağara.

"Öyle mi?" Lucifer'in sesi çok uzaklardan geliyor. "Geliyor musun, kalıyor musun?"

Bir dakika sessiz kalıyor ve Sid'den ayrıldığımızdan beri onu ne kadar sık düşündüğünü merak ediyorum. Onun nasıl olduğunu merak ediyorum. Ella'nın nasıl olduğunu.

Ria nerede?

"Kalıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece karanlıkta başımı sallıyorum.

"Bu taraftan gidiyoruz," diyor Ezra, karşımda. *Bu yolun* neresi olduğunu bilmiyorum ama tamam.

Elimi pürüzlü yüzeyde gezdirerek ilerlemeye devam ediyorum. Kuzey Carolina'nın Piedmont bölgesinde hiç dağ yok, bu yüzden buranın lanet bir mağara olduğundan pek emin değilim. Eğer öyleyse, çok büyük olamaz. Neyin içine oyulmuş? Lanet bir tepenin kenarına mı?

Lucifer'in bana verdiği katlanmış indeks kartı arka cebimde duruyor ve içindekini kullanmamayı düşünüyorum. Teknik olarak buna *mecbur* değilim. Burada katı ve kesin kurallar yok. Sacrificium'dan farklı olarak, ritüel yiyeceksiz, yalnız, gözlerden uzak geçirilen zaman.

Öğrenilen dersler arkaik cümleler söyleyip bir sunakta diz çökmekten gelmiyor. Meditasyonun insanlara öğretmesi gereken şeylerden geliyorlar: içlerine bakmayı ve kaçmamayı. Bu sadece meditasyonun daha uç bir şekli.

Ve tüm iyi aşırılıklar gibi, uyuşturucu da bir sıçrama noktasıdır.

Sonsuza kadar yürüyormuşum gibi geliyor ama sonsuz karanlıkta beş dakika bile bana sonsuz gibi gelebilir. Ella'dan uzakta geçirdiğim bunca zaman da sonsuzmuş gibi geliyor.

Belki de yanıldığımı düşünmeye başlıyorum; Lucifer'ın Sid'i kontrolcü bir pislik olduğu için kilit altında tuttuğu konusunda. Yeni hayatındaki mutsuzluğunun tamamen onun suçu olduğunu. Aslında hiç de onun suçu değil.

6'lı yaşlarda, evet, ama paranoyak çünkü onu seviyor. Ona bir şey olmasını istemiyor. Bu, tüm işkencecilerin kurbanları için öne sürdükleri bir bahanedir, ancak bu bahaneyi daha az geçerli kılmaz.

Ya da belki de sadece inanmak istediğim budur, çünkü şu anda Ella Christian'a karşı delicesine aşırı korumacı hissediyorum ve bu lanet mağaradan çıkıp eve, onun yanına koşmak istiyorum.

Annesini sikeyim. Connor'ı siktir et. Ark'ı siktir et. Bu saçmalığa ihtiyacı yok. Connor, nesnel olarak konuşursak, muhtemelen iyi bir adam. Ama Ella'nın iyi bir adama ihtiyacı yok.

Benim gibi birine ihtiyacı var.

Ona sırlarımın çoğunu vermemin üzerinden bir ay geçti ve o hala burada, değil mi? Onun bana, benim de ona ihtiyacım var.

Bir ay ve artık Peder Tomas'ı aramak yok. Bir ay ve ona korkması için her türlü sebebi vermiş olmama rağmen benden korkmuyor.

Soğuktan neredeyse titrerken, ileride küçük bir ışık görmeye başlıyorum. Bir çeşit parıltı, sarı ve sessiz, ama buranın bir mağara olmadığını anlamama yetiyor.

Yürümeyi bırakıp etrafa bakıyorum.

Zemin tuğla, toprak değil. Bunu kendim anlamalıydım ama ellerimi çözmeye o kadar hevesliydim ki dikkat etmedim. Duvarlar kaba ama onlar da tuğla. Her yer tuğladan yapılmış. Bunlar yeraltı koridorları.

İlginç.

Bu noktada 6'nın bizi içine atabileceği hiçbir şey beni şaşırtmazdı ama bu çok fazla iş gibi görünüyor. Yine de, muhtemelen bununla hiçbir ilgileri yoktur.

Elimi duvardan çekip koridorun sonundaki ışığa doğru ilerlemeye devam ediyorum. Ve oraya vardığımda, ışığın kapısı olmayan bir odadan geldiğini fark ediyorum, ama yine de bir oda.

Gözlerimi etrafta gezdirerek içine giriyorum. Işık, odanın en ucundaki tavanın arka köşesinden diğer ucuna doğru bir sıra halinde uzanan ampullerden geliyor. Biraz ürkütücü ama geçen yıl kardeşlerimle üç gece boyunca kapalı kaldığımız tek kişilik odaya hiç benzemiyor. Aslında burası ona kıyasla oldukça geniş.

Odanın etrafında dönüyorum, gözlerim tavanda. Görebildiğim kadarıyla kamera yok ama eminim ki kolayca gizlenebilirler. Yine de saklanacak pek bir şey yok gibi. Burada kafamın içini göremezler.

Sid'i taciz edecekler mi? Sid mecbur kalırsa Ella'yı Lucifer'in panik odasında yeterince hızlı saklayabilecek mi?

6'nın panik odasından haberi var mı?

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Bırak gitsin.

Ella'nın alayları aklıma geldi, onu kurtarmak için Sid'i bayıltmak istediğimle ilgili. Sid'le bunu istemedim ama Ella'yla yapmalıyım. Ama doğum kontrol hapı kullandığını biliyorum ve her sabah düzenli olarak hap aldığını gördüm. İlaçlarını tazelemesi için onu eczaneye götürdüm.

Ondan saklayabilirdim.

Her şeyi silip
atabilirim.

Bu beni bir canavar mı yapar?

Neredeyse sesli gülecektim. Canavar olmak için onun doğum kontrolünü bozmama ve potansiyel olarak onu hamile bırakmama gerek yok. Ben sadece biriyim.

Cebimden indeks kartını çıkardım. Kurutma kağıdının üzerinde bir mühür var: lanet olası Leviathan haçı, çünkü tabii ki. Peder Tomas muhtemelen bunu kutsamıştır. Beni kontrol eden mesajlarının hiçbirine yanıt vermediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama yine de muhtemelen bunu sadece kendini suçlu hissettiği için yapıyordu.

Bir an için beni ilk kırbaçladığı zamanı düşündüm. Kan akıtacak kadar sert değildi. Ne de olsa daha çocuktum. Annem ve babam sırtımdaki kesikleri görselerdi, umursarlardı diye düşünmek istiyorum.

Ama çok sık giderlerdi. Zaten bu yüzden dadı tutmuştuk. Onlar gitmişti, Brooklin sürekli bir kamptaydı ve evde sadece ben ve Malachi vardık.

Şimdi onu zar zor hatırlıyorum ve bu beni korkutuyor.

Sekmelerden birini dilimin üzerine koyuyorum, geri kalanını dizin kartında kapatıyorum ve arka cebime atıyorum. Şu anda geçmişten korkacak zamanım yok. Önümde çok gerçek, çok belirsiz bir gelecek var ve belki bu yolculuk bana biraz fikir verir.

Belki de beynimi buradaki tuğla duvara vururum ya da boğazıma ışık ipini bağlayıp kendimi asarım ve bu da sorunlarımı çözer, yani her neyse.

Odadaki karanlık köşeye yöneliyorum, sırtımı duvara yaslıyorum ve başımı yukarı eğip gözlerimi kapatıyorum.

Burada su yok, yiyecek yok ve yeterince uzun süre ararsam ikisini de bulabilecek olsam da, bunu yapmak istemiyorum.

Onun yerine, buradan uzaklaşmak istiyorum.

Çok yakında, bu tuğlalar bana yaklaşıyor gibi görünebilir ya da belki de lanet olası cennetin kapıları gibi görünecekler. Psychedelics'in doğası böyle; bir kutu çikolata gibi, ne alacağınızı asla bilemezsiniz. Ama beynime karanlık bulaştı, bu yüzden oldukça iyi bir fikrim var.

Her halükarda, ilk geceyi geçirmeme yardımcı olacak ve bu benim için yeterli.

ODÜŞTÜĞÜNDE ÇIĞLIK ATMADIM.

Çığlık atmadım ve bakmadım.

Yine de çığlık attı. Tüm yol boyunca çığlık attı, ta ki aniden çığlık atmayana kadar.

Ama o hala geliyordu.

Adamın gittiğini görünce durdu, sanki masanın ya da sandalyelerin altında saklanıyormuş gibi gözlerini balkonda gezdirdi. Kenara yaslanmıştı, korkuluk sırtına batıyordu, kollarımı iki yana açmış, soğuk metali kavırıyordum.

Brooklin.

Brooklin'i düşündüm, çünkü o ne yapacağını bilirdi. Brooklin buna asla izin vermezdi.

oldu. Brooklin her zaman gevezeydi. Her zaman gürültücüydü. Benden küçüktü, ortanca çocuktuk ama o... bu kadının suratına yumruğu yapıştırabilirdi.

Onu aramayı bıraktığında zor nefes alıyordum. Duyduğumuz çığlıkları, ardından gelen gümbürtüyü fark ettiğinde... onun gittiğini anladığında, o da çığlık attı.

Şiddetli elleri, kilitli dolapları, alaycı tehditleri ve ihmali vardı ama bizi öldürmek istemiyordu. Hayır, bu eğlenceyi mahvederdi.

Ve ben onunkini mahvetmiştim.

Yaklaşırken geniş kahverengi gözleri benimkilerle birleşti.

"Başına buyruk," diye azarladı beni, göğsü kabarmış, ellerini kalçalarında kavuştururken kollarının altında koyu renkli ter çiçekleri oluşmuştu. Aramızda birkaç metre olmasına rağmen kokusunu alabiliyordum. Ter ve bebek pudrası gibi kokuyordu ve kusmak istiyordum.

"Maverick, kardeşine ne yaptın?" Ağzım açık kaldı.

Midem çalkalandı.

Pantolonum zaten ıslaktı ve tenime karşı soğuktuk ama elimde değildi. Tekrar bıraktım ve bacağımdan aşağı sıcak b i r şekilde indi.

Gözleri izleri, balkondaki su birikintisini takip etti.

İnce dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bunun için çok yaşlı değil misin, Maverick?" Hareket edemiyordum. O yaklaştıkça olduğum yerde donup kaldım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O dolaba ve kardeşimin cesedine geri döneceğim anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapattım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım ama kapalı göz kapaklarımdan ardında görebildiğim tek şey onun yatak odasındaki televizyondur. Dolapta kilitli olmadığım zamanlarda, Malachi uykudayken, ben onun yatağındaydım ve televizyonun kontrolü ondaydı.

Tuhaf şeyler gördüm. Kırbaçlar, zincirler, çığlık atan kadınlar ve öfkeli erkekler ve görmemem gerektiğini düşündüğüm şeyler gördüm. Bir adamın penisini ağzına alan bir kadın gördüm, gözleri yaşlarla doluydu, nefes nefese kalmıştı.

Hastalandığımı gördüm.

Ve dadım güldü. Güldü ve beni izledi. Ve bir gün, gördüklerimizi canlandırmak istediğini söyledi. Benim üzerimde.

Yaptık. O zaman sekiz yaşındaydım, bu başladığında. Sadece bir oyundu, dedi.

Sadece bir oyun.

Şikayet etmedim. Dışarıda o balkonda duruyormuşum gibi donup kalmıştım. Çünkü ben olsaydım, tenis kampından, baleden ya da gönderildiği yerden eve döndüğünde Brooklin olmazdı. O olmazdı, Malachi de olmazdı.

Malachi meyveli atıştırmalıklar yiyebilir, şekerleme yapabilir, gülebilir, çizgi film izleyebilir ve benimle kale yapabilir. Malachi incinmezdi.

O sırada dadım bana dokundu, eli yanağıma değdi, yumuşak ve nazikti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve benim hizama gelmek için eğildi.

"Kardeşini öldürdün."

Başımı salladım. Yapmadım. Onu kurtarıyordum.

"Onu sen öldürdün, Maverick. Şimdi ailene söyleyeceğim."

Doğruldu ama eli hâlâ yanağımdaydı.

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyordu. Kelimeyi zar zor söyleyebildim ama söylemediğimi biliyordum. Söylememiştim.

Her neyse. Ben...o...

Bana kapalı bir yumrukla vurdu. Gözlerimi kapattığımda kör edici bir acı hissettim. Ağzımda kan tadı aldım. Kulaklarım sıcaktı ve çınliyordu, sonra tekrar yaptı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Tek kelime etmeden arkasını döndü.

Ama aileme söyleyecekti. Ve eğer o vuruşun canını yaktığını düşünüyorsa, babamın ellerinin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayağa kalktım, gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşlarımı yuttum, ağzımdaki kanı yuttum.

Malachi'yi o

öldürdü. Bunu ben

yapmadım.

O yaptı.

İçeri, annemle babamın odasına yöneldi. Ve orada özel bir şey olduğunu biliyordum.

Kullanmamam gereken bir şey.

Koridorda kaybolması için yeterli zamanı olana kadar bekledim ve sonra balkonun kenarından bakmadan -bakmazsam hâlâ hayattaydı- annemle babamın odasına girdim.

Hâlâ hayattaydı.

Hâlâ hayatta olacaktı.

Ayaklarım üzerime işediğim için ıslaktı ve yataklarına doğru attığım her adımda cilalı ahşap zeminde nemli ayak izleri belirliyordu ama bunu daha sonra temizleyebilirdim. Onunla ilgilendikten sonra bununla ilgilenecektim.

Yatağın babamın tarafında buldum.

Bir çekiç. Bir çekiç, demişti babam. Sarı bir sapı vardı. Çelik başlı. Ağırdı, ama olasılıklar karşısında içime adrenalin dolmaya başlamıştı. Fikirler.

Bu çekiçle ona neler yapabileceğimi.

Elime aldım, ilk başta zorlandım ama korkumun yerini öfke aldıkça daha kolay oldu.

Ve onu merdivenlerden çıkarken, ev telefonunu kulağına dayamış halde bulduğumda, her şey daha da kolaylaştı.

En üst basamaktaydım.

Onu aşağı itmeyi düşündüm ama bu pek doğru gelmedi. Annemlerin balkonundan o kadar yüksekten düşmemişti. Malachi ondan daha uzun süre çığlık atmıştı.

Bu hiç adil değildi.

Gözleri benimkilerle birleşip ağzı açık kalıncaya kadar savurdum. Yeterince güçlüydüm. Babam hepimizi spora yönlendirmişti. Yağsız kaslarım vardı.

Çekiç şakağına çarptı.

Telefon elinden düştü ama korkulukları tutuyordu ve geri düşmedi. Birkaç adımdan fazla değil.

Bir adım attım, ayaklarım neredeyse çışten kayıyordu. Kendimi dengeledim. Nefes aldım.

Parmaklarımı sapın sarı lastiğine geçirdim ve tekrar salladım.

Bir şeyin çatladığını

duydum. Çığlık bile

atmadı. Ama bu sefer

düştü.

Sonuna kadar.

Hareket etmiyordu, yüzü yukarı dönük yatıyordu, başı şakağından şişmişti. Yavaşça ona doğru yürüdüm ve merdivenlerin arkasında telefonun diğer ucundan birinin bağırdığını duydum.

*Onun için geri
dönmedim. Ama
tekrar salladım. Ve
tekrar.
Sıcak kanı sıcak bacaklarımı kaplayana kadar.
Birinin elleri kollarıma uzanıp silahı benden çekene kadar durmadım.
Kargaşa.
Şekli bozan, kalıcı bir yaralanmaya neden olan bir suç. Bir uzvun kaybını içerebilir. Bir göz.
Beyin hasarı.
Aldığı şey bu.
Unutmak zorunda kaldı. Bir eve yerleştirildi ve birkaç ay sonra yaşam destek ünitesinden
çıkarıldı. Ölmesi gerekiyordu.
Ben yapmadım.
Ben unutamadım. Ailem denedi. Brooklin denedi. Ben
unutamadım.
Çığlık attığını duydum.
Küçük bedeninin yere düştüğünü
duydum. Hiç unutmadım.
Peder Tomas ve kırbaçı unutmaya en çok yaklaştığım anlardı, çünkü acı içindeyken hatırlamak
zordur. Düşünmek zor.
Ama ağrı gittiğinde, her zaman geri gelir.
Ona kadar. Ormanda küçük bir şeytanla tanışana kadar, beynimde hep oradaydı.
Ama sonra o geldi... ve geçmiş sessizleşti.*

BİLEKLERİM SANDALYEYE BAĞLI, İP DERİME BATIYOR. GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRIYORUM, GÖZ KAPAKLARIM ÇOK
AĞIR.
Boğazım çok kurudu.
Oda nemli gibi ama etrafımda tuğla duvarlardan başka bir şey yok. Tuğla duvarlar ve önümde
kırmızı mühürlü beyaz bir duvar halısı.
Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum, nefes
aldığımdan daha uzun süre nefes vermeye zorluyorum.
Gözlerimi tekrar açtım.
Bu Leviathan haçı. Peder Tomas'ın taktığının aynısı. Onu düşündüğümde sırtım kaşınıyor.
Kırbaç. Acı. İğnedeki uyuşukluk.
Bu yılki Noctem'e yardım etti mi?
Yaptığım en kötü şeyi biliyor mu? Ella
biliyor.
Ella biliyor ve kaçmadı. Gitmedi. Ella yaptığım en kötü şeyin aşktan doğduğunu ve ölümle
sonuçlandığını biliyor.
Bunun nasıl bitebileceğini biliyor ama yine de gitmedi.
Dişlerimi sıkıyorum, gözümü goblenden ayıramıyorum.
Ve sonra bir ses duydum.
"Maverick."

Derim ürperiyor. Hayır. Olamaz.

"Maverick," diyor Sid tekrar, sesi gırtlaktan gelen bir fısıltı. Başımı çeviriyorum, gözlerimi etrafta gezdiriyorum.

karanlık oda. Ama burada kimse yok.

Bu gerçek değil.

Bu gerçek değil.

"Maverick, neden bana bakmıyorsun?" Sesinde çaresiz bir sızlanma var ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Evde. Ella ile birlikte.

Onlar...güvendeler.

Öyle değil mi?

Birinin yumuşak parmakları bileklerimin etrafında dönüyor. Gözlerim hızla açılıyor, nefesim kesiliyor.

Sid.

Gümüş gözleri büyük ve hüzünlü. Bana doğru diz çökmüş, parmakları beni ipin hemen üstünden kavırıyor. "Maverick, beni seviyor musun?"

O burada değil. O bunu yapmazdı. Yapmazdı.

Ama çok daha kötüsünü yapacak.

Gözlerim kendime rağmen aşağıya dalıyor ve onun küçük bedenine dar gelen siyah bir atlet giydiğini görüyorum. Göğüs uçları şeffaf kumaşa doğru eğilmiş ve üzerinde kısa siyah bir şort var.

Bir bileğini bırakıyor, elini kalçasına götürüyor ve şortunun ipeksi kumaşını yukarı doğru kaydırıyor.

Daha yükseğe. Ve daha yükseğe.

Başka tarafa

bakamıyorum.

Kokusunu

alabiliyorum.

Lavanta.

Şortunu geri çekip külotunun koyu renkli dantelini ortaya çıkarırken neredeyse onun tadını alabiliyorum. "Maverick, beni özledin mi?"

Cevap vermeyeceğim. Gözlerimi kapatıyorum.

Parmaklarıma sürtündüğünü hissediyorum. Adımı inliyor, daha sert bastırıyor. Ve sonra onu bana karşı hissediyorum, kaygan, ıslak....

"Dur."

Kendini elime doğru daha sert itiyor, parmakları bir eliyle bileğime giriyor, diğer eliyle de muhtemelen iç çamaşırının kumaşını tutuyor.

Bakmayı

reddediyorum.

Bakmayacağım

.
Ama kokusunu alabiliyorum. Ve parmaklarım onun içinde olmak istiyor. Hayır. Hareket etmiyorum.

Kimildamiyorum.

"Maverick," diye inliyor. "Sana dokunmama izin ver."

Aletim acıyla sertleşiyor, midem sıkışıyor. Gözlerimi açmayı reddediyorum. Bu gerçek değil. "Dur, Sid." Sesim boğuk çıkıyor. "Lütfen dur."

Tırnakları daha derine batıyor. Nefes nefese, kendini bana daha hızlı sürtüyor. Parmak eklemlerimin arkasında onun tüm çıkıntılarını, ıslak, kaygan tenini hissedebiliyorum. "Beni

sevdiğini biliyorum ama senin sevdiğin gibi değil. Özgür olmama izin verirsin," diye inliyor. "Beni tanıyorsun. Beni seviyorsun." Yaklaşıyor, dudakları boğazıma dayanıyor. "Neyi sevdiğimi biliyorsun, Maverick-"

"Çekil üstümden!" Ondan uzaklaşıyorum ama sandalyeyi hareket ettiremiyorum. Ayağa kalkamıyorum. Kurtulamıyorum. "Çekil üstümden! Sen benim değilsin. Seni istemiyorum."

Sessizlik.

Nefesimi tutuyorum, onu hala hissedebildiğimden eminim. Ama sonra gözlerimi açıyorum ve hiçbir şey yok.

Gerçek değildi. O gerçek

değildi. Bu gerçek değil.

Bu Noctem, kendime hatırlatıyorum.

Takılıyorum. Ders bu. Bu benim öğretmenim. Ben iyiyim. Sid iyi. Ella.

Sigil'in arkasından bir kız çıkınca gözlerim açılıyor. Siyah bir eteğin altında soluk bacaklar, göğüslerinin hemen üzerine kadar açılmış beyaz yakalı bir gömlek.

Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, yeşil gözleri siyahla kaplanmış, elleri arkasında, kirpiklerinin arasından utangaç bir şekilde bana bakıyor.

Ama yüzündeki o şeytani gülümseme bana onun utangaç olmadığını hatırlatıyor. Ella Christian utangaç değil.

Kızgın.

Birçok şey için bana hâlâ çok kızgın. Ve yaptığım en kötü şeyi biliyor. Ama o da gerçek değil.

Bana doğru bir adım attı.

"Merhaba, Mavy."

Hayaletine gülümsüyorum. "Bu benim adım değil, bebeğim."

Çilleri o kadar gerçek, o kadar *ona ait*, o kadar mükemmel yerleştirilmiş görünüyor ki bir an için kalbim acıyor. Belki de bu onun hayaleti değildir. Belki beni gerçekten affediyordur. Belki bu savaş bitmiştir. Belki beni özgür bırakmaya gelmiştir ve bu benim dersimdir.

Kalbimin karanlık kısmı başka bir şey daha fısıldıyor: Belki de Ria'yı o öldürdü. Belki de benim için onun da icabına bakmıştır.

"Biliyorum yakışıklı," diyor yaklaşarak.

Kalçalarımı açtım, başımı eğdim. "Gel benimle otur." Bu hayaletin tadını çıkarabilirim. Kucağıma, pantolonumdan taşan ereksiyonuma bakıyor.

Ve sonra elini arkasından çıkarıyor. Bir bıçak tutuyor.

Gördüğümde bir tarafım ağrıyor. "Yine mi bu saçmalık, Ella, bebeğim." Ama hayaletler beni bıçaklayamaz. Halüsinasyonlar gerçek bıçakları tutamaz.

"Seni serbest bırakacağım," diyor ciddi bir şekilde ve sonra ona dokunabileceğim kadar

yaklaşıyor. Eğer o lanet sandalyeye bağlı olmasaydım. "Seni serbest bırakacağım Mavy, sonra da kaçacağız."

Ona gülümsüyorum, bıçağı bileklerimdeki ipin altına getirişini izliyorum. Çelik tenimde soğuk bir etki yaratıyor ve bıçağa aç vererek bağlarımı kesiyor.

"Kaçamayız, seni güzel, güzel kız."

Bana ters ters bakıyor ama o çalışmaya devam ederken ben de konuşmaya devam ediyorum.

Bıçağın soğukluğu çok gerçekçi geliyor.

Kendini sabitlemek için elini benimkine bastırdı. "Bu iş bitene kadar gidemeyiz."

"Ben bitti dediğimde biter ve ben şimdi bitti diyorum, Mavy."

İp yıpranıyor ve bıçağı yukarı çekerek bir bağı serbest bırakıyor. Bileğimin etrafındaki ipi çabucak çözüyor ve beni serbest bırakıyor. Elimi oynatmıyorum, sadece bileğimdeki ip yanığına bakıyorum.

Çok gerçekçi görünüyor.

Serbest bırakılma... çok gerçekçi geliyor.

"Sana bir şey söylemem gerek Ella." Sesim boğuk çıkıyor. "Sana önemli bir şey söylemem gerek."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor ama bıçağı diğer elimin bağlarının altına kaydırıyor.

"Sana söylemem gerek..." Yutkundum, boğazım kurudu. Ama bu onun hayaleti. Bu benim yolculuğum. Ona gerçeği söyleyebilirim. Kendimi özgür bırakabilirim. "Sanırım sana yalan söyledim."

Gülümsüyor, gözleri hâlâ kapalı. "Bundan hiç şüphem yok, Mavy Boy." Homurdanıyorum. "Ben çocuk değilim."

İpi kesmeye devam ediyor. "Hoşlandığım her erkek benim için bir erkek." Kaşlarımı çatıyorum. Bu şekilde ifade etmesi hoşuma gitmedi. Ona öyle söyledim.

Başını iki yana sallıyor. "Şimdiye kadar sadece bir erkeğe erkek dedim," diye itiraf ediyor. Geriliyorum. "Kime?"

"Con," diyor basitçe ve bıçağı kaldırıp yıpranan ipi kesiyor. Bıçağı bir takırtıyla bırakıyor, elleri kalçalarında. "Şimdi söyle bana, buradan çıkmadan önce. Söylemek istediğin şey neydi?"

Bileklerimi döndürüyorum, sadece kafamın içinde olsa bile gerçek özgürlüğün nasıl hissettirdiğine hayret ediyorum. Belki de en iyisi budur.

Ella'nın yeşil gözleriyle tanışıyorum, göz bebeklerinin etrafında açık mavi bir daire var. Tanrım, çok güzel. Ona yeterince söylemedim.

"Sanırım ben de seni seviyorum."

Ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum. Belki beni öpmesini. Belki kucağıma tırmanmasını. Belki karşılık vermesini.

Her neyse, bana kulaklarımı çınlatacak kadar sert bir tokat atmasını beklemiyorum. Göz kırpyorum, daha dik oturuyorum.

Ve gözümü kırptığımda, her şey değişiyor.

Hâlâ sandalyedeyim, bileklerim hâlâ serbest ve hâlâ bir mühür var. Ve

Ella hala odada.

Ama başka biri daha var.

Aslında iki kişi daha.

Babam, ve... *Ria*.

Ella hâlâ siyah etek ve beyaz gömlek giyiyor, Ria da öyle. Kız öğrenciler gibi. Babam mühürün önünde dururken tamamen siyahlar içinde.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, boğazım o kadar kuru ki artık konuşamıyorum, Ella beni serbest bırakırken olduğu gibi değil.

Yolun yarısına geldiğimde ona bakıyorum, ellerim sandalyenin kollarına dayanarak ağırlığımı destekliyor. Bıçağı yoktu. *Beni serbest mi bırakıyordu?*

Gözlerinde yaş var. Güzel yüzünü izliyor. Ve Ria... *Ria* burada.

"Yapma," diye uyarıyor babam beni, gözleri sert bir şekilde gözlerimde. "Otur yerine Maverick, yoksa bu işin sonu senin için iyi olmayacak."

Ve sonra onu gördüm. Görmek istemediğim şeyi. Gerçek olmasını istemediğim şeyi.

Bu gerçek değil.

Babamın elinde bir silah var ve Ria'nın şakağına dayamış. Dizlerinin üzerinde, dudakları titriyor, gözleri kapalı.

Ella... Ella özgür. Ama o aramızda duruyor. Babam herhangi birimizi çok kolay vurabilir. Çenem sıkıştı. Konuşmak istiyorum, çığlık atmak istiyorum, saçımı başımı yolmak istiyorum ama...

Babamın mavi gözleri benimkilere odaklanmış, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Saçları

kesilmiş, sanki sırf bunun için kestirmiş gibi.

"Yapman gereken bir seçim var, Maverick."

Gözlerim Ria'dan Ella'ya, sonra tekrar babama kayıyor. Beni öldürüyor olsa da oturmaya devam ediyorum.

Yumruklarım o kadar sert sıkılmış olsa da tırnaklarım derime batıyor.

"Çok eşlilik ne yazık ki 6 tarafından onaylanmıyor." Sanki bu onu üzen bir şeymiş gibi iç geçiriyor.

Gözlerini tavana doğru çevirip omuz silkti, silahını Ria'nın başına dayadı.

Hâlâ gözleri kapalı, yüzü sımsıkı kapalı.

Bunca zamandır neredeydi? Neden kaçmadı? Aptal, aptal kız. Ama belki de kaçmıştır. Belki de evimden çıkar çıkmaz onu yakalamışlardır.

Aptal, vahşi çocuk.

"Ve bu iki kıza da çok ama çok fazla şey anlattığın için, hangisini vuracağımı söylemeni istiyorum."

Ella'ya bakıyorum. Gözleri kocaman, elleri eteğinin ucunda, sanki bana gelmek istiyormuş gibi. Olduğu yerde kalmak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi.

"Ella," diye soruyorum ona, her kelimedede boğazım zımpara kağıdı gibi oluyor, "bu gerçek mi?"

Bana gülümsüyor ama hüzünlü bir gülümseme. Yutkunurken boğazının titremesini, alt dudaklarını emmesini ve başını sallamasını izliyorum. "Evet, bebeğim."

Bebeğim.

"Bu gerçek," diye bitiriyor.

Ria inliyor, ama ben ona bakmıyorum. Ella'nın muhteşem yeşil gözlerine, henüz öpmediğim çillerine bakmaya devam ediyorum.

"Beni buna inandır."

Kaşlarını çatıyor, koyu kumral kaşlarının arasında bir kırıksıklık var.

"Bana sadece senin bilebileceğin bir şey söyle. Beni bunun gerçek olduğuna inandır." "Senin hakkında mı, Mavy?" diye soruyor bana.

Ama zihnim beni biliyor, unutmasını istesem bile. Tüm o karanlık, karanlık şeyleri bir kenara atmasını istesem bile. Ya da daha kötüsü, bana hissettiren şeyleri. Bana hayatta olduğumu hatırlatan şeyleri. Ben bir psikopat değilim. *Her şeyi* hissediyorum.

Aklım bunu biliyor.

Başımı sallıyorum, dudakım titriyor. "Hayır, güzel kız. Bana henüz söylemediğin bir şey söyle. Senin hakkında."

Babam iç geçiriyor, sabırsızlanıyor ama bir şey söylemiyor.

Ella başını sallıyor, gözlerini kapatır. Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı dökülüyor, bir tanesi de güzel kırmızı dudaklarından süzülüyor. "Seninle ilk tanıştığımızda annemle kavga etmiştik, az önce. Bana vurmuştu."

İçim daralıyor.

"Bana vurmuştu ve ben bundan nefret etmiştim, ondan nefret etmiştim ve bana bağırmasından hoşlandığım için nefret etmiştim. Onun dikkatini çekmekten hoşlanıyordum. Ama biliyordum ki..." Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Bana beni sevdiği için vurmadığını biliyordum. Bunu benden nefret ettiği için yaptı." Gözlerini açıyor, bana odaklanıyor. "Tanıştığımızda çok öfkeliydin," diye fısıldıyor, gözyaşları çenesinden yere dökülüyor. "Çok kızgındın ve çok... *muhteşemdin*." Bu kelimeyle teni pembenin soluk bir tonuna bürünüyor ve gözlerimde oluşan yaşlara rağmen kendi dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyorum. "Ben de benden nefret etmeni istedim. Benden nefret etmeni istedim ki bunu hissedebileyim."

Senden asla nefret edemem.

"Neyi hissediyorsun, güzel kız?" Sesim titriyor ama bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım.

"Aşk ve nefret arasında hiçbir fark yoktur, Mavy. Bunların zıttı kayıtsızlıktır ve eğer bana zarar verebiliyorsan, eğer *hoşuna gidebiliyorsa*, senin için önemliydim. Tıpkı onun için önemli olduğum gibi."

Babam nefesini dışarı üflüyor. "Bunların hepsi çok dokunaklı ama Maverick, daha fazla konuşma için vaktimiz yok."

Gözlerimi Ella'dan ayırmıyorum. "Beni seviyor musun, bebeğim?"

Başını sallıyor, gözyaşları artık daha rahat akıyor. "Evet," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum." "Sanırım ben de seni seviyorum."

"Demek bir karar verdin, öyle mi?" diye tersliyor babam. Dönüp ona bakıyorum, silahı Ria'nın kafasına daha da dayıyor. Bütün vücudu titriyor, başı geriye eğik, gözleri hâlâ kapalı.

Tüm bunları duymak zorunda kaldı. Onu Ella'yı sevdiğim gibi sevemediğimi. Onun da beni bu şekilde sevmediğini biliyorum. Ama bu adil değil. Bu doğru değil.

"Sen hiç yorulmaz mısın?" Babama soruyorum, gözlerim onunkilerde.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "*Neyden bıktın?*" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmaktan mı, baba? İyiymişsin gibi davranmaktan mı? Malachi senin oğlun değilmiş gibi davranmaktan? Brooklin senin kızın değilmiş gibi davranmaktan?"

Gözleri kısıldı.

"Sen de mi beni umursamıyormuş gibi davranıyorsun?" Konuşmuyor.

"Sorun yok, baba." Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Her şeyi hissetmek sorun değil. Seni eğitmeye çalıştıklarını biliyorum. Seni sertleştirdiklerini biliyorum ama baba... *Ben senin oğlunum.*"

Silahı Ria'nın şakağına dayıyor ve Ria hıçkırıklara boğuluyor. "İşte bu yüzden senin için bu seçimi yapıyorum, *Maverick.*" Sözleri öfkeli ama sesi... sesi başka bir şey.

Hayatım boyunca ondan nefret ettim. Ailemize yaptıklarından nefret ettim. Unutmasından nefret ettim. Malachi. Sonra Brooklin'i. Annemi. Beni bile. Hâlâ benim babam olduğunu unuttu. Altı için sadece bir piyon olmadığını unuttu. Ailesi için *daha fazlası* olduğunu unuttu.

Ya da en azından olabilirdi. Ama Sid'i de unuttu ve şimdi benden bu odadaki iki kız da unutmamı istiyor çünkü insanlar onun için bir hiç. Nasıl *hissedeceğini* unutmuş.

"Baba..."

Yemin ederim gözleri parlıyor ama Ria'dan geri çekilmiyor.

Yapmayacağını biliyorum. Söylediğim hiçbir şey onu etkilemeyecek. Ne yalvarmak, ne yakarmak, ne de ağlamak. Bunu halletmenin gerçekten tek bir yolu var.

Yutkunuyorum. "Bir karar verdim."

Babam bana gülümsüyor, yüzünde görebileceğim tüm duygular kaybolmuş. "Ve?" Ria'ya baktı. "Gömeceğimiz kişi bu mu?"

Başımı sallıyorum, gülümseyerek karşılık veriyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum usulca. "Sadece o değil." Bir saniyeliğine onun şaşkınlığının tadını çıkarıyorum. Sonra, "Hepimizi gömeceksin."

Yeraltı odasında sessizlik çınlıyor. Kimse hareket etmiyor. Kimse nefes almıyor.

"İkisini de öldürebilirsin ama beni de öldürmek zorundasın. Bunu daha fazla yapmayacağım."

Ella inliyor ve Ria'nın gözleri nihayet açılıp başını eğerek bana bakıyor, gözleri kızarmış ve şişmiş.

"Benden bu kadar. Seninle işim bitti. 6 ile. Kardeşlerimle. Benden bu kadar." Ayağa kalktım ve babamın irkildiğini görmek beni mutlu etti. Neredeyse fark edilmiyordu ama oradaydı. "Benden bu kadar."

Babam iç geçiriyor, Ria'dan bir adım geri çekilip silahını yanına indirmeden önce bir an

gözlerini kapatıyor.

Ria yere yığılıyor, elleri ve dizleri üzerinde sessizce hıçkırıyor, başını kaldırıp bana bakmıyor. Kalbim acıyor.

Ona koşmak istiyorum.

Bu benim hatam. O benim sorumluluğumda.

Ella'ya bakıyorum. Bana bakıyor ve yüz ifadesi okunmuyor. Eğer gidersem, Brooklin'i arkamda bırakacağım. Lucifer'i. Sid'i. *Bebeklerini*. Onlara ne olacağını.

Lucifer'ın canı nasıl yanacak.

Annemi arkamda

bırakıyorum.

Cain, Ezra, Atlas. Hepsini bırakıyorum.

Ama bundan daha iyi olmalı. Her şey bundan iyidir. Jeremiah Rain aslında

Bundan daha iyi. Sid doğru kararı vermiş olabilir.

Başımı kaldırıp babama bakıyorum. "Ne bekliyorsun *baba?*" Silahı iki elinde tutuyor, önünde kenetlenmiş. "Vur beni."

Sırıttıyor ama hâlâ yere bakıyor. Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar silahını kaldırıp ateş ediyor. Ateş küçük odada çok gürültülü, yankılar tuğla duvarlardan sekiyor. Ona doğru atıldım. Elleriyle başını kapatan Ella dizlerinin üzerine çöküyor.

Kollarımı ona doluyorum, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Ria hâlâ hıçkırıyor. O iyi. Yaralanmadı.

Kollarımı Ella'nın üzerinde gezdiriyorum. "Ben iyiyim," diyor, onaylayarak. Ben de vurulmadım sanırım... Ama babam gülüyor.

Kollarımı Ella'ya daha sıkı sarıyorum, ona bakarken çenemi onun başına yaslıyorum.

"Bu kadar akıllı bir çocuğa göre bazen inanılmaz derecede aptal oluyorsun." Silahı olduğu yerde, önünde tutuyor. "Çok, çok aptalca."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne-"

Çenesini Ella'ya doğru salladı. "Ona koştun."

Ne demek istediğini anladığımda ona bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum. Gözlerim başını ellerinin arasına gömmüş, vücudu titreyen Ria'ya gidiyor. Ağzım yeniden kuruyor ve babam onun sözlerini anladığımı görünce gülüyor.

"Şimdi anlıyor musun?"

Ella kollarımda hareketsiz duruyor. Başını kaldırıyor. Beni itiyor.

"Ella, hayır-"

Dönüp bana bakıyor, yeşil gözlerinde ateş var. Tereddüt ediyorum, ama o çekip gidiyor ve ben de gitmesine izin veriyorum. Lucifer olmayacağım. Babam olmayacağım. Lanet 6'daki her erkek olmayacağım.

Eğer benim kızım bir şey yapmak istiyorsa, onu yapar. Ve yapar da.

Ayağa kalkıyor, dizlerinin titrediğini, eteğinin hareket ettiğini, biraz dengesiz olduğunu görmeme rağmen. Ama hala ayakta. Başını kaldırıyor, saçları beyaz gömleğinin üzerine dökülüyor, nişastalı kumaşın üzerindeki kan gibi.

"Cehenneme git," diye hırlıyor inançla ve tüm bunlara rağmen, babamın onu gerçekten suratından vurabileceği gerçeğine rağmen, aletim bu sözlerle kabarıyor.

Babam cevap vermeden bir el daha ateş edildi. Ama

ben tam ona bakıyordum ve o silahını kaldırmadı.

Aslında bir bok kaldırmadı, çünkü tek dizinin üzerine çöktü, silah bir takırtıyla yere düştü.

Kulaklarım yeniden çınlıyor, ama Ella ve Ria yanımdan geçip gidiyorlar ve ben babamın

dizlerinin üzerine çökmüş görüntüsü beynime kazınmış halde dönüp duruyorum.
Ama bakmak istemiyorum.

Ne kadar kötü yaralandığını görmek istemiyorum. Ölmesini izlemek istemiyorum.

Eğer bakmazsam, o hala hayatta. Eğer bakmazsam, bunu düzeltebiliriz. Onun yerine Sid'e bakıyorum.

Elinde siyah bir 9 mm'lik silah tutuyor, bana doğru bakarken kolları titriyor. Ve yalnız değil.

Yine de gözlerimi ondan alamıyorum. Az önce babamı vurdu. *Babamızı.* Ria yanımdan geçip gidiyor, boğazından bir hıçkırık kaçıyor. Koşuyor ve Sid'in yanındaki kişi onu yakalıyor. Kendini onun kollarına atıyor, göğsüne pençelerini geçirirken başını gömüyor.

Biri sırtıma dokunuyor.

İrkiliyorum, arkamı döndüğümde Sid'le bakışmamı kesiyorum.

Ella parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Maverick," diyor sakince, "eğer ona yardım etmezsen baban ölecek." O kadar net konuşuyor ki, sanki ben bir çocukmuşum gibi. Ve o anda öyleyim.

Ben *onun* çocuğuyum.
Sid de öyle.

Babam konuşmaya çalışıyormuş gibi garip bir ses çıkarıyor.

Ella bakışlarımı ve elimi tutuyor. "O ölecek, Mavy," diye tekrarlıyor usulca.

"Neden şu anda çıldırmıyor?" diye düşünüyorum. Ve sonra düşünüyorum, *ben neden şu anda çıldırmıyorum?*

Babam ölüyor.

Babam ölecek.

Ona koşturmuyorum. Ona yardım etmiyorum. Ria'nın yumuşak iniltileri, babamın boğuk kelimeleri dışında bu odadaki tek ses. Anlayamadığım anlaşılmaz şeyler.

Sid sonunda hareket etti.

Silahını indiriyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ona doğru dönüyorum, hâlâ Ella'nın elini tutuyorum. Sid silahı bana doğru uzatıyor, namluyu kavırıyor, kabzası bana dönük.

Ona baktım ama almadım.

Bunun yerine, gözlerimi aşağıda tutarak ona "Onunla gidecek misin?" diye sordum.

Ria sızlanmayı kesti. Babam da sanki bunun ne kadar önemli olduğunu biliyormuş gibi konuşmayı kesiyor. Sanki ölse bile bunun hâlâ önemli olduğunu biliyor gibi. Bu... Bu her şeyi değiştirebilir.

Sid tek kelime etmiyor ama sessizliği bana her şeyi anlatıyor.

Yutkunuyorum, silaha bakarken dudaklarımı ıslatıyorum. Ella arkamda, hâlâ elimi tutuyor. Diğer elimi yumruk yaptım.

"Bana nedenini söyle," diye fısıldıyorum. "Nedenini söyle ki anlamasını sağlayabileyim. Böylece ben... Böylece *ben* anlayabilirim, Angel."

Daha fazla sessizlik.

Silahı bırakmıyor, almam için bana doğru tutmaya devam ediyor. Ama parmakları titriyor ve sorumun cevabını bilip bilmediğini merak ediyorum. Sadece kalbinin istediği şey mi bu? Ne bilirsek bilelim, bu duyguyu inkâr edebilir miyiz? Mantık hiç kazanabilir mi? Yoksa her seferinde

aşkın çılgınlığı mı?

"Fac, si facis." Latince kelimeleri fısıldıyorum ama o biliyor.

Onları tanıyor, çünkü bana bir mektup yazdı. Ben de ona bu cümleyle bir mektup yazdım.

Yapacaksan yap.

Titrek bir nefes alıyor, kelimeleri çok alçak, ama oda sessiz. "Vivere militare est." dediğinde herkes onu duyabiliyor. *Yaşamak savaşımdır.* Duraklıyor, titrek bir nefes daha alıp yavaşça veriyor.

"Memento mori." *Ölümü hatırla.* "Hepimiz için gelecek Mav. Benim bile, ve hala benden pek memnun olmadıklarını düşünürsek..." Sözlerinde bir gülümseme duyuyorum ama acıyı da duyuyorum. İncindiğini duyuyorum. "Belki er ya da geç. Ama bugün değil." Parmakları yanağımı sıyrıyor ama ben hâlâ başımı kaldırmıyorum. "*Bugün değil.*"

Gitmek için dönüyor ama silahı dikkatlice yere bırakıyor ve sessizce ayağa kalkıyor.

Hâlâ Ella'nın elini tutarak yere bakıyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum

kız kardeşimin ardından.

Adımlarının titrediğini

duyuyorum.

Artık babamı duyamıyorum.

"Onu seviyor musun, Angel?" Hâlâ ona bakamıyorum. "Hiç sevdin mi?" Bana ne dediğini hatırlıyorum: *Sid'in beni sevdiğini söylemesi dışında mı? Hiçbir şey o bıçağı babamın lanet beynine saplamak kadar iyi hissettirmemişti.*

Ciddi miydi? Ella

mi?

Öyle mi?

"Onu çok seviyorum," diye fısıldar Sid, kelimelerinde acı vardır. "İşte bu yüzden onu terk etmek zorundayım."

Bazen sevdiğiniz şeyleri terk edersiniz, onları sevginizin ne kadar güçlü olabileceğinden korumak için. Çünkü onları kendinizden koruyacak kadar çok seversiniz.

Ella'yı güvende

tut. Sevgiler,

Senin Meleğin

"Sana bunu yaptırmıyor mu?" Hâlâ kafamı kaldıramıyorum. *Hâlâ* gözleriyle

buluşamıyorum. "Hayır Mav. Bu benim seçimim." Bir adım daha. "Güle

güle, Ella."

"Ria." Kendimi kaybetmeden önce onun adını söyleyeceğim. Onları durdurmadan önce.

Kollarını ona dolamış olan adamı görmezden gelerek Ria'nın bakışlarıyla buluşuyorum. "Ria. Çok özür dilerim."

Gözyaşları güzel yanaklarından aşağı süzülüyor. "Sorun değil Maverick," diye yalan söylüyor bana. "Bunu neden yaptığını anlıyorum." Arkasını dönüyor.

Sonra Sid ve Ria, Jeremiah Rain'le birlikte dışarı çıktılar ve ben onları durdurmadım.

ONU DÜŞÜNMÜYORUM. LUCIFER. İHANETİMİZİN KAÇ SEVİYEDE OLDUĞUNU BILMIYORUM. ama sanırım ben hepsini geçtim. Sanırım bu son şey... Beni affetmeyecek.

Ama onu durdurmuş olsaydım, gitmesine izin vermeseydim, kendimi affedemezdim.

Bu yeraltı tüneli hangi binanın altında inşa edilmişse o binanın dik merdivenlerinden yukarı çıkarken dizlerimin üzerine çökmemi engelleyen tek şey Ella'nın eli. Babamı, yaşayıp yaşamayacağına kaderin karar vermesi için geride bırakıyorum.

Amor fati. Şimdi ne kadar sevdiğini merak ediyorum.

Ella konuşmuyor ve ben sadece ne düşündüğünü hayal edebiliyorum. Sadece nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum. Eve döndüğümüzde kaçacağını hayal edebiliyorum.

Eğer onu durdurursam, diğerlerinden daha iyi olamayacağımı hayal edebiliyorum.

Merdivenlerin üstündeki kapıyı iterek açıyorum ve sıcak hava bizi karşılıyor; yeraltındaki soğuktan bir rahatlama.

Gözlerimi kırıştıyorum, tam olarak nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum, Ella arkamdan kapıdan içeri giriyor. Çalan müziği duyuyorum; Stuck Out'tan *Linger*. Gürültülü ve göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor ve ben sadece kesilmesini istiyorum.

Sadece sessizlik istiyorum.

Ama ben bir şey talep edemedim, kimseye nerede olduğumuzu soramadan - beton zeminli boş bir bodrum gibi görünüyor ve görünüşe göre duvarda hoparlörler var, tepede loş bir ışık yanıyor - Lucifer gölgelerin arasından beliriyor ve bana doğru koşuyor.

Elinde bir şey var, yumruğu kağıtları öyle bir sıkmış ki yırtmış. Kanım donuyor.

Onları nasıl aldı?

Çenesi gergin, bana doğru hücum ederken mavi gözleri parlıyor.

Ella'yı arkama itiyorum, elini bırakıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Ama o durdu. Yüzüme birkaç santim kala durdu, zor nefes alıyordu.

Gözlerinde halkalar var, benim yüzümde olduğundan emin olduğum gibi onun yüzünde de kir var. Gözlerinde kırmızı damarlar var ve üzerinde sadece siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon var, kapüşonu yok.

Elinin tersiyle aktığını fark ettiğim burnunu siliyor.

"Gitti mi?" diye soruyor, sesi zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle gergin. Hâlâ nefes nefese, göğsü kabarıyor ve cevap vermeme fırsat vermeden, bu kez daha öfkeli bir şekilde tekrar soruyor: "Gitti mi?"

Kâğıtları yere bırakıyor, onlar da dağılıp her yöne yayılıyor. Gömleğimi avuçlarının arasına alıp burun buruna gelene kadar beni kendine doğru çekiyor.

Ella arkamda sessiz duruyor ama Lucifer dikkatli olmalı. Benim için ona vurması işten bile değil. "Bunun cevabını biliyorsun." Bileğini kavriyorum ama onu üzerimden atmaya çalışmıyorum. Bir süreliğine

Orada öylece durup nefes nefese kalıyoruz.

Derin bir nefes alır. Gözlerini kapatıyor. Onun ter kokusunu alabiliyorum, benimkini de. Acaba onun yerine benim kanımın kokusunu mu solumak isterdi?

"Bunu o mu seçti?" diye soruyor, sesi daha sessiz. "Bana yalan söyleme," diyor hızla, gözleri hâlâ kapalı, yumruğu hâlâ gömleğimin etrafında sıkılı. "O *mu* seçti... *onu mu*?"

Bunu izleyemem. Yüzündeki acıyı izleyemem. Bunda bir rol oynamış olsam da -belki de bu yüzden- izleyemiyorum.

Yutkunuyorum, gözlerimi kapatırken kelimeleri çıkarabilmek için dudaklarımı ıslatmaya çalışıyorum. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Yere düşürdüğü mektuplar herhangi bir gösterge ise, zaten gördü.

"Evet." Kelimenin sesi kısık ve onun duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum. Ama artık nefes alışını duyamıyorum.

Ben de gözlerimi açamıyorum.

Beni daha yakına çekiyor, diğer eli yukarı geliyor ve bana vuracağını düşünüyorum ve ona izin vereceğimi düşünüyorum, ama sonra iki kolunu da bana sararak beni kucaklıyor, başı omzumda.

Tereddüt etmedim. Ben de ona sarılıyorum. Onu tutuyorum.

"Ona hiç söylemedim." Sözleri gergin. "Ona hiç söylemedim. Sana da hiç söylemedim." Sertçe yutkunuyor. "Teşekkür ederim. Pammie için. En kötü kâbuslarımdan birinden kurtulduğum için. Teşekkür ederim ve Tanrım, Sid, *sana da teşekkür ederim, bebeğim.*"

Vücudu kollarımda kabarıyor ve tüm ağırlığıyla bana doğru çöküyor. Onu tutuyorum, kalbi kollarımda kırılıyor. *Linger* tekrar başlıyor ve bunu kendine mi yapıyor yoksa ona işkence etmek

için mi yapıyorlar bilmiyorum.

Bilmiyorum ama onun kalbi parçalandıkça benimki de parçalanıyor. Onun için.

Çünkü artık biliyorum. Bu acıyı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ella'nın çekip gitmeyi seçtiğini bilmek. Akli başında herhangi bir insanın Sid'in yaptığını yapacağını bilmenin *bana nasıl hak ettiğim bir şey* gibi geleceğini biliyorum.

Çekip gitmezlerdi.

Kaçarlardı.

O kadar uzaktaydılar ki 6 onlara ulaşamadı. Artık onlara zarar veremezler. Ve Jeremiah Rain bu tür bir koruma için sahip olduğu tek umut.

Ve bunun Lucifer'ı ne kadar cesaretlendirdiğini biliyorum.

Başını boynuma gömüyor ve gözyaşlarının sıcaklığını hissediyorum ve bir çığlık boğazını terk ettiğinde boğuk bir ses çıkıyor. Vahşi bir hayvanın çıkarabileceği bir ses.

Dik durmaya çalışırken parmakları sırtıma batıyor ve acıyla irkiliyorum ama onu bırakmaya cesaret edemiyorum.

Ne yapmış olursa olsun, Sid en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmış olursa olsun, onu bırakmayacağım.

Hazır olana kadar olmaz.

Boğuk hıçkırıkları kalbimi parçalıyor, gözyaşları tenime düştükçe boynumdaki sıcaklık daha da artıyor. Onu sıkabildiğim kadar sıkıyorum ve uzun, çok uzun bir süre kollarımda titriyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama boğuk iniltileri daha da sessizleşiyor ve sonra Ella'nın kolunun bana dolandığını hissediyorum ve Lucifer yavaşça uzaklaşıyor.

Kafamı kaldırdığımda bana

bakmıyordu. Ona bakıyor, o da ona.

Biri hâlâ omzumda olan kolunu açıyor ve kız onun içine gömülüyor, ben de onların içine gömülüyorum, üçümüz birbirimize sarılıyoruz.

Başı göğsüne yaslanmış, sessiz gözyaşları dökülmeye devam ederken gözleri kapalı, kapalı olmasına rağmen şiş ve kabarık.

Kırık bir yakarış gibi Sid'in adını tekrar tekrar söylüyor.

Ve başını onun göğsünden kaldırıp ağzı benimkine geldiğinde, Ella aramızda, daha önce bilmediğim bir şeyi biliyorum.

Gözyaşlarını dilimde tadarken, aşkın tuhaf olduğunu fark ediyorum.

Çılgınca olabilir ve acımasız bir kaos türü olabilir. Şiddetli, korkunç ve zarar verici olabilir.

Bu kısmı çocukluğumdan beri anlıyorum.

Anlamadığım şey... *sorun* değil.

Ne kadar korkunç olduğu önemli değil.

Sevmenin doğru yolu yoktur. Yanlış bir yol da yoktur, gerçekten. Bu bizim elimizde değil.

Aşk aşktır ve insanlarla tam olarak bulundukları yerde buluşur. Ella benimle tanıştı, ben de onunla. İkimiz de kardeşimle tanıştık ve biliyorum ki Jeremiah ve Sid de birbirleriyle tanıştılar.

Bundan ne kadar nefret etsem de, buna

karşı koyamam. Onlar da edemez.

Bırak gitsin.

Lucifer'ın ağzı benimkine karşı ılık ve ıslak ve benden istediğini almasına izin verirken, Ella ikimizi de tutarken bir hıçkırıkla boğuluyor.

Bırak gitsin.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İSKENDERİYE'YE BAHAR ERKEN GELDİ.

Maverick arka verandada oturmuş, sabah güneşi henüz doğmuşken fiskiyeye bakıyor. Üzerinde bir tişört ve gri bir eşofman var, dirsekleri dizlerinin üzerinde.

Arka kapıdan ona bakıyorum, sonra dönüp oturma odasının durumuna bakıyorum. Cain kanepede sızmış, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış, çıplak göğsü usulca inip kalkıyor. Gövdesinde çürükler var ve bunların seksten mi yoksa ringdeki dövüşlerinden mi kaynaklandığından emin değilim ama neredeyse doğum lekeleri ya da çiller kadar kalıcı bir parçası gibi görünüyorlar.

Ezra üst katta uyuyor.

Brooklin Astor da öyle.

Maverick'e çok benziyor. Mücadele ve cesaret dolu ve çok güzel ve hala... iyileşiyor.

Maverick'e çok benziyor.

Ona tekrar bakıyorum. Hâlâ uzaklara bakıyor, kendi düşüncelerinde kaybolmuş.

Geri döndüğümde baktığım kişi Cain değil.

Bu Lucifer.

Yerde yatıyor, sehpa Cain'in uyuduğu kanepenin karşı duvarına doğru sürüklenmiş. Lucifer'ın altında bir battaniye yığını var, kollarını yastığının altında kavuşturmuş, başı yana eğilmiş, dudakları hafifçe ayrılmış, gözleri kapalı uyuyor.

Tıpkı uyanıkken olduğu gibi işkence görmüş gibi görünüyor. Kara kaşlarının arasında bir kırışıklık var ve çıplak omuzlarını görüyorum, battaniye sırtının ortasına kadar çekilmiş. Zayıf vücudundaki her kas gergin.

Acaba onu rüyasında görüyor mudur?

Noctem'den bu yana geçen üç hafta boyunca, 6'nın Ria'yı, Sid'i ve beni alıp bizi kurtların önüne atmasından bu yana, en azından benim yanımda, bir kez hariç, ondan hiç söz etmedi. Aslında pek konuşmadı, o kadar. Çok içti ve her zaman etrafta, ama nadiren... katılıyor.

Karısından ayrılmış bir yetim, kalbim onun için acıyor.

Üçümüzün birbirimizin acılarını tattığımız o ilk seferden beri bir daha böyle bir şey yapmadık ve eğer yaparsak bunun Maverick'i öldüreceğini biliyorum. Lucifer'ın acısını durduramayacağımı da biliyorum. Kardeşleri de durduramaz.

Bunu sadece Sid yapabilir ve onun da bunu istediğinden pek emin değilim.

Maverick'e yazdığı mektuplar, kardeşi sandığı Jeremiah'dan ayrılırken hissettiği acıyı yansıtıyor... Okuması yürek parçalayıcı.

Çünkü hikayenin nasıl biteceğini biliyorum. Şimdilik.

O mektuplarda kararını vermemişti. Ama 6'lı bizim için geldiğinde, garip ritüellerinin piyonu olduğunda, bir karar verdi. Altılı'nın Lucifer'e nasıl karısı olduğuna dair yaptığı alaylar konusunda yeterince paranoyaktı. Lucifer'in onu kabul etmeleri için onları nasıl zorladığını.

Böylece en kötü korkuları gerçekleştiğinde ve 6 onu akıl oyunlarında kullanmak istediğinde, seçimini yaptı. Kendisi ve Lucifer'in bebeği için seçim yaptı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve dışarı çıkmak için sürgülü cam kapıyı çekip açıyorum. Sözler kafamda yankılanıyor, Lucifer'in ondan bahsettiği o konuşma:

"Hâlâ saklayacak mı?" diye sordu Maverick'e, gözleri yerde, elinde bir bira. Noctem'den bir hafta sonra.

Fırından kurabiye çıkarıyordum ve kendimi hareket etmeye devam etmeye zorladım. Bunu zaten olabileceğinden daha zor hale getirmemek için.

Maverick boğazını temizledi. "Bilmiyorum."

"Söylemedi mi?" Lucifer bastırdı, ses tonu bir şey için umutsuzdu. Herhangi bir bilgi kırıntısı için. "Hiçbir şey mi?"

Maverick iç geçirdi. "Öyle ya da böyle söylemiş olsaydı, sana söylerdim Luce."

Lucifer bir an sessiz kaldı ve sonra fırını kapatırken zar zor duyabileceğim kadar alçak bir sesle sordu: "Ona zarar verecek mi?"

Maverick tereddüt etmedi.

"Hayır." Ve bu da her şeyin sonu oldu.

Dışarıda, Mart ayının ılık havasında, Maverick'in yanında oturuyorum.

Kolunu bana doluyor, beni kendine çekiyor ve alnımdan öpüyor. Deri gibi kokuyor ve onu içime çekiyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, dudakları saçlarımda geziniyor.

Dehşet midemi sarıyor ama yine de başımı sallıyorum. "Evet, hazırım."

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diye beni temin ediyor, beni kucağına çekiyor, yüzümü ona çeviriyor, elleri belimde. "Daha sonra alışverişi gideceğiz ve-"

Göğsüne şakacı bir tokat atıyorum, başımı sallıyorum, saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor. "Bütün parayı benim gardırobuma harcamanı istemiyorum, Mavy."

Bebek mavisi gözleri kısılıyor ve onu kızgın görmek beni biraz heyecanlandırıyor, ama bunu kastetmediğini biliyorum. Daha önce olduğu gibi değil. "Kıyafetlerinin *tüm paramı* tüketeceğini düşünmen *beni* aşağıladı." Dudağını ısıyor, giydiğim beyaz tişörtüne bakıyor. "Gerçi benim kıyafetlerimin içinde çok iyi görünüyorsun, o yüzden belki de alışverişi es geçebiliriz."

Eğiliyor, ağzını göğsümün etrafında, gömüğümün üzerinde kapatıyor. Başımı geriye atıp ellerinin gömüğümün altında dolaşmasına izin verirken ellerim omuzlarını kavırıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve inliyor, dişleriyle onları çekiştiriyor, diğer elini yoğurmak için kullanıyor.

"Hadi içeri girelim," diyorum nefes nefese, omuzlarına vurarak. "Kardeşlerin uyuyor, değil mi-" "Sanki daha önce iki kişinin seviştiğini görmemişler gibi," diye homurdanıyor, ağzı hâlâ göğsümde. Gülüyorum, göğsünü itiyorum ve isteksizce geri çekilip bana bakıyor.

Parmağımı yüzünün yan tarafında, dövmesinin üzerinde gezdiriyorum.

Bana gülümsüyor ve bu gerçek. Yumuşak, sadece dudakları köşelerden yukarı doğru

ekiştiriyor, ama *gerçek*. Çünkü
Ben.

"Bunu neden yaptırdın?" Parmağımı dövmenin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek soruyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Senin gibi kızları korkutup kaçırmak için."

"Benim gibi mi?" Bu cevabı beklemiyordum. Elim önce boynuna, sonra omuzlarına iniyor ve iki elimle ona masaj yapıyorum.

Gözleri neredeyse kafasının içinde geri yuvarlanıyor. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

Onun yerine tırnaklarımı geçiriyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Soruma cevap vermedin, Mavy."

Gözlerini deviriyor ama beni kendine çekiyor, saçlarımla oynarken başımı omzuna yaslıyor.

"Evet," diyor sessizce. "Senin gibi kızlar. Güzel. Zeki. İyi."

Başımı omzuna yaslayıp sallıyorum, yanağım gömleğinin kumaşında geziniyor. "İyi değilim Mavy," diye mırıldanıyorum ona karşı.

Saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Öylesin, bebeğim. Sen mükemmelsin. Benim için mükemmelsin." Kalbim bu sözlerle acıyor. "O zaman neden beni korkutup kaçırmak istiyorsun?"

Başımı göğsüne yaslıyor, bir kolunu belime dolayarak beni kendisine bağlıyor. "Seni incitmeyeyim diye."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bana zarar vermedin." "Vermedim mi? Seni annenden almak üzereydin-" "Siktir et onu."

"-ve *Con*," diyor bariz bir tiksintiyle, "ve lanet olası Ark, ve sana göz koyan ve seni kendi çocuğu yapmak isteyen diğer tüm çocuklar."

"Peki ya kızlar?"

Sertleşiyor. "Onlar da."

Bu beni şaşırttı. "Üçlü yapmak istemez miydin?" Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz Lucifer'ı ve aramızda neredeyse yaşanacak olanları düşünüyorum ve bedenim geriliyor.

Maverick şu anda bana karşı nazik davranıyor ama her zaman değil. Ve ben de öyle olmasını istemiyorum. Yine de o daha iyi, ben de öyleyim ve sanırım bir günden diğerine herkesin isteyebileceği tek şey bu. *Daha iyiyim.*

Ama kolları sadece beni sıkıca sarıyor. "Hayır," diye cevaplıyor beni. "Artık yok. Senin sahibin benim, unuttun mu?"

Ona karşı gülüyorum, o anın geçtiğine seviniyorum. Dışarısı çok güzel, kızgın olamayacağımız kadar güzel. "Ben de sana sahibim, pislik."

"Yani ormanda başka kızların izini sürmemi ve onları tokatlamamı istemiyor musun?"

Ondan uzaklaşıyorum ve yüzünü tutarak dudaklarını birbirine bastırıyorum. Hâlâ bana sırıtıyor, güzel gözleri parlıyor. "Seni öldüreceğim, Mavy." Yaklaşıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde, sesim yumuşak. "Seni öldüreceğim. Ve eğer Sid'in Lucifer'a yaptığını yaparsan," gözlerim arkasındaki kapıya kayıyor ve ifadesi daha karanlık bir şeye dönüşüyor, "oturup ağlamayacağım. Seni bulup öldüreceğim ve kiminle kaçmaya çalışırsan çalış."

Gülüyor. "Bu kadar küçük bir kız için bu kadar büyük tehditler, bebeğim. Beni öldürebileceğini sanmıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve onu öpüyorum. Ağızını benim için açıyor, beni yakın tutarken dili benimkine sahip çıkıyor. Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, "Seni becermek istemedim ve tüm evi uyandırmadan önce gidelim" diyor.

ÇIKTIĞIMDA ANNEM YANIMDA DEĞİLDİ, TEK BİR SIRT ÇANTASI HAZIRLAYIP ARKA KOLTUĞA ATMIŞTIM.

Maverick'in Audi'sinin hoparlörlerinden *Come Thru* çalıyor.

Onu beklemek isteyip istemediğimi sordu ama beklemedim.

Onun yerine, cılız mutfak masasının üzerine sadece şöyle yazan bir not bıraktım: *Umarım biraz huzur bulursun*, karavanın arkasında bulması çok da zor olmayan bir taşla tutturulmuş. Ben de bir kemik bulabilmeyi isterdim ama hiç kemik yoktu.

Oralarda keşif yapmaya gittiğimde Maverick bana bunu sormuştu. Tanıştığımız ilk geceki kemiği sormuştu.

"Birlikte yaptığımız ve cehennem olmayan tek şey buydu," demiştim ona. Doğa yürüyüşlerine çıkmak, taşlar ve kemikler bulmak ve tüm bunlara hayret etmek.

Eminim birlikte yaptığımız başka şeyler de vardı, eğlenceli şeyler, ama onları hatırlamıyorum.

O notta onu sevdiğimi söylemeyi düşündüm. Ona farklı bir şey olabileceğini söylemeyi düşündüm. Daha iyi olabileceğini. Hayatını değiştirebileceğini. Maverick bunu yaptı, ben de yaptım ve yapmaya devam edeceğiz. Tekrar ve tekrar.

Ama sonra Sid ve Lucifer'ı düşündüm. Onlar hakkında bildiklerimi.

Ve bunu ben yazmadım. Belki de neysek oyuzdur ve hiçbir güzel söz ya da gözyaşı dolu an içimizdeki karanlığı değiştirmeyecektir. Belki hepimiz biraz yanlış doğmuşuzdur. Belki bazı insanlar sevgi, ilgi ve özenle doğru şekilde büyüyebilir. Ama geri kalanımız, yanlış kalıyoruz ve sertleşiyoruz.

Annem sertleşti ve artık onu çözmenin bir yolu yok.

Maverick bir eli direksiyonda, arabayı sürerken elimi kalçasına doğru çekiyor. Bana bakıyor ve ben de boştaki elimi yırtık kotuma sürtüyorum.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor bana sessizce. Bunu, babası hâlâ evde olan ve kendi kızının açtığı yarayı iyileştirmeye çalışan bir adam söylüyor. Belki bu Maddox Astor'a oğlunun sözlerini düşünmesi için zaman verir. Belki bu onun buzlarını eritir. Ya da belki bu çok fazla şey ummak olur.

Maverick'in sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum, boş bir tarlanın yanından geçerken camdan dışarı bakıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Ben iyiyim." Değilim elbette ama bu konuda konuşmak istemiyorum.

İç geçiriyor, eli benimkini biraz daha sıkıyor. "Konuşmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Gerginim. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Cevap vermiyorum, ama benden bunu beklediğini sanmıyorum.

"Yakında olduğunu biliyorum. Ve biliyorum... Muhtemelen hayatının bu şekilde geçmesini hayal etmediğini de biliyorum." Parmakları benimkilerin etrafında o kadar sıkılıyor ki neredeyse acı veriyor, ama pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, bekliyorum. "Hıyarın teki olduğumu biliyorum, kavga edeceğimizi biliyorum, bana güvenmeyebileceğini de biliyorum. Ya da aileme. Kardeşlerime. Benim hakkımda öğrendiğin her şeye."

Nefesimi tutuyorum, gözümün arkasındaki yaşlar diken diken oluyor.

"Ve seni hak etmediğimi biliyorum, Ella. Bunu seninle tanıştığım andan beri biliyorum, o ağaca yaslanmış oturuyordun, sanki dünya seni rahat bıraktığı sürece kendini becerebilirmiş gibi." Küçük bir kahkaha attı. "Ve yapmadım," diye devam ediyor. "Seni yalnız bırakamazdım."

Nefes veriyorum ama ona bakmıyorum.

"Ama umarım söylediklerimde ciddi olduğumu biliyorsundur. Sen bana aitsin, ben de sana."

Derin bir nefes alır. "Ve umarım benimle yaşamaya gelmenin, evimi senin evin yapmaya gelmenin..." Sustu, çünkü biliyorum. Ne anlama geldiğini biliyorum.

Uzun bir süre konuşmadım.

"Beni o evde tutacak mısın?" Sonunda sordum. "Beni de kitapların, günlüklerin ve mektupların gibi saklayacak mısın?" Sesim kısık ve bundan nefret ediyorum ama başka türlü soramıyorum.

"Seni yanımda tutacağım." Bu bir cevap değil ve o da

bunu biliyor. Cevap vermiyorum.

İç çekiyor. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun, Ella-"

"On dokuz yaşımdayım," diye çıkışıyorum, dönüp ilk kez ona bakıyorum. O tanrı olabilir, ben de kendimi onun ayaklarına atabilirim ama yaşamadığım koca bir hayatım var. Yapmak istediğim şeyler var. Ve benimle ilgileneceğini biliyorum. Zaten bakıyor. Beni sevdiğini düşündüğünü biliyorum. Ama... Sid Lucifer'ı terk etti, onun için yaptığını öğrendiğim onca şeyden sonra.

Kapana kısılmıştı. Ya

ben de öyle olursam?

Hâlâ araba kullanırken bana bakıyor. Çenesi sıkılmıştı ve elimi tutuşunu gevşetti ama bırakmadı.

"Sen Sid değilsin," diye fısıldıyor. "Ve ben de Lucifer değilim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu doğru. Ben o değilim. O benim olabileceğimden çok daha güçlü. Ve Lucifer mahvoldu. Bunu Maverick'e asla yapmak istemem.

"Sen o değilsin, ben de o değilim ve sen bana aitsin. Seni tuzağa düşürmeyeceğim Ella, ama anlamalısın ki onun yöntemleri yanlış olsa da ben de ondan çok farklı değilim. Altımda boğulmanı istemiyorum ama asla yanından ayrılmayacağım. Bunu seçersen olmaz."

"Peki ya yapmazsam?" Cevabını bildiğim ve korktuğum için

karşı çıkıyorum. Yutkunuyor. "Eğer yapmazsan, gidebilirsin."

Başımı sallıyorum. "Bu söylediğin her şeye aykırı-"

"Umurumda değil," diye tersliyor, gözleri bir an için benimkilere kayıyor. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Sana dokunmayacaklar. Eğer beni terk etmek istiyorsan, buyur git. Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Sana para vereceğim, Ella. İstedikğin yere gidebilirsin. İstedikğin yerde yaşarsın. *İstedikğin kişi olabilirsin.*"

Dönüp tekrar pencereden dışarı bakıyorum, kalbim ağrıyor.

"Con gibi birinin seni mutlu edebileceğini mi düşünüyorsun?" Sözlerinde bir burukluk var ama sorusunun samimi olduğu anlaşılıyor. "İyi bir çocuğun seni tatmin edeceğini mi düşünüyorsun? Hayatının geri kalanında seni tatmin edecek mi Ella? İstedikğinin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa sadece her şeyi denemek mi istiyorsun?" Homurdanıyor. "Bunu anlayabiliyorum bebeğim, o yüzden bana yalan söyleme. Seni mutlu etmek için ne yapmak gerekir sence?"

"On dokuz yaşımdayım." Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum, sanki bir savunma gibi. On dokuz yaşımdayım ama... aşkın yaşı yoktur. Bunu biliyorum. Annem otuz beş yaşında ve aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor. Lucifer yirmili yaşlarında, Sid de öyle ve birbirleri için ölüyorlar.

Uzun zamandır Maverick'te boğulmak istiyordum ama bunun bendeki sorunun bir parçası olduğunu düşünüyordum. Neden ilk etapta Ark'a gönderildiğimi. Bu yüzden bir terapistle gittim ve bana Shane'e olan takıntımı kendime dönüştürmem gerektiğini söyledi.

Kendimi sevmeye ihtiyacım vardı.

Maverick'i daha çok sevebileceğimi düşünmek beni korkutuyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama sonra çorak yolun kenarına çekiyor, iki yanımızda tarlalar var ve arabayı durduruyor.

Dönüp ona bakıyorum, ağzım açık, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Dışarı çıktı, yanıma geldi, kapıyı açtı, etrafıma uzandı ve emniyet kemerimi çözdü. Beni dışarı çekti, kapıyı çarptı ve beni arabaya doğru itti, eli göğsümde düz duruyordu.

"Ne istiyorsun, Ella?" Yakına eğildi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Hayal kırıklığı. Belki üzüntü gibi bir şey. "Bana ne istediğini söyle. Çünkü bunu yapmayacağım. Onun yaptığını yapmayacağım." Elini arkasından rüzgâra doğru uzatıyor, sanki Lucifer tam o tarladaymış gibi.

"Öyleyse söyle

Beni şimdi becer. Eğer bunu istemiyorsan-"

"Ne yapacaksın?" Ona meydan okuyorum, ellerim yumruk olmuş halde ona doğru eğilirken gözlerim sertleşiyor. "Beni ait olduğum yere, o karavana geri mi götüreceksin? Gözümün önünde becerdiğin o kızı arayacaksın-"

Elini ağzımın üzerine koyuyor, yakınımaya eğiliyor. "Aptal olma, Ella. Seni seviyorum, Tanrı aşkına."

Gözlerim açılıyor, elinin altında nabzım hızla atıyor.

"Seni seviyorum ve bunun olacağını tahmin etmemiştim. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim, tamam mı? Ama seni, lanet olası kızıl saçlarını, çillerini ve evimdeki her şeyi yiyip yine de daha fazlasını istemeni seviyorum. Bana yalvarmanı, canını yakmamı istemeni, beni öpmeni seviyorum. Beni hayatımdaki herkesten daha fazla savunmanı seviyorum."

Nefes almadığımı fark ediyorum ve konuşmasını kesmesini istemiyorum. Kalbim onun sözleriyle kabarıyor.

Hayatımda hiç kimseden duymadığım sözler. Hak ettiğimi hiç düşünmediğim sözler.

"Seni seviyorum, lanet olsun ve fikrini değiştirdiysen bana şimdi söylemeni istiyorum. Eğer aynı şekilde hissetmiyorsan."

Bir eli hâlâ göğsümdeyken elini yavaşça ağzımdan aşağı, boğazımın üzerinden geçiriyor.

Gözyaşlarımı yutuyorum. "Ben de seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım. Gömleğini kavriyorum ve gözleri yumuşuyor, yüz hatları rahatlıyor. "Her şeyi anlamıyorum. Senin yaptıklarını. Kardeşlerinin yaptıklarını. Anlamıyorum. Ama umurumda da değil. Hiç umursamadım." Onu daha yakına çekiyorum ve dudaklarım onunkilere değiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Gülümsüyor ve bu o kadar güzel ki yeniden ağlamak istiyorum.

"Beni beslemeye devam ettiğin sürece hiçbir yere gitmiyorum, Mavy."

Başını geriye atıp kahkahalara boğuluyor ve kalbim onunla birlikte bu aptal, yalnız yolun kenarında patlayacakmış gibi hissediyor.

Elimi açıp gömleğini bırakıyorum, o da bileğimi kavrayıp avucumu yukarı kaldırıyor. Beni izlerken dilini çaprazlamasına tenimde gezdiriyor, bakışlarında sıcaklık var.

Yanıyor, ağzı kesikte.

Yakıyor ama beni kesip açmasına ve tekrar tekrar parçalamasına izin verirdim. Ve yaptım, daha geçen gece. Ben de ona karşılığını verdim, kendi kanıyla, eliyle.

Koagula.

Bağlamak

için.

Onunla tanıştığım ilk gece bende bıraktığı ilk izden beri birbirimize bağlıyız.

"Seni seviyorum," diyor tekrar, dudakları avucumu okşuyor. "Biz onlar değiliz," diye hatırlatıyor bana, bakışlarımda bir şey görerek. "Biz biziz."

Başımı sallıyorum. *Biz. Bizim onlardan* daha iyi olduğumuzdan emin değilim ama bu konuda yapacak ne var ki?

Bırak gitsin.

Benim var.

Bıraktım ve Maverick'in beni yolcu koltuğuna geri atmasına, emniyet kemerimi takmasına izin verdim. Beni evine götürmesine izin verdim, çocuklar muhtemelen hala uyuyorlardı ve buzdolabında daha fazla kurabiye hamuru vardı.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Dünya olasılıklarla dolu görünüyor ve bu sadece para, ev ya

da hayatımdaki yeni insanlar değil.

Bu o.

Artık hiçbir şey hissetmediğimden emin olduğum bir anda kalbimi ateşe verdi. Ama onu hissediyorum, içimde yanıyor ve bu alevin asla sönmeyeceğini biliyorum.

İlk tanıştığımızdan daha az hasarlı değil, ben de değilim.

parçalar birbirine iyi uyuyor; uymuyorlar.

Bardağın içine girmeye, birbirimiz için biraz kan akıtmaya istekliyiz; önemli olan bu. Aşkımız budur. Kırık, kanlı ve mükemmel.

"Gerçekten gitmeme izin verecek miydin?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona soruyorum. Gülüyor. "Tabii ki hayır, Ella. *Asla.*"

BİR MEKTUP

MAV,

Bunun için teşekkür ederim. Kardeşinden bir sır saklamanın kolay olmadığını biliyorum. Ama biriyle konuşmalıyım, yoksa aklımı kaybedeceğim.

Neredeyse dayanılmaz hale geldi. Uyuşturucular, müzik, yatak odamızın üst katında saatlerce kendini kaybetmesi. Bana asla zarar vermedi, vermez de. Bunu biliyorum. Ama kendinde değil. Ya da belki de tam olarak kendisidir ve ben bunun ne olduğunu yeni yeni görüyorum.

Belki de benim yüzümdendir.

Sanırım onu bu hale ben getirdim.

Bu muhtemelen benim hatam ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Onsuz dağılırdım ve sanırım o da bensiz aynı şeyi yapardı.

Ve yine de...

Jeremiah ile konuştum.

Bir mektupla, o yüzden rahatla, tamam mı?

Mecburdum. Nasıl olduğunu bilmeliydim ve Lucifer ondan bahsettiğim anda öfkeden deliye dönüyor. Jeremiah iyi, eminim bunu pek umursamıyordur. Ya da belki umursuyordur...

Her iki şekilde de,

O iyi. Brooklin'in harika olduğunu söylüyor ve evet, evet, bunun yalan olabileceğini biliyorum. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Ondan hoşlanıyor. Bunu nasıl yapacağını bilseydi muhtemelen onu severdi.

Beni takip ediyordu, nerede olduğumuzu da bu şekilde biliyordu. İşler kontrolden çıktığı için üzgünüm ama yine de... Ella'nın üzerindeyken söylediği bir şey, bana sorduğu bir şey (ona iyi davran, tamam mı?) beni etkiledi. Tekrar anlatmak istemiyorum ama... neyse.

Beni önemsiyor ve sanırım en kötüsü de bu. Eğer onun için sadece bir nesneymişim, sadece sahip olacağı bir şeymişim gibi davranabilseydim, bu daha kolay olurdu. Bu ayrılığı. Ama o önemsiyor.

Hamile olduğumu biliyor ve hala umursuyor, ki bahsettiğimiz kişinin Jeremiah Rain olduğunu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Ama önemli olana geri dönelim.

Lucifer kayboldu Mav. Babasının ölümü, benim için yaptıkları... Bu onu kabul etmek istediğinden daha fazla incitti. Yardıma ihtiyacı var ve ben burada kaldıkça, beni burada kafeste

tutmak zorunda hissettikçe daha da kötüleşiyor. Kendi zihninin içinde daha da kayboluyor.

Pammie'nin ölümünün yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu onu daha da kızdırdı. Belki de bu olayda bir rol oynamak istedi.

O da var. Benim için yaptıklarını ona geri ödeyebileceğimizi düşünmüştüm ama...

Saçmaladığım için özür dilerim. Her şey benimle ilgili olduğu için üzgünüm ama patlayacakmışım gibi hissediyorum Mav. Ona bebeği doğuracağımı söyledim. Onun için her şeyi yaparım.

Buna ona zaman tanımak da dahil. İyileşmek için zaman.

Ben de öyle yapardım. O benim için aynısını yapmayabilir ama ben yapardım. Onun için. Ondan ayrı kalmak beni öldürür. Beni de öldürürdü çünkü gidebileceğim tek güvenli yerin Jeremiah'ın kollarına geri dönmek olduğunu biliyorum.

Ama bu sadece kısa bir süre için olacaktı. Lucifer ve benim nefes almamız için. Bu çok mu yanlış? İyileşmemizi istemek?

Bana ne düşündüğünü söyle ve kendini tutma (hiç tuttuğundan değil). Seni seviyorum.

Sevgiler,

Melek

EPILOG

Sid

Noctem'den Sonra

"Gerçekten de seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sandın?" "Kolay değildi, Jeremiah." *Seni özledim.*

Başını sallıyor, kelepçeleri sıkıyor. "Hayır. Bu imkânsızdı. Sensiz yaşayamam ve yakın zamanda ölmek de umurumda değil."

"Yani beni burada mı tutacaksın?" Yataktan kalkmaya zahmet etmiyorum. Çok yorgunum. "Söz vermiştin-"

"Şşş, Sid." Yanıma oturuyor, saçlarımı yüzümden alıyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. Bir süre orada kalıyor ve konuştuğunda sesi tenime geliyor. "Sana özgürlük sözü verdim," diye onaylıyor, eli hâlâ başımın üzerinde. "Ama seni koruyacağıma dair *ona* söz verdim." Geri çekiliyor, bana sırtıtıyor. "Ve kaçmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "O mu?" Lucifer gitmeme asla izin vermezdi. *Asla*. Bu yüzden kaçmak zorundaydım. Ve 6'lar bizim için geldiklerinde, *onlardan biri olmama* rağmen, Ella ve benim için geldiklerinde, gitmemiz gerektiğini biliyordum.

Ve Jeremiah bizi takip ettiğinde, çünkü o kapılı sokağı izlemekten hiç vazgeçmedi, birlikte ayrılacağım kişinin o olduğunu biliyordum.

"Senin..." Dudakları bükülüyor ve iç geçiriyor. "Kardeşin," diyor sonunda, soruma cevap verirken. Bu rolü bırakmaktan nefret ediyor olmalı. Artık onun küçük kız kardeşi olmadığını bilmenden nefret ediyor olmalı.

Ama bu benimle ne isterse yapabileceği anlamına geliyor. Yine de. *Maverick* ona beni korumasını mı söyledi?

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı. "Gizli mektuplaşan tek kişi sen değildin, bebeğim." Elini yüzümde gezdiriyor, yanağımı kavırıyor ve başparmağını bana sürtüyor.
Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor.

Karnıma bakıyor. "Bunun en iyisi olduğunu düşündü. Senin ve çocuğun için." Yutkundu, tekrar bakışlarımla buluştu.

"*Biliyor muydu?*" Beni Noctem'de gördüğünde, Jeremiah bizi tekme ve çığlıklarla evimden alan karartılmış cipleri takip ettiğinde, Maverick'in gerçekten, gerçekten gittiğimi ilk o zaman anlayacağını düşünmüştüm.

Jeremiah başını sallar.

"Ve o sadece... olmasına izin mi verdi?" Boğazım kurudu ve bu şekilde sormamam gerektiğini biliyorum. Lucifer'ın beni içeri tıkması tam da burada olmama neden olan şeydi. Ama her zaman yapmamam gereken şeyleri istiyorum. İtip kaktığım şeyler. Kaçtığım şeyleri. Her zaman istemediğimi söylediğim şeyleri istiyorum.

Jeremiah gülümsüyor. "Ona Brooklin'i verdim." Ağzım açık kaldı.

"Seni bedavaya vermeyecekti, bebeğim-"

"*Beni ele vermedi,*" diye homurdanıyorum, ellerim arkamda demir karyolaya bağlı, doğrulmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Gitmeyi ben seçtim."

İç geçiriyor, elini boğazıma doğru götürüyor ve nazikçe orada dinlendiriyor. "Yaptın," diye kabul ediyor. "Ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Elini daha da aşağıya, göğsümün üzerinde gezdiriyor, meme uçlarım giydiğim siyah tişörtün altında sertleşiyor. Gülümsediğini görüyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Eli karnımın üzerinde durana kadar hareket etmeye devam ediyor.

Sahiplenici dokunuşuyla nefesimi tutuyorum, soluk yeşil gözleri aşağıya kayıyor ve sonra bakışlarımla buluşmak için geri dönüyor.

"Seni asla incitmem Sid," diyor bana, parmaklarını açarak. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hayır. "Peki ya..." Gözlerimi aşağı indiriyorum. Belli etmiyorum. Daha erken. İsteseydim bunu hala bitirebilirdim. Kocamı öldürmeyeceğini bilseydim.

Jeremiah başını sallar. "Asla."

"*Onun* olmasına rağmen *mi?*"

Parmakları karnıma doğru kıvrılıyor ve çenesi gerilerek başka tarafa bakıyor. Ama sonra başını sallıyor. "*Asla,*" diye tekrarlıyor.

Rahatlama uzuvlarıma sıcaklık gibi yayılıyor. "Peki ya geri dönmeye karar verdiğimde?"

Ayağa kalkıyor, bana sırtını dönerken elini bırakıyor, gri ceketinin altında omuzları kayıyor. Parmaklarını başının arkasında birleştiriyor, hâlâ bana bakmıyor.

Ona görünmeden gözlerimi deviriyorum. "Şu anda misafir yatağına zincirlenmiş hamile bir kız var Jeremiah. Hemen beni korkutmaya başlama ve günahlar listene sözlü tacizi de ekle."

Ellerini iki yanına indiriyor ve kısık bir kahkaha duyuyorum. "Seni dışarı çıkaracağım Sid," diyor sessizce, kahkahası sönüyor. "Sadece kapıyı suratıma çarpmanı ve konuşmadan beni dışarıda bırakmanı istemedim."

Homurdanıyorum. "Kapıyı suratına kapatabileceğimi mi sanıyorsun?" Evet, sanki bunun olmasına izin verecekmiş gibi.

Bunu yapmama izin vermeden önce o lanet şeyi kırardı.

Ama dönüp bana bakıyor, başını eğiyor. "İşleri farklı yapıyorum," diyor usulca. "Sana özgürlük sözü verdim. Eğer kalmanı sağlayacak şey buysa, beni ona tercih etmeni sağlayacak şey buysa, bunu sana vereceğim." Ceketinin cebine uzanıp küçük bir anahtar çıkarıyor. Kelepçeler için, fark ettim. Bana doğru adım atıyor, eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ben de onu öpmem. Lucifer'ın hem Liber'da hem de Maverick'te neredeyse ne yaptığını

biliyorum. Biliyorum ve bunu da anlıyorum. Evimiz cehennem gibiydi. Hayal kırıklığına uğramıştı.
Ama beni asla incitmek istemezdi.
Ve onu bu şekilde incitmeyeceğim. Ayrılmak yeterince acı vericiydi. Onun yapabileceği tek şeyi
yapmayacağım.

beni asla affetmeyeceksin.

"Sadece tekrar koşma Sid. Gerçekten emin olana kadar olmaz." Jeremiah kelepçeleri çözmek için üzerime uzandı. "Seninle bu lanet oyunları oynamaktan bıktım."

Bu son sözler acı. Biraz vahşi. Ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Benim tanıdığım

çocuk bu. Harabenin

çocuğu.

SON SÖZ

Bir sonraki sürümle ilgili haberleri kaçırmamak için haber [bültenime kaydolun](#).

TEŞEKKÜRLER

Bu tuhaf seriyi okuduğunuz için teşekkür ederim. **Lekesiz** uzun, karanlık bir yolculuk ve benimle kaldığınız için minnettarım.

[Yazar FB grubumdaki](#) herkese, bana şarkı tavsiye eden herkese (sizi seviyorum) ve tanıtımlar yapan, beni destekleyen herkese çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

Müzik olmadan tek bir kitap bile yazamam, bu yüzden dünyada var olduğu için gerçekten çok mutlu olduğumu söylemek isterim.

Aileme, özellikle de eşime teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitap kardeşim için. Seni seviyorum. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en beklenmedik öğretmensin (ve bunu iyi anlamda söylüyorum, bu yüzden sakın ol).

YAZAR HAKKINDA

K.V. Rose karanlık romantizm yazarıdır. Ailesiyle birlikte Toronto'da yaşıyor. Genellikle kahve ya da romla sarhoş olur. Bazen aynı anda ikisi birden. Onu sosyal medyada neredeyse her yerde AuthorKVRose adresinde bulabilirsiniz.

pinterest.com/authorkvrose
instagram.com/authorkvrose
facebook.com/authorkvrose
goodreads.com/authorkvrose
authorkvrose.com

AYRICA K V ROSE TARAFINDAN

Bırak Beni

Kırayım

Bu Korkunç Bağlar Yara

İzleri İçin Dua Ediyor

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.